

2017

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
ΠΜΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΜΜΕ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΠΟΠΤΕΥΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ

Διαπροσωπικές συγκρούσεις αστυνομικών

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΛΔΙΡΗΣ Α.Μ. 35050

Στην Αγγελική

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Πριν την έναρξη της εργασίας αυτής αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω τις ευχαριστίες μου στους ανθρώπους που με βοήθησαν, με στήριξαν και έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην υλοποίηση της. Πρώτο από όλους θέλω να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή της διπλωματικής εργασίας, Καθηγητή Χρηστάκη Νικόλα για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε και την πολύτιμη καθοδήγηση του. Επίσης, τους συναδέλφους (και φίλους) μου για την στήριξη, υπηρεσιακή και ηθική, που μου προσέφεραν τον τελευταίο ενάμιση χρόνο. Τέλος το μεγαλύτερο ευχαριστώ ανήκει στην Αγγελική, διότι με το κουράγιο και την υπομονή της με οδήγησε στην ολοκλήρωση των σπουδών μου και την συγγραφή της μεταπτυχιακής μου εργασίας.

Περιεχόμενα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ	5
ABSTRACT	6
ΕΙΣΑΓΩΓΗ	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Εργασιακοί οργανισμοί και σύγκρουση	11
1.1 Οι εργασιακοί οργανισμοί.....	11
1.2 Ορίζοντας τη σύγκρουση.....	13
1.3 Η σύγκρουση στους χώρους εργασίας.....	16
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Ο αστυνομικός θεσμός	18
2.1 Λειτουργία και δομή των αστυνομικών θεσμών	18
2.2 Η αστυνομική κουλτούρα	21
2.3 Η εργασιακή ταυτότητα του αστυνομικού	26
2.4 Οι διαπροσωπικές σχέσεις των αστυνομικών	30
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η διαπροσωπική σύγκρουση	33
3.1 Η φύση της διαπροσωπικής σύγκρουσης.....	33
3.2 Η φύση και λειτουργία των συναισθημάτων.....	37
3.3 Τα συλλογικά και ομαδικά συναισθήματα	41
3.4 Η συναισθηματική διάσταση στον αστυνομικό θεσμό	42
3.5 Τα συναισθήματα στη σύγκρουση	44
3.6 Οι συνέπειες της σύγκρουσης.....	47
3.7 Σκοπός της έρευνας- ερευνητικά ερωτήματα.....	48
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Μεθοδολογία.....	49
4.1 Μεθοδολογική προσέγγιση της έρευνας.....	49
4.2 Συμμετέχοντες.....	50
4.3 Υλικό-οδηγός συνέντευξης.....	51
4.4 Σχεδιασμός-διαδικασία.....	52
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Αποτελέσματα και συζήτηση.....	53
5.1 Ο ρόλος του αστυνομικού.....	53
5.2 Η κουλτούρα της αστυνομίας στην Ελλάδα.....	58
5.2.1 Κοινωνία και οργανισμός.....	58
5.2.2 Εχεμύθεια.....	64
5.2.3 Πίστη.....	64
5.2.4 Καχυποψία	67
5.2.5 Ανδρεία.....	68
5.2.6 Η κουλτούρα με μία ματιά	71
5.3 Η «αστυνομική» ταυτότητα	72

5.4 Οι διαπροσωπικές σχέσεις.....	77
5.5 Οι συγκρούσεις.....	82
5.6 Συμπεράσματα	90
5.7 Περιορισμοί παρούσας έρευνας-νέα ερωτήματα	95
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ	97
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.....	106
1. Άξονες Συνέντευξης.....	106
2. Στοιχεία Συμμετεχόντων	108
3. Συνεντεύξεις	109

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η σύγκρουση, ως εγγενές και απαραίτητο στοιχείο της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης, αποτελεί κρίσιμο μέγεθος της εύρυθμης λειτουργίας και αποδοτικότητας των σύγχρονων εργασιακών οργανισμών. Στους αστυνομικούς θεσμούς, οι οποίοι βιώνουν τη σύγκρουση εντός και εκτός αυτών σε καθημερινή βάση, το θέμα των διαπροσωπικών συγκρούσεων δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο μελέτης. Ειδικότερα στην ελληνική πραγματικότητα η έρευνα όσον αφορά τον τοπικό αστυνομικό οργανισμό είναι ανύπαρκτη, παρά τον κρίσιμο ρόλο που διαδραματίζει στην καθημερινότητα της κοινωνικής ζωής. Με βάση τις διεθνείς θεωρητικές προσεγγίσεις για τους αστυνομικούς θεσμούς και από την σκοπιά της κοινωνικής ψυχολογίας, εξετάζονται στην παρούσα εργασία δύο αλληλένδετα μεταξύ τους ερωτήματα: ποιο είναι το είδος των σχέσεων που αναπτύσσονται μεταξύ των αστυνομικών και ποια είναι τα χαρακτηριστικά των συγκρούσεων που ανακύπτουν σε αυτές. Για τις ανάγκες της έρευνας συμμετείχαν δεκαπέντε συνολικά αστυνομικοί και από τον ερευνητή επιλέχθηκε η ποιοτική μέθοδος της ημιδομημένης συνέντευξης. Έχοντας ως οδηγό το λόγο των Ελλήνων αστυνομικών, γίνεται εμφανής η ύπαρξη μιας εξαιρετικά συνεκτικής ομάδας η οποία για τα μέλη της αναπαρίσταται ως οικογένεια, με τη δικιά της ιδιαίτερη κουλτούρα και ταυτότητα. Εντός της αστυνομικής ομάδας διαμορφώνονται οικείες σχέσεις και όταν οι συγκρούσεις ανακύπτουν σε αυτές, χαρακτηρίζονται από έντονα συναισθήματα, επιθετικότητα και βία.

Λέξεις κλειδιά: Αστυνομία, κουλτούρα, ταυτότητα, συναισθήματα, σύγκρουση.

ABSTRACT

Conflict, as an inherent and necessary element of human interaction, is a crucial aspect for the wellbeing and productivity of modern work organizations. It can cause surprise that at police institutions, where the conflict is apparent both internally and externally in a daily basis, this major issue of the interpersonal conflict has not been studied at all so far. Especially in Greece, little research has been conducted on the local police organization, despite its impact on social life. Reviewing the international literature and through the lenses of social psychology, the present study examines two interrelated questions: the nature of the relationships police officers develop among them and the aspects of conflict that erupt in these relationships. Fifteen police officers participated in the current research in which the qualitative method of semi-construct interview was used. From the narratives it is revealed that police officers tend to create an extremely cohesive team which is usually represented as “family”, with its own unique culture and identity. Inside the police team, officers create intimate relationships and conflicts, whenever they occur, can be characterized by intense emotion, aggressiveness and violence.

Key words: Police, culture, identity, emotions, conflict.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η παρούσα ερευνητική εργασία επιχειρεί να εξερευνήσει το πεδίο της διαπροσωπικής σύγκρουσης στα πλαίσια των αστυνομικών θεσμών, μέσα από την περιγραφή και τη νοηματοδότηση σχετικών εμπειριών των ίδιων των αστυνομικών. Η σύγκρουση μεταξύ των ανθρώπων είναι αναπόφευκτη και αποτελεί μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης και ιστορίας, αποτελώντας αντικείμενο μελέτης του συνόλου των κοινωνικών επιστημών από διάφορες απόψεις/επιστημονικές σκοπιές και σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους και συγκυρίες. Και αυτό διότι η σύγκρουση είναι εγγενής σε κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, διαμορφώνει την προσωπικότητα του ατόμου, επηρεάζει τις σχέσεις του με τους άλλους σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής ως απαραίτητο χαρακτηριστικό της και είναι ουσιώδης για την εξέλιξη του. Έχει τη δυνατότητα να εμφανίσει την χειρότερη πλευρά των σκέψεων, συναισθημάτων και συμπεριφορών του ανθρώπου. Παρά ταύτα, είναι κάτι παραπάνω από μία ανεπιθύμητη και προβληματική συνέπεια στην ανθρώπινη εμπειρία. Η σύγκρουση είτε πολιτισμική, είτε ομαδική ή μεταξύ ατόμων είναι σύμφυτη στη δημιουργία κοινών στόχων, πραγματικότητας και προσαρμογής κάτω από τις αβέβαιες συνθήκες της ζωής (Vallacher, Coleman, Nowak, Bui-Wrzosinska, Liebovitch, Kugler et al., 2013).

Ένα από τα πεδία στα οποία η σύγκρουση γίνεται ιδιαίτερα εμφανής είναι οι εργασιακοί οργανισμοί (Rahim, 2001). Όπως παρατηρεί και ο Baron (1990), η οργανωσιακή σύγκρουση αποτελεί σημαντικό θέμα τόσο για τους προϊστάμενους όσο και για τους κοινωνικούς επιστήμονες προκειμένου να κατανοήσουν τις εργασιακές και οργανωσιακές διαδικασίες και συμπεριφορές. Πέρα όμως από τη στείρα μελέτη της εργασιακής απόδοσης με στόχο την ανάπτυξη και εύρυθμη λειτουργία των οργανισμών, θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι εντός αυτών το άτομο δεν εργάζεται απλά αλλά διαμορφώνει σχέσεις, φιλίες και αντιπαλότητες, ενώ η ίδια η εργασία παίζει καθοριστικό ρόλο στην υποκειμενική του εμπειρία για τον υλικό και τον κοινωνικό κόσμο (Watson, 2005). Και οι συγκρούσεις που εμφανίζονται σε αυτές τις σχέσεις έχουν πολυδιάστατες συνέπειες. Από τη μία μπορεί να έχουν παραγωγικό χαρακτήρα αναδεικνύοντας τα προβλήματα σε αυτές και υπαγορεύοντας λύσεις αμοιβαία αποδεκτές για τα αντίπαλα μέρη και από την άλλη μπορεί να ακολουθήσουν μία καταστροφική πορεία οδηγώντας στην διακοπή της σχέσης και τον ψυχικό, ενίοτε και σωματικό, τραυματισμό του ανθρώπου.

Έτσι και η μελέτη της στον αστυνομικό οργανισμό κρίνεται αναγκαία δεδομένου ότι ο ίδιος φαίνεται να είναι προσανατολισμένος προς τη σύγκρουση. Η ίδια η αστυνομία γίνεται αντιληπτή ως μία «συγκρουσιακή ομάδα», εσωτερικά ισχυρή και απομονωμένη από την υπόλοιπη κοινωνία η οποία με τη σειρά της γίνεται αντιληπτή ως απειλή για την συνοχή και την ταυτότητα της (Sklansky, 2007· Westley, 1970). Αντιπαραθέσεις με κοινωνικές ομάδες, μειονότητες και απλούς πολίτες, ακόμα και κατά τη διάρκεια ενός τυπικού ελέγχου, φαίνεται να αποτελούν μέρος της καθημερινής λειτουργίας της. Παράλληλα, όπως κάθε πολύπλοκος και «ζωντανός οργανισμός», αντιμετωπίζει συγκρούσεις και στο εσωτερικό της, οι οποίες αποτελούν βασικό συστατικό της αστυνομικής ζωής, συνθέτοντας από κοινού με την ιδιαίτερη κοινωνική της θέση, την κουλτούρα του οργανισμού και την εργασιακή ταυτότητα του αστυνομικού εντός αυτής (Crank & Crank, 2014). Παρά τη μεγάλη σημασία της δεν έχει μελετηθεί επαρκώς, ενώ από την μέχρι τώρα ανασκόπηση της βιβλιογραφίας το διαπροσωπικό επίπεδο δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο ξεχωριστής έρευνας. Στην Ελλάδα ειδικότερα, η τοπική αστυνομία και η ζωή εντός αυτής δεν έχει μελετηθεί με αποτέλεσμα να υπάρχει μεγάλο κενό στην έρευνα αυτού του κρίσιμου για την κοινωνική ζωή θεσμού. Όπως διαπιστώνει και η Vasilaki (2016), ο αστυνομικός οργανισμός δεν έχει ερευνηθεί από κοινωνιολογικής πλευράς και απουσιάζει παντελώς η οποιαδήποτε ιστορική εξέταση του ως θεσμού. Στην ακαδημαϊκή κοινότητα όμως υφίσταται η πεποίθηση ότι η αστυνόμευση, ως πρακτική, παράγει κοινά πολιτισμικά χαρακτηριστικά μεταξύ των αστυνομικών ανά τον κόσμο (Cockroft, 2007· Loftus, 2010· Reiner, 2000).

Επομένως, θα επιχειρηθεί η μελέτη και η έρευνα της ζωής εντός του αστυνομικού οργανισμού με βάση την υπάρχουσα ξενόγλωσση βιβλιογραφία και έρευνα. Πράγματι, ιδίως στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Αγγλία, η έρευνα σχετικά με τις αστυνομικές υπηρεσίες μετράει ήδη πάνω από εξήντα χρόνια. Οι αρχικές εθνογραφικές μελέτες της δεκαετίας του 1960, όπως αυτές των Westley (1970), Rubinstein (1973), Skolnick (1966) και Bittner (1967), επέτρεψαν την ανάδειξη ενός ανεξερεύνητου μέχρι τότε θεσμού σε ένα νέο πεδίο ακαδημαϊκού ενδιαφέροντος (Ο' Neil, Marks & Singh, 2007). Οι κοινωνικές επιστήμες όπως η ψυχολογία, η κοινωνιολογία και η εγκληματολογία, προσέφεραν σε αυτό το πεδίο έρευνας ένα σημαντικό θεωρητικό υπόβαθρο αναφορικά με τα άτομα, τις ομάδες, τις κοινότητες και τους θεσμούς, επιτρέποντας την καλύτερη κατανόηση του σε τι συνίσταται η αστυνόμευση, του τρόπου με τον οποίο αυτή εφαρμόζεται σε διαφορετικά κοινωνικά πλαίσια, καθώς και της ζωής και της

καθημερινότητας αυτών που καλούνται να την ασκήσουν ενίοτε με σοβαρά ψυχοκοινωνικά και σωματικά ρίσκα.

Τα ζητήματα που απασχολούν την εργασία αυτή, θα μελετηθούν μέσα από την οπτική της κοινωνικής ψυχολογίας η οποία, ως επιστημονικός κλάδος, ενδιαφέρεται να εξετάσει τη σχέση μεταξύ του ατόμου και της κοινωνίας. Ειδικότερα, ασχολείται με τις πράξεις, τις σκέψεις και τα συναισθήματα των ατόμων όπως αυτά διαμορφώνονται στα πλαίσια των διαπροσωπικών τους σχέσεων, ως αποτέλεσμα της συμμετοχής τους σε κοινωνικές ομάδες, ως προϊόν της επιρροής άλλων ατόμων, ως συνάρτηση του ευρύτερου πολιτισμικού πλαισίου στο οποίο βρίσκονται και σε αλληλεπίδραση με τις εγγενείς τους ικανότητες και προδιαθέσεις (Κοκκινάκη, 2005). Με άλλα λόγια, η κοινωνική ψυχολογία επιχειρεί να κατανοήσει πώς οι άνθρωποι (μετα)σχηματίζονται από την κοινωνία και πώς οι ίδιοι (μετα)σχηματίζουν την κοινωνία (Χρυσόχοου, 2011).

Η παρούσα ερευνητική εργασία απαρτίζεται από πέντε συνολικά κεφάλαια με τα τρία πρώτα να αποτελούν το θεωρητικό της μέρος. Αρχικά, το πρώτο κεφάλαιο πραγματεύεται τις έννοιες της ομάδας και του εργασιακού οργανισμού. Οι εργασιακοί οργανισμοί προσεγγίζονται ως θεσμικές ομάδες οι οποίες λειτουργούν εντός του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου. Εν συνεχεία παρατίθεται ένα γενικό πλαίσιο περί των συγκρούσεων και πώς αυτές εμφανίζονται στους εργασιακούς χώρους. Το δεύτερο κεφάλαιο ασχολείται με τον αστυνομικό θεσμό αναλύοντας την επίσημη/θεσμική θέση και το ρόλο που έχει σε μία δημοκρατική κοινωνία και την τυπική δομή με την οποία λειτουργεί. Επίσης, αναλύεται η ιδιαίτερη οργανωσιακή κουλτούρα που τον χαρακτηρίζει, η κοινωνική-εργασιακή ταυτότητα που κατασκευάζουν τα μέλη του, καθώς και οι διαπροσωπικές σχέσεις που αναπτύσσουν μεταξύ τους. Στο τρίτο κεφάλαιο μελετάται η διαπροσωπική σύγκρουση με τις παραμέτρους που την χαρακτηρίζουν. Μέσω ενός λειτουργικού ορισμού¹ (Hartwick & Barki, 2003) επεξηγούνται τα επιμέρους στοιχεία που συνιστούν τη σύγκρουση δύο ανθρώπων: το γνωστικό, το συμπεριφορικό και το συναισθηματικό. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στη συναισθηματική διάσταση αυτών των συγκρούσεων διότι, όπως υποστηρίζεται και από τους θεωρητικούς των διαπροσωπικών συγκρούσεων, είναι αυτή που καθορίζει την

¹Ο λειτουργικός ορισμός είναι ο ορισμός που η πειραματική μέθοδος επιβάλλει να αποδίδεται στην έννοια που ερευνάται πειραματικά. Η έννοια περιορίζεται από όλα τα πιθανά ποικίλα νοήματα της σε ένα και μετρήσιμο και συνεπώς ορίζεται με βάση τα βήματα ή τις λειτουργίες που χρησιμοποιούνται για τη μέτρηση της (Christensen, 2007• Ντάβου, 2015).

πορεία και τη μορφή τους επηρεάζοντας άμεσα τα γνωστικά και συμπεριφορικά τους στοιχεία (Jones, 2000· Ντάβου, 2015· Oetzel & Ting-Toomey, 2009). Τέλος, παρατίθεται ο σκοπός για τον οποίο διεξάγεται η παρούσα έρευνα και τα ερευνητικά ερωτήματα που θα επιχειρήσει να απαντήσει.

Στο τέταρτο κεφάλαιο περιγράφεται η μεθοδολογία που ακολουθήθηκε στην παρούσα ερευνητική εργασία. Δηλαδή, αναλύεται η μέθοδος η οποία χρησιμοποιήθηκε από τον ερευνητή και οι λόγοι για τους οποίους επιλέχθηκε ως η καταλληλότερη. Επίσης, παρατίθενται στοιχεία για τους συμμετέχοντες, τα κριτήρια επιλογής τους και τον σχεδιασμό που ακολουθήθηκε για τη διεξαγωγή της έρευνας.

Στο πέμπτο και τελευταίο κεφάλαιο θα γίνει συζήτηση αναφορικά με τα ευρήματα-συμπεράσματα της έρευνας, συγκρίνοντας τα αποτελέσματα της με το θεωρητικό πλαίσιο που αναπτύχθηκε στο πρώτο μέρος. Μέσα από τον λόγο, την εμπειρία και τα βιώματα που περιγράφουν οι συμμετέχοντες αστυνομικοί στον ερευνητή, θα επιχειρηθεί να δοθεί απάντηση στα ερωτήματα που τέθηκαν στην παρούσα εργασία, δηλαδή το είδος των σχέσεων που δομούν οι αστυνομικοί μεταξύ τους και τα χαρακτηριστικά των συγκρούσεων που ξεσπούν σε αυτές. Ειδικότερα, προκύπτει ότι στην Ελλάδα συγκροτείται μία ισχυρή αστυνομική ομάδα, η οποία αποκτά τη μορφή μίας δεύτερης οικογένειας για τα μέλη της, με το δικό της ιδιαίτερο σύστημα κανόνων και αξιών και στην οποία η σύγκρουση όταν εμφανίζεται χαρακτηρίζεται από θυμό, ένταση, επιθετικότητα και ενίοτε από σωματική βία. Προς το τέλος της εργασίας αναλύονται οι περιορισμοί που τη συνοδεύουν, ενώ τίθενται και προτάσεις για μελλοντική έρευνα ώστε να επεκταθούν τα συμπεράσματα που προέκυψαν σε άλλους τομείς ή να διερευνηθεί κάποιο συγκεκριμένο στοιχείο, που πιθανόν να προκαλούσε μεγαλύτερο ερευνητικό ενδιαφέρον, δίνοντας με αυτό τον τρόπο ερεθίσματα για περαιτέρω διερεύνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Εργασιακοί οργανισμοί και σύγκρουση

1.1 Οι εργασιακοί οργανισμοί

Οι άνθρωποι είναι κοινωνικά όντα και ως συνέπεια αυτού κανείς δε ζει μόνος του, απομονωμένος από την επιρροή της κοινωνίας και των συνανθρώπων του, αναζητώντας πάντα την επαφή με τους άλλους και έχοντας τη γνώση ότι μέσω αυτής του παρέχετε η δυνατότητα να εμπλουτίζει τη ζωή του με ποικίλους τρόπους (Haslam, 2004). Έτσι, το κάθε άτομο τοποθετείται σε ένα σύστημα οικογενειακών δομών, φύλων, εργασιών, επίσημων και άτυπων ομάδων. Και σχεδόν κάθε ανθρώπινος σχηματισμός αποτελεί μία ομάδα είτε αυτή αναφέρεται στο επίπεδο της οικογένειας, της φιλικής παρέας ή μιας εταιρείας, είτε αφορά το έθνος και την κοινωνική τάξη αντίστοιχα (Χρηστάκης, 2010).

Η συνήθης απάντηση στο ερώτημα του ορισμού μίας ομάδας είναι ότι συνιστά ένα σύνολο ατόμων σε αλληλεπίδραση (Χατζούλη, 2014). Ο Pruitt (2006) την ορίζει ως ένα σύνολο ανθρώπων με κοινή ταυτότητα που επικοινωνούν με κάποιο τρόπο μεταξύ τους και μπορούν να ενεργήσουν από κοινού. Σύμφωνα τον Brown (2005) για να χαρακτηριστεί ένα σύνολο ανθρώπων ως ομάδα θα πρέπει να απαρτίζεται από δύο ουσιώδη χαρακτηριστικά. Πρώτον, τα ίδια τα άτομα να θεωρούν τον εαυτό τους ως μέλη μίας ομάδας, βιώνοντας έτσι το αίσθημα του ανήκειν και αποκτώντας ταυτόχρονα μία αίσθηση κοινής ταυτότητας. Και δεύτερον, ότι ως συμμετέχοντες στο σύνολο αυτό ασκούν ψυχολογική επίδραση ο ένας στον άλλον. Η επίδραση αυτή περιέχει συναισθηματικές διαστάσεις όπως τα αισθήματα αλληλεγγύης που αναπτύσσονται μεταξύ των μελών της ομάδας, γνωστικές διαστάσεις που περιλαμβάνουν αξιολογήσεις για τα έτερα μέλη σε αυτή, καθώς και συμπεριφορικές διαστάσεις που καθορίζει η συμμετοχή στο ομαδικό πλαίσιο (Brown, 2005).

Για τον Moscovici (1984), μία ομάδα αποτελείται από ανθρώπους που μοιράζονται μεταξύ τους σύνολα κοινωνικών αναπαραστάσεων. Πρόκειται για ένα σύστημα αξιών, πρακτικών και εννοιών σχετιζόμενων με αντικείμενα, με όψεις ή με διαστάσεις του κοινωνικού περιβάλλοντος (Moscovici, 1961/1998· Χρηστάκης, 2016). Οι θεωρητικοί των κοινωνικών αναπαραστάσεων υποστηρίζουν ότι οι άνθρωποι κατανοούν τον κόσμο με τη χρήση νοητικών εικόνων και εννοιών μορφοποιημένων σε σχηματισμούς, οι οποίες είναι ευρέως διαδεδομένες ανάμεσα στα μέλη μίας κοινωνικής ομάδας και αποτελούν ένα από τα στοιχεία που διαφοροποιούν την μία ομάδα από την άλλη.

Γεννιούνται εντός ενός συγκεκριμένου κοινωνικού ή/και ομαδικού πλαισίου, διαδίδονται, κυκλοφορούν και εξελίσσονται μέσω της επικοινωνίας. Επίσης, συνιστούν μία ομογενοποιητική δύναμη για τις ομάδες, αφενός γιατί παρέχουν έναν τυπικό κοινό κώδικα επικοινωνίας για τα μέλη τους, αφετέρου γιατί τα άτομα που τις μοιράζονται συμφωνούν στα ζητήματα κατανόησης και αξιολόγησης του κόσμου (Potter, 2005).

Οι Anzieu και Martin (1968) κατηγοριοποιούν τις ομάδες σε πέντε τύπους: το πλήθος, τη φατρία, τη συσσωμάτωση, την μικρή ή πρωτογενή ομάδα και τη δευτερογενή ομάδα. Στην παρούσα εργασία αντικείμενο μελέτης θα αποτελέσει η δευτερογενής ομάδα η οποία χαρακτηρίζεται από τυπικές και ορθολογικές σχέσεις, μεγάλο βαθμό οργάνωσης και προσδιορισμένους στόχους, αποτελώντας ένα κοινωνικό σύστημα που λειτουργεί θεσμικά στο εσωτερικό κάποιου ιδιαίτερου τομέα της κοινωνικής πραγματικότητας όπως η αγορά, η εργασία, η εκπαίδευση, η διοίκηση κ.ά. Πρέπει να σημειωθεί ότι όλα τα είδη ομάδων που προαναφέρθηκαν εμφανίζουν μία σειρά κοινών χαρακτηριστικών όπως η ανάδυση του ηγέτη, η αμοιβαία ταύτιση των μελών και η ασυνείδητη προσυπογραφή σε εικόνες και στερεότυπα (Χρηστάκης, 2010).

Ένα από τα σημεία στα οποία η αλληλεπίδραση με τον συνάνθρωπο και η συμμετοχή σε ομαδικά σχήματα εμφανίζεται σε καθημερινή βάση, αποτελεί ο εκάστοτε χώρος εργασίας με τη μορφή των σύγχρονων εργασιακών οργανισμών. Η ένταξη σε ένα επαγγελματικό χώρο αποτελεί έναν από τους κυριότερους τρόπους ενσωμάτωσης στον σύγχρονο κόσμο και οι τρόποι με τους οποίους αυτή επιτυγχάνεται αποτελεί ένα σημαντικό τρόπο μελέτης των λειτουργιών των σύγχρονων δημοκρατικών κοινωνιών (Manning, 2007). Η ίδια η έννοια της εργασίας παίζει σημαντικό ρόλο στην εμπειρία του ατόμου για τον υλικό κόσμο, καθορίζοντας τον τρόπο με τον οποίο γίνεται αντιληπτός και αντικείμενο αξιολόγησης, τόσο για τον εαυτό του όσο και για τους άλλους, συμμετέχοντας έτσι στην διαμόρφωση του εαυτού και της ταυτότητας του. Επίσης, καθορίζει την πρόσβαση στους υλικούς και πολιτισμικούς πόρους προσδιορίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη θέση του καθενός στις δομές εξουσίας της κοινωνίας, σχηματίζοντας παράλληλα τυποποιημένες δομές στις οποίες εκτυλίσσεται η κοινωνική ζωή και η ανθρώπινη αλληλεπίδραση (Watson, 2005).

Οι εργασιακοί οργανισμοί συνιστούν την πιο χαρακτηριστική μορφή ομάδας. Μπορεί να είναι τυπικά δομημένοι ή να υφίστανται άτυπα και να διαφοροποιούνται ως προς

την πολυπλοκότητα και το μέγεθος (Jenkins, 2008). Ειδικότερα, θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν και ως θεσμοί δηλαδή επαναλαμβανόμενες μορφές δραστηριότητας ή κοινωνικές πρακτικές που εμφανίζονται με κανονικότητα, έχουν μεγάλη σημασία για την κοινωνική δομή και επιδοκιμάζονται και υποστηρίζονται από κοινωνικές νόρμες (Abercrombie, Hill & Turner, 1994). Ο Haslam (2004) τους ορίζει και ως κοινωνικές ομάδες οι οποίες είναι εσωτερικά διαφοροποιημένες και με στόχους που έχουν ψυχολογικές συνέπειες για τα μέλη τους. Συνιστούν δηλαδή ομάδες οι οποίες διαθέτουν μία κοινωνική ταυτότητα και κατά συνέπεια αποκτούν ψυχολογική σημασία για τα μέλη τους, χαρακτηρίζονται από συντονισμό προκειμένου να καταστεί η συμπεριφορά των μελών τους προβλέψιμη στα πλαίσια της ομάδας και η εκάστοτε δομή που τους χαρακτηρίζει είναι προορισμένη για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων. Η ρύθμιση της συμπεριφοράς των μελών τους επιτυγχάνεται μέσω ενός συστήματος ρόλων, κανόνων και αξιών που συνιστούν την διακριτή κουλτούρα κάθε οργανισμού. Και εντός των σύγχρονων οργανισμών, λόγω του υψηλού βαθμού πολυπλοκότητας τους, αναδύονται και επιμέρους υποομάδες με το δικό τους διακριτό χαρακτήρα, όπως για παράδειγμα τα διαφορετικά τμήματα από τα οποία διαρθρώνεται μία δημόσια υπηρεσία, οι οποίες σχηματίζουν μεταξύ τους ένα εσωτερικό σύστημα κοινωνικών σχέσεων (Haslam, 2004· Jenkins, 2008). Η είσοδος του ατόμου στους εργασιακούς θεσμούς είναι καθοριστική, καθώς αποτελούν τόπους όπου αναλαμβάνει πιο τυποποιημένους ρόλους και συμμετέχει σε ομαδικές διαδικασίες παίζοντας έτσι κρίσιμο ρόλο στη διαμόρφωση της πορείας ζωής του (Watson, 2005).

1.2 Ορίζοντας τη σύγκρουση

Ως αναπόσπαστο και φυσικό μέρος της ανθρώπινης ύπαρξης και κοινωνικής αλληλεπίδρασης, η σύγκρουση έχει αποτελέσει αντικείμενο μελέτης, εξέτασης και ανάλυσης των κοινωνικών και βιολογικών επιστημών.

«Οι συγκρούσεις μεταξύ των εθνών, των πολιτικών κομμάτων και των ιδεολογιών έχουν μελετηθεί από τον πολιτικό επιστήμονα. Οι οικονομικές συγκρούσεις από τον οικονομολόγο. Οι ομαδικές συγκρούσεις –οικογενειακές, θρησκευτικές, κοινωνικές– έχουν μελετηθεί από τον κοινωνιολόγο. Η μάχη για την επιβίωση των ειδών από τον βιολόγο» (Nightingale, 1974 σελ. 71).

Και αυτό γιατί η σύγκρουση φαίνεται να αποτελεί θέμα επιβίωσης σε έναν κόσμο που δεν είναι πάντα φιλικός, ούτε αστείρευτος και δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες

και τις επιθυμίες όλων (Ντάβου, 2015). Ήδη από την αρχαιότητα αναγνωρίζεται η σημαντικότητα της, όπως διαφαίνεται και από την ρήση του φιλόσοφου Ηράκλειτου ότι «πατήρ πάντων ο πόλεμος». Για τον προσωκρατικό φιλόσοφο Εμπεδοκλή, αλλά και τους σύγχρονους κοινωνικούς επιστήμονες, η ανθρώπινη αλληλεπίδραση κινείται ανάμεσα στη «φιλότητα» (τις δυνάμεις που ενώνουν τους ανθρώπους) και το «νείκος» (τις δυνάμεις που τους χωρίζουν).

Στην κοινωνική ψυχολογία τα έργα των τριών μεγάλων επιστημόνων του Δαρβίνου, του Μαρξ και του Φρόυντ καθόρισαν τα πρώτα βήματα για την θεωρητική προσέγγιση στο πεδίο των συγκρούσεων. Και οι τρεις φαίνεται να δίνουν έμφαση στην ανταγωνιστική-καταστροφική διάσταση των συγκρούσεων (Deutsch, 2006). Ο Κάρολος Δαρβίνος στο έργο του «η θεωρία της εξέλιξης» δίνει έμφαση στην ανταγωνιστική πάλη για τη ζωή και για την επιβίωση του ισχυρότερου. Για τον Δαρβίνο όλη η φύση βρίσκεται σε πόλεμο, ο ένας οργανισμός ενάντια στον άλλο ή με τον εξωτερικό κόσμο (όπως αναφέρεται στον Hyman, 1966). Ο Μαρξ βλέπει την ανθρώπινη ιστορία γεμάτη από τη σύγκρουση μεταξύ των τάξεων, ως ένα μηχανισμό αλλαγής και ανάπτυξης (όπως αναφέρεται στον Rahim, 2001). Όλη η κοινωνία είναι χωρισμένη σε δύο αντίπαλα στρατόπεδα, σε δύο αντίπαλες τάξεις, την αστική και το προλεταριάτο που βρίσκονται σε συνεχή μάχη αναμεταξύ τους. Ο Φρόυντ αποδίδει την σύγκρουση ως αντίθεση των υποσυστημάτων Ασυνείδητο και Προσυνειδητό-Συνειδητό (όπως αναφέρεται στην Χατζούλη, 2014). Αυτή η αντίθεση αναφέρεται στη δυαδικότητα των αρχών της ηδονής και της πραγματικότητας, όπου η δεύτερη προσπαθεί να επιβληθεί στην πρώτη (Χατζούλη, 2014). Οι τρεις αυτοί μεγάλοι διανοητές αποτέλεσαν τους πρωτοπόρους για την κοινωνικοψυχολογική προσέγγιση στο θέμα των συγκρούσεων.

Εν συνεχεία ο Lewin (1931, 1935), μέσω της θεωρίας των πεδίων που ανέπτυξε, έθεσε ένα νέο τρόπο σκέψης αναφορικά με την έννοια της σύγκρουσης. Σύμφωνα με τον ίδιο ο άνθρωπος είναι ένας οργανισμός με δυνάμεις εσωτερικής και εξωτερικής προέλευσης. Οι πρώτες σχετίζονται με τα κίνητρα του, την ιστορία του και τον τρόπο με τον οποίο εμπλέκεται σε μία κατάσταση. Οι δεύτερες προέρχονται από το περιβάλλον και αντιστοιχούν στις κάθε είδους πιέσεις που δέχεται από αυτό. Ενώ ασκούνται αυτές οι δυνάμεις στο άτομο, δημιουργούνται ανάγκες οι οποίες γεννούν τάσεις (με την έννοια της διαφοράς δυναμικού) και εν συνεχεία συμπεριφορές έτσι ώστε οι τάσεις να μειωθούν μέσω της ικανοποίησης των αναγκών. Οι δυνάμεις αυτές

μπορεί να είναι θετικές ή αρνητικές, με τις θετικές να αντιστοιχούν σε ανάγκες επίτευξης στόχων, εκπλήρωσης και πραγμάτωσης και γεννούν θετικές τάσεις που θα προκαλέσουν συμπεριφορές προσέγγισης, οι δε αρνητικές, που σχετίζονται με μία δυσάρεστη ή απειλητική κατάσταση για το άτομο, οδηγούν στην παραγωγή συμπεριφορών αποφυγής (Χρηστάκης, 2010). Αναπτύσσοντας αυτή τη θεωρία ο Lewin (1931, 1935) έθεσε τη θεωρητική συζήτηση για τρεις βασικούς τύπους ψυχολογικής σύγκρουσης: προσέγγισης-προσέγγισης, όταν το άτομο βρίσκεται ανάμεσα σε θετικές δυνάμεις ίδιας ισχύος, αποφυγής-αποφυγής όταν αυτές οι δυνάμεις είναι αρνητικές, αποφυγής-προσέγγισης όταν το άτομο αντιμετωπίζει δύο αντίθετες μεταξύ τους δυνάμεις (Deutsch, 2006).

Η ενασχόληση θεωρητικών από διαφορετικές προσεγγίσεις, η ίδια η πολυπλοκότητα της σύγκρουσης και η εμφάνιση της σε τόσο διαφορετικές εκφάνσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας όπως η οικογένεια, η θρησκεία, τα έθνη κ.ά. καθιστά εξαιρετικά δύσκολο να μπορέσει να οριστεί με ακρίβεια ως έννοια. Μια κλασσική βιβλιογραφική ανασκόπηση αρκεί για να καταδείξει την τεράστια ποικιλία των ορισμών της σύγκρουσης. Παραδοσιακά ορίζεται ως αντίληψη ασύμβατων δραστηριοτήτων-στόχων, απόψεων, αξιών, ενεργειών κ.ά. (Deutsch, 1969). Δηλαδή, μία ασύμβατη δραστηριότητα παρεμβαίνει, εμποδίζει, αποτρέπει, τραυματίζει ή με κάποιο τρόπο κάνει λιγότερο πιθανή ή λιγότερο αποτελεσματική μια άλλη δραστηριότητα (Deutsch, 1969). Για τους Vallacher και συν. (2013) συνιστά μια σχεσιακή διαδικασία η οποία επηρεάζεται από την αντίληψη της ύπαρξης ασυμβίβαστων δραστηριοτήτων-διαφορών. Ο Rahim (2001), στο πεδίο των οργανισμών την ορίζει ως μια διαδραστική διαδικασία η οποία εκφράζεται ως ασυμβατότητα, διαφωνία ή δυσαρμονία εντός ή μεταξύ κοινωνικών οντοτήτων (άτομα, ομάδες, οργανισμούς κ.ά.). Συνοψίζοντας παραθέτει τα χαρακτηριστικά τα οποία πρέπει να έχει η σύγκρουση όταν μία ή περισσότερες κοινωνικές οντότητες (Rahim, 2001):

- 1) απαιτείται να εμπλακούν σε μία δραστηριότητα η οποία είναι ασυμβίβαστη με τις ανάγκες ή τα συμφέροντα τους,
- 2) περιλαμβάνει συμπεριφορικές προτιμήσεις, η ικανοποίηση των οποίων είναι ασυμβίβαστη με την εφαρμογή των προτιμήσεων του άλλου,
- 3) υπάρχει ένας αμοιβαία επιθυμητός πόρος ο οποίος είναι σε έλλειψη και δεν μπορούν να καλυφθούν οι ανάγκες όλων,

4) περιλαμβάνει απόψεις, αξίες, δεξιότητες και στόχους οι οποίες κατευθύνουν τη συμπεριφορά του ενός και αντιλαμβάνονται ως αντίθετη αυτή τη συμπεριφορά με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά του άλλου,

5) περιλαμβάνει μερικώς αποκλειόμενες προτιμήσεις σχετικά με κοινές ενέργειες,

6) είναι αλληλεξαρτώμενες κατά την εκτέλεση καθηκόντων ή ενεργειών.

Ο ορισμός αυτός είναι αρκετά περιεκτικός διότι υπογραμμίζει ότι η εμφάνιση μίας σύγκρουσης μπορεί να σχετίζεται με την ύπαρξη αντίθετων προτιμήσεων, αξιών, στάσεων, συμπεριφορών και όχι απλά λόγω έλλειψης κάποιου πόρου ή ασύμβατων μεταξύ τους δραστηριοτήτων.

1.3 Η σύγκρουση στους χώρους εργασίας

Οι εργασιακές ομάδες, ως κατ' εξοχήν χώροι κοινωνικής συμμετοχής και αλληλεπίδρασης των ατόμων, διέπονται από τη σύγκρουση τόσο εντός όσο και εκτός αυτών. Η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη και όπως αναφέρει ο Rahim (2001) ένας μάνατζερ σε μία επιχείρηση αφιερώνει το ένα πέμπτο του εργάσιμου χρόνου του στην αντιμετώπιση τους. Συνεπώς η μελέτη τους είναι απαραίτητη για την κατανόηση του φαινομένου και του τρόπου με τον οποίο επιδρά στην εύρυθμη λειτουργία ενός εργασιακού χώρου. Στον σύγχρονο, διαρκώς μεταβαλλόμενο κόσμο μία σειρά παραγόντων επιδρά σημαντικά στην εμφάνιση των οργανωσιακών συγκρούσεων. Σύμφωνα με τον Burke (2006) καθοριστικό ρόλο παίζει η παγκοσμιοποίηση με τις αλλαγές που αυτή επιφέρει και την ανάγκη προσαρμογής στις απαιτήσεις της. Η συνεχής και ταχεία μεταβολή του εργασιακού περιβάλλοντος σε συνδυασμό με την αύξηση των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οι οποίες ελαττώνουν τη διαπροσωπική επαφή), την αύξηση της πολυπλοκότητας στην εργασία, τα νέα στυλ διοίκησης και αυξημένες απαιτήσεις για παραγωγικότητα έχουν επηρεάσει σε σημαντικό βαθμό την εμφάνιση, τη μορφή και τις επιπτώσεις των συγκρούσεων που αφορούν τους οργανισμούς (Burke, 2006).

Η σύγκρουση, στα πλαίσια των εργασιακών θεσμών, μελετάται και αντιμετωπίζεται σε τέσσερα διακριτά επίπεδα: το ενδοπροσωπικό, το διαπροσωπικό, το διομαδικό και διαοργανωσιακό (Burke, 2006· Luthans, 2010). Η ενδοπροσωπική σύγκρουση είναι η έκφραση εντός του ατόμου ψυχικών τάσεων, κινήτρων ή απαιτήσεων που αντιτίθενται ή που δε συμβιβάζονται ή που λειτουργούν ανταγωνιστικά (Ντάβου, 2015· Χατζούλη,

2014). Το δεύτερο επίπεδο συνιστά η διαπροσωπική σύγκρουση, η οποία αποτελεί το θέμα της παρούσας εργασίας και θα αναλυθεί εκτενέστερα στο τρίτο κεφάλαιο. Η διαπροσωπική αυτή σύγκρουση εκδηλώνεται στη συμπεριφορά ως μία διαμάχη μεταξύ δύο πλευρών εκ των οποίων η μία ή και οι δύο αισθάνονται ότι υπάρχουν ασύμβατοι στόχοι και ότι ο άλλος παρεμβαίνει παρεμποδίζοντας την εκπλήρωση του οικείου στόχου (Hocker & Wilmot, 1985). Πρόκειται για μία σύγκρουση που αναφέρεται στη σχέση μεταξύ δύο ανθρώπων, όπως για παράδειγμα ανάμεσα σε δύο συναδέλφους ή ανάμεσα σε ένα προϊστάμενο και ένα υπάλληλο. Επίσης, η σύγκρουση μπορεί να εμφανιστεί και στο διομαδικό (ή διατμηματικό) επίπεδο όταν δηλαδή εμφανίζεται μία συλλογική ασυμβατότητα ή διαφωνία μεταξύ δύο ομάδων ή τμημάτων εντός ενός οργανισμού, που βρίσκονται σε αλληλεπίδραση όσον αφορά καθήκοντα, ρόλους, πόρους, πληροφορίες κ.ά. (Rahim, 2001). Το τελευταίο επίπεδο αναφέρεται στην αλληλεπίδραση μεταξύ δύο οργανισμών. Αυτή η αλληλεπίδραση μπορεί να αφορά κυρίως συγχωνεύσεις, εξαγορές, στρατηγικές συμμαχίες και επιχειρηματικούς ανταγωνισμούς (Burke, 2006).

Ειδικότερα όμως, για την κατανόηση του φαινομένου της διαπροσωπικής σύγκρουσης θα πρέπει να γίνουν κατανοητές οι σχέσεις που δομούνται μεταξύ των μελών ενός εργασιακού οργανισμού. Κύριο ρόλο στην διαμόρφωση των διαπροσωπικών σχέσεων στο χώρο εργασίας διαδραματίζει το θεσμικό πλαίσιο εντός των οποίων αυτές γεννιούνται. Έτσι, στο πεδίο των αστυνομικών θεσμών, τρεις αλληλεξαρτώμενες πτυχές της ζωής εντός αυτών έχουν αναδυθεί ως απαραίτητες για τη μελέτη τους από τους θεωρητικούς του τομέα των αστυνομικών σπουδών. Η πρώτη αφορά τη διάρθρωση της δομής της εκάστοτε αστυνομικής υπηρεσίας, η οποία ορίζει του γραπτούς τυπικούς κανόνες λειτουργίας της, καθώς και τη θέση κάθε υπαλλήλου εντός αυτής. Εν συνεχεία κρίσιμο μέγεθος συνιστά η έννοια της κουλτούρας, η οποία περιλαμβάνει τους άγραφους κανόνες, τις αξίες και τις νόρμες που ρυθμίζουν την καθημερινότητα και τον «πρέπον» τρόπο συμπεριφοράς του αστυνομικού εντός και εκτός της εργασίας. Και τέλος η έννοια της εργασιακής ταυτότητας του αστυνομικού και το πώς αυτή κατασκευάζεται με την συμμετοχή τους στην αστυνομική ομάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Ο αστυνομικός θεσμός

2.1 Λειτουργία και δομή των αστυνομικών θεσμών

Η υιοθέτηση των αποδεκτών προτύπων συμπεριφοράς και η τήρηση από τα μέλη μίας κοινωνίας των κανόνων που διέπουν τις κοινωνικές σχέσεις είναι εξαιρετικής σημασίας για την συνοχή και εύρυθμη λειτουργία της. Η εξασφάλιση της τήρησης τους και η αποτροπή της παραβίασης τους επιτυγχάνεται μέσω των μηχανισμών κοινωνικού ελέγχου (τυπικών ή άτυπων) οι οποίοι δρουν είτε προληπτικά, πριν την απόκλιση της συμπεριφοράς του ατόμου, είτε κατασταλτικά, με την εμφάνιση της παραβατικής συμπεριφοράς. Η αστυνομία εντάσσεται στον τυπικό κοινωνικό έλεγχο, δηλαδή τον θεσμοθετημένο έλεγχο που ασκείται από το κράτος και τα εντεταλμένα όργανα του και ταυτίζεται με την καταστολή και την τιμωρία.

Ο ρόλος του αστυνομικού θεσμού ως υπηρεσία εφαρμογής του νόμου σε μία κοινωνία δικαίου διαρθρώνεται κυρίως σε δύο βασικές λειτουργίες, την αντιμετώπιση του εγκλήματος και τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης (Δημόπουλος, 2007· Manning, 2007). Η δίωξη του εγκλήματος συνίσταται στις ενέργειες εκείνες με τις οποίες επιτυγχάνεται η αποτροπή διάπραξης εγκληματικών πράξεων καθώς επίσης και στις πρωτοβουλίες οι οποίες στρέφονται στην εξιχνίαση, σύλληψη, ανάκριση και απόδοση των εγκληματιών στην ποινική δικαιοσύνη. Από την άλλη η διατήρηση της κοινωνικής ευταξίας αναφέρεται στην αποθάρρυνση των εν δυνάμει εγκληματιών να προβούν σε έκνομες ενέργειες, μέσω κυρίως της ύπαρξης του αστυνομικού οργανισμού και της φυσικής παρουσίας του αστυνομικού και στην εμπέδωση του αισθήματος ασφάλειας στους πολίτες επιτρέποντας έτσι την απρόσκοπτη και ομαλή λειτουργία του κοινωνικού βίου. Με τη συνάρθρωση αυτών των δύο λειτουργιών, της αντιμετώπισης του εγκλήματος και της διατήρησης της τάξης στην κοινωνία, η αστυνομία, μαζί με τη δικαιοσύνη και το σωφρονιστικό σύστημα, αναγορεύονται σε φορείς του επίσημου κοινωνικού και ποινικού ελέγχου του εγκλήματος (Δημόπουλος, 2007). Σύμφωνα με τον Paoline (2003) οι αστυνομικοί οργανισμοί επιτελούν και μία τρίτη λειτουργία προσανατολισμένη στην παροχή υπηρεσιών, η οποία περιλαμβάνει μία σειρά γραφειοκρατικών εργασιών που καλούνται να διεκπεραιώσουν οι αστυνομικοί (όπως για παράδειγμα η επίδοση δικογράφων) και την καθημερινή εξυπηρέτηση των πολιτών σε καθήκοντα μη σχετικά με την ουσία του αστυνομικού επαγγέλματος (όπως για παράδειγμα η παροχή οδηγιών, η σύνταξη γνησίων της υπογραφής κ.ά.). Βέβαια, τα καθήκοντα που ανατίθενται κάθε φορά στις αστυνομίες διαφέρουν από χώρα σε χώρα, ανάλογα και με τις ιδιαίτερες συνθήκες που αντιμετωπίζουν, ενώ ο καθορισμός και η εξειδίκευση τους καθορίζεται από την εκάστοτε εθνική νομοθεσία (Δημόπουλος, 2007).

Οι αστυνομικοί υπάλληλοι καλούνται να επιτελέσουν το ρόλο που τους ανατίθεται από την πολιτεία εντός ενός θεσμικού πλαισίου στο οποίο εργάζονται, ζουν, κοινωνικοποιούνται και διαμορφώνουν τον εαυτό τους. Το θεσμικό αυτό πλαίσιο συνιστά τον αστυνομικό οργανισμό, ο οποίος διακρίνεται από έναν ιδιαίτερο τρόπο δόμησης διαφοροποιώντας τον από οποιονδήποτε άλλο εργασιακό οργανισμό, είτε στον επιχειρηματικό είτε στον δημόσιο τομέα. Γενικά οι δυτικές αστυνομικές υπηρεσίες θα μπορούσαν να οριστούν ως υπέρ-γραφειοκρατικοί οργανισμοί με παραστρατιωτικά χαρακτηριστικά δομής όπως επίσημους βαθμούς, επίσημη ιεραρχία

και διοικητική αλυσίδα με απόλυτη εξουσία (Toch, 2008). Με τον όρο παραστρατιωτικό, ο Toch (2008) εννοεί τη στενή σύνδεση της αστυνομίας με στοιχεία που ομοιάζουν σε στρατιωτικές μονάδες. Το κυριότερο σύμβολο αυτού του στοιχείου αποτελεί η στολή η οποία καθορίζει την αστυνομική εργασία, διαφημίζει την άσκηση εξουσίας, ξεχωρίζει τον αστυνομικό από αυτούς που προστατεύει και ταυτόχρονα καλλιεργεί την έννοια της κοινωνικής απόστασης από τους πολίτες (Toch, 2008). Σύμφωνα με τον ίδιο το «μπλε» της στολής ενισχύει την αστυνομική ενδοομάδα σε σχέση με τις εξωομάδες και ταυτόχρονα αποτελεί το «χρώμα του νόμου», μέσα στα πλαίσια του οποίου καλείται ο αστυνομικός να ενεργήσει και αποτελεί ένα αποτρεπτικό μήνυμα για τους παραβάτες του νόμου. Η επίσημη ιεραρχία που διαρθρώνεται εντός των αστυνομικών οργανισμών αποτελεί δομικό στοιχείο λειτουργίας αυτών και στην ουσία της κάθε επίπεδο οργάνωσης υπάγεται σε ένα ανώτερο το οποίο ασκεί τη διεύθυνση και τον έλεγχο, ο οποίος αφορά και την ευθύνη της υπηρεσιακής καθημερινότητας του χαμηλόβαθμου προσωπικού (Δημόπουλος, 2007). Ακολουθεί συνήθως το πρότυπο των στρατιωτικών οργανισμών και η βασική συμβολή της έγκειται στον καθορισμό των θέσεων εξουσίας κάθε αστυνομικού εντός του οργανισμού. Διαμορφώνει το σύστημα προαγωγών, τη διαφοροποίηση των μισθών, των ανταμοιβών και κυρίως ορίζει ποιος έχει το δικαίωμα να εκφράζεται σε κάθε περίπτωση όπως το να διατυπώσει μία γνώμη, μία θέση ή ακόμα και μία αντίρρηση (Vasilaki, 2016). Το γραφειοκρατικό πρότυπο αποτελεί ένα σύστημα διοικητικής οργάνωσης το οποίο βασίζεται στην αρχή της ιεραρχίας και στην ειδίκευση των εργαζομένων αναφορικά με τα καθήκοντα που καλούνται να επιτελέσουν. Περιλαμβάνει ορθολογικούς κανόνες, επιβάλλει τυπικές γραπτές διαδικασίες και τα δικαιώματα του εργαζομένου ρυθμίζονται με ευθύνη του οργανισμού. Ειδικότερα, η εξειδίκευση του αστυνομικού προσωπικού κρίνεται αναγκαία για την αποτελεσματική ανταπόκριση στα καθήκοντα του και την ουσιαστική παραγωγικότητα της αστυνομικής αποστολής. Βοηθάει στον καταμερισμό της εργασίας στις αστυνομικές υπηρεσίες (ιδίως αυτές που περιλαμβάνουν σχηματισμούς μεγάλου μεγέθους με ευρύ πεδίο δράσης) και επιτρέπει την στελέχωση των εξειδικευμένων υπηρεσιών με κατάλληλο προσωπικό (Δημόπουλος, 2007).

Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να επισημανθούν οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικοί οργανισμοί οι οποίοι, με τον παραδοσιακό τρόπο δόμησης και λειτουργίας που συνεχίζουν να ακολουθούν, προσπαθούν να ανταπεξέλθουν σε ένα συνεχώς

μεταβαλλόμενο περιβάλλον. Οι σημερινές αστυνομικές υπηρεσίες βρίσκονται αντιμέτωπες με την παγκοσμιοποίηση και τη διεθνοποίηση του εγκλήματος και της τρομοκρατίας οι οποίες υιοθετούν συνεχώς καινούριες και περίπλοκες τεχνολογίες, την άνοδο και παρουσία του οργανωμένου εγκλήματος σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής, την εμφάνιση νέων μορφών παραβατικότητας και απόρριψης των εξουσιών, παράγοντες που έχουν επιδράσει καθοριστικά στον τρόπο με τον οποίο επιχειρούν να διατηρήσουν την τάξη και να αντιμετωπίσουν το έγκλημα. Για το κοινό όμως, η αστυνομία συνεχίζει να αποτελεί την εμφανή, ένστολη δύναμη η οποία θα εφαρμόσει το νόμο, θα επιβάλλει την τάξη και θα ανταποκριθεί στο κάλεσμα του κάθε φορά που αισθάνεται ότι κινδυνεύει από το έγκλημα και τις συνέπειές του (Greene, 2007).

2.2 Η αστυνομική κουλτούρα

Ένα ιδιαίτερα σημαντικό στοιχείο στην εξέταση των αστυνομικών οργανισμών και της ζωής μέσα σε αυτούς αποτελεί η έννοια της κουλτούρας. Η ιδέα ότι οι οργανισμοί διαθέτουν ξεχωριστή κουλτούρα είχε απασχολήσει τις κοινωνικές επιστήμες, εδραιώθηκε όμως ως έννοια στον εργασιακό χώρο από τη δεκαετία του 80' (Watson, 2005). Η επιλογή της χρήσης της έγινε ελκυστική, διότι έχει τη δυνατότητα να συνδυάζει το ατομικό ή ψυχολογικό επίπεδο της ανθρώπινης τάσης για αναζήτηση νοήματος με το κοινωνικό επίπεδο, βοηθώντας (στο θεσμικό επίπεδο) τους ανθρώπους να βρίσκουν νόημα στην εργασία τους και να διαμορφώνουν την συμπεριφορά τους (Watson, 2005). Η κουλτούρα, σύμφωνα με τους Girard και Koch (1996), είναι δέσμη συμπεριφορών ή σύνολο γενικευμένων κοινωνικών χαρακτηριστικών, τα οποία έχουν να κάνουν με τις ανθρώπινες ομάδες και καθορίζονται από ένα ευρύ φάσμα συστατικών στοιχείων. Το πώς νιώθει, σκέπτεται και λειτουργεί ένα άτομο στην καθημερινότητα του, αλλά και το πώς μαθαίνει, τι πιστεύει και πώς αντιδρά στα καθημερινά ερεθίσματα αποτελούν συστατικά που συνθέτουν την κουλτούρα ή τις υποκουλτούρες στις οποίες ανήκει (Girard & Koch, 1996). Οι Crank και Crank (2014) δίνουν ένα λειτουργικό ορισμό για την έννοια της κουλτούρας. Σύμφωνα με τους ίδιους πρόκειται για ένα συλλογικό γνωσιακό μέγεθος και ως τέτοιο περιλαμβάνει ιδεολογικά, συμπεριφορικά, υλικά, κοινωνικά κατασκευασμένα και αναδυόμενα στοιχεία όπως: 1) ιδέες, γνώσεις και οδηγίες 2) συμπεριφορές, σύμβολα και τελετουργικά 3) ανθρώπινα

εργαλεία όπως τα μέσα μαζικής επικοινωνίας 4) κοινωνικές και οργανωσιακές δομές² και 5) παράγωγα της ανθρώπινης δράσης, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και οι συγκρούσεις, οι οποίες αναδύονται σε σταθερές διαπροσωπικές και διακοινωνικές συνδιαλλαγές, οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν σε περαιτέρω κατασκευή των πρώτων τεσσάρων στοιχείων (Crank & Crank, 2014). Επομένως, γίνεται αντιληπτό ότι η έννοια της οργανωτικής κουλτούρας καλύπτει κάθε πλευρά της ζωής σε έναν οργανισμό και συνδυάζει στοιχεία όπως οι τεχνολογίες που χρησιμοποιούνται, οι λέξεις που εκφωνούνται, οι προτεραιότητες που επηρεάζουν τη συμπεριφορά και οι δομές με τις οποίες ιεραρχούνται οι άνθρωποι και οι δραστηριότητες (Watson, 2005). Στην ουσία είναι αυτή που μετατρέπει ένα εργασιακό οργανισμό από απλό σύνολο δραστηριοτήτων σχετικά με την εκτέλεση καθηκόντων, σε ένα θεσμό που είναι για τους εργαζόμενους κάτι περισσότερο από το άθροισμα των συστατικών του (Watson, 2005).

Στο πεδίο της μελέτης των αστυνομικών οργανισμών, η έννοια της κουλτούρας αποτέλεσε αντικείμενο ενδιαφέροντος ήδη από την δεκαετία του 1960. Οι ερευνητές των αστυνομικών θεσμών αναγνώρισαν από πολύ νωρίς τη σημασία των άτυπων κανόνων και αξιών που περιέχει και τον ρόλο τον οποίο διαδραματίζει στην καθημερινότητα του αστυνομικού:

«όταν ένας αστυνομικός φοράει τη στολή του εισέρχεται σε μία διακριτή κουλτούρα, η οποία κυριαρχείται από νόρμες και αξίες που σχεδιάστηκαν για να διαχειριστεί τα άγχη που δημιουργεί ο μοναδικός του ρόλος στην κοινωνία»
(Van Maanen, 1974, σελ. 85)

Οι έρευνες που έχουν διενεργηθεί μέχρι σήμερα, κυρίως εθνογραφικού τύπου, έχουν καταδείξει την χρησιμότητα της αστυνομικής κουλτούρας ως οπτικής για την κατανόηση του τρόπου ζωής των αστυνομικών και της αλληλεπίδρασης τους με τον κοινωνικό περίγυρο. Και όπως παρατηρεί η Loftus (2010), τα κυριότερα χαρακτηριστικά της παραμένουν σχετικά σταθερά-αμετάβλητα με το πέρασμα των χρόνων. Από τις αρχικές μελέτες του Skolnick (1966), του Westley (1970), του Manning (1978) και άλλων, έως και σήμερα οι αστυνομικοί παρά τις ραγδαίες μεταβολές του κόσμου που τους περιβάλλει φαίνεται να ενστερνίζονται τις ίδιες αξίες,

² Εδώ οι Crank και Crank (2014) αναφέρονται σε φυσικά και οργανωσιακά «πράγματα» όπως για παράδειγμα το κτίριο μίας αστυνομικής υπηρεσίας, το όχημα περιπολίας, ο επιχειρησιακός σχεδιασμός και η αντεγκληματική πολιτική που ακολουθείται.

νόρμες και πρακτικές (Loftus, 2010). Η κουλτούρα αυτή διαμορφώνεται από το ιδιαίτερο εργασιακό περιβάλλον εντός του οποίου πρέπει ο αστυνομικός να εργαστεί και να φέρει σε πέρας τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις. Σύμφωνα με τον Brown (1988) η καθημερινότητα του αστυνομικού θα μπορούσε να χαρακτηριστεί τουλάχιστον ως αμφιθυμική, διότι θα πρέπει να ανταπεξέλθει από τη μία απέναντι στον τρόπο που βιώνει από το πολλές φορές εχθρικό και απρόβλεπτο κοινωνικό σύνολο και από την άλλη από μία τυραννική και εξίσου απρόβλεπτη γραφειοκρατία που χαρακτηρίζει τις αστυνομικές υπηρεσίες.

Συνεπώς, η αλληλεπίδραση με τους πολίτες αποτελεί το πρώτο πεδίο δράσης του αστυνομικού που επηρεάζει τη διαμόρφωση των αξιών που διέπουν τη ζωή εντός του οργανισμού. Στο περιβάλλον αυτό οι αστυνομικοί καλούνται να ασκήσουν την εξουσία που τους έχει παραχωρηθεί από την πολιτεία για την προστασία των πολιτών (Skolnick, 2004· Paoline, 2003). Οι καταστάσεις στις οποίες εμπλέκεται ο αστυνομικός στην καθημερινότητα του επιβάλλουν την διαφήμιση, άσκηση και διατήρηση αυτής της εξουσίας, ενώ σε ακραίες περιπτώσεις διαθέτει την εξουσιοδότηση από το νόμο να συμπεριφερθεί βίαια ακόμα και να αφαιρέσει ζωή προκειμένου να προστατεύσει τη ζωή του και το κοινό καλό (Manning, 2007). Η εξουσία αυτή ενισχύει την ήδη αυξημένη αίσθηση κινδύνου που βιώνουν οι αστυνομικοί στην καθημερινότητα τους (Brown, 1988· Skolnick, 1994· Paoline, 2003· Kappeler et al., 1998). Ο κίνδυνος ή/και ο φόβος για αυτόν, συνιστά αναπόσπαστο κομμάτι της εργασίας και οι αστυνομικοί φαίνεται να είναι συνεχώς απασχολημένοι με αυτόν και τη βία που τους περιβάλλει (Paoline, 2003). Για τους Kappeler και συν. (1998) ο κίνδυνος διαθέτει μία ενοποιητική επίδραση και ωθεί στην απομόνωση από το κοινό, το οποίο αποτελεί και την κύρια πηγή του.

Εκτός όμως από την αλληλεπίδραση με τους πολίτες, διαμορφωτικό στοιχείο της κουλτούρας συνιστά και η σχέση του αστυνομικού με τον επίσημο οργανισμό (Paoline, 2003). Για τον αστυνομικό η σχέση αυτή επηρεάζεται από μία πολλές φορές απρόβλεπτη και αυστηρή διοίκηση. Αυτή επιβλέπει συνεχώς τις ενέργειες των υπαλλήλων, οι οποίοι καλούνται να εφαρμόσουν το νόμο σε ένα αυστηρά οριοθετημένο πλαίσιο (Brown, 1988· Skolnick, 1994· Paoline, 2003). Τυχόν παρέκκλιση επισύρει αυστηρές κυρώσεις, με τους προϊσταμένους του οργανισμού να δίνουν έμφαση στα λάθη του αστυνομικού και όχι στις επιτυχίες. Έτσι ενισχύεται μία αβεβαιότητα στη σχέση ανάμεσα στον αστυνομικό και στους ανωτέρους του, οι οποίοι

για τον ίδιο απέχουν από την πραγματικότητα που βιώνει στην καθημερινή άσκηση της αστυνόμευσης. Επιπλέον, οι επικεφαλής των αστυνομικών θεσμών τείνουν να δημιουργούν και ένα αίσθημα αμφιθυμίας ως προς την εκτέλεση των λειτουργιών του οργανισμού, δηλαδή της αντιμετώπισης του εγκλήματος, της κοινωνικής ευταξίας και της παροχής υπηρεσιών (Paoline, 2003). Με άλλα λόγια, ενώ απαιτείται από τους αστυνομικούς να φέρουν με αποτελεσματικότητα σε πέρας και τους τρεις ρόλους που του έχουν ανατεθεί, από τον οργανισμό δίνεται έμφαση μόνο στην δίωξη του εγκλήματος η οποία επιφέρει και την όποια αναγνώριση και επιβράβευση εντός του αστυνομικού σώματος (Paoline, 2003).

Τόσο η αλληλεπίδραση με τους πολίτες όσο και η σχέση του αστυνομικού με τον επίσημο οργανισμό αποτελούν τα πεδία της πολιτισμικής κοινωνικοποίησης τους μέσα στο οποίο διαμορφώνεται η λεγόμενη αστυνομική κουλτούρα (Paoline, 2003). Αποτελεί ένα ειδικό κώδικα αξιών που συνδέει σε άτυπο επίπεδο τους εμπλεκόμενους με το καθήκον αστυνομικούς και συνιστά ένα γνωσιακό μέγεθος που υποβοηθάει σημαντικά τον αστυνομικό στη διεκπεραίωση της αποστολής του (Δημόπουλος, 2007· Paoline, 2003· Loftus, 2010). Σε αρκετές περιπτώσεις αποδεικνύεται ισχυρότερη ακόμα και από τους κανονισμούς και τις διαταγές των ανωτέρων (Δημόπουλος, 2007). Και όπως κάθε κουλτούρα, προϋποθέτει μία μνημένη ομάδα ατόμων σε ένα σύνολο αρχών και αξιών, η παράβαση των οποίων εγείρει κυρωτικές αντιδράσεις (Δημόπουλος, 2007· Savitz, 1970).

Σύμφωνα με το Δημόπουλο (2007) βασικά γνωρίσματα της αστυνομικής κουλτούρας συνιστούν η εχεμύθεια και η πίστη. Η εχεμύθεια διαφαίνεται ως μια ανομολόγητη, αλλά κοινά παραδεκτή αρχή που διέπει τις σχέσεις των αστυνομικών και η οποία οφείλει να καλύπτει όλες τις ενέργειες τους σε σχέση με την υπόλοιπη κοινωνία. Συνίσταται από μία εξωτερική μυστικότητα και μία εσωτερική δημοσιότητα σε ότι αφορά την αστυνομική υπηρεσία και εκδήλωση της αποτελεί η αλληλοϋποστήριξη και η αλληλοκάλυψη του αστυνομικού από τους συναδέλφους του κατά την άσκηση του υπηρεσιακού καθήκοντος (Δημόπουλος, 2007). Το πρόσωπο που θα παραβιάσει την εχεμύθεια θα χάσει την αξιοπιστία του και την υποστήριξη από τους λοιπούς αστυνομικούς. Αποτελεί, όπως περιγράφουν και οι μελετητές των βορειοαμερικανικών αστυνομιών, τον περίφημο/διαβόητο «μπλε τοίχο της σιωπής» (Brown, 1988· Skolnick, 1994· Paoline, 2003).

Η πίστη κατά τον Savitz (1970) διακρίνεται στην εξωτερική πίστη, που αναφέρεται στο αίσθημα του αστυνομικού για την εκπλήρωση του καθήκοντος, σύμφωνα με τον όρκο που έχει δώσει, στην εσωτερική πίστη, η οποία αναφέρεται στην προσήλωση του αστυνομικού στους κανόνες και τις αξίες που διέπουν την αστυνομική οργάνωση και στη διαπροσωπική πίστη, που αφορά στη συνεργασία των αστυνομικών κατά την ενάσκηση του καθήκοντος τους και κυρίως κατά την εμφάνιση του κινδύνου. Το στοιχείο της πίστης συνδέει το υποκείμενο με την αστυνομική δομή και τα στελέχη της με ισχυρούς δεσμούς συνεργασίας, αλληλεγγύης και αυταπάρνησης, γεγονός που διαμορφώνει στο άτομο μία ειδική αντίληψη και πρακτική που αποδίδεται με τον όρο αστυνομική κουλτούρα (Δημόπουλος, 2007· Loftus, 2010). Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά και ο Reiner (2000, σελ. 89) «η αστυνόμευση γίνεται αντιληπτή ως ένας ηθικός τρόπος ζωής, η προστασία του αδυνάτου από αυτούς που σκοπεύουν να τον βλάψουν». Η αλληλεγγύη που αναπτύσσεται μεταξύ των αστυνομικών οδηγεί στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, τον υψηλό βαθμό ομαδικής συνεργασίας και τους επιτρέπει να αναζητούν μεταξύ τους φυσική και συναισθηματική προστασία απέναντι στον κίνδυνο και το άγχος (Loftus, 2010· Paoline, 2003). Και ενώ προωθεί την ομαδική εργασία στο αστυνομικό επάγγελμα, είναι άμεσα συνδεδεμένη με τα χαρακτηριστικά της μυστικοπάθειας και του ψέματος ιδίως στις περιπτώσεις που χρειάζεται να καλυφθούν οι παρατυπίες των συναδέλφων (Loftus, 2010· Manning, 2003).

Σημαντικό στοιχείο του συστήματος αξιών συνιστά και το ήθος ανδρείας που κυριαρχεί στους αστυνομικούς οργανισμούς (Brown, 2007· Loftus, 2010· Smith & Gray, 1985). Η Loftus (2010) διαπίστωσε ότι στις συζητήσεις των αστυνομικών κυριαρχούσαν περιστατικά τα οποία εκθείαζαν βίαιες συγκρουσιακές καταστάσεις με το κοινό. Η προσέγγιση αυτή τους οδηγεί συνεχώς στην αναζήτηση δράσης και στην εμπλοκή τους σε περιστατικά με υψηλή επικινδυνότητα όπως οι συλλήψεις ληστών και εμπόρων ναρκωτικών (Loftus, 2010· Smith & Gray, 1985). Για τον αστυνομικό η πραγματική (ανδρική) δουλειά διαδραματίζεται στο «πεζοδρόμιο», ενθαρρύνει την ανάπτυξη της φυσικής σκληρότητας, απαιτεί τον έλεγχο των συναισθημάτων σε κάθε περίπτωση και εκθείαζει τη χρήση της βίας, στηρίζοντας περαιτέρω την εικόνα του κινδύνου και της σύγκρουσης (Brown, 2007· Loftus, 2010· Smith & Gray, 1985).

Η ανάγκη για να μειώσουν την αβεβαιότητα στον εργασιακό χώρο και να αποκτήσουν μία αίσθηση ελέγχου οδηγεί τους αστυνομικούς στην ανάπτυξη της καχυποψίας (Δημόπουλος, 2007· Paoline, 2003· Loftus, 2010). Μαθαίνουν να διαχωρίζουν τους

ανθρώπους σε κατηγορίες με βάση τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύουν και καλλιεργείται με αυτόν τον τρόπο μία στερεοτυπική σκέψη, η οποία αναφέρεται σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες και καταστάσεις, διαχωρίζοντας τις με βάση το φύλο, την τάξη, την ηλικία, την σεξουαλικότητα και την εθνικότητα (Paoline, 2003· Loftus, 2010). Η καχυποψία όμως επεκτείνεται και προς τα νέα μέλη της αστυνομικής ομάδας, τα οποία για τους παλαιότερους συνιστούν ένα δυνητικό κίνδυνο για τη συνοχή της. Ο νέος αστυνομικός γίνεται μέλος της ομάδας και κερδίζει την εμπιστοσύνη όταν δείξει ένα ελάχιστο επίπεδο αφοσίωσης προς τους συντρόφους του (Paoline, 2003).

Ο Δημόπουλος (2007) υποστηρίζει ότι η κουλτούρα αυτή λειτουργεί αμυντικά προς τον εξωτερικό κόσμο, καθώς οχυρώνει και προστατεύει τον αστυνομικό από πιθανές παγίδες και αντιδράσεις. Επίσης ευθύνεται για την ανάπτυξη συναισθημάτων όπως η ιδιαιτερότητα, η διαφορετικότητα, η υπεροχή κ.ά., τα οποία απομονώνουν τον αστυνομικό από την υπόλοιπη κοινωνία, με όλες τις συνέπειες που αυτό συνεπάγεται, προκαλώντας ορισμένες φορές την ανάπτυξη της απέχθειας, του μίσους και της εχθρότητας προς τους πολίτες, στοιχεία ιδιαίτερα αρνητικά που μπορεί να οδηγήσουν σε μοιραίες καταστάσεις. Η σημαντικότερη όμως συνέπεια της είναι η ανάδυση μίας ισχυρής ομάδας, στα πλαίσια της οποίας κατασκευάζεται η εργασιακή ταυτότητα του αστυνομικού (Δημόπουλος, 2007).

2.3 Η εργασιακή ταυτότητα του αστυνομικού

Η έννοια της ταυτότητας αποτελεί ένα πολυδιάστατο θέμα και οι εκφάνσεις της παραπέμπουν τόσο στο άτομο όσο και στην ομάδα ή την κοινωνία. Τα επίπεδα αυτά δεν διαχωρίζονται μεταξύ τους αλλά αλληλεπιδρούν δυναμικά. Σύμφωνα με την Wetherell (2007), η ταυτότητα αναφέρεται στο πώς κάποιος αναγνωρίζει και ορίζει τον εαυτό του σε σχέση με τους άλλους και αποτελεί έναν τρόπο να ανακοινώνει το άτομο στον κόσμο και να επιβεβαιώνει στον εαυτό του το ποιος είναι και πώς ορίζει τον εαυτό του σε μία συγκεκριμένη «περιοχή» της ζωής. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και σαν μία πολυδιάστατη κατηγοριοποίηση του κόσμου η οποία καθορίζει τη θέση του ατόμου σε αυτόν, τόσο ως μονάδα όσο και ως μέλος μίας ομάδας (Jenkins, 2008). Και ως έννοια υποδηλώνει τους τρόπους με τους οποίους άτομα και ομάδες διακρίνονται στις σχέσεις τους με άλλα άτομα ή ομάδες (Jenkins, 2008).

Για την κοινωνική ψυχολογία το άτομο προσεγγίζεται διχοτομικά, αποτελούμενο από χαρακτηριστικά κοινωνικής τάξεως και χαρακτηριστικά προσωπικής τάξεως, δηλαδή με όρους είτε προσωπικής είτε κοινωνικής ταυτότητας (Jenkins, 2008). Η προσωπική ταυτότητα συνίσταται στον συνδυασμό των στοιχείων που καθιστούν κάθε άνθρωπο διαφορετικό από τον άλλο και στο πλαίσιο της οποίας *«το άτομο σκέφτεται και περιγράφει τον εαυτό του ως μέλος διαπροσωπικών σχέσεων ή/και με όρους ιδιοσυγκρασιακών χαρακτηριστικών»* (Χρηστάκης, 2010). Η κοινωνική ταυτότητα από την άλλη, αποτελεί το μέρος εκείνο της ατομικής έννοιας του εαυτού, το οποίο προέρχεται από την επίγνωση του ατόμου ότι αποτελεί μέλος μίας κοινωνικής ομάδας ή ομάδων, μαζί με την συναίσθηση ότι η ιδιότητα του μέλους έχει αξία και συναισθηματική σημασία (Jenkins, 2008). Η σημαντικότερη αντίφαση μεταξύ των δύο αυτών εννοιών έγκειται στο ότι η πρώτη εστιάζει στην διαφορετικότητα και η δεύτερη στην ομοιότητα. Ειδικότερα στο βαθμό που υπάρχουν και άλλα άτομα που κατέχουν τις ίδιες θέσεις, η κοινωνική ταυτότητα παραπέμπει στην ομοιότητα ενώ παράλληλα η υπαγωγή και η ταύτιση καθίστανται δυνατές διότι υπάρχουν ομάδες όπου το άτομο δεν ανήκει, από τα μέλη των οποίων επομένως αισθάνεται ότι είναι διαφορετικό (Χρηστάκης, 2010).

Σύμφωνα με τους Tajfel και Turner (1979) η είσοδος του ατόμου σε ένα ομαδικό πλαίσιο μετασχηματίζει τον ίδιο τον αυτοπροσδιορισμό του και η προσωπική ταυτότητα δίνει τη θέση της στην κοινωνική ταυτότητα. Εντός του πλαισίου της ομάδας δημιουργούνται νέες ταυτοτικές δυνατότητες: ο κάθε άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέλος μίας κοινωνικής ομάδας και ως μία ατομική μονάδα που έχει τα χαρακτηριστικά αυτής της ομάδας. Η αυτοεκτίμηση του ατόμου αναπόφευκτα συνδέεται με τη θετική εικόνα της ομάδας, δηλαδή για να μπορέσουν τα άτομα να σκεφτούν με όρους θετικούς για τον εαυτό τους θα πρέπει να είναι σε θέση να αξιολογήσουν θετικά και την ομάδα στην οποία ανήκουν (Tajfel & Turner, 1979). Ο Turner (1982) υποστηρίζει ότι κατά την ταύτιση με την ομάδα αρχίζει για τα άτομα μία διεργασία, που την ονομάζει αποπροσωποποίηση και αυτό-στερεοτυπική απόδοση, βάσει της οποίας η κοινωνική τους ταυτότητα τους ωθεί να σκέφτονται στερεοτυπικά και για τον εαυτό τους. Δηλαδή, συλλογικές εικόνες όπως για παράδειγμα τι σημαίνει να είναι κανείς άνδρας, γυναίκα, αστυνομικός ή φοιτητής ενδέχεται να καθορίζουν το πώς πρέπει να συμπεριφέρεται κάποιος σε καταστάσεις στις οποίες οι ομαδικές του ταυτότητες είναι συναφείς (Brown, 2005). Ο Turner (1991) εισάγει και την έννοια της

αναφορικής πληροφοριακής επιρροής, η οποία εμφανίζεται όταν οι άνθρωποι προσαρμόζουν την αίσθηση της ταυτότητας τους, τις σκέψεις και τις συμπεριφορές τους έτσι ώστε να ταιριάζουν με τα συλλογικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά των κοινωνικών τους ομάδων. Η αναφορική πληροφοριακή επιρροή έχει τη δύναμη να οδηγήσει τα μέλη μίας ομάδας στη συμμόρφωση προς τις νόρμες της.

Η μετάβαση από την προσωπική στην κοινωνική ταυτότητα γίνεται ιδιαίτερα εμφανής όταν εξετάζουμε ομαδοποιήσεις μεγάλης κλίμακας (Brown, 2005). Σύμφωνα και με τον Jenkins (2008), εάν κάτι κάνουν οι οργανισμοί είναι να παράγουν ταυτότητες και το κυριότερο χαρακτηριστικό τους είναι ότι κατασκευάζουν και ανακατασκευάζουν προσωπικές και συλλογικές ταυτότητες. Έτσι, για κάθε άτομο η είσοδος στην εργασία (και κατά συνέπεια στις εργασιακές ομάδες-οργανισμούς) αποτελεί ένα από τα βασικά πεδία στα οποία η ιδιωτική του ατομικότητα, η οποία αποτελεί και την προσωπική του ταυτότητα, συμπλέκεται με τους ρόλους και τα χαρακτηριστικά που του αποδίδουν οι άλλοι λόγω του επαγγέλματος του, δηλαδή της κοινωνικής του ταυτότητας, δημιουργώντας και αναδημιουργώντας την αίσθηση του εαυτού του (Watson, 2005).

Η αστυνομία γενικά χαρακτηρίζεται ως μία ισχυρή, στιγματισμένη κοινωνικά ομάδα τα μέλη της οποίας αισθάνονται απομονωμένα από το ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο (Loftus, 2010· Paoline, 2003· Van Maanen, 1978). Σύμφωνα με τον Brown (1988) ο αστυνομικός για να αποτελέσει μέλος της ομάδας διέρχεται από ένα έντονο τελετουργικό μύησης, κατά τη διάρκεια του οποίου μαθαίνει πώς να ασκεί το επάγγελμα καθώς και τους κανόνες που διέπουν την κουλτούρα του οργανισμού. Γενικά, τα τελετουργικά μύησης ενισχύουν την ταύτιση του νεοσύλλεκτου με την ομάδα γνωστικά αλλά κυρίως συναισθηματικά, δίνοντας του την αίσθηση ότι είναι μέλος μίας μεγαλύτερης ολότητας (Jenkins, 2008). Συνιστούν ένα κωδικοποιημένο σύστημα πρακτικών, οι οποίες εκτυλίσσονται σε ειδικές χωροχρονικές στιγμές, έχουν ένα βιωμένο νόημα και συμβολική σημασία για τους συμμετέχοντες, εμπλέκοντας το σώμα και μια κάποια σχέση με το ιερό. Οι κύριες λειτουργίες που επιτελούν είναι η διαμεσολάβηση με το θείο³, η άμβλυνση του άγχους ως προς τη θέση του ατόμου στον κόσμο και η ρύθμιση της συμβολικής ανταλλαγής μέσω της πιστοποίησης και της

³ Το οποίο μπορεί να υποκαθίσταται από μία αξία ή ένα τομέα δραστηριότητας που επενδύεται από μία ομάδα όπως π.χ. η προσφορά, η τέχνη, η ομορφιά κ.ά.

ενδυνάμωσης του κοινωνικού δεσμού. Με το πέρας αυτού, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και ο Χρηστάκης (2002), το άτομο δεν είναι πια το ίδιο.

Το τελετουργικό αυτό για τον αστυνομικό ξεκινάει με την είσοδο στις αστυνομικές σχολές όπου ως «δόκιμος» μαθαίνει για το περιβάλλον στο οποίο θα εργαστεί. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον δίνεται στην συνοχή της ομάδας και την πίστη σε αυτή μέσα από ένα συνήθως παραστρατιωτικό μοντέλο εκπαίδευσης, το οποίο δίνει έμφαση στην ομοιότητα της εμφάνισης, της συμπεριφοράς και στην αυστηρή τήρηση κανόνων και διαδικασιών. Η αρχική διαδικασία εκμάθησης του επαγγέλματος περιλαμβάνει, όπως αναφέρει και ο Paoline (2003), κυρίως «ιστορίες πολέμου» από τους εκπαιδευτές τους. Το πόσο μεγάλη επίδραση έχει αυτό το στάδιο στην εξέλιξη του αστυνομικού αποτυπώνεται χαρακτηριστικά στην έρευνα των Paes-Machado και Albuquerque (2006) στην ακαδημία της αστυνομίας της Βραζιλίας. Σύμφωνα με αυτούς, από την οπτική των οικογενειών τους οι δόκιμοι αστυνομικοί αλλάζουν, υιοθετώντας μία σειρά χαρακτηριστικών άλλοτε θετικών και άλλοτε αρνητικών. Στα θετικά συγκαταλέγονται ότι αποκτούν μία πειθαρχημένη, συγκροτημένη προσωπικότητα με υψηλό το αίσθημα της ευθύνης στις υποχρεώσεις τους, δίνουν έμφαση στη σωματική τους ικανότητα και στην εμφάνιση τους, ενώ παράλληλα δημιουργούν νέες φιλίες κυρίως με συμμαθητές τους από τη σχολή. Στις αρνητικές μεταβολές οι οικογένειες αναφέρουν ότι οι δόκιμοι αστυνομικοί εμφανίζουν πιο αυταρχική συμπεριφορά, αγένεια στις εκφράσεις τους και μία καχυποψία στις συναλλαγές τους με τους άλλους (Paes-Machado & Albuquerque, 2006). Παράλληλα και η ίδια η οικογένεια αλλάζει για να προσαρμοστεί στον καινούριο ρόλο του μέλους της. Συμπεριφορές όπως χειρονομίες, δυνατές φωνές, βρισιές, υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ κ.ά. αντικαθίστανται με άλλες που ταιριάζουν περισσότερο στην εικόνα μίας οικογένειας με μέλος αστυνομικό. Δηλαδή η ζωή στην αστυνομία επιφέρει, σε ένα ευρύ φάσμα καταστάσεων, αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο οι μελλοντικοί αστυνομικοί αλληλεπιδρούν στην καθημερινότητα τους, ενισχύοντας την ταύτιση με τους ρόλους που καλούνται επιτελέσουν και την πίστη στο θεσμό (Paes-Machado & Albuquerque, 2006). Εν συνεχεία και με την έξοδο από τη σχολή, οι παλαιότεροι και εμπειρότεροι αστυνομικοί τους μαθαίνουν πως πρέπει να λειτουργούν στην καθημερινότητα της αστυνομικής ζωής.

Συνεπώς, στα πλαίσια της αστυνομικής ομάδας οι αστυνομικοί αποκτούν μία κοινωνική ταυτότητα η οποία κατασκευάζεται μέσω της γλώσσας και του λόγου (Crank

& Crank, 2014· Loftus, 2010). Δηλαδή, οι αστυνομικοί, όπως και οι υπόλοιποι άνθρωποι, παράγουν ιστορίες ή αφηγήσεις σχετικά με τον εαυτό τους και συγκροτούν το ποιοι είναι κατά τη διάρκεια αυτών των αφηγήσεων, συνδέοντας έτσι την ανθρώπινη δράση και δραστηριότητα με το κοινωνικό πλαίσιο, συνιστώντας κατ' επέκταση το είδος του ανθρώπου το οποίο είναι (Watson, 2005). Μέσα από αυτή την οπτική, ο Benner (2001) μελετώντας γραπτές απαντήσεις (αφηγήσεις) αστυνομικών όλων των βαθμών της αστυνομικής ιεραρχίας, στα πλαίσια ερωτηματολογίου αναφορικά με το πώς έχει επηρεάσει η αστυνομική εργασία τη συμπεριφορά τους, διαπιστώνει ότι οι ίδιοι αποδίδουν στον εαυτό τους χαρακτηρισμούς όπως κυνικός, συντηρητικός, προκατειλημμένος, λιγότερο ανεκτικός ή συναισθηματικός, υπομονετικός και με αυτοπεποίθηση στη ζωή. Για την Loftus (2010) η κοινωνική ταυτότητα του αστυνομικού διαμορφώνεται και ενισχύεται από τις αξίες που διέπουν την αστυνομική κουλτούρα. Οι Hogget, Redford, Toher και White (2014) σε έρευνα τους, διεπίστωσαν ότι ο αστυνομικός οργανισμός δημιουργεί την αίσθηση κοινής ταυτότητας για τα μέλη του και το να είσαι αστυνομικός αποτελεί θεμέλιο λίθο που διαμορφώνει την ατομική ταυτότητα. Ό,τι συμβαίνει στον οργανισμό έχει μεγάλο αντίκτυπο για τα μέλη του και μπορεί να τα επηρεάσει θετικά ή αρνητικά με συνέπειες που ξεπερνούν την απλή εκτέλεση της υπηρεσίας τους.

2.4 Οι διαπροσωπικές σχέσεις των αστυνομικών

Όπως προαναφέρθηκε, η διαπροσωπική σύγκρουση αποτελεί αναπόσπαστο μέρος ενός οργανισμού που επηρεάζει το σύνολο των δραστηριοτήτων του. Βέβαια, η σύγκρουση μεταξύ δύο ατόμων δεν υφίσταται μόνο στα πλαίσια ενός οργανισμού. Είναι σύμφυτη με την κοινωνική ζωή, μία αναπόφευκτη κατάσταση η οποία αναφέρεται κυρίως στις σχέσεις των ανθρώπων. Αδέρφια, γονείς, σύζυγοι, συνεργάτες, φίλοι, άνθρωποι γνωστοί ή άγνωστοι σε διάφορες στιγμές της ζωής τους έχουν βρεθεί στη δυσάρεστη κατάσταση έντασης, εχθρότητας, απειλής και ασυνεννοησίας που συνεπάγεται η σύγκρουση (Ντάβου, 2015). Και η σημασία της είναι καθοριστική για την ανάπτυξη και επιβίωση του ατόμου δεδομένου ότι οι σχέσεις που συνάπτει με τους άλλους αποτελούν μία ουσιώδη διάσταση της ανθρώπινης ζωής.

Οι διαπροσωπικές σχέσεις, οι οποίες μπορεί να αφορούν την οικογένεια, τους φίλους, την εργασία κ.ά. συνιστούν τα πεδία εκείνα της ανθρώπινης ζωής στα οποία επιτυγχάνεται η πληρότητα, η ψυχική ισορροπία και η ευεξία του ατόμου (Χρηστάκης,

2010). Η αδυναμία του ατόμου να συνάψει θετικές σχέσεις αποτελεί μία από τις συχνότερες πηγές δυστυχίας και όπως μερικές έρευνες καταδεικνύουν, αυτές που διαθέτουν αρνητικό πρόσημο ενδέχεται να επηρεάζουν εντονότερα τη ζωή των ανθρώπων από αυτές που έχουν θετική διάσταση (Frone, 2000). Σύμφωνα με τον Χρηστάκη (2010), ο όρος σχέση αναφέρεται στη μορφή και τη φύση του δεσμού που ενώνει δύο ή περισσότερα άτομα. Οι σχέσεις που δημιουργούνται γενικά παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία και μπορεί να χαρακτηρίζονται ως οικογενειακές, φιλικές, επαγγελματικές κ.ά. Παρά ταύτα όλες διαθέτουν μία σταθερότητα στο χρόνο και περιέχουν ένα υποκειμενικό αίσθημα προσωπικής εμπλοκής, ακόμα και στην περίπτωση που υφίσταται μακροχρόνια απουσία επαφής. Η εμπλοκή ως όρος υποδηλώνει την έγνοια, το ενδιαφέρον, την συναισθηματική επένδυση στη σχέση και την αίσθηση της σύνδεσης με τον Άλλο (Ντάβου, 2015).

Για την κοινωνική ψυχολογία η σύναψη των σχέσεων προσεγγίζεται κυρίως με όρους ομοιότητας δηλαδή αμοιβαιότητας ενδιαφερόντων, απόψεων, στάσεων, προτιμήσεων και τρόπων επικοινωνίας. Συνεπώς υπάρχει μία γενική τάση τα άτομα να συνάπτουν φιλικές σχέσεις με όμοιους τους, κάτι που ενδέχεται να οφείλεται στην επιδίωξη μίας θετικής σχέσης καθώς και στην αύξηση της αυτοεκτίμησης. Ιδιαίτερα οι σχέσεις με τους κατεξοχήν οικείους, δηλαδή την οικογένεια και τους φίλους, καθορίζονται από την έννοια της αρχαιότητας η οποία αναφέρεται στην κοινή προέλευση και εμπειρία. Το κοινό αυτό σύμπαν αναφορών, που μπορεί να περιλαμβάνει ιστορίες, συνήθειες, τελετουργικά, χιούμορ κ.ά., ωθεί στην υποστήριξη εκ των προτέρων ατόμων που ανήκουν στην ίδια ομάδα και αυτό διότι η ομοιότητα βρίσκεται στη βάση μίας ταύτισης σημαντικής για ένα θετικό αίσθημα ταυτότητας (Χρηστάκης, 2010).

Επομένως είναι απαραίτητη η μελέτη του κοινωνικού πεδίου εντός του οποίου αναπτύσσεται μία σχέση, καθώς αυτό προσδιορίζει τα πρότυπα κοινωνικών θέσεων και ρόλων. Με την κοινωνική θέση, το άτομο τοποθετείται σε ένα δεδομένο σύστημα μία δεδομένη στιγμή και σε αυτό το πλαίσιο ορίζονται και αναμένονται συγκεκριμένες συμπεριφορές, οι οποίες εκτός αυτού θα ήταν ακατανόητες. Οι συμπεριφορές αυτές καθορίζουν το ρόλο που θα παίζει το άτομο, δηλαδή πως θα βιώσει και θα κάνει πράξη τη θέση του, σύμφωνα με ατομικά χαρακτηριστικά και σε συνάρτηση με το έτερο πρόσωπο της σχέσης. Η σημαντικότητα της θέσης όμως είναι ότι συνδέει το κοινωνικό με το εσωτερικό του ατόμου. Ο κάθε άνθρωπος ταυτίζεται με την κοινωνική του θέση, η οποία του παρέχει τη δυνατότητα να αντιμετωπίζει τον κόσμο με τρόπο προβλέψιμο

και ικανοποιητικό, επιτρέποντας την αποδοχή του από τους άλλους αν ακολουθήσει τις αποδεκτές προβλεπόμενες συμπεριφορές, περιμένοντας ταυτόχρονα από τον περίγυρο του συγκεκριμένες αντιδράσεις που θα ικανοποιήσουν τον αυτο-ορισμό, το αίσθημα προσωπικής ασφάλειας και την αυτοεκτίμηση του (Χρηστάκης, 2010).

Με βάση τη θέση την οποία τοποθετούνται τα άτομα σε ένα σύστημα οι μεταξύ τους σχέσεις μπορούν να διακριθούν ως συμμετρικές ή ασύμμετρες. Στη συμμετρική σχέση οι συμμετέχοντες είναι ίσοι μεταξύ τους, τοποθετούνται δηλαδή στο ίδιο επίπεδο, ενώ στην ασύμμετρη ο ένας τοποθετείται σε μία ανώτερη θέση και ο άλλος σε μία κατώτερη (Χρηστάκης, 2010). Αυτές οι θέσεις μπορεί να ορίζονται και από θεσμικά πλαίσια, όπως η εργασία, συνιστώντας τις ιεραρχικές σχέσεις οι οποίες σηματοδοτούνται από συμπεριφορές οι οποίες προκύπτουν από τους ισχύοντες κανόνες, όπως για παράδειγμα ο χαιρετισμός των ανωτέρων στην αστυνομία. Η συμμετρικότητα ή μη της σχέσης καθορίζεται από την ισχύ που διαθέτουν τα δύο μέρη στα πλαίσια της μεταξύ τους αλληλεπίδρασης, με την ισχύ γενικά να ορίζεται ως η δυνατότητα κάποιου να παράγει επιδιωκόμενα αποτελέσματα και συγκεκριμένα ως η ικανότητα να επηρεάζει τη συμπεριφορά ενός άλλου ατόμου (Dunbar, Bippus & Young, 2008).

Συνέπεια τόσο της κουλτούρας όσο και της εργασιακής ταυτότητας του αστυνομικού είναι η ανάπτυξη δεσμών αλληλεγγύης και συντροφικότητας στα πλαίσια της αστυνομικής ομάδας. Το κοινό σύμπαν αναφορών και η ανάγκη στενής συνεργασίας προκειμένου να ανταπεξέλθουν στους κινδύνους της εργασίας ενδέχεται να τους ωθούν στην δημιουργία οικείων, φιλικών σχέσεων αναμεταξύ τους. Πράγματι, η Loftus (2010) στις έρευνες της διαπίστωσε ότι οι αστυνομικοί παρουσίαζαν μεταξύ τους πρωτοφανή σύμπτωση και ο Benner (2001) παραθέτει ότι από το σύνολο των φίλων τους, οι μισοί τουλάχιστον είναι αστυνομικοί. Οι Brough, Biggs και Chataway (2016) χρησιμοποιούν τον όρο αστυνομική «οικογένεια» για να περιγράψουν την φύση των σχέσεων που δομούν τα μέλη της, υποδηλώνοντας παράλληλα και τον υψηλό βαθμό εμπλοκής που τις χαρακτηρίζει, δηλαδή της έγνοιας και του ενδιαφέροντος για τον συνάδελφο. Δηλαδή, η αστυνομία στην ουσία αποτελεί μία αδελφότητα ανδρών, εντός της οποίας ο αστυνομικός βιώνει τα συναισθήματα της συντροφικότητας, της ασφάλειας και της αλληλεγγύης. Μόνο οι όμοιοι με αυτόν μπορούν να τον καταλάβουν και να τον αποδεχτούν, γιατί είναι σε θέση να κατανοήσουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει (Bonifacio, 1991). Παράλληλα, ο οργανισμός με την αυστηρή ιεραρχική δομή που διαθέτει, ορίζει ξεκάθαρα σε τυπικό πλαίσιο τα επίπεδα εξουσίας και τη θέση

του κάθε αστυνομικού εντός αυτής προσδιορίζοντας κατ' επέκταση και τη συμμετρικότητα ή μη των σχέσεων που αναπτύσσονται. Έτσι, πολύ συνοπτικά αλλά γλαφυρά ο Reiser (1972) μέσα από μία ψυχοδυναμική οπτική, περιγράφει τις σχέσεις του αστυνομικού με τους συναδέλφους του:

«το αστυνομικό τμήμα αποτελεί την οικογένεια στην οποία εργάζεται. Ο διοικητής την πατρική φιγούρα με όλα τα συνοδά αισθήματα αναφορικά με τη δύναμη, την εξάρτηση και την ανεξαρτησία. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία παρουσιάζονται σαν τα μεγαλύτερα, πιο δυνατά αδέρφια που προστατεύουν τους νεότερους οι οποίοι ως μικρότερα αδέρφια πασχίζουν για την αναγνώριση, την αποδοχή και την ενηλικίωση» (σελ. 125).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η διαπροσωπική σύγκρουση

3.1 Η φύση της διαπροσωπικής σύγκρουσης

Οι μετατροπές στην κοινωνική πραγματικότητα τις τελευταίες δεκαετίες έχουν διαταράξει την ισορροπία των ανθρώπινων σχέσεων με αποτέλεσμα η αρμονία που διαφαινόταν σε αυτές να μην είναι πλέον αυτονόητη, μετατρέποντάς τες έτσι σε δεξιότητες τις οποίες κάθε άνθρωπος θα πρέπει να καλλιεργήσει για να κατορθώσει να συνυπάρξει με τους άλλους. Όπως αναφέρει και ο Giddens (2005) για τη μεταμόρφωση της οικειότητας που επέφεραν αυτές οι αλλαγές, το πλαίσιο εντός του οποίου ορίζεται η ατομική ταυτότητα και οι σχέσεις των ανθρώπων είναι ρευστό και αυτό διαφαίνεται από την εκδήλωση των κρίσεων και συγκρούσεων, ιδίως στις οικείες σχέσεις τους. Οι άνθρωποι πλέον εκφράζουν ανοιχτά τις διαφωνίες τους και η σύγκρουση, παρότι δεν αποτελεί πλέον ταμπού, συνεχίζει να τους αναστατώνει, αποσταθεροποιώντας τους συναισθηματικά και υπαρξιακά (Ντάβου, 2015).

Η διαπροσωπική σύγκρουση ως έννοια είναι εξαιρετικά δύσκολο να οριστεί, δεδομένης της διαφορετικότητας και της πολυπλοκότητας των ανθρώπινων σχέσεων στις οποίες αναφέρεται και όπως οι περισσότερες αφηρημένες έννοιες οι οποίες καλούνται να περιγράψουν υποκειμενικά βιωμένες ανθρώπινες εμπειρίες έχει οριστεί ποικιλοτρόπως, χωρίς όμως να υπάρχει ομοφωνία μεταξύ των ερευνητών (Ντάβου, 2015). Για τη μελέτη του φαινομένου αυτού στις σχέσεις των ανθρώπων θα επιχειρηθεί

να χρησιμοποιηθεί από τον ερευνητή ένας λειτουργικός ορισμός, χρήσιμος για την κατανόηση των επιμέρους πτυχών που την χαρακτηρίζουν. Ένας τέτοιος ορισμός που επιχειρεί να προσεγγίσει συνολικά τη φύση των διαπροσωπικών συγκρούσεων είναι αυτός που παραθέτουν οι Hartwick και Barki (2003):

«Η διαπροσωπική σύγκρουση συνιστά μία δυναμική διαδικασία η οποία εμφανίζεται μεταξύ αλληλεξαρτώμενων μερών καθώς βιώνουν αρνητικές συναισθηματικές αντιδράσεις σε ότι αισθάνονται ως διαφωνία και την αίσθηση ότι εμποδίζεται η επίτευξη των στόχων τους» (σελ. 8)

Από τον ορισμό αυτό διαπιστώνεται ότι η σύγκρουση μεταξύ δύο ατόμων προϋποθέτει την αλληλένδετη παρουσία τεσσάρων ουσιωδών στοιχείων: **της αλληλεξάρτησης των μερών, της διαφωνίας, της παρεμβολής και της ύπαρξης αρνητικών συναισθημάτων.**

Η αλληλεξάρτηση συνιστά μία ουσιώδη δομική προϋπόθεση κάθε σύγκρουσης, διαμορφώνοντας ένα διαπροσωπικό πλαίσιο εντός του οποίου αυτή μπορεί να ξεσπάσει (Hartwick & Barki, 2003). Από την άλλη όταν δύο μέρη είναι εντελώς ανεξάρτητα, δηλαδή όταν οι δραστηριότητες και η πορεία ζωής τους δεν επηρεάζει η μία την άλλη, η σύγκρουση δεν μπορεί να εμφανιστεί (Deutsch, 2006). Για τον Deutsch (2006) αυτή η αλληλεξάρτηση μπορεί να διαθέτει μία θετική ή αρνητική διάσταση. Η θετική μορφή της μπορεί να προκύπτει από το γεγονός ότι οι δύο άνθρωποι συμπαθούν ο ένας τον άλλο (έχουν δηλαδή μία θετική σχέση), κερδίζουν από κοινού εάν συμμετέχουν σε μία δραστηριότητα που απαιτείται να συνεργαστούν, αντιμετωπίζουν ένα εμπόδιο ή ένα κίνδυνο μαζί, διαθέτουν μία κοινή ταυτότητα λόγω της υπαγωγής τους σε μία ομάδα, επηρεάζονται από κοινές πολιτισμικές αξίες και κανόνες, συνδυάζουν τις δυνάμεις τους για να αντιμετωπίσουν έναν κοινό εχθρό ή μία αυταρχική οντότητα κ.ά. Η αρνητική αλληλεξάρτηση μπορεί να είναι συνέπεια της αμοιβαίας αντιπάθειας, της άνισης κατανομής των πόρων και των ανταμοιβών, της συμμετοχής σε αντίπαλες ομάδες κ.ά. Στην καθημερινότητα ελάχιστες περιπτώσεις αλληλεξάρτησης είναι αμιγώς θετικές ή αρνητικές και συνήθως η ισχύς ενός από τους δύο πόλους και ο γενικός προσανατολισμός τους καθορίζει σε σημαντικό βαθμό τη φύση της συγκρουσιακής διαδικασίας (Deutsch, 2006).

Η αλληλεξάρτηση των αντίπαλων μερών σε μία σύγκρουση εξαρτάται και από ένα άλλο κρίσιμο παράγοντα, την συμμετρικότητα ή μη της σχέσης τους (Deutsch, 2006).

Και αυτό διότι η σύγκρουση αποσταθεροποιεί τις θέσεις των ατόμων σε μία σχέση, που μέχρι τότε θεωρούνταν δεδομένες, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να αισθάνεται πως χάνει τον έλεγχο των πραγμάτων και η φυσική τάση είναι να ξαναπάρει την κατάσταση στα χέρια του και να επαναφέρει την οικεία σταθερότητα (Ντάβου, 2015). Έτσι, η σύγκρουση κινείται σε δύο άξονες προκαλώντας στους εμπλεκόμενους συμπεριφορές εξουσίας και υποταγής, ελέγχου και ενδοτικότητας καθώς και εγγενείς στις σχέσεις των ανθρώπων παλινδρομήσεις ανάμεσα στην οικειότητα και την ανεξαρτησία, την εγγύτητα και την απόσταση (Dunbar et al., 2008· Ντάβου, 2015). Ο πρώτος αναφέρεται στην αποσταθεροποίηση των θέσεων και συνεπώς της ισχύος και του ελέγχου που διαθέτει ο καθένας στον άλλο και στη σχέση. Ο δεύτερος άξονας αφορά εγγενείς στις σχέσεις των ανθρώπων αμφιθυμίες, παλινδρομικές κινήσεις μεταξύ της οικειότητας και της ανεξαρτησίας (Ντάβου, 2015· Luerpnitz, 2003). Ειδικότερα, στις πολύ οικείες σχέσεις, η σύγκρουση προκαλεί συναισθήματα που ωθούν τους εμπλεκόμενους να απομακρυνθούν για να μην πληγωθούν αλλά καθώς απομακρύνονται, ανησυχούν ότι θα χάσουν ο ένας τον άλλο. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα με τους σκαντζόχοιρους στον γνωστό μύθο του Arthur Schopenhauer: την κρύα νύχτα του χειμώνα προσεγγίζουν ο ένας τον άλλο για να ζεσταθούν αλλά πληγώνονται από τα αγκάθια τους και απομακρύνονται, ώσπου κρυώνουν και επιχειρούν πάλι την προσέγγιση, ακολουθώντας με αυτό τον τρόπο ένα κύκλο που επαναλαμβάνεται συνεχώς (Luerpnitz, 2003). Για την Luerpnitz (2003) αυτό το δίλλημα χαρακτηρίζει το σύνολο των σχέσεων και τη ζωή των ανθρώπων στον δυτικό κόσμο. Στα πλαίσια των ομάδων το παράδοξο αυτό γίνεται ιδιαίτερα εμφανές, όπου αυτό που βρίσκεται σε σύγκρουση είναι η ανάγκη του ατόμου να βρίσκεται σε ομάδα και να κάνει σχέσεις, αλλά ταυτόχρονα να διατηρεί και την υποκειμενικότητα του (Χατζούλη, 2014).

Δεύτερο απαραίτητο στοιχείο για την εμφάνιση μίας διαπροσωπικής σύγκρουσης είναι η ύπαρξη διαφωνίας μεταξύ δύο ατόμων. Η διαφωνία υφίσταται όταν μεταξύ των δύο μερών υπάρχει μία διάσταση ως προς τις αξίες, τις απόψεις, τους στόχους και τις ανάγκες τους και αποτελεί την γνωστική πτυχή της σύγκρουσης (Hartwick & Barki, 2003). Σύμφωνα με τους Oetzel και Ting-Toomey (2009), η διαφωνία έχει τη δύναμη να διαταράξει την ίδια τη φύση της σχέσης μεταξύ δύο ανθρώπων, μειώνοντας τη δέσμευση σε αυτήν καθώς και να επηρεάσει και τις σχέσεις με τρίτους που δεν εμπλέκονται άμεσα σε αυτή. Αυτού του τύπου οι διαφωνίες κινητοποιούν γνωστικές διεργασίες και τείνουν να επηρεάζουν τη σκέψη του ατόμου, καθώς και να τον

αναγκάζουν να συλλογίζεται συνεχώς για τις αιτίες και τις συνέπειες τους (Oetzel & Ting-Toomey, 2009). Μόνη η ύπαρξη της διαφωνίας βέβαια, δεν σημαίνει ότι θα ξεσπάσει διαμάχη μεταξύ δύο ατόμων. Οι διαφωνούντες δεν βιώνουν μία σύγκρουση όταν δεν υπάρχει μία αλληλεξάρτηση μεταξύ τους και το αντικείμενο της διαφωνίας είναι ασήμαντο για αυτούς (Hartwick & Barki, 2003).

Η παρεμβολή αναφέρεται σε συγκρουσιακές συμπεριφορές και αποτελεί την συμπεριφορική πτυχή της συγκρουσιακής διαδικασίας (Hartwick & Barki, 2003). Η παρεμβολή μπορεί να εμφανίζεται με τη μορφή συμπεριφορών όπως η λογομαχία, ο ανταγωνισμός, η επιθετικότητα και η βία, που αντανakλούν την προσπάθεια κάθε μέρους να παρεμβληθεί, αντιτεθεί ή να εμποδίσει την επίτευξη των στόχων του άλλου (Hartwick & Barki, 2003· Ντάβου, 2015). Το είδος της συμπεριφοράς που θα επιλέξουν τα αντίπαλα μέρη στα πλαίσια της σύγκρουσης καθορίζεται σε σημαντικό βαθμό από το κοινωνικό πλαίσιο και τους κανόνες που αυτό επιβάλλει. Ιδιαίτερα στις ομάδες, όπου οι κανόνες ρυθμίζουν την επικοινωνία και την συνεργασία μεταξύ των μελών τους, η παραβίαση των κανόνων μπορεί να θέσει σε κίνηση αποδόσεις οι οποίες δίνουν έμφαση στην ύπαρξη κακόβουλων κινήτρων και ανταγωνιστικών συμφερόντων, με αποτέλεσμα την κλιμάκωση της σύγκρουσης, τις εχθρικές αντιδράσεις και την εμφάνιση της βίας (Opatow, 2006).

Χωρίς την βίωση αρνητικών συναισθημάτων δεν υφίσταται σύγκρουση μεταξύ δύο ατόμων (Hartwick & Barki, 2003). Συνεπώς, η συναισθηματική διάσταση συνιστά απαραίτητη πτυχή της και περιλαμβάνει κυρίως τα αρνητικά συναισθήματα τα οποία βιώνονται σε μία σύγκρουση όπως ο θυμός, ο φόβος, η ζήλια και η λύπη. Στη βάση της έχει την ιδιότητα της εμπλοκής, που πάντοτε συνοδεύει την σύγκρουση και τη σχέση με το αντίπαλο μέρος. Αυτός ο κοινός πυρήνας δείχνει ότι η σύγκρουση δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς συγκίνηση, καθώς επίσης και μία δυνατή συγκίνηση περιέχει πάντα τον κίνδυνο της σύγκρουσης, λόγω της μεγάλης εμπλοκής με το αντικείμενο της, που θολώνει αυτόματα και χωρίς επίγνωση τον τρόπο με τον οποίο το άτομο βλέπει τον κόσμο (Ντάβου, 2015). Το να είναι κάποιος σε σύγκρουση σημαίνει ότι είναι συναισθηματικά φορτισμένος και ο λόγος για τον οποίο είναι δυσάρεστη οφείλεται στα συναισθήματα που τη συνοδεύουν (Bodtker & Jameson, 2001). Ιδίως στις ομάδες το συναίσθημα ενδέχεται να παίζει τον κύριο ρόλο στη σύγκρουση και την εξέλιξη της. Όπως αναφέρει και ο Ναυρίδης (2005), οι ομαδικές διαπροσωπικές σχέσεις είναι κατά βάση συναισθηματικές και ανεξάρτητα από τους αντικειμενικούς λόγους ή στόχους

βάσει των οποίων έχει δημιουργηθεί μία ομάδα, αυτά που συμβαίνουν στο εσωτερικό της προσδιορίζονται από παράγοντες συναισθηματικούς και συγκινησιακούς που αφορούν τις σχέσεις των ατόμων μεταξύ τους (Χατζούλη, 2014). Ειδικότερα, το να αποτελεί κάποιος μέλος της αστυνομικής ομάδας συνιστά μία έντονη συναισθηματική εμπειρία, εντός της οποίας σχετίζεται με ανθρώπους που θεωρεί ότι είναι γενναιότεροι, εξυπνότεροι, δυνατότεροι και πιο ανεξάρτητοι από τους πολίτες που καλούνται να προστατέψουν (Bonifacio, 1991). Επομένως, στον αστυνομικό θεσμό όπου οι σχέσεις μεταξύ των μελών του αναπαρίστανται με τη μορφή μίας οικογένειας και χαρακτηρίζονται ως οικείες με μεγάλο βαθμό συναισθηματικής εμπλοκής, ενδέχεται η συγκρουσιακή διαδικασία (με τις γνωστικές και συμπεριφορικές διαστάσεις της), η εξέλιξη της, τα αποτελέσματα της καθώς και η επίλυση της να καθορίζονται κυρίως από την συναισθηματική της πτυχή. Άρα η κατανόηση της φύσης και του τρόπου με τον οποίο λειτουργούν τα συναισθήματα, κρίνεται απαραίτητη για την καλύτερη δυνατή κατανόηση της συγκρουσιακής διαδικασίας που χαρακτηρίζει τις σχέσεις των αστυνομικών υπαλλήλων.

3.2 Η φύση και λειτουργία των συναισθημάτων

Τις τελευταίες δεκαετίες έχει παρατηρηθεί μία στροφή της κοινωνικής ψυχολογίας, όπως και των υπόλοιπων κοινωνικών επιστημών, από την καθαρά γνωστική έρευνα σε μία πιο συλλογική προσέγγιση, που περιλαμβάνει και την μελέτη των συναισθημάτων. Η στροφή αυτή συντελέστηκε ως αναγνώριση ότι τα συναισθήματα αποτελούν κεντρικό στοιχείο της ανθρώπινης φύσης και η μελέτη του τρόπου με τον οποίο λειτουργούν είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την κατανόηση των ατομικών και συλλογικών συμπεριφορών (Jarymowicz & Bar-Tal, 2006· Johnson-Laird & Oatley, 1992· Ντάβου, 2015). Σύμφωνα με τους Jarymowicz και Bar-Tal (2006) πρόκειται για ένα πολυδιάστατο φαινόμενο που βασίζεται σε συνειδητές και ασυνείδητες, βιοχημικές, οργανικές, συγκινησιακές, γνωστικές και συμπεριφορικές διαδικασίες. Τα συναισθήματα συνιστούν θεμελιώδεις ψυχοσωματικές αντιδράσεις στα ερεθίσματα του περιβάλλοντος και διαδραματίζουν έναν ουσιαστικό ρόλο στην λειτουργία του ανθρώπινου οργανισμού (Jarymowicz & Bar-Tal, 2006). Αναπτύχθηκαν από τον οργανισμό για να προσαρμόζουν την λειτουργία του κατά την αντιμετώπιση των εξωτερικών προκλήσεων και ως τρόποι σύνδεσης με τις συνεχώς εναλλασσόμενες απαιτήσεις του περιβάλλοντος (Damasio, 2003). Σε ορισμένες περιπτώσεις όμως, όπως

η σύγκρουση, ενδέχεται να προκαλέσουν αρνητικές αντιδράσεις οι οποίες μπορεί να φαίνονται ως παράλογες και καταστρεπτικές (Jarymowicz & Bar-Tal, 2006).

Τα συναισθήματα διαθέτουν μία πρώιμη διάσταση, δηλαδή αποτελούν δεσμούς με το παρελθόν του είδους και του ατόμου, χωρίς όμως να βρίσκονται απόλυτα υπό τον εκούσιο έλεγχο του (Ντάβου, 2015). Σε αυτή τους τη μορφή χαρακτηρίζονται ως πρωτογενή και περιλαμβάνουν τον φόβο, τον θυμό, την αηδία, την θλίψη, την έκπληξη και την χαρά (Jarymowicz & Bar-Tal, 2006· Ekman, 1999· Ντάβου, 2015). Αυτά τα έξι βασικά συναισθήματα είναι απαραίτητα για την επιβίωση και την εξέλιξη του ανθρώπινου είδους και η εκδήλωσή τους προς τους άλλους δείχνει τις προθέσεις και τις ανάγκες του ατόμου. Όταν εκδηλώνονται δρουν σχεδόν αυτόματα, γρήγορα, πριν καν ο άνθρωπος να μπορέσει να τα επεξεργαστεί και του είναι αδύνατο να τα αποκρύψει (Jarymowicz & Bar-Tal, 2006· Ekman, 1999· Ντάβου, 2015). Έχουν οικουμενική διάσταση και εκδηλώνονται από όλους τους ανθρώπους στον κόσμο, με την ένταση όμως και την εκδήλωσή τους να εξαρτώνται από τους κανόνες που περιλαμβάνει κάθε πολιτισμός. Από την άλλη, τα κοινωνικά συναισθήματα όπως η αγάπη, η περιφρόνηση, η ευγνωμοσύνη, η ενσυναίσθηση, ο οίκτος, η ενοχή και η ντροπή κληρονομήθηκαν μέσα από την εξελικτική προσαρμογή του ανθρώπου και αναφέρονται στις σχέσεις του με τους άλλους (Ντάβου, 2015). Σύμφωνα με τους Oatley και Jenkins (2004) δεν αφορούν πρωταρχικά την επιβίωση ούτε βιολογικά βασισμένες σχέσεις, αλλά στην κοινωνική σύγκριση και βασίζονται σε τρία κοινωνικά κίνητρα: στη διεκδίκηση της κοινωνικής θέσης απέναντι στον άλλο σε περιπτώσεις σύγκρουσης θέσης ή σύγκρουσης ισχύος, στον συναισθηματικό δεσμό βάση του οποίου το άτομο στηρίζεται στους άλλους για να το προστατέψουν από κινδύνους και τη συναισθηματική συνάφεια με την οποία δεσμεύει τον εαυτό του σε φιλικές σχέσεις και συνεργασίες (Ντάβου, 2015).

Ένας άλλος διαχωρισμός των συναισθηματικών φαινομένων αφορά την διαφορά της έντασης με την οποία αυτά εμφανίζονται, της διάρκειας τους και του επιπέδου της νοητικής επεξεργασίας της διέγερσης που τα προκάλεσε (Ντάβου, 2015). Ξεκινώντας με την πιο πρώιμη διάσταση τους, η συγκίνηση αφορά μία έντονη κινητοποίηση ελάχιστης διάρκειας αναφορικά με κάποιο αντικείμενο, η οποία είναι γενικευμένη και καταβάλλει ολόκληρο τον οργανισμό. Σχετίζεται περισσότερο με σωματικές διεργασίες παρά με επεξεργασμένη σκέψη και εκδηλώνεται στις εκφράσεις του προσώπου και σε έντονες σωματικές μετατροπές που έχουν διάρκεια δευτερολέπτων.

Είναι δύσκολο να ελεγχθεί λόγω της οξύτητας και της έντασης της, αλλά και επειδή το αντικείμενο της δεν είναι άμεσα εμφανές. Εν συνεχεία, το συναίσθημα σχετίζεται με συγκεκριμένες αναπαραστάσεις τις οποίες το άτομο επεξεργάζεται μέσα από περίπλοκες νοητικές διεργασίες και αναφέρεται σε καταστάσεις τις οποίες αντιλαμβάνεται και μπορεί να τις περιγράψει αν απαιτηθεί. Διαρκεί από λίγα λεπτά έως και λίγες ημέρες, μέχρι να αντικατασταθεί από κάποιο άλλο συναίσθημα και μπορεί να ελεγχθεί, στο βαθμό που το άτομο δύναται να κατευθύνει τις σκέψεις του σε εναλλακτικές επιλογές της κατάστασης στην οποία βρίσκεται. Τέλος, η διάθεση χαρακτηρίζεται ως μία συναισθηματική κατάσταση η οποία δύναται να διαρκεί από ώρες έως και εβδομάδες, συνήθως ως ένα περιβάλλον χαμηλής έντασης το οποίο επηρεάζει τις πράξεις και τις σκέψεις του ατόμου, συχνά όμως χωρίς κάποιο συγκεκριμένο αντικείμενο αλλά ελευθέρως διακινούμενη και επενδύμενη σε διάφορα αντικείμενα. Οι τρεις αυτές διαστάσεις των συναισθηματικών φαινομένων είναι αλληλένδετες και ενδέχεται να διαδέχονται η μία την άλλη. Η συγκίνηση μπορεί να μετατραπεί σε συναίσθημα, καθώς το αντικείμενο της εντοπίζεται και αναπαρίσταται νοητικά, επηρεάζοντας και χρωματίζοντας τις σκέψεις, τις αποφάσεις και τις ενέργειες του ατόμου. Αντίστοιχα και το συναίσθημα μπορεί να μετατραπεί σε συγκίνηση αν αυτός ο χρωματισμός αντί να αίρει τη διέγερση και να επιφέρει την ισορροπία την εντείνει. Η διάθεση, ως μία πιο γενική συναισθηματική κατάσταση, αποτελεί την επίγευση μίας εμπειρίας, η οποία εάν είναι ισχυρή επηρεάζει κάθε άλλη πτυχή των σχέσεων, της σκέψης και της συμπεριφοράς του ατόμου (Ντάβου, 2015).

Οι βασικές διεργασίες που οδηγούν στη συναισθηματική αντίδραση είναι στη φύση τους κυρίως βιοχημικές και νευρολογικές και προκύπτουν ως απάντηση του οργανισμού σε συγκεκριμένα σήματα ή γεγονότα (Damasio, 2004· Frijda, 1986). Σύμφωνα με τους Oatley και Johnson-Laird (1995), κάποια σήματα από το περιβάλλον έχουν τη δύναμη να τροποποιήσουν την οργάνωση του εγκεφάλου, προκαλώντας δηλαδή νευρολογικές μετατροπές που σχετίζονται με την ανάληψη δράσης. Για παράδειγμα, οι άνθρωποι νιώθουν θυμωμένοι όταν κάποιος τους προδώσει ή χαρούμενοι όταν τους προσφέρουν ένα δώρο που επιθυμούσαν. Επίσης, επιθυμητές καταστάσεις οδηγούν σε θετικές συναισθηματικές αντιδράσεις, ενώ τα ανεπιθύμητα γεγονότα στη ζωή αποτελούν γεννήτορες συναισθημάτων με αρνητική χροιά. Η Ντάβου (2015) αναφέρει ότι τα σήματα που προκαλούν τις συναισθηματικές αντιδράσεις σχετίζονται με δύο επίπεδα επεξεργασίας της πληροφορίας, τα οποία

διακρίνονται με βάση την ποιότητα επεξεργασίας και ίσως και από το είδος της πληροφορίας ανάλογα με το σήμα. Δηλαδή, ένα πρωτογενές και ακατέργαστο επίπεδο επεξεργασίας, το οποίο ονομάζει αποτίμηση, μέσω του οποίου αποτιμάται ακαριαία η κατάσταση ως προς την επίδραση της στον οργανισμό και ένα δεύτερο πιο περίπλοκο επίπεδο επεξεργασίας, που ονομάζει ερμηνεία και επιτρέπει στο άτομο να κατανοήσει τι ακριβώς συμβαίνει, γιατί και σε ποιον αναφέρεται το συναίσθημα. Η αρχική αυτή επεξεργασία θέτει τον εγκέφαλο σε μία λειτουργική κατάσταση, όπου οι πόροι που χρησιμοποιούνται έχουν χρωματιστεί από την αρχική εκτίμηση με αποτέλεσμα και η δευτερογενής ερμηνεία να παράγει αναλόγως πιο επεξεργασμένες συγκινήσεις, συναισθήματα και διαθέσεις, αλλά πάντοτε της ίδιας κατηγορίας με την αρχική αποτίμηση (Ντάβου, 2015).

Έτσι η δυσάρεστη συναισθηματική κατάσταση, που δημιουργείται όταν ξεσπά μία σύγκρουση επηρεάζει τις νοητικές δυνατότητες του ατόμου να τη διαχειριστεί. Άλλωστε, όπως αναφέρει και η Jones (2000) οι άνθρωποι δε καταλαβαίνουν ότι συγκρούονται πριν αντιδράσουν συναισθηματικά και ό,τι πυροδοτεί την σύγκρουση προκαλεί και το συναίσθημα. Τα αρνητικά συναισθήματα που προκαλούνται αυξάνουν τη νοητική προσπάθεια του ατόμου, το οποίο προσπαθεί να επαναφέρει την ισορροπία και μειώνουν την γνωστική ικανότητα, διότι ο νους του κατακλύζεται από αρνητικές σκέψεις που αυξάνουν τον χρόνο επεξεργασίας των πληροφοριών. Επομένως, τα εγγενή στη σύγκρουση συναισθήματα εμποδίζουν την αντικειμενική και νηφάλια αξιολόγηση της κατάστασης και τη διευθέτηση της σύγκρουσης (Ντάβου, 2015).

Η συναισθηματική διάσταση συνοδεύεται και από συγκεκριμένες τάσεις δράσης, οι οποίες αποτελούν συμπεριφορικές αντιδράσεις που επιτρέπουν στα άτομα να ανταπεξέρχονται στο συναίσθημα και να προσαρμόζονται στο περιβάλλον τους (Oetzel & Ting-Toomey, 2009). Σύμφωνα με τον Lazarus (1991), αυτό το ρεπερτόριο δράσεων βασίζεται σε τρία χαρακτηριστικά τα οποία καθορίζουν μία συγκεκριμένη συναισθηματική εμπειρία, δηλαδή τη συγκίνηση, η οποία της δίνει τη θετική ή αρνητική χροιά, το επίπεδο και τον τύπο της αναστάτωσης που επιφέρει στον οργανισμό και τη σημαντικότητα του αντικειμένου που την έχει προκαλέσει. Επίσης, διαφορετικά συναισθήματα συνδέονται με συγκεκριμένα ρεπερτόρια δράσης. Για παράδειγμα ο θυμός σχετίζεται με την επίθεση, ο φόβος με την αποφυγή του κινδύνου και η ενοχή με την επανόρθωση (Lazarus, 1991). Το ποια δράση θα επιλεγεί σε κάθε περίπτωση εξαρτάται σε σημαντικό βαθμό από τέσσερις παράγοντες (Ντάβου, 2015):

α) την ύπαρξη ενός κατάλληλου ρεπερτορίου δράσης, το οποίο στη σύγκρουση περιλαμβάνει όλους εκείνους τους ψυχο-κοινωνικούς παράγοντες που εξοπλίζουν το άτομο κατά την σύγκρουση, β) την αποδοχή της δράσης, δηλαδή αν η συγκεκριμένη συμπεριφορά είναι αποδεκτή με βάση το όφελος-κόστος που προκύπτει για το άτομο, γ) την ισχύ της αισθητής σημασίας, η οποία αφορά την ένταση του συναισθήματος και ότι το ζήτημα είναι επείγον και σημαντικό και δ) την κοινωνική αποδοχή της δράσης που αποτελεί το γενικό κοινωνικό πλαίσιο εντός του οποίου διαμορφώνονται οι προηγούμενοι τρεις παράγοντες και το οποίο καθορίζει τι είναι διαθέσιμο, τι αποδεκτό και τι επείγον και σημαντικό. Στα πλαίσια των συγκρούσεων, η κατανόηση της ακολουθίας συγκίνηση, κινητοποίηση, δράση και οι παράγοντες που την επηρεάζουν επιτρέπει την κατανόηση της διαφορετικότητας των συμπεριφορών που εμφανίζονται σε αυτές (Ντάβου, 2015).

3.3 Τα συλλογικά και ομαδικά συναισθήματα

Τα συναισθήματα όμως δεν γεννιούνται εν κενό, αλλά αναπτύσσονται μέσα στην κοινωνία και τις ομάδες που ανήκει κάθε άτομο, καθεμία από αυτές με τα δικά της πολιτισμικά πρότυπα. Και όπως κάθε άνθρωπος μπορεί να διακατέχεται από ένα κυρίαρχο συναίσθημα, έτσι και οι κοινωνίες ή οι ομάδες μπορούν να αναπτύξουν ένα συγκεκριμένο συναισθηματικό προσανατολισμό, μία διαδικασία που προκύπτει ως αποτέλεσμα συγκεκριμένων κοινωνικών συνθηκών, κοινών εμπειριών και κανόνων (Jarymowich & Bar-Tal, 2006· Kitayama & Markus, 1994). Ιδιαίτερα χρήσιμη είναι σε αυτό το επίπεδο η μελέτη των συλλογικών και ομαδικών συναισθημάτων. Τα μεν πρώτα αφορούν τα συναισθήματα τα οποία μοιράζεται ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων σε μία δεδομένη κοινωνία, τα δε δεύτερα εκείνα που αισθάνεται ένα άτομο λόγω της συμμετοχής του σε μία ομάδα (Bar-Tal, Halperin & deRivera, 2007· Ντάβου, 2015). Με τις έννοιες αυτές δίνεται έμφαση στο γεγονός ότι ο άνθρωπος βιώνει συναισθήματα που δεν ανάγονται πάντοτε και μόνο σε συμβάντα της προσωπικής του ζωής, αλλά επηρεάζεται και από συναισθήματα που ανήκουν στην ευρύτερη κοινωνία και τις ομάδες τις οποίες ανήκει (Bar-Tal et al., 2007· Ντάβου, 2015).

Για την καλύτερη κατανόηση αυτού του πλαισίου οι Bar-Tal και συν. (2007) προτείνουν τους όρους συναισθηματική ατμόσφαιρα, συναισθηματικό κλίμα και συναισθηματική κουλτούρα, οι οποίοι μπορούν να εφαρμοστούν στις ομάδες από το επίπεδο της οικογένειας έως το επίπεδο της κοινωνίας και μπορούν να

χρησιμοποιηθούν ως λειτουργικοί ορισμοί για τη μελέτη των ανθρωπίνων σχέσεων και των συγκρούσεων που αυτές περιέχουν. Συγκεκριμένα, η συναισθηματική ατμόσφαιρα μίας ομάδας αφορά τα συναισθήματα που αναδύονται όταν μέλη της επικεντρώνονται σε ένα πρόσκαιρο συμβάν που επηρεάζει την ομάδα (Bar-Tal et al., 2007). Το κλίμα αφορά τα συναισθήματα που επικρατούν στις σχέσεις μεταξύ των μελών μίας ομάδας και εξαρτώνται από τη δυναμική που αναπτύσσεται μεταξύ τους, τους κοινούς στόχους και δραστηριότητες καθώς και άλλες παραμέτρους που αφορούν την ομάδα. Επηρεάζει και καθορίζει το περιβάλλον εντός αυτής και αποτελεί σχετικά σταθερή ιδιότητα του, η οποία βιώνεται από τα μέλη της και ορίζει τη συμπεριφορά τους. Η συναισθηματική κουλτούρα αφορά τα σχετικώς σταθερά χαρακτηριστικά μίας κοινωνίας ή μίας ομάδας ανθρώπων και ως έννοια στηρίζει την θέση ότι σταθερά πολιτισμικά χαρακτηριστικά μίας κοινωνίας ή μίας ομάδας επηρεάζουν τις σχέσεις των ανθρώπων και τα συναισθήματα που τις διέπουν, καθορίζοντας έτσι τη μορφή τους καθώς και το είδος των συγκρούσεων που ξεσπούν (Jones, 2000· Ντάβου, 2015). Επομένως, σε μία ισχυρή και εσωτερικά συνεκτική ομάδα, όπως ο αστυνομικός οργανισμός, με τα ιδιαίτερα πολιτισμικά της στοιχεία, η διαπροσωπική σύγκρουση θα πρέπει να εξετάζεται εντός του ευρύτερου συναισθηματικού της πλαισίου.

3.4 Η συναισθηματική διάσταση στον αστυνομικό θεσμό

Η ιδιαιτερότητα της φύσης της αστυνομικής εργασίας και το πολιτισμικό της πλαίσιο, έχουν έντονες επιπτώσεις στα συναισθήματα και την έκφραση τους. Άλλωστε, η εκδήλωση των βασικών συναισθημάτων καθορίζεται από συγκεκριμένους κανόνες εκδήλωσης, δηλαδή από κοινωνικο-πολιτισμικούς κανόνες οι οποίοι ρυθμίζουν πότε και που η έκφραση ενός συναισθήματος πρέπει να ενισχυθεί, να ουδετεροποιηθεί ή να συγκαλυφθεί (Ekman, 1999). Όπως προαναφέρθηκε, τα συναισθήματα πέρα από τη σχέση, αφορούν το θεσμό, την ομάδα ή/και τον πολιτισμό εντός των οποίων εκδηλώνονται.

Έτσι, σύμφωνα και με τον Benner (2001), τα συναισθήματα αναστέλλονται στο βωμό της επιτυχούς τέλεσης του αστυνομικού καθήκοντος. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια μίας καταδίωξης ή ένοπλης συμπλοκής ο φόβος πρέπει να ανασταλεί για να μπορέσει ο αστυνομικός να ανταπεξέλθει και να επιβιώσει. Ο θυμός πρέπει να αποφεύγεται γιατί μπορεί να οδηγήσει σε προβλήματα πειθαρχίας εντός του οργανισμού, καθώς και να οδηγήσει σε περιστατικά βίας και επιθετικότητας προς το

κοινό. Η αηδία δημιουργεί προβλήματα σε μία σκληρή εγκλήματος ή στην παροχή πρώτων βοηθειών. Η ενσυναίσθηση πρέπει να κρατηθεί υπό έλεγχο διότι μπορεί να αποσπάσει τον αστυνομικό από την εργασία του. Ιδίως δε, η έκφραση εχθρικών συναισθημάτων στις μεταξύ τους σχέσεις θεωρείται τρόπο τινά «απαγορευμένη» για δύο κυρίως λόγους. Ο πρώτος αφορά την ανάγκη να φαίνεται η ομάδα ενωμένη στον έξω κόσμο προκειμένου να διατηρήσει το κύρος, τη δύναμη και την κοινωνική της θέση. Ο δεύτερος αναφέρεται στον κίνδυνο που διατρέχει ο αστυνομικός να χάσει τη θέση του εντός αυτής, με αποτέλεσμα συναισθήματα όπως ο θυμός να μην εκφράζονται ευθέως αλλά να παίρνουν την μορφή του σαρκασμού και του «μαύρου χιούμορ» (Bonifacio, 1991). Ως συνέπεια, οι αστυνομικοί μαθαίνουν από πολύ νωρίς να καταστέλλουν και να αρνούνται την ύπαρξη συναισθημάτων προκειμένου να ανταπεξέλθουν στην καθημερινότητα της εργασίας τους. Μέσα από συνεντεύξεις αστυνομικών ο Benner (2001), διαπιστώνει ότι ιδίως στο χώρο εργασίας είναι εξαιρετικά επιφυλακτικοί στην έκφραση τους.

Επίσης, το ήθος ανδρείας που διέπει την αστυνομική ομάδα προωθεί την ιδέα της φυσικής και ψυχικής σκληρότητας. Ο αστυνομικός οφείλει να φαίνεται σκληρός και ανδρείος ενώπιον των συναδέλφων του προκειμένου να τον εμπιστευτούν, ενώ η εκδήλωση άλλων συναισθημάτων πέραν της επιθετικότητας τον κάνει να φαίνεται στα μάτια τους αδύνατος και ακατάλληλος για την αστυνομική εργασία. Οποιαδήποτε άλλη συμπεριφορά που δε θα ακολουθεί αυτό το πρότυπο ενέχει τον κίνδυνο να αντιμετωπίσει την εχθρότητα των συναδέλφων του προκειμένου να εναρμονιστεί σε αυτό, ενώ σε περίπτωση μη συμμόρφωσης μπορεί να οδηγήσει ακόμα και στην περιθωριοποίηση από την ομάδα (Bonifacio, 1991). Και ενώ αυτή η τακτική είναι χρήσιμη στην αντιμετώπιση των προβλημάτων που ανακύπτουν κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, επηρεάζει άμεσα με αρνητικό τρόπο τις διαπροσωπικές τους σχέσεις, διότι η άρνηση-απόκρυψη των συναισθημάτων σημαίνει ότι προβλήματα σε αυτές παραμένουν ανεπίλυτα (Benner, 2001). Τα έντονα συναισθήματα όμως σπάνια εξαφανίζονται χωρίς να εκτονωθούν. Ο φόβος για παράδειγμα μπορεί να μετατραπεί σε θυμό, θέτοντας το άτομο σε δράση προκειμένου να εκτονωθεί, με αποτέλεσμα η σύγκρουση που μπορεί να προκληθεί να δημιουργεί μία αλυσιδωτή αντίδραση έντονων αρνητικών συναισθημάτων (Ντάβου, 2015).

Μελετώντας τις σχέσεις εντός της αστυνομικής ομάδας διαφαίνεται ότι είναι επενδυμένες με μία έντονη και αμφιθυμική συναισθηματικότητα. Από τη μία

βρίσκονται τα αισθήματα της αλληλεγγύης, της ασφάλειας και του ανήκειν, που στηρίζουν την εικόνα μίας «οικογένειας» ή «αδελφότητας». Από την άλλη όμως, δεδομένου ότι ο ίδιος ο θετικός αυτοπροσδιορισμός του αστυνομικού πηγάζει από την συμμετοχή του σε αυτή την «αδελφότητα», ως κυρίαρχο αρνητικό συναίσθημα της ζωής σε αυτήν αναδύεται ο φόβος του εξοστρακισμού ή της μη αποδοχής του σε αυτήν (Bonifacio, 1991). Επομένως, όταν ανακύπτουν συγκρούσεις στις διαπροσωπικές τους σχέσεις, ενδέχεται τα έντονα συναισθήματα που περιέχουν να είναι αυτά που θα καθορίσουν τη μορφή, το είδος και τις συνέπειες τους. Και σύμφωνα με τον Gottman (1994), τα έντονα συναισθήματα όταν ξεσπάει μία σύγκρουση είναι εξαιρετικά δύσκολο να ελεγχθούν.

3.5 Τα συναισθήματα στη σύγκρουση

Ποικίλα συναισθήματα εμφανίζονται κατά τη διάρκεια μίας συγκρουσιακής διαδικασίας. Κάποια από αυτά είναι υπαίτια για την πρόκληση της, παραμένουν κατά την εξέλιξη της και καταλήγουν ως συνέπεια της, όμως ενδιάμεσα αναδύονται και νέα συναισθήματα, τα οποία διαπλέκονται μεταξύ τους σε μία ιδιαίτερα σύνθετη αλληλεπίδραση (Ντάβου, 2015). Μάλιστα, οι άνθρωποι χαρακτηρίζουν τις συγκρούσεις τις οποίες βιώνουν με βάση το συναίσθημα, από τις οποίες οι πλέον καταστροφικές χαρακτηρίζονται από έντονες αρνητικές συγκινήσεις και επιθετική συμπεριφορά (Jones, 2000· Oetzel & Ting-Toomey, 2009). Έτσι, το να γνωρίζει κάποιος τη λειτουργία των συναισθημάτων και πως αυτά προκαλούνται, είναι απαραίτητο για την κατανόηση της συγκρουσιακής διαδικασίας. Από τον ερευνητή παρατίθενται τα κυριότερα συναισθήματα που αναφέρονται στις διαπροσωπικές συγκρουσιακές καταστάσεις και εκφράζονται με την μεγαλύτερη ένταση (Bar-Tal et al., 2007 · Ντάβου, 2015· Oetzel & Ting-Toomey, 2009) :

1. **Ο θυμός.** Όταν οι άνθρωποι σκέφτονται πιο συναίσθημα σχετίζεται με τη σύγκρουση, το πρώτο που τους έρχεται στο νου συνήθως είναι ο θυμός. Αποτελεί ένα από τα έξι πρωταρχικά συναισθήματα που είναι απαραίτητα για την επιβίωση και επικοινωνία του ατόμου και όταν εμφανίζεται προκαλεί έντονες σωματικές μετατροπές, μεταβάλλοντας ολόκληρη τη δραστηριότητα του εγκεφάλου και την κατάσταση ύπαρξης του ατόμου. Στην έντονη μορφή του εμποδίζει την ήρεμη και λογική σκέψη αναστέλλοντας παράλληλα το φόβο και την έγνοια για τον άλλο. Συνήθως σχετίζεται με την επιθετικότητα,

δεδομένου ότι οι θυμωμένοι άνθρωποι νιώθουν ισχυρότεροι και πιο έτοιμοι να αντιμετωπίσουν την πηγή του θυμού τους. Τέτοιες επιθετικές συμπεριφορές μπορεί να εμφανίζονται με τη μορφή της φυσικής βίας, με λεκτικές επιθέσεις όπως φωνές ή απειλές καθώς και με μη λεκτικούς τρόπους όπως για παράδειγμα χτυπώντας πόρτες ή πετώντας αντικείμενα. Ο θυμός προκαλείται από ψυχικούς μηχανισμούς που επιστρατεύονται όταν διάφορα εμπόδια καθυστερούν ή διαψεύδουν τους στόχους ενός ανθρώπου αλλά και ως απάντηση στη δυσφορία που προκαλεί η χρόνια σωματική ή ψυχική οδύνη και παραβίαση. Είναι αποτέλεσμα και της αίσθησης ότι το άτομο χάνει τον έλεγχο μίας κατάστασης από τα χέρια του, ενώ σύμφωνα με τους Canary, Spitzberg και Semic (1998) προκύπτει και ως συνέπεια της επίθεσης που δέχεται κάποιος στην ταυτότητα του. Επομένως προσωπικές προσβολές, κριτική και ειρωνεία προξενούν ή εντείνουν το συναίσθημα του θυμού σε μία συγκρουσιακή κατάσταση.

2. **Ο φόβος.** Είναι και αυτός ένα από τα πρωταρχικά συναισθήματα και εμφανίζεται όταν ο άνθρωπος αντιμετωπίζει απειλή από μία πραγματική ή συμβολική, σωματική ή ψυχική βλάβη καθώς και όταν βρίσκεται απέναντι σε μία επερχόμενη απώλεια ή όταν αισθάνεται ότι δεν μπορεί να ελέγξει το περιβάλλον του. Περιλαμβάνει ένα συνδυασμό σωματικών και ψυχολογικών αντιδράσεων που στόχο έχουν την επιβίωση του οργανισμού απέναντι στους κινδύνους της ζωής. Οι αντιδράσεις που σχετίζονται με το φόβο μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μίας γνωστικής διαδικασίας, αλλά τις περισσότερες φορές ενεργοποιούνται αυτόματα προκειμένου το άτομο να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο ή την απειλή που τον προκάλεσε. Στρέφει τον οργανισμό προς την αναζήτηση προστασίας και τον θέτει σε επαγρύπνηση για την αναζήτηση σημάτων για τυχόν απειλές. Από τη στιγμή που θα εμφανιστεί τείνει να μειώνει την γνωστική ικανότητα αποτρέποντας την εύρεση εναλλακτικών λύσεων, ενώ όταν είναι ξαφνικός και έντονος μπορεί να ακινητοποιήσει τον άνθρωπο για μερικά δευτερόλεπτα έως ότου δώσει εντολή για φυγή ή μάχη. Επίσης, κινητοποιεί τον οργανισμό να αμυνθεί και να προστατευθεί απέναντι στις απειλές που αντιμετωπίζει και ενδέχεται να οδηγήσει σε επιθετικές συμπεριφορές προς την πηγή που αντιλαμβάνεται ως κίνδυνο. Ακόμα, η συνεχής και συστηματική καλλιέργεια του, σε συνδυασμό με την αδυναμία ελέγχου του περιβάλλοντος, οδηγεί το άτομο σε μία κατάσταση στην οποία

πλέον δεν συγκρούεται και η οποία ονομάζεται επίκτητη αίσθηση αδυναμίας, δηλαδή μία κατάσταση αδράνειας και ανικανότητας, όπου βιώνει αρνητικές καταστάσεις από τις οποίες δε μπορεί να ξεφύγει. Ιδίως ως προς τη διαπροσωπική σύγκρουση και στις περιπτώσεις όπου η σχέση είναι σημαντική για το άτομο, ο φόβος του να προκληθούν καταστρεπτικές συνέπειες σε αυτή ή να διαλυθεί οριστικά έχει τη δύναμη να την καταστείλει, χωρίς όμως να την έχει επιλύσει.

3. **Η έχθρα.** Χαρακτηρίζεται ως ένα ακραίο, δευτερογενές συναίσθημα το οποίο μπορεί να αναφέρεται σε συγκεκριμένα άτομα ή ομάδες. Αποτελεί μέρος του οπλοστασίου της ανθρώπινης συμπεριφοράς για την αντιμετώπιση της απειλής που προκύπτει από σημαντικά για τον άνθρωπο συμβολικά ή πραγματικά αντικείμενα. Σχετίζεται με την ανάγκη πρόβλεψης και ελέγχου του περιβάλλοντος, των σχέσεων και της διατήρησης της κυριαρχίας του ατόμου. Προκύπτει από κάθε διατάραξη της ισορροπίας των σχέσεων καθώς και από πράξεις οι οποίες μπορεί να γίνουν αντιληπτές ως σκόπιμες, άδικες και κακόβουλες προκαλώντας συμπεριφορές που χαρακτηρίζονται από συγκαλυμμένη ή φανερή επιθετικότητα προς τον άλλο.
4. **Η λύπη.** Προκύπτει από την απώλεια ενός στόχου ή ρόλου και ενός αντικειμένου που είχε επενδυθεί ψυχικά, καθώς και με την επίγνωση πως η επανόρθωση είναι αδύνατη. Η διατάραξη της ισορροπίας στη σχέση που φέρνει η σύγκρουση έχει ως συνέπεια την λύπη η οποία βιώνεται διαφορετικά από τον καθένα ως απώλεια κατανόησης, συμπόνοιας, ενδιαφέροντος κ.ά. Εξαντλεί τον άνθρωπο και τον ωθεί στην απομόνωση προκειμένου να επουλώσει τις πληγές του και να ανακτήσει τις δυνάμεις του και αποτελεί συνήθως το συναίσθημα που απομένει ύστερα από κάθε σύγκρουση ακόμα και στην περίπτωση που η επίλυση της ήταν παραγωγική για τα αντίπαλα μέρη.

Ο θυμός, ο φόβος, η έχθρα και η λύπη αποτελούν τα συναισθήματα που αναφέρονται πιο συχνά στη σύγκρουση χωρίς να σημαίνει όμως ότι είναι και τα μοναδικά. Για παράδειγμα το πρωτογενές συναίσθημα της αηδίας σχετίζεται άμεσα με τη σύγκρουση ιδίως στο βαθμό που ο άλλος αντιμετωπίζεται ως μολυσματικός (Ντάβου, 2015). Η περιφρόνηση, ένα κυρίως κοινωνικό συναίσθημα που συνοδεύει την προκατάληψη και υποδηλώνει υπεροχή, εκφράζεται με την απόρριψη και την ακύρωση της ατομικότητας

του αντιπάλου στη σύγκρουση, καθώς και της αντιμετώπισης του ως «μη ανθρώπου» (Gottman, 1994· Ντάβου, 2015). Η ζήλεια ιδίως στις πολύ στενές σχέσεις αποτελεί συναίσθημα που οδηγεί στη σύγκρουση όταν ένα τρίτο μέρος απειλεί τη σχέση (Oetzel & Ting-Toomey, 2009). Η ενοχή προκύπτει από τη συναίσθηση του άδικου και του πόνου που έχει προκληθεί στον άλλο, ενώ η συγχώρεση επιτρέπει την αποκατάσταση της ισορροπίας σε μία σχέση και την διευθέτηση της σύγκρουσης (Ντάβου, 2015· Oetzel & Ting-Toomey, 2009).

3.6 Οι συνέπειες της σύγκρουσης

Η εμφάνιση της σύγκρουσης μπορεί να αποτελέσει το έναυσμα για θετικές αλλαγές στη σχέση και να έχει ένα παραγωγικό χαρακτήρα. Αποτρέπει τη στασιμότητα, προκαλεί το ενδιαφέρον και αναδεικνύει τα προβλήματα που υφίστανται μεταξύ δύο ανθρώπων καθώς και της ανάγκης αυτά να επιλυθούν. Με τον τρόπο αυτό λειτουργεί ως καταλύτης για τη βελτίωση της σχέσης, ξεκαθαρίζει καταστάσεις και ζητήματα, θέτει όρια και βοηθά στην δημιουργία της προσωπικής και κοινωνικής ταυτότητας (Ντάβου, 2015). Αυτή η παραγωγική διάσταση της σύγκρουσης σε έναν εργασιακό οργανισμό επιτρέπει τον ανοιχτό διάλογο μεταξύ των μελών του, την ανάπτυξη δεξιοτήτων όπως η διαπραγμάτευση, η επικοινωνία και η επίλυση των προβλημάτων, συνδέεται με την αύξηση της παραγωγικότητας και παράλληλα οδηγεί στην ανακούφιση από την ένταση και το άγχος, μέσω της απελευθέρωσης καταπιεσμένων συναισθημάτων και της ανύψωση του ηθικού (Bennet & Hermann, 1999).

Από την άλλη η σύγκρουση μπορεί να αποβεί καταστροφική για τα αντίπαλα μέρη. Μία τέτοια σύγκρουση έχει την τάση να εντείνεται και κλιμακώνεται, με αποτέλεσμα να αποκόπτεται από τις αρχικές τις αιτίες και να συνεχίζεται ακόμα και όταν αυτές ξεχαστούν ή μετατραπούν σε ασήμαντες (Deutsch, 1969). Το κίνητρο για τους αντιμαχόμενους δεν είναι η διευθέτηση ή η επίλυση της σύγκρουσης αλλά το ποιος από τους δύο θα βγει νικητής. Με αυτό τον τρόπο κυριαρχούν οι αρνητικές συνέπειες των συγκρούσεων οι οποίες για ένα οργανισμό δημόσιο ή ιδιωτικό μπορεί να σημαίνουν την απομάκρυνση των μερών από σημαντικές προτεραιότητες, την ύψωση εμποδίων που ελαττώνουν την ικανότητα αμοιβαίας κατανόησης και συνεργασίας, καθώς και να επιφέρουν μείωση της παραγωγικότητας και την πτώση του ηθικού των εργαζομένων (Bennet & Hermann, 1999). Τέλος, καθώς μειώνεται η έγνοια και το ενδιαφέρον για τον άλλο ενισχύονται αρνητικές συμπεριφορές όπως ύβρεις, απειλές, βιαιότητες που

ενδέχεται να οδηγήσουν σε σωματικό και ψυχολογικό τραυματισμό (Bennet & Hermann, 1999· Deutsch, 1969).

3.7 Σκοπός της έρευνας- ερευνητικά ερωτήματα

Οι συνέπειες και οι αλλαγές που επιφέρει μία σύγκρουση στο διαπροσωπικό επίπεδο καθιστούν τη μελέτη της απαραίτητη, προκειμένου να μειωθεί η καταστρεπτική της διάσταση και να επικρατήσει η παραγωγική της μορφή. Στον αστυνομικό θεσμό η έρευνα (όπως και αναφέρθηκε) στο πεδίο αυτό είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη και με την παρούσα ερευνητική εργασία θα επιχειρηθεί να δοθεί μία εικόνα σχετικά με τη φύση και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των συγκρούσεων που ξεσπούν στις σχέσεις των αστυνομικών. Επομένως, στόχος της παρούσας ερευνητικής εργασίας είναι η διερεύνηση του διαπροσωπικού επιπέδου της σύγκρουσης στον ελληνικό αστυνομικό οργανισμό. Όπως αναφέρθηκε και στο θεωρητικό πλαίσιο, η διαπροσωπική σύγκρουση αναφέρεται κυρίως στις σχέσεις των ανθρώπων και επομένως καθίσταται απαραίτητη η κατανόηση της φύσης των σχέσεων που δομούν οι Έλληνες αστυνομικοί στον εργασιακό τους χώρο. Για τον σκοπό αυτό θα μελετηθεί το κοινωνικό πλαίσιο εντός του οποίου αυτές διαδραματίζονται, δηλαδή ο αστυνομικός θεσμός με την ιδιαίτερη κουλτούρα του και η κοινωνική/εργασιακή ταυτότητα που κατασκευάζουν οι εργαζόμενοι σε αυτόν. Εν συνεχεία και έχοντας γνώση των ανωτέρω στοιχείων θα αναζητηθούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των μεταξύ τους συγκρούσεων: ποιοι παράγοντες τις προκαλούν, ποιοι τις επηρεάζουν και ποια μορφή αυτές λαμβάνουν.

Συνεπώς, τα ερευνητικά ερωτήματα που θα επιχειρηθεί να απαντηθούν με την παρούσα έρευνα είναι:

- 1. Ποιο είναι το είδος των σχέσεων που αναπτύσσουν μεταξύ τους οι Έλληνες αστυνομικοί (επαγγελματικές, οικείες);**
- 2. Ποια είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των διαπροσωπικών συγκρούσεων μεταξύ των αστυνομικών;**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Μεθοδολογία

4.1 Μεθοδολογική προσέγγιση της έρευνας

Από τον ερευνητή, λόγω του σκοπού της έρευνας και των ερωτημάτων που τέθηκαν, επιλέχθηκε η μέθοδος της ποιοτικής έρευνας για τις ανάγκες της παρούσας εργασίας. Ειδικότερα, πρόκειται για μία ερευνητική προσέγγιση πολλαπλών μεθόδων η οποία εξετάζει τα άτομα στο φυσικό τους περιβάλλον και τα δεδομένα της, όπως οι παρατηρήσεις του ερευνητή ή οι αφηγήσεις των συμμετεχόντων, αποτελούν ένα παράθυρο στη ζωή και στο νόημα των διαφόρων εμπειριών ζωής που μπορεί να έχουν τα άτομα (Denzin & Lincoln, 1994· Christensen, 2007). Οι ποιοτικές προσεγγίσεις επιτρέπουν και την εις βάθος διερεύνηση ενός αντικειμένου με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, όπως οι ομάδες και συστήνεται στις περιπτώσεις όπου δεν υπάρχει υπόθεση προς επαλήθευση (Ντάβου, 2016). Τα ερωτήματα στην παρούσα έρευνα τέθηκαν διερευνητικά και στηριζόμενα στην ξενόγλωσση βιβλιογραφία, δεδομένης της ανυπαρξίας σχετικών μελετών/ερευνών αναφορικά με τον τοπικό αστυνομικό οργανισμό, την κουλτούρα του, την ταυτότητα των μελών του, των διαπροσωπικών τους σχέσεων και των συγκρούσεων που εμφανίζονται σε αυτές. Επομένως και με το ενδιαφέρον του ερευνητή να επικεντρώνεται στην αναζήτηση, κατανόηση και περιγραφή του νοήματος και της εμπειρίας των συμμετεχόντων, η ποιοτική προσέγγιση κρίθηκε ως η καταλληλότερη.

Από τις πολλαπλές μορφές της ποιοτικής έρευνας (παρατήρηση, αφηγήσεις ζωής, ομάδες εστίασης κ.ά.), χρησιμοποιήθηκε η μέθοδος της ερευνητικής συνέντευξης βάθους. Σύμφωνα με τους Fontana και Frey (1998) η συνέντευξη αποτελεί την τέχνη της επιστήμης και συνιστά μία προνομιούχο μέθοδο μελέτης του ανθρώπου ως προσωπικότητας, καθώς και της κοινωνικής του ζωής δηλαδή των σχέσεων που διατηρεί με το κοινωνικό περιβάλλον. Παρέχει τη δυνατότητα να προσεγγίσει ο εκάστοτε ερευνητής τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζονται οι διαμεσολαβήσεις μεταξύ των διαφόρων τομέων της ζωής και των ατομικών συμπεριφορών. Επομένως, δύναται να διερευνήσει τις σχέσεις μεταξύ του ατόμου και των κοινωνικών συνθηκών ύπαρξης, στάσεων, συμπεριφορών, κανόνων και αξιών δηλαδή πολύπλοκων μεταβλητών που δεν μπορούν να προσεγγιστούν παρά μόνο μέσα από το λόγο των συμμετεχόντων, φανερώνοντας έτσι το σύστημα των σχέσεων που διατηρούν τα

πρόσωπα και οι ομάδες με το μικρό και μάκρο κοινωνικό περιβάλλον (Χρηστάκης, 2010).

Η συνέντευξη αποτελεί μία οργανωμένη συζήτηση με στόχους τους οποίους καθορίζει ο ερευνητής (Ντάβου, 2016). Σε αντιδιαστολή με μία απλή συζήτηση, ελέγχεται από τον εκάστοτε συνεντευκτή και η δομή της βασίζεται σε μια εναλλαγή ερωταποκρίσεων τις οποίες ο ίδιος κατευθύνει, λιγότερο ή περισσότερο αυστηρά. Ανάλογα με τον βαθμό πρωτοβουλίας που έχει ο συμμετέχων σε αυτή διακρίνεται σε τρία είδη: την δομημένη ή κατευθυντική συνέντευξη, την ημιδομημένη ή ημι-κατευθυντική συνέντευξη και την αδόμητη ή μη κατευθυντική συνέντευξη. Στη συγκεκριμένη έρευνα χρησιμοποιήθηκε η ημι-δομημένη συνέντευξη και η επεξεργασία των δεδομένων έγινε με την μέθοδο της θεματικής ανάλυσης περιεχομένου. Το συγκεκριμένο είδος συνέντευξης επιτρέπει στον ερευνητή να συλλέξει τη μέγιστη δυνατή πληροφορία αναφορικά με το υπό μελέτη αντικείμενο, έχοντας πραγματοποιήσει εκ των προτέρων μία θεματική χαρτογράφηση και έχοντας δημιουργήσει ένα σύνολο ερωτήσεων (Χρηστάκης, 2010). Τέλος, παρουσιάζει πολύ περισσότερη ευελιξία ως προς τη σειρά των ερωτήσεων, την τροποποίηση του περιεχομένου τους ανάλογα με τον ερωτώμενο καθώς και ως προς την προσθαφαίρεση ερωτήσεων και θεμάτων για συζήτηση (Αρμενάκης, 2015).

4.2 Συμμετέχοντες

Στα πλαίσια της ερευνητικής αυτής εργασίας συμμετείχαν συνολικά δεκαπέντε αστυνομικοί, των οποίων η επιλογή έγινε από τον ερευνητή βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων. Ειδικότερα, έπρεπε να διαθέτουν το λιγότερο πέντε έτη προϋπηρεσίας στο αστυνομικό επάγγελμα, εκτός της φοίτησης στις αστυνομικές σχολές, προκειμένου να έχουν αποκτήσει επαρκή εμπειρία στην αστυνόμευση και τις ιδιαιτερότητες της, να έχουν ενσωματωθεί στη δομή της και να έχουν εμπεδώσει την κουλτούρα της εργασιακής τους ομάδας. Έχοντας συμπληρώσει πέντε χρόνια υπηρεσίας θα έχουν διαμορφώσει σχέσεις εντός του επαγγελματικού τους χώρου και θα έχουν συμμετάσχει σε ικανό αριθμό περιστατικών αστυνομικής φύσεως όπως ελέγχους, επιχειρήσεις, μέτρα τάξης κ.ά. Επίσης, αναγκαίο κρίθηκε οι συμμετέχοντες να έχουν υπηρετήσει σε τουλάχιστον δύο υπηρεσίες με διαφορετικό αντικείμενο, έτσι ώστε να έχουν μία πιο ολοκληρωμένη άποψη του ρόλου και των διαφορετικών λειτουργιών που καλείται να επιτελέσει ο αστυνομικός θεσμός. Τέλος, ο ερευνητής έθεσε ως κριτήριο οι συμμετέχοντες να είναι άνδρες αστυνομικοί. Για την απόφαση αυτή δύο παράγοντες

έπαιξαν καθοριστικό ρόλο. Πρώτον ότι το επάγγελμα ακόμα και σήμερα στην Ελλάδα θεωρείται κυρίως ανδροκρατούμενο και ότι παρά την εισχώρηση γυναικών σε αυτό, οι κύριες πρακτικές που αφορούν την αστυνόμευση (δίωξη του εγκλήματος και επιβολή της κοινωνικής ειρήνης) πραγματοποιούνται σχεδόν αποκλειστικά από άνδρες αστυνομικούς. Η δεύτερη παράμετρος που παρότρυνε τον ερευνητή σε αυτή του την επιλογή είναι ότι και η διεθνής βιβλιογραφία έχει στηριχθεί κυρίως στη μελέτη των ανδρών αστυνομικών και ιδίως στο πρότυπο του λευκού, προερχόμενου από την εργατική τάξη, άνδρα. Θα πρέπει να τονιστεί όμως ότι η τάση πλέον είναι η είσοδος όλο και περισσότερων γυναικών σε αυτόν τον επαγγελματικό χώρο και η ανάληψη από αυτές όλο και πιο ενεργού ρόλου, επιφέροντας αλλαγές στην αστυνομική ομάδα που θα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο ξεχωριστής έρευνας.

4.3 Υλικό-οδηγός συνέντευξης

Από τον ερευνητή λήφθηκαν συνεντεύξεις από κάθε άτομο ξεχωριστά, οι οποίες και απομαγνητοφωνήθηκαν προκειμένου να προβεί σε σχετικές συγκρίσεις και αναλύσεις. Οι συνεντεύξεις έγιναν μέσω ενός κοινού ερωτηματολογίου δεκαπέντε ερωτήσεων χωρισμένων σε τέσσερις θεματικές ενότητες, το οποίο παρατίθεται στο παράρτημα.

Η πρώτη ενότητα είναι εισαγωγική και περιλαμβάνει γενικές και ουδέτερες ερωτήσεις με σκοπό τη δημιουργία θετικού κλίματος. Επίσης μέσω αυτής γίνονται γνωστά και προσωπικά στοιχεία του συνεντευξιαζόμενου όπως η οικογενειακή κατάσταση, τα ενδιαφέροντα και το μορφωτικό του επίπεδο.

Η δεύτερη ενότητα ασχολείται με την περιγραφή του βιώματος/πορείας εντός του οργανισμού του συνεντευξιαζόμενου. Επιχειρεί να ανακαλύψει την προσωπική εμπειρία του, το πώς δομεί τον κόσμο στο χώρο εργασίας του, αν αναγνωρίζει αξίες, νόρμες και συμπεριφορές που επιβάλλει, πως τον επηρεάζει σαν άνθρωπο και τέλος το πώς διαμορφώνει τις σχέσεις με τους συναδέλφους του.

Η τρίτη ενότητα ασχολείται με το θέμα των διαπροσωπικών συγκρούσεων. Μέσω του λόγου και της προσωπικής εμπειρίας του συνεντευξιαζόμενου εξερευνώνται τα χαρακτηριστικά των συγκρούσεων (σκέψεις, συναισθήματα, συμπεριφορές), πως αυτές εμφανίζονται και πως γίνονται αντικείμενο διαχείρισης.

Η τελευταία ενότητα περιλαμβάνει γενικές ερωτήσεις σχετικά με την ικανοποίηση από το επάγγελμα και το τι πιστεύει ότι θα πρέπει να βελτιωθεί στον οργανισμό.

4.4 Σχεδιασμός-διαδικασία

Η επιλογή των ερωτώμενων ήταν τυχαία και έγινε με τη μέθοδο της χιονοστιβάδας, κατά την οποία ο ένας συμμετέχων χρησιμοποιείται για να συστήσει και άλλους γνωστούς του ως συμμετέχοντες. Ως μέθοδος δειγματοληψίας είναι εξαιρετικά χρήσιμη για έρευνες που πραγματοποιούνται σε οργανισμούς, διότι αποκαλύπτει τα δρώντα κοινωνικά δίκτυα σε αυτούς (Ντάβου, 2016). Ιδιαίτερα στον αστυνομικό θεσμό, όπου ο ερευνητής συνάντησε μεγάλη επιφυλακτικότητα από τους εργαζόμενους να συμμετέχουν, η προσέγγιση αυτή αποτέλεσε μονόδρομο για τη διεξαγωγή της παρούσας έρευνας.

Οι συμμετέχοντες δεν γνώριζαν το θέμα της μελέτης, παρά μόνο ότι πρόκειται για μία έρευνα σχετικά με τις σχέσεις που αναπτύσσουν οι αστυνομικοί μεταξύ τους κατά τη διάρκεια της εργασίας. Όλοι έλαβαν διαβεβαιώσεις για το εμπιστευτικό της διαδικασίας και πως θα τηρούνταν η ανωνυμία των απαντήσεων. Οι συνεντεύξεις έλαβαν χώρα, η καθεμία χωριστά, σε τόπο επιλογής των ερωτώμενων και διήρκεσαν από σαράντα λεπτά έως μία ώρα περίπου.

Οι περισσότεροι συμμετέχοντες προσήλθαν στον ερευνητή για συνέντευξη με επιφυλακτικότητα και δισταγμό. Ο μη παρεμβατικός χαρακτήρας όμως της διαδικασίας φαίνεται να τους εξέπληξε θετικά, δίνοντας του έτσι τη δυνατότητα στην πορεία του αμοιβαίου διαλόγου με τον ερευνητή να μιλήσουν ανοιχτά για το προσωπικό τους βίωμα και τις εμπειρίες που έχουν αποκομίσει στην διάρκεια της επαγγελματικής τους δραστηριοποίησης. Βέβαια, όπως θα αναφερθεί και στο επόμενο κεφάλαιο, η εχεμύθεια που διέπει το επάγγελμα τηρήθηκε σε απόλυτο βαθμό από τους συμμετέχοντες οι οποίοι σε καμία περίπτωση δεν αποκάλυψαν στοιχεία που να παραβιάζουν το υπηρεσιακό απόρρητο. Αξίζει να σημειωθεί τέλος ότι με το πέρας των συνεντεύξεων ο ερευνητής αποκόμισε από τους αστυνομικούς που έλαβαν μέρος στην έρευνα την εντύπωση, ότι η όλη διαδικασία ήταν εξαιρετικά ευχάριστη, επιτρέποντας τους να εκφραστούν ελεύθερα και να αναφερθούν σε καταστάσεις, συναισθήματα και βιώματα που σε άλλο χώρο, χρόνο (ίσως) και άτομο δεν θα μπορούσαν να το πράξουν. Όπως πολύ χαρακτηριστικά είπαν ορισμένοι συμμετέχοντες, η ίδια η διαδικασία της συνέντευξης αποτέλεσε ένα είδος «ψυχοθεραπείας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Αποτελέσματα και συζήτηση

5.1 Ο ρόλος του αστυνομικού

Από τον ερευνητή κρίθηκε απαραίτητο η ανάλυση του περιεχομένου των συνεντεύξεων, δηλαδή της εμπειρίας και του προσωπικού βιώματος του κάθε

συμμετέχοντα αστυνομικού, να ξεκινήσει από το πώς αντιλαμβάνονται τον ρόλο που καλούνται να φέρουν σε πέρας στην ελληνική κοινωνία. Τα καθήκοντα που έχει ένας Έλληνας αστυνομικός και η σημασία που αποδίδει σε αυτά παρέχουν ένα πρίσμα μέσα από το οποίο γίνονται κατανοητές οι ιδιαιτερότητες που αντιμετωπίζει στην εργασιακή του καθημερινότητα. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται αντιληπτό το πώς κατασκευάζονται στοιχεία που χαρακτηρίζουν τον αστυνομικό οργανισμό, όπως το σύστημα αξιών και η ταυτότητα των εργαζομένων σε αυτόν, τα οποία διαμορφώνουν τις σχέσεις του αστυνομικού με τους συναδέλφους του και κατ' επέκταση των συγκρούσεων που ξεσπούν σε αυτές.

Η αστυνομία αρχικά, χαρακτηρίζεται από τους συμμετέχοντες ως ένας εργασιακός οργανισμός στα πλαίσια του οποίου οι αστυνομικοί έχουν επιλέξει να εργαστούν για να εξασφαλίσουν μία αξιοπρεπή διαβίωση. Ιδίως στην ελληνική πραγματικότητα, με την οικονομική κρίση και τις συνέπειες που έχει φέρει σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, είναι ένα επάγγελμα που παρέχει ένα ικανοποιητικό εισόδημα και κατ' επέκταση μία σταθερότητα στη ζωή του αστυνομικού:

«στην τελική σε εξασφάλιζε οικονομικά... δηλαδή από τα δεκαοχτώ μου έχω το μισθό μου δεν επιβάρυνα καθόλου τους γονείς μου όλα αυτά τα χρόνια πράγμα που σήμερα στην εποχή που ζούμε είναι έτσι... είναι ότι πιο σημαντικό να έχουμε ένα σίγουρο σταθερό μισθό» (Ηρακλής, ετών 34)

«μία δουλειά η οποία σου εξασφαλίζει το μέλλον ότι... θα ζήσεις αξιοπρεπέστατα σαν άνθρωπος, θα μπορέσεις να φας, να μεγαλώσεις την οικογένειά σου» (Αχιλλέας, ετών 30)

Πέρα από την πρόσβαση που παρέχει στο εργασιακό περιβάλλον και κατ' επέκταση στους υλικούς και πολιτισμικούς πόρους μίας κοινωνίας, αποτελεί και ένα επάγγελμα το οποίο τοποθετεί τον αστυνομικό σε μία κοινωνική θέση. Μέσω αυτού εντάσσεται στις δομές εξουσίας και αποκτά ένα κύρος στα πλαίσια του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου, ασκώντας ένα επάγγελμα το οποίο κατά τον ίδιο διακρίνεται από ηθική καταξίωση και αναγνωρισιμότητα:

«το επάγγελμα μας πέρα από την επαγγελματική αποκατάσταση και όλα αυτά και πέρα από τη λειτουργία σαν επαγγελματίες και τέτοια, στηρίζεται στην ηθική καταξίωση και στο κύρος που μπορεί να σου δώσει.» (Γιάννης, ετών 31)

«έβγαινες έξω μετά και ήσουν ένας άνθρωπος ο οποίος είχες αναγνωρισιμότητα σε ήξεραν... έλεγαν να ο αστυνομικός... οι συμπεριφορές και οι δικές μας και των ανθρώπων προς εμάς δημιουργούσαν κάποιες σχέσεις.» (Ηρακλής, ετών 34)

Επίσης αποτελεί και έναν θεσμό, ο οποίος σε μία κοινωνία δικαίου καλείται να επιτελέσει τις λειτουργίες που αναφέρθηκαν και στο θεωρητικό πλαίσιο. Καμία σύγχρονη δημοκρατική χώρα δεν νοείται σήμερα χωρίς μία καλά οργανωμένη αστυνομία η οποία οφείλει να καταπολεμήσει το έγκλημα, να αποκαταστήσει την τάξη και παρέχει στήριξη στους αδύναμους της κοινωνίας. Έτσι στην σύγχρονη Ελλάδα λειτουργεί θεσμικά και χωρίς αυτήν, σύμφωνα με τους συμμετέχοντες αστυνομικούς, δεν μπορούν να λειτουργήσουν οι κοινωνικές δομές και το κράτος:

«Η αστυνομία είναι θεσμός απαραίτητος σε ένα πολίτευμα όπως έχουμε και σε μία σύγχρονη κοινωνία είναι απαραίτητος... δε νοείται σύγχρονη και οργανωμένη κοινωνία χωρίς αστυνομία και χωρίς οργανωμένη και θεσμικά κατοχυρωμένη αστυνομία κιόλας.» (Γιάννης, ετών 31)

«Κοίταξε, όταν ξεκίνησα το επάγγελμα, ξεκίνησα θέλοντας να προσφέρω, θέλοντας να μπω στο θεσμό της αστυνομίας, τότε σαν νέος να φτιάξω ένα καλό πρόσωπο, ατομικό σαν αστυνομικός αλλά και ένα συνολικό προς τους πολίτες σαν αστυνομία.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

Για τους αστυνομικούς όλα τα καθήκοντα που καλούνται να επιτελέσουν στα πλαίσια της εργασίας τους προσανατολίζονται στην εμπέδωση του αισθήματος ασφάλειας των συμπολιτών τους και την προστασία τους από τις δυνάμεις που θέλουν να την διαταράξουν. Από τις λειτουργίες της αστυνομίας που περιγράφηκαν στο θεωρητικό πλαίσιο αυτή στην οποία δίνεται η μεγαλύτερη έμφαση είναι η καταπολέμηση και η δίωξη του εγκλήματος:

«Εντάξει να παρέχει το αίσθημα ασφάλειας στον πολίτη τίποτε άλλο να πιάσει τους κλέφτες που λέμε... να πιάσει τους κλέφτες αυτό που λέει ο πολίτης... αυτό πιστεύω και τώρα η αστυνομία πιάνει τους κλέφτες... τους κακούς που λέμε» (Δημήτρης, ετών 38)

«Σ: Τι εννοείς δηλαδή έργο της αστυνομίας;

Ε: Όσον αφορά τη δουλειά που κάνει ο αστυνομικός έξω στο να δουλέψει και να βγάλει κάποια υπόθεση ναρκωτικών να βγάλει κάποια υπόθεση με ληστές...

Σ: Είναι πιο αστυνομική δουλειά δηλαδή;

Ε: Ναι είναι πιο αστυνομική δουλειά το αντικείμενο έχει διευρυνθεί είναι εντελώς διαφορετικό και είναι κάτι το οποίο με ενδιαφέρει περισσότερο πιστεύω αυτή τη στιγμή και είναι κάτι που με καλύπτει περισσότερο...

Σ: Αισθάνεσαι δηλαδή περισσότερη ικανοποίηση τώρα που ασχολείσαι με το έγκλημα με το να κυνηγάς κακοποιούς και να είναι πιο επικίνδυνα;

Ε: Πιστεύω ότι με καλύπτει περισσότερο στο να προσφέρω έτσι στην υπηρεσία τέτοιες παροχές και μου αρέσει περισσότερο αυτό το αντικείμενο πιστεύω ότι με καλύπτει και σαν άνθρωπο και σαν αστυνομικό και σαν αντικείμενο.» (Γιάννης, ετών 31)

Η άσκηση του ρόλου αυτού παρέχει ικανοποίηση στον αστυνομικό και επαγγελματική καταξίωση, διότι στα πλαίσια του οργανισμού το να αντιμετωπίζεις και να καταπολεμάς το έγκλημα αποτελεί την πραγματική αστυνομική δουλειά. Όντως όλοι οι συμμετέχοντες έδωσαν έμφαση στο καθήκον του αστυνομικού να είναι διώκτης του εγκλήματος και να παρέχει προστασία στον αδύνατο. Πάρα ταύτα, οι εργαζόμενοι στον ελληνικό αστυνομικό θεσμό σε καθημερινή βάση καλούνται να φέρουν σε πέρας και άλλου είδους καθήκοντα.

Παρατηρώντας και τις συνθήκες που επικρατούν στην σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, με τις κοινωνικές αναταραχές, τις διαδηλώσεις και την καταστροφή περιουσιών που συνήθως τις συνοδεύουν, καθίσταται εμφανές ότι η αποκατάσταση της κοινωνικής ευταξίας αποκτά μεγάλη σημασία. Και αυτό διότι μεγάλο μέρος της υπάρχουσας αστυνομικής δύναμης καλείται να εργαστεί στις καταστάσεις αυτές, με τον ελληνικό αστυνομικό θεσμό να έχει διαθέσει ανά περιόδους μία σειρά εξειδικευμένων υπηρεσιών για το σκοπό αυτό όπως τις ομάδες Δ.ΕΛ.Τ.Α. και τις μονάδες αποκατάστασης τάξης, τα γνωστά σε όλους Μ.Α.Τ. Επίσης και οι λοιπές αστυνομικές υπηρεσίες όταν παρίσταται ανάγκη εμπλέκονται στο ρόλο αυτό, είτε άμεσα είτε έχοντας υποστηρικτική κυρίως λειτουργία. Επομένως ήταν φυσικό οι αστυνομικοί να δώσουν έμφαση στον ρόλο αυτό, στον οποίο δίνουν την χροιά της προστασίας της ζωής και της περιουσίας του πολίτη ο οποίος βρίσκεται έκθετος απέναντι στον βανδαλισμό και τη λεηλασία:

«αυτό σου έκαναν στην αρχή στη Δ.ΕΛ.Τ.Α. ότι έλα εδώ είσαι υπεύθυνος εσύ για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια μέσα στην πόλη πλέον [...] ζούσες στην ένταση συνεχώς... ήσουνα μέσα στα πράγματα συνεχώς... έγινε επίθεση εκεί, γιατί έγινε επίθεση εκεί ήταν η ομάδα εκεί... σε έκανε να νιώθεις υπεύθυνο... μας την έκαναν μας την έπεσαν γιατί μας έκαψαν τα atm ξέρω εγώ και αυτό σε οδηγούσε διαρκώς να γυρνάς, να ψάχνεσαι, διαρκώς να ψάχνεις για πληροφορίες.» (Δημήτρης, ετών 38)

«ήτανε άσχημα τα πράγματα το να βλέπεις τους ανθρώπους κάτω να χάνουν την περιουσία τους μέσα σε δευτερόλεπτα και να τους βλέπεις γονατισμένους μπροστά από την περιουσία τους και να κλαίνε και να λένε δεν μου έχει μείνει κάτι άλλο θα αυτοκτονήσω... ήταν άσχημο αυτό το πράγμα και αυτό που είχες πάντα στο μυαλό σου ήταν να αποτρέψεις αυτά τα πράγματα και να πιάσεις κιόλας άτομα και να πιάσεις άτομα και να αποτρέψεις αυτές τις λεηλασίες και τους βανδαλισμούς διότι αυτό δεν μπορούσε δεν μπορούσα να το δεχτώ αυτό το πράγμα» (Γιώργος, ετών 38)

Τέλος, οι Έλληνες αστυνομικοί παρέχουν και υπηρεσίες στον πολίτη πολλές από τις οποίες χαρακτηρίζονται και ως γραφειοκρατικές. Όπως αναφέρθηκε και στο θεωρητικό πλαίσιο, τα καθήκοντα αυτά αποτελούν σημαντικό μέρος της καθημερινότητας σε έναν σύγχρονο αστυνομικό οργανισμό, με αρκετά από αυτά να περιγράφονται και σαν πάρεργα. Ορισμένα όμως, όπως για παράδειγμα η παροχή υπηρεσιών σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες ή η συμπαράσταση σε συμπολίτες τους σε τραγικές στιγμές της ζωής τους, αποτελούν σύμφωνα με τους συμμετέχοντες σημαντικό κομμάτι του επαγγελματικού ρόλου του αστυνομικού και το οποίο επανέλαβαν με έμφαση στις συνεντεύξεις τους:

«είχες να κάνεις με ιδιαίτερες συνθήκες αστυνόμευσης, απομακρυσμένα χωριά εεε ηλικιωμένοι κατά βάση που ζούσανε μόνοι τους σε αποκομμένα σπίτια [...] υπάρχουν άνθρωποι ακόμα και τώρα τη σημερινή εποχή, το οποίο δε το βλέπουνε οι περισσότεροι, οι οποίοι μπορεί να κάνουν μία βδομάδα-δέκα μέρες να δουν έναν άλλο, κάποιον άλλο να πουν μια κουβέντα ένα οτιδήποτε... να περάσει κάποιος να τους πει αν είναι καλά... και αυτό το ζήσαμε εμείς εκεί πέρα και ήταν σημαντικό... όταν έκανα μετά μία ανασκόπηση των όλων καθηκόντων και λειτουργίας πιστεύω

ακράδαντα σε αυτή τη συνέχιση της πολιτικής γενικά που είναι και το κοινωνικό πρόσωπο της αστυνομίας.» (Γιάννης, ετών 31)

«εμείς κάναμε τη δουλειά μας μέχρι το σημείο που έπρεπε να την κάνουμε... από εκεί και πέρα υπήρχαν και άλλοι άνθρωποι οι οποίοι βοηθούσαν την οικογένεια κάποιου θανόντα... κάποιοι ψυχολόγοι ή... κάποιον βαριά τραυματισμένο με ακρωτηριασμό τα οποία ξεπερνούσαν τα δικά μας τα όρια τα υπηρεσιακά... εμείς απλά προσπαθήσαμε όσο περισσότερο μπορούσαμε να δώσουμε κουράγιο και δύναμη όσον αφορά τους συγγενείς και να τους καθησυχάσουμε σε όσο τέτοιο σημείο μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό.» (Μάριος, ετών 31)

Συνεπώς, οι αστυνομικοί εντάσσονται σε ένα θεσμό/οργανισμό μέσω του οποίου, πέρα από την πρόσβαση στην εργασία, τοποθετούνται και σε μία κοινωνική θέση η οποία τους παρέχει ηθική καταξίωση, κύρος και αναγνωρισιμότητα στα πλαίσια του ευρύτερου κοινωνικού συνόλου. Εντός του χώρου εργασίας τους αναλαμβάνουν τυποποιημένους ρόλους και καθήκοντα όπως η δίωξη του εγκλήματος, η τήρηση της κοινωνικής ειρήνης και η προστασία του αδυνάτου. Μέσω του λόγου τους φαίνεται να τονίζουν emphaticά το γεγονός ότι η αστυνομία συνιστά μία θετική, υγιής και αναγκαία όψη της κοινωνικής πραγματικότητας, με την αστυνόμευση να αποτελεί τον πυλώνα μίας ευνομούμενης πολιτείας.

Από τις παραπάνω διαπιστώσεις γίνεται αντιληπτό ότι στην Ελλάδα η αστυνομική πρακτική και τα καθήκοντα τα οποία περιέχει, ακολουθούν το πρότυπο των αντίστοιχων αστυνομικών θεσμών στο δυτικό κόσμο. Επομένως είναι λογικό να υποτεθεί ότι και στην Ελλάδα, έχοντας πάντα υπόψιν τις πολιτισμικές ιδιαιτερότητες της εκάστοτε κοινωνίας και ιστορικότητας, το αστυνομικό επάγγελμα ενδέχεται να διαθέτει πολιτισμικά στοιχεία και αξίες που προσομοιάζουν με αυτές των υπόλοιπων δυτικών αστυνομικών οργανισμών.

5.2 Η κουλτούρα της αστυνομίας στην Ελλάδα

5.2.1 Κοινωνία και οργανισμός

Τα διαμορφωτικά στοιχεία της αστυνομικής κουλτούρας, ο κίνδυνος και η εξουσία, είναι παρόντα στο λόγο των συμμετεχόντων διαδραματίζοντας ουσιαστικό ρόλο στην

καθημερινότητα του αστυνομικού. Ιδιαίτερα ο κίνδυνος που αντιμετωπίζουν κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους τονίζεται emphaticά στο σύνολο των συνεντεύξεων. Μάλιστα, φαίνεται να αποτελεί το κύριο πρόβλημα που απασχολεί το νου του αστυνομικού καθ' όλη τη διάρκεια της υπηρεσίας του και αναφέρεται τόσο στην πιθανότητα του θανάτου όσο και σε αυτήν του τραυματισμού. Το σύνολο των περιστατικών τα οποία αναφέρθηκαν στον ερευνητή, ως έντονες εμπειρίες της καριέρας τους, περιείχαν εικόνες/σκηές στις οποίες η αίσθηση του κινδύνου κυριαρχούσε. Πηγή της επαγγελματικής επικινδυνότητας μπορεί να αποτελούν οι ενέργειες τους κατά την δίωξη του εγκλήματος:

«Ήμουν σε απόσπασμα με συγκεκριμένη ομάδα οπότε κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις οι οποίες για εμάς ήταν πρωτόγνωρες όσον αφορά την κάλυψη και την επικινδυνότητα, γιατί είχαμε να κάνουμε με στυνγούς και ψυχρούς κακοποιούς, είχαμε να κάνουμε με το θάνατο συνάδελφου καθώς και πολιτών που είχαν αφήσει πίσω τους αυτοί οι κακοποιοί... οπότε αναγκαστικά η στήριξη του καθενός στην εκπαίδευσή του στο συνάδελφό του καθώς και στο ρόλο της επιχείρησης ήταν το α και το ω για να μπορέσει ο καθένας.» (Μάριος, ετών 31)

Στην Ελλάδα των διαδηλώσεων και των έντονων κοινωνικών αναταραχών, η συμμετοχή του αστυνομικού στην αποκατάσταση της τάξης αποτελεί εξίσου σημαντική πηγή κινδύνου. Χαρακτηριστικός είναι ο διάλογος του ερευνητή με συμμετέχοντα ο οποίος περιέγραψε το προσωπικό του βίωμα κατά τη διάρκεια της θητείας του στα Μ.Α.Τ.:

«Σ: Τα βράδια ήταν επικίνδυνα δηλαδή;

Ε: Ναι τα βράδια ήταν επικίνδυνα ανά πάσα στιγμή μπορεί να υπήρχαν επεισόδια τότε ήμουν και νέος στην αστυνομία και δούλευα έξω και το βλέπαμε σίγουρα μεγαλύτερο από ότι ήταν.

Σ: Και πώς το αντιμετωπίζατε με τους συναδέλφους;

Ε: Στην ουσία ήμασταν εμείς όσοι ήμασταν εμείς μία διμοιρία ή δυο... ήμασταν εμείς στην ουσία είχε ο ένας τον άλλον... ξέραμε ότι αν γίνει κάτι δεν θα μπορέσει να έρθει κάποια άλλη ομάδα η κάποια άλλη διμοιρία... ότι γινότανε το βγάζαμε εμείς πέρα και αυτά λίγο σαν να ήσουν εγκλωβισμένος εκεί δηλαδή εάν σε

εγκλωβίζανε δεν σε βοήθαγε κανείς... υπήρχαν περιστατικά θυμάμαι που είχαν για παράδειγμα τελειώσει τα χημικά, δεν είχαμε αποθέματα, περιμέναμε να έρθουν να μας βοηθήσουν και όλο αυτό μέχρι να έρθει κάποιος... δηλαδή να έρθει ενίσχυση αν δεχόμασταν και άλλες επιθέσεις δεν θα μπορούσαμε να ανταπεξέλθουμε τελείωσε ήταν λίγο πώς το λένε... εγκλωβισμός, σαν να ήσουν εγκλωβισμένος.» (Θανάσης, ετών 27)

Ο κίνδυνος που βιώνουν σε κάθε περίπτωση είναι έντονος και αυτό διαφαίνεται και από τις φυσιολογικές μεταβολές τις οποίες επιφέρει στον οργανισμό τους όταν έρχονται αντιμέτωποι με αυτόν:

«Εκεί που καθόσουν στη Διονυσίου Αεροπαγίτου... καθόσουν αραχτός τουρίστες και στο κέντρο της Αθήνας... γινόταν χαμός και πήγαινες να πέσεις σαν πύραυλος εκεί που γινότανε χαμός χωρίς εσύ να έχεις άποψη... το στρες από πενήντα παλμούς σε πήγαινε στο εκατόν ογδόντα, εκατόν εβδομήντα το μπαμ για να πιάσεις έναν κακό.» (Δημήτρης, ετών 38)

«Πως πιστεύω... δεν ξέρω πώς έγινε μάλλον όταν κατέβηκα από τη μηχανή οι παλμοί μου χτυπούσαν... είχα πάρα πολλούς παλμούς, είχα γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα... ήθελα κάνα πεντάλεπτο... είχαμε κάτσει κάτω να ηρεμήσουμε και οι τέσσερις βασικά από το περιστατικό.» (Νίκος, ετών 26)

Συνεπώς ο κίνδυνος αποτελεί μέρος της καθημερινότητας ενός αστυνομικού, ο οποίος καλείται να εργαστεί σε ένα περιβάλλον πολλές φορές απρόβλεπτο και εχθρικό. Για τον ερευνητή, σε συμφωνία με τους Karpeler και συν. (1998), συνιστά μία ενοποιητική δύναμη, περιβάλλοντας την αστυνομική ζωή όντας πανταχού παρών όπως αυτό διαφαίνεται και από τα αποσπάσματα τα οποία παρατέθηκαν παραπάνω. Στήριγμα σε κάθε περίπτωση συνιστά ο άλλος συνάδελφος, με τον οποίο θα πρέπει να συνεργαστούν άμεσα και σε βαθμό απόλυτης εμπιστοσύνης προκειμένου να επιβιώσουν. Όπως πολύ παραστατικά ανέφερε ο Θανάσης όταν ελλοχεύει ο κίνδυνος *«στην ουσία είχε ο ένας τον άλλον»*.

Σε αυτό το εξαιρετικά δυσχερές περιβάλλον, ο αστυνομικός καλείται να εφαρμόσει την εξουσία που του έχει παραχωρήσει η πολιτεία. Για να μπορέσει να φέρει σε πέρας το καθήκον του καταφεύγει πολλές φορές στην άσκηση αυτής της εξουσίας, την οποία σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να την διαφημίζει και να την επιβάλλει. Κύριο μέσο διαφήμισης αυτής αποτελεί η στολή του αστυνομικού, η οποία αποκτά συμβολική αξία

για τον ίδιο. Το «μπλε» της χρώμα διαχωρίζει την αστυνομική ομάδα από το κοινό που καλείται να προστατεύσει και παράλληλα συνιστά μία προειδοποίηση, ως προς την δύναμη που έχει παραχωρηθεί σε αυτόν που την φέρει να επιβάλλει το νόμο:

«φοράγαμε στολή και όπως ξέρουμε όλοι η στολή σου δίνει κάποια εξουσία και οπότε έπρεπε με τον τρόπο μας να δείξουμε ότι σαν σώμα ασφαλείας είμαστε δίπλα στον πολίτη και ότι λόγω της συγκεκριμένης κατάστασης εκείνο τον καιρό έπρεπε να ήμασταν σε αρκετά σοβαρό επίπεδο ο καθένας όσον αφορά την εκτέλεση της υπηρεσίας.» (Μάριος, ετών 31)

«από την ημέρα που θα βάλεις τη στολή ο ίδιος θα είσαι μέχρι και τη μέρα που θα φύγεις με ένα υψηλό αίσθημα στο καθήκον ας πούμε στον πολίτη στον αδύνατο [...] παίζεις μπάλα με την στολή... με τη φανέλα που λέμε... κοιτάς τον άλλον στα μάτια... ότι θα τον ψαρώσεις με την στολή.» (Δημήτρης, ετών 38)

Η στολή ξεχωρίζει τον αστυνομικό από τους συμπολίτες του και του δίνει απτά την αίσθηση της συμμετοχής στην ομάδα που λέγεται αστυνομία. Η εξουσία που του παραχωρείται όταν τη φέρει προϋποθέτει συγκεκριμένες συμπεριφορές όπως το να είναι αυστηρός, σοβαρός και επιβλητικός. Επίσης θα πρέπει να γίνει και αντικείμενο ορθής διαχείρισης, προβληματισμός ο οποίος απασχόλησε σε αρκετές περιπτώσεις τους συμμετέχοντες αστυνομικούς. Ιδιαίτερα στις προσπάθειες των συναδέλφων τους να την επιβάλλουν, διαπιστώνουν να γίνεται κατάχρηση της ισχύς που διαθέτουν:

«ήταν σοβαροί δεν ήταν να το παίζουν καουμπόηδες... όπως λέμε σε εισαγωγικά βάζω και τον εαυτό μου γιατί αστυνομικοί είμαστε όλοι είτε να το παίζουμε καουμπόηδες είτε... είτε να μιλάμε σε κάποιο πολίτη άσχημα. Εγώ δεν το κάνει ποτέ προσωπικά να μιλήσει σε κάποιον πολίτη άσχημα... αν πρέπει να επιβληθώ και να μιλήσω όπως να σηκώσω τον τόνο της φωνής μου θα το κάνω.» (Αχιλλέας, ετών 30)

«Όπως επίσης και η διαχείριση της εξουσίας που έχεις... έτσι όταν περιμένεις κάποιος, όταν κατεβαίνεις ένστολος και σηκώνεις το χέρι σου περιμένεις να σταματήσει ο άλλος, περιμένεις όταν θα του πεις να στο δώσει αυτό να στο δώσει, περιμένεις όταν του πεις γύρισε την πλάτη σου να τη γυρίσει... όταν αυτό λοιπόν δε γίνεται αλλά δε ξέρεις και πώς να διαχειριστείς το αντίθετο χωρίς να το κάνεις κακούργημα [...] θα πρέπει τα νέα τα παιδιά να μαθαίνουν πώς να διαχειρίζονται την εξουσία που τους έχει δώσει η πολιτεία.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

Η ύπαρξη αυτής της εξουσίας είναι εν τέλει και αυτή που καθορίζει τις σχέσεις του θεσμού με το κοινό. Ο αστυνομικός υπάλληλος από τη μία είναι παρών για να διατηρήσει το αίσθημα ασφάλειας και την κοινωνική ειρήνη, από την άλλη όμως έχει τη δύναμη να στερήσει την ελευθερία και να ασκήσει βία όπου αυτό απαιτείται. Ως συνέπεια, η αστυνομία στα μάτια της ελληνικής κοινωνίας υφίσταται σαν ένα αναγκαίο κακό και η αντιμετώπιση των εργαζόμενων σε αυτή είναι αντίστοιχη. Ένα περιστατικό που παρουσιάζει πολύ χαρακτηριστικά αυτή την εικόνα, περιγράφεται από τον Νίκο:

«χθες κοντά στο mall κάναμε έναν έλεγχο στο πεζοδρόμιο... ήταν ένας άντρας κρατούσε το κινητό του μιλούσε περνάει μία κοπέλα από μπροστά του κάτι την είπε και η κοπέλα αρχίζει και τρέχει... μετά εμείς σταματήσαμε γιατί νομίζαμε ότι κάτι είπε στην κοπέλα για να της κάνει κάτι να την κλέψει; πάμε εκεί τον ελέγχουμε του λέω τι κάνεις εδώ; αυτός ήταν αντιδραστικός όμως... τι σας πειράζει εσάς που κάθονται εγώ εδώ πέρα; που είναι η ταυτότητά σου; δεν έχω ταυτότητα... τι δουλειά κάνετε; να μη σε ενδιαφέρει τι δουλειά κάνω... και έρχεται τελικά η κοπέλα μετά η ίδια η κοπέλα που ήταν η γυναίκα του... δεν μας είπε τίποτα... του λέμε μία κυρία που πέρασε από εδώ πέρα... δεν απαντούσε... με το που έρχεται η γυναίκα λέει ο άντρας μου είναι τι έγινε... λέμε σας είδαμε που τρέξατε και τότε τον εξηγούμε ότι ήρθαμε εδώ, γιατί είδαμε αυτό το σκηνικό και τότε μετά του λύθηκε η γλώσσα και είπε παιδιά είμαι αρχιτέκτονας καλά κάνετε και ελέγχετε τον κόσμο και από εδώ και από εκεί... αλλιώς θα ήταν αρνητικός.» (Νίκος, ετών 26)

Εξίσου σημαντική είναι και η σχέση του Έλληνα αστυνομικού με τον επίσημο οργανισμό και τη διοίκηση του, όπου φαίνεται να ρυθμίζουν σε απόλυτο βαθμό την καθημερινότητα του. Ο ίδιος στερείται πρακτικά της ελευθερίας να ρυθμίσει το πότε θα εργαστεί, το πότε θα απουσιάσει και το κυριότερο σε ποια υπηρεσία θα εκτελέσει τα καθήκοντα του. Πολλοί από τους συμμετέχοντες ανέφεραν ότι τοποθετήθηκαν σε θέσεις παρά την θέληση τους και χωρίς η διοίκηση να λάβει υπόψη τις προτιμήσεις ή τις ανάγκες τους:

«μετά από την ΔΕΛΤΑ με πήγαν στα ΥΑΤ... δεν ήταν επιλογή μου με πήραν μετά από συνέντευξη βασικά δεν μου άρεσε εκεί γιατί πήγα χωρίς να έχω κανέναν από την ομάδα μου ήμουνα [...] ήθελα να είναι επιλογή μου τουλάχιστον.... Στα ΥΑΤ δεν ήταν επιλογή μου να πάω... ήθελα τουλάχιστον αφού με διαλύσανε με διώζανε χωρίς τη θέλησή μου να πάω κάπου που ήθελα τουλάχιστον... μετά από κάποιο

καιρό δεν είναι πολλά τα χρόνια εντάξει δεν το συζητάω ότι είμαι παλιός αλλά θα ήθελα να πάω κάπου που θέλω.» (Θησέας, ετών 30)

«όλη η ζωή οργανώνεται γύρω από την υπηρεσία, όχι η υπηρεσία από τη ζωή... όλη η ζωή σου κινείται γύρω από αυτό... να μην ξεχάσουμε να πούμε ότι το ωράριο σε μία τέτοια υπηρεσία είναι κάτι ρευστό... δεν είναι κάτι που μπορείς να προγραμματίσεις, κάτι που ξέρεις δε σημαίνει ότι θα πας το πρωί και θα φύγεις δυο ή ώρα... μπορεί κάτι να γίνει και να φύγεις την επόμενη μέρα.» (Γιάννης, ετών 31)

Για τον Έλληνα αστυνομικό ο θεσμός διαθέτει απόλυτη εξουσία πάνω του, κάτι που συνιστά και το αντίβαρο στην αντίστοιχη εξουσία που του έχει χορηγήσει η πολιτεία για την εφαρμογή του νόμου. Σε περίπτωση που αυτός δεν αποδώσει/ενδιαφερθεί για τα καθήκοντα του η διοίκηση παρεμβαίνει, σχεδόν αποκλειστικά τιμωρητικά, για να τα φέρει εις πέρας:

«για παράδειγμα σου χρωστάει η υπηρεσία πέντε ρεπό, λέμε έξι εφτά και τον λες ξέρω εγώ τον άλλον θέλω εφτά ρεπό να μου τα κολλήσεις για να φύγω... ο άλλος δεν στα δίνω γιατί δεν έχεις απόδοση σαν ομάδα αυτό το μήνα [...] έχει δίκιο» (Νίκος, ετών 26)

«από τη ρουτίνα που έχεις να γίνει κάτι και να αντιδράσεις λάθος και να αντιδράσεις λάθος και από το λάθος σου να σου βγει μπουμέρανγκ και να έχεις τις επιπτώσεις από την υπηρεσία σου είτε με προστίματα είτε σε παρατραβηγμένα πράγματα με διαθεσιμότητα και αυτά» (Γιώργος, ετών 38)

Η σχέση με τον επίσημο οργανισμό και τη διοίκηση, ο κίνδυνος που αντιμετωπίζουν και η εξουσία που καλούνται να ασκήσουν οι εργαζόμενοι στις καθημερινές συνδιαλλαγές τους με το κοινό διαμορφώνουν και την κουλτούρα του θεσμού δηλαδή τις αξίες, τους κανόνες και τα πρότυπα συμπεριφοράς που πρέπει να ακολουθούν στα πλαίσια της εργασίας τους. Μέσω αυτής καθορίζεται το πώς σκέφτεται, αισθάνεται και αντιδρά ο αστυνομικός στην καθημερινότητα του. Μία καθημερινότητα η οποία μέσω του λόγου φαίνεται να διέπεται από μία έντονη αμφιθυμία: από τη μία του έχει χορηγηθεί η εξουσία εφαρμογής του νόμου προκειμένου να τηρηθεί η κοινωνική ευταξία και από την άλλη ο ίδιος υπόκειται σε απόλυτο βαθμό σε μία άλλη (κυρίως τυραννική) εξουσία, αυτή του οργανισμού και των ανωτέρων του. Συνεπώς, στον ελληνικό αστυνομικό οργανισμό διαφαίνεται να υφίσταται μία ισχυρή κουλτούρα, της οποίας τα βασικά χαρακτηριστικά είναι όμοια με αυτά που

αναφέρθηκαν/περιγράφηκαν στο θεωρητικό μέρος αυτής της εργασίας: εχεμύθεια, πίστη, καχυποψία και ανδρεία.

5.2.2 Εχεμύθεια

Από την αρχή των συνεντεύξεων διαπιστώθηκε από τον ερευνητή το στοιχείο της εχεμύθειας που χαρακτηρίζει την αστυνομική οργάνωση. Η διαπίστωση αυτή προκύπτει τόσο από την άρνηση των συμμετεχόντων να μιλήσουν για ευαίσθητα υπηρεσιακά θέματα κατά τη διάρκεια της μαγνητοφώνησης (ενώ πριν και κυρίως μετά τη συνέντευξη σε ιδιωτικό χρόνο μίλησαν ελεύθερα για τέτοιου είδους ζητήματα) όσο και από την αναφορά στο λόγο τους για την ανάγκη της ύπαρξης αυτής της μυστικοπάθειας:

«Είναι κάποια περιστατικά τα οποία εντάζει επειδή μας έχουν αγγίξει πάρα πολύ έτσι δεν μπορώ αυτή τη στιγμή να τα πω... είναι θέμα υπηρεσιακό.» (Μάριος, ετών 31)

«εγώ τώρα είμαι στο ίδιο γραφείο με άλλα τρία άτομα αξιωματικούς μπορεί να δουλεύουν ο καθένας μία υπόθεση και να μην ξέρει κανένας τι έχει κάνει ο άλλος για αυτή την υπόθεση μεταξύ τους [...] υπάρχει μυστικότητα μυστικότητα μία στεγανοποίηση των καταστάσεων των υποθέσεων και αυτό είναι σωστό... όχι για να μην πώς να στο πω αλλιώς... αυτό που ίσως είπα ήταν υπερβολικό για το ίδιο γραφείο αλλά με τα άλλα τμήματα σίγουρα δεν ξέρουν τι κάνουμε εμείς για να τηρείται το μυστικό όπως ορίζεται και από τη νομοθεσία της υπόθεσης της ανάκρισης και για να μην υπάρχει διαρροή ούτως ώστε να φτάσουμε στην επιχείρηση να γίνει σωστά και να μην εκτεθούν ούτε οι συνάδελφοι αλλά και να βγει η δουλειά.» (Σπύρος, ετών 37)

5.2.3 Πίστη

Επίσης, μέσω των περιγραφών γίνεται αντιληπτή μία έντονη πίστη των Ελλήνων αστυνομικών στην αποστολή του θεσμού. Όπως φάνηκε και από αποσπάσματα που παρατέθηκαν παραπάνω, υπάρχει ένα ισχυρό αίσθημα καθήκοντος απέναντι στον πολίτη. Ο αστυνομικός αποτελεί ασπίδα για τον αδύνατο και μάχεται για την διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης, απαραίτητη προϋπόθεση για μία κοινωνία δικαίου. Συνεπώς, αναγνωρίζουν το επάγγελμα τους κυρίως ως καθήκον και προσφορά απέναντι στον έντιμο/καλό συμπολίτη τους. Αυτή η έννοια της πίστης επεκτείνεται και στους επίσημους κανόνες που διέπουν τον αστυνομικό οργανισμό. Εδώ έμφαση δίνεται

στην ιεραρχία του σώματος, χωρίς την ύπαρξη της οποίας δεν δύναται να λειτουργήσουν αποτελεσματικά οι αστυνομικές υπηρεσίες. Παράγωγο της είναι ο σεβασμός και η πειθαρχία προς τους ανωτέρους ή/και τους παλαιότερους στο επάγγελμα αστυνομικούς:

«Υπάρχει σεβασμός απέναντι στον άλλον στο συνάδελφο... από θέμα κανόνες δεν μπορώ να το πω... σαν κανόνες αλλά σαν θέμα αξιοπρέπειας και αξίας ότι σέβεσαι τον άλλον σαν... και επειδή εδώ που είμαι είναι όλοι μεγαλύτεροι σε ηλικία είναι άνθρωποι που έχουν χρόνια πιο πολλά... έχω μία... αν και λόγω ηλικίας θα έπρεπε να τους σέβεσαι πιο πολύ άσχετα από το βαθμό... πρέπει να σέβεσαι και το βαθμό γιατί αλλιώς δεν υπάρχει ιεραρχία καταργούνται τα πάντα και το θέμα ηλικίας που έχει να κάνει με το ανθρώπινο.» (Αχιλλέας, ετών 30)

Το στοιχείο της πίστης όμως γίνεται εντονότερο όσον αφορά τη συναδελφική αλληλεγγύη. Οι ιδιαίτερες απαιτήσεις του επαγγέλματος και οι εργασιακές συνθήκες, με κύριο παράγοντα τον κίνδυνο, ενισχύουν την συνεργασία και την αλληλοκάλυψη των αστυνομικών μεταξύ τους. Χωρίς ειλικρινή συνεργασία και εμπιστοσύνη, όπως και προαναφέρθηκε, δεν μπορούν να εκτελέσουν με ασφάλεια το καθήκον τους και μάλιστα ο άλλος αστυνομικός θα είναι ο μόνος που θα προστρέξει σε βοήθεια. Επομένως, όπως φάνηκε και στα περιστατικά κινδύνου, η αλληλεγγύη καθίσταται βασική αξία για τη διατήρηση της ομαδικής συνοχής και κατ' επέκταση της επιβίωσης τους όταν εμφανίζεται ο κίνδυνος:

«Φυσικά πιστεύω ότι υπάρχουν κάποιοι κανόνες μεταξύ των συναδέλφων έτσι άγραφοι... καταρχήν πρέπει να υπάρχει πιστεύω για μένα μεγάλη συναδελφική αλληλεγγύη, μεγάλη κατανόηση όσον αφορά και την προσωπικότητα του καθενός και τον χαρακτήρα του καθενός και τον υπηρεσιακό τρόπο δράσης του καθενός ούτως ώστε να υπάρχει ένα καλό αποτέλεσμα υπηρεσιακής έτσι συναδελφικότητας και να μπορεί ο καθένας... ώστε να μπορούμε να γυρνάμε σπίτι μας και να είμαστε ήσυχοι γιατί οι εποχές είναι δύσκολες ο καθένας έχει τα προβλήματα του επομένως εάν ο καθένας μεταφέρει τα προβλήματά του από στη δουλειά στο σπίτι ή από το σπίτι στη δουλειά πιστεύω ότι θα ήταν πάρα πολύ δύσκολα τα πράγματα... θα υπήρχαν νεύρα θα υπήρχαν πάρα πολύ έντονες προστριβές θα υπήρχανε καταστάσεις πιστεύω δύσκολες και άσχημες που δεν θα μπορούσαν να... από τη στιγμή που το επίκεντρο είναι το σώμα της ελληνικής αστυνομίας και να

προσφέρεις σε αυτό η εκτέλεση υπηρεσίας θα ήταν πάρα πολύ δύσκολο να εκτελέσει κάποιος υπηρεσία με νεύρα με προστριβές με τον συνάδελφο χωρίς αλληλεγγύη οπότε πιστεύω ότι σε αυτά τα πράγματα υπάρχουν άγραφοι κανόνες μεταξύ μας μας επιτρέπουν έτσι να συνεχίζουμε να δουλεύουμε με καθαρό τρόπο και όμορφο και ωραίο και συναδελφικό.» (Μάριος, ετών 31)

«Συνήθως όταν δουλεύεις με κάποιους και ζεις τα ίδια πράγματα δένεσαι πολύ περισσότερο από κάποιους που δεν ζεις τα ίδια... εκεί δηλαδή όσοι κάνουμε αξιωματικοί υπηρεσίας στα Πατήσια είμαστε πολύ δεμένοι μεταξύ μας... δηλαδή να βοηθήσει ο ένας τον άλλον να μην αφήσει τη δουλειά για τον επόμενο γιατί ξέρει τι τραβάει.» (Θανάσης, ετών 27)

Σε ορισμένες περιπτώσεις η αλληλεγγύη που αναπτύσσουν μεταξύ τους είναι τόσο έντονη που ξεπερνάει την καλώς νοούμενη συναδελφική σχέση και αποκτά μία αρνητική χροιά. Παραπτώματα αστυνομικών ενδέχεται να καλυφθούν προκειμένου να προστατευθούν, ενώ ακόμα και σε περίπτωση που έχουν διαπράξει αδικήματα αντιμετωπίζονται ως θύματα και όχι ως θύτες:

«Όλοι οι αστυνομικοί έχουμε να το πω έναν άγραφο νόμο έναν κανόνα ας πούμε το οποίο δεν το λέει κανένας αλλά υπάρχει όμως... ο συνάδελφος που λέει ξέρω εγώ ακόμα και εγκληματική πράξη να έχει κάνει ο άλλος... δηλαδή αν είναι και τέτοιος θα πεις έλα ρε το συνάδελφο θα το πεις όμως άσε εάν το πιστεύεις ότι είναι λαμόγιο, ότι είναι εγκληματίας... αυτό έχει περάσει στο υποσυνείδητό σου... μέχρι να δεις το δικαστήριο δεν το πιστεύεις ότι έχει γίνει κάτι ότι έχει κάνει κάτι αυτός ότι έχει διαπράξει αυτός είναι ο νόμος [...] συμβαίνουνε πόσα περιστατικά διαφθοράς... έχουν συμβεί γύρω γύρω μέχρι την τελευταία στιγμή περιμένει και λες έλα μωρέ δεν ξέρεις πώς είναι δεν το έκανε δεν το λες [...] έτσι ακόμα και περιστατικά τα οποία είναι καραμπινάτα δηλαδή λες περιμένετε να δούμε τι λέει ο εισαγγελέας τι θα πούνε μην έτσι μην τον παγίδευσαν οι κακοί οι άλλοι που είναι... κάπως το δομείς στο μυαλό σου και λες είναι έτσι.» (Δημήτρης, ετών 38)

Επιπλέον, το στοιχείο της αλληλεγγύης φαίνεται να ενισχύει και το κοινωνικό συναίσθημα της ενσυναίσθησης, δηλαδή της ακριβούς αντίληψης του τι αισθάνεται και τι βιώνει ο άλλος αστυνομικός, καθώς και της σημασίας που έχει γι' αυτόν το βίωμα του:

«αισθάνθηκα πολύ περίεργα δεν μπορώ να το περιγράψω αυτό που ένιωσα [...] Έβαλα τον εαυτό μου στη θέση των παιδιών που ήταν εκεί μπροστά και έβαλα στο νου μου το χειρότερο.» (Αχιλλέας, ετών 30)

«Μας είχε επηρεάσει πάρα πολύ πιστεύω γιατί πόσο στυγνό και αν είναι αυτό που θα πω αυτή τη στιγμή μπορεί ο καθένας να βρισκόταν στη θέση αυτοί του συναδέλφου [...] σαν αστυνομικός όπως και εκείνος είχε οικογένεια έχουμε και εμείς οικογένεια και εκείνος είχε γυναίκα και εκείνος είχε ένα παιδί το οποίο γεννήθηκε και δεν γνώρισε πατέρα επομένως όλα αυτά μας επηρέασαν στο να ευαισθητοποιήσουμε ακόμα περισσότερο.» (Μάριος, ετών 31)

5.2.4 Καχυποψία

Σε κάθε περίπτωση οι αστυνομικοί δηλώνουν ότι είναι καχύποπτοι με τον έξω κόσμο. Η καθημερινότητα που ζουν τους ωθεί να αντιμετωπίζουν τα πάντα με μία υποψία και είναι ένα χαρακτηριστικό που είναι διάχυτο στη συμπεριφορά τους, διότι τους επιτρέπει να διαχωρίζουν τις καταστάσεις και τους ανθρώπους σε κατηγορίες ανάλογα με τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύουν. Πιθανόν να είναι αποτέλεσμα και της ανάγκης να καταστήσουν προβλέψιμο ένα συνεχώς μεταβαλλόμενο και επικίνδυνο περιβάλλον:

«σκεφτόμαστε διαφορετικά, βλέπουμε τα πράγματα διαφορετικά, είμαστε καχύποπτοι, ε μπορώ να το πω αυτό μας το βάζει αυτό είμαστε καχύποπτοι... σκεφτόμαστε σενάρια καταστροφής συνέχεια, worst case scenario τις περισσότερες φορές εεεε...» (Γιάννης, 31 ετών)

«Σίγουρα μας επηρεάζει το επάγγελμα στο πώς σκεφτόμαστε είμαστε περισσότερο καχύποπτοι και υποψιασμένοι [...] Όταν συναναστρέφεται συνέχεια με προβληματικό κόσμο... για την κοινωνία προβληματικό... σίγουρα έξω φαίνεσαι ότι τσεκάρεις διαφορετικά τους ανθρώπους τα βλέπεις αλλιώς τα πράγματα θα δεις, θα κρίνεις κάποιον πιο ύποπτο που μπορεί κάποιος να μην τον κρίνει.» (Θανάσης, ετών 27)

Με άλλα λόγια, η καχυποψία εντείνει την στερεοτυπική σκέψη του αστυνομικού. Ο κόσμος διακρίνεται ανάμεσα, όπως και οι ίδιοι πολύ χαρακτηριστικά περιγράφουν, σε καλούς και κακούς, δικαίους και αδίκους, φυσιολογικούς και προβληματικούς. Ο αστυνομικός είναι παρών για να διαχωρίζει την «ήρα από το στάρι» και να εφαρμόσει την (φαντασιακή) ιδέα ενός δίκαιου και αγνού/καθαρού κόσμου. Επομένως αυτοί που

γίνονται αντιληπτοί ως «κακοί» (άτομα ή/και ομάδες) βρίσκονται υπό την επιτήρηση του και όταν παραβούν το νόμο θα πρέπει να τιμωρηθούν:

«για μένα κάποιος που είναι παράνομος πρέπει να πάει εκεί που πρέπει να πάει, γιατί για εμένα ο καλός και έντιμος πολίτης την αστυνομία δεν τη φοβάται έτσι... και όταν βλέπει την αστυνομία χαίρεται... ο κακός πολίτης όταν βλέπει την αστυνομία δεν χαίρεται γιατί έχει λερωμένη τη φωλιά του [...] όταν την βλέπει λέει τι με σταματάς τώρα ρε μπάτσε... ενώ ο πολίτης και οι γριούλες όταν σε βλέπουν στο δρόμο χαίρονται γιατί εγώ να σου πω κάτι... βλέπω ξέρω εγώ για παράδειγμα μπορεί να είναι η μάνα μου δίπλα, μπορεί να είναι η γυναίκα μου ξέρω εγώ δεν θέλω να πάθει κάτι στο δρόμο από κάποιον που έχει επιλέξει να είναι παράνομος... αυτός το επέλεξε να έχει παραβατική συμπεριφορά αυτός το επέλεξε, αυτός το επέλεξε δεν του έβαλε κάποιος το μαχαίρι στο λαιμό» (Ηλίας, ετών 31)

Σε αυτό τον διττό κόσμο που περιγράφεται στο λόγο του αστυνομικού, ο ίδιος δεν τοποθετεί τον εαυτό του σε κανέναν από τους αντίθετους πόλους που τον απαρτίζουν. Δεν αυτοπροσδιορίζεται ως καλός ή κακός, αλλά κινείται σε έναν ενδιάμεσο χώρο προκειμένου να οικοδομήσει και να διατηρήσει μία κοινωνία δικαίου. Και για να το επιτύχει αυτό ενδέχεται και ο ίδιος να χρειαστεί να παραβεί κανόνες, όπως για παράδειγμα η υψηλή ταχύτητα σε μία καταδίωξη, καθώς και να κινηθεί στον κόσμο της παρανομίας:

«μόνο όταν χρειαστεί να αναπτύξω μεγάλες ταχύτητες για να μεταβούμε σε ένα μπουτόν σε μία διάρρηξη ταύτην ή σε μία κλοπή εκεί ναι ανεβαίνει η αδρεναλίνη γιατί και εμείς μπορεί να οδηγάμε επικίνδυνα εντάξει.» (Ηλίας, ετών 31)

«μου άρεσε να ψαχτώ με ναρκωτικά, με πόρνες, να δω τι γίνεται εδώ. τι κάνει ποιος είναι έτσι, με όλα τα επακόλουθα... όταν ερχόντουσαν από άλλες υπηρεσίες τι κάνετε εδώ γιατί είστε εσείς εδώ... ήθελα να το δω πώς δουλεύει έβλεπες τα πάντα τα πάντα από όλα τα πράγματα.» (Δημήτρης, ετών 38)

5.2.5 Ανδρεία

Στον ελληνικό αστυνομικό οργανισμό επικρατεί και το ήθος ανδρείας που αναφέρθηκε στο θεωρητικό πλαίσιο. Οι εμπειρίες των υπηρετούντων σε αυτόν αποτελούνται αποκλειστικά από ιστορίες με έντονη επικινδυνότητα την οποία πολλές φορές και οι ίδιοι την επιδιώκουν. Αρκετοί από τους συμμετέχοντες μάλιστα δήλωσαν ότι αντλούν ευχαρίστηση από την συμμετοχή τους σε δύσκολες και απαιτητικές αποστολές.

Αντιπροσωπευτικός είναι ο διάλογος του ερευνητή με συμμετέχοντα ο οποίος είναι μέλος υπηρεσίας που ασχολείται με τη δίωξη επικίνδυνων εγκληματιών:

«Ε: Για παράδειγμα μπορεί να χρησιμοποιηθείς σαν ομάδα δράσης στα πλαίσια καταστολής βαριάς εγκληματικότητας, σε όλη την Ελλάδα ουσιαστικά, σε όλη την Ελλάδα βασικά... πρέπει να έχεις πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού σου ότι πρέπει να έχεις έτοιμη και μία βαλίτσα για να φύγεις ανά πάσα ώρα και στιγμή εεε... μπορεί να κάνεις επιχειρήσεις για σύλληψη επικίνδυνων κακοποιών πάνω από το μέσο όρο κατά βάση.

Σ: Αυτό σου αρέσει;

Ε: Ναι είναι ενδιαφέρον, είναι ενδιαφέρον από την άποψη ότι χρειάζεται έναν εξειδικευμένο συνδυασμό εεε....

Σ: Εσύ πως το αισθάνεσαι; Για ποιο λόγο θες να συλλάβεις έναν επικίνδυνο κακοποιό;

Ε: Πρώτα απ' όλα είναι μεγάλη κοινωνική προσφορά, κατά δεύτερον νιώθεις ότι σε καταξιώνει σαν επαγγελματία... αισθάνεσαι και φυσικά πέρα από όλα αυτά και την αδρεναλίνη που πολλές φορές λειτουργεί σαν ναρκωτικό.

Σ: Αυτό τώρα είναι μία πειστική απάντηση. (γέλια)

Ε: Ναι το βασικό είναι η αδρεναλίνη, η ηθική ικανοποίηση, βασικά η ικανοποίηση που νιώθεις μαζί με τους άλλους συναδέλφους όταν εκπληρωθεί ένας στόχος εεε και η καταξίωση σαν επαγγελματία, αυτό που είπα και νωρίτερα ότι νιώθεις ότι πλέον αποδίδεις σαν επαγγελματία... αυτό.» (Γιάννης, ετών 31)

Η ανδρεία επιβάλλει στον αστυνομικό να είναι γενναίος και σκληρός. Θα πρέπει να είναι δυνατός, γυμνασμένος και να μπορεί να αμυνθεί αποτελεσματικά. Συνέπεια αυτού είναι να δίνουν έμφαση στη σωματική ρώμη και τα ενδιαφέροντα των περισσότερων να στρέφονται στη γυμναστική και τα μαχητικά αθλήματα, έτσι ώστε να μπορούν να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις του επαγγέλματος:

«Σίγουρα είναι απαραίτητο και σίγουρα είναι καλό να ασχολείται γιατί είναι η φύση της δουλειάς τέτοια που σαφώς είναι προτιμότερο να πετύχεις το σκοπό το να συλλάβεις κάποιον κακοποιό χωρίς τη χρήση όπλου και όλα αυτά αν και τις περισσότερες φορές εγώ στα δεκαέξι χρόνια της υπηρεσιακής μου καριέρας δεν

έχω χρησιμοποιήσει όπλο... σαφώς είναι καλύτερο διότι μαθαίνεις λαβές μαθαίνεις πως να αποφύγεις διάφορα χτυπήματα και όλα αυτά και με μάχη σώμα με σώμα να πετύχεις το επιθυμητό αποτέλεσμα.» (Ηρακλής, ετών 34)

«Τα ενδιαφέροντα μου όλα γυρνάνε γύρω από την αστυνομία... δηλαδή λόγω της ιδιότητας μου ως εκπαιδευτής, τα ενδιαφέροντα μου γυρνάνε από κει... δηλαδή λίγο σκοπευτήριο, λίγο πολεμικές τέχνες... όλα τα ενδιαφέροντα μου γυρνάνε γύρω από εκεί, ώστε να μπορώ να είμαι καλύτερος.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

Η ανάγκη του αστυνομικού να είναι σκληρός στην επαγγελματική του δραστηριότητα έχει σοβαρές επιπτώσεις και στη συναισθηματική του ζωή. Δεν πρέπει να δείχνει τον φόβο του προκειμένου να στηριχτούν σε αυτόν οι συνάδελφοι του και να μην παγώσει ενώπιον του κινδύνου. Δεν πρέπει οι σκηνές πόνου και δυστυχίας που αντικρίζει να του γεννήσουν θλίψη, γιατί σε διαφορετική περίπτωση δε θα μπορεί να διατηρήσει την ψυχική του ισορροπία. Και η αηδία θα πρέπει να καταστέλλεται όταν μεταβαίνουν σε σκηνές εγκλημάτων ή σε τόπους τροχαίων ατυχημάτων. Έτσι συναισθήματα πρωτογενή όπως αυτά που αναφέρθηκαν και τα οποία πολλές φορές δρουν αυτόματα και γρήγορα, στα πλαίσια της αστυνομικής ομάδας αναστέλλονται:

«Εκείνη την ώρα δεν ένιωθα τίποτα... εκείνη την ώρα ότι νιώθεις το νιώθεις πριν με την πίεση που ανεβάζεις, με την αδρεναλίνη που ακούς να πέφτουνε πέτρες, μολότοφ, ακούς εκρήξεις ακούς αυτά... ότι ανεβάζεις πριν από την ώρα που μπαίνεις... στη μάχη δεν νιώθεις τίποτα και πολλές φορές δεν θυμάσαι εγώ δεν μπορώ να πω ότι τα θυμάμαι όλα θυμάμαι εικόνες, φωτογραφίες αυτό θυμάμαι γιατί εκείνη την ώρα είναι... είσαι σε υπερένταση μεγάλη υπερένταση εκείνη την ώρα δεν μπορείς να θυμάσαι τα πάντα δεν μπορείς με τέτοια ένταση που έχεις... εγώ θυμάμαι έπεφτα κάτω κουκουλοφόρος από πάνω με χτυπάνε σηκώνόμουν έμπαινα μέσα στην μάχη να πιάσω έπεφτα ξανά σηκώνόμουν εικόνες έτσι φωτογραφίες... η υπερένταση εκείνη την ώρα ήταν πάρα πολύ μεγάλη αλλά σταθήκαμε στα πόδια μας όμως σταθήκαμε στα πόδια μας και αποτρέψαμε τα χειρότερα εκεί... εκεί θα τα έκαιγα, δεν θα έμενε τίποτα εκεί, θα τα έκαιγαν όλα.» (Γιώργος, ετών 38)

«έδωσε το κέντρο ότι έγινε ληστεία στην Ηλιούπολη με το υπ' αριθμόν... τώρα δεν θυμάμαι την πινακίδα... ήταν ένα μαύρο αυτοκίνητο και όπως είμαστε στην Κατεχάκη καθόμαστε μήπως και περάσει από μπροστά μας και μέχρι να καθίσουμε

το ακούσαμε στον ασύρματο μετά από δύο λεπτά ότι το όχημα το είδε ένας συνάδελφος ότι πέρασε από μπροστά μας... εγώ ήμουν συνοδηγός το ακολουθήσαμε το όχημα [...] εκείνη τη στιγμή όχι δεν ένιωθα φόβο ήθελα να το βγάλω να το σταματήσουμε επειδή είχε διαπράξει ληστεία και ένιωθα ότι το καθήκον μου ήταν να το βγάλουμε και στεναχωρήθηκα μπορώ να πω ότι δεν μπόρεσα να το σταματήσουμε.» (Αχιλλέας, ετών 30)

Κατασκευάζεται με αυτόν τον τρόπο στο συλλογικό νου της αστυνομικής ομάδας η εικόνα του «μαχητή/πολεμιστή», όπως πολύ παραστατικά ανέφεραν ορισμένοι από τους συμμετέχοντες αστυνομικούς. Δηλαδή, το πρότυπο του «μάχιμου» αστυνομικού κινείται γύρω από αυτή την ηρωική μορφή που θα ενσαρκώνει όλες τις αρετές που απαιτεί το αξιακό σύστημα της ομάδας τους: πιστός στην αποστολή της, τη δομή της και στον συμπολεμιστή του, εχέμυθος και καχύποπτος απέναντι στον εξωτερικό «κακό» κόσμο, καθώς και γενναίος, σκληρός και άφοβος στη μάχη και τον κίνδυνο. Αυτός ο αστυνομικός θα πρέπει να χαίρει σεβασμού:

«εγώ θα μιλήσω ειλικρινά επειδή όλα τα παιδιά είναι αξιόλογα και όλα για εμένα είναι μαχητές όλοι... γιατί είναι στην υπηρεσία που καλώς ή κακώς σε όποια περιοχή να δουλεύεις μπορεί να σου τύχει και το απρόβλεπτο.» (Ηλίας, ετών 31)

«Εγώ θεωρώ ότι είμαι στο γραφείο αυτό και έχω ανατεθεί στο γραφείο αυτό για να βοηθήσω το συνάδελφο που δουλεύει στο δρόμο θεωρώ τον εαυτό μου ότι βρίσκομαι σε γραφείο και δεν κινδυνεύω και θεωρώ ότι όποιος συνάδελφος και αν είναι όπου και να είναι ο τελευταίος να είναι και ο χειρότερος συνάδελφος είναι στο δρόμο και αυτό πρέπει να το σεβαστείς.» (Αχιλλέας, ετών 30)

«και σε επίπεδο να αναγνωρίζεται ο πολεμιστής σε εισαγωγικά να αναγνωρίζεται ανάλογα με την εμπειρία του ανάλογα με την παρουσία του ανάλογα με τα δικαιώματα που δίνει εντάξει επειδή ο θεσμός της αστυνομίας επηρεάζεται ή μπορεί να επηρεάζεται από τα πολιτικά το μπαλάκι πέφτει κυρίως στους στρατιώτες και στους διοικητές.» (Αλέξανδρος, ετών 37)

5.2.6 Η κουλτούρα με μία ματιά

Από την εξέταση των ανωτέρω γίνεται σαφές ότι ο ελληνικός αστυνομικός οργανισμός διαθέτει την δική του ισχυρή οργανωσιακή κουλτούρα. Αυτή μετατρέπει στην ουσία τον οργανισμό σε ένα θεσμό, που είναι για τους εργαζομένους κάτι παραπάνω από το άθροισμα των επιμέρους χαρακτηριστικών του, δίνοντας νόημα στην εργασία τους και

διαμορφώνοντας τη συμπεριφορά τους. Με άλλα λόγια αποτελεί ένα ευρύτερο, κοινό, θεσμολογικό σύστημα αναφοράς και ταύτισης, δηλαδή ένας νόμος που ακόμα και όταν βιώνεται από τα μέλη της ομάδας ως καταναγκασμός, τα εγκαλεί και τους υπενθυμίζει την κοινή ταυτότητα.

Και πράγματι το σύστημα αξιών της Ελληνικής Αστυνομίας φαίνεται να ορίζει συγκεκριμένα πρότυπα συμπεριφορών καθώς και το ποια συναισθήματα θα πρέπει να εκφράζονται στο εργασιακό πλαίσιο. Σύμφωνα με τις επιταγές της κουλτούρας αυτής ο «σωστός/μαχητής» αστυνομικός θα πρέπει να πιστεύει στην αποστολή του οργανισμού, στους γραπτούς κανόνες με τους οποίους λειτουργεί, να σέβεται τους ανωτέρους του, να είναι αλληλέγγυος στον συνάδελφο του, καχύποπτος στην καθημερινότητα του και ανδρείος απέναντι στον κίνδυνο. Επίσης, θα πρέπει να κρύβει τα συναισθήματα του τόσο για να φαίνεται δυνατός στα μάτια των συναδέλφων του όσο και να προφυλαχθεί (σωματικά και ψυχικά) από τον επικίνδυνο κόσμο που τον περιβάλλει. Το σημαντικότερο είναι όμως ότι προωθεί την ιδέα μίας ισχυρής, απομονωμένης και εσωτερικά συνεκτικής ομάδας εντός της οποίας το κάθε μέλος της κατασκευάζει την ταυτότητα του.

5.3 Η «αστυνομική» ταυτότητα

Όπως επισημάνθηκε και στο θεωρητικό πλαίσιο, σύμφωνα με τους Tajfel και Turner (1979) η είσοδος του ατόμου σε ένα ομαδικό πλαίσιο μετασχηματίζει τον ίδιο τον αυτοπροσδιορισμό του. Εντός της ομάδας το άτομο αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως μέλος μίας κοινωνικής ομάδας, της οποίας υιοθετεί τα κοινωνικά χαρακτηριστικά. Και στο πλαίσιο του αστυνομικού θεσμού διαφαίνεται η δημιουργία μίας ιδιαίτερης κοινωνικής ταυτότητας. Στις συνεντεύξεις που λήφθηκαν από τον ερευνητή, οι συμμετέχοντες τόνισαν ότι συνιστούν μια ξεχωριστή ομάδα, η οποία διαφοροποιείται από την ευρύτερη κοινωνία:

«Κοίταξε να δεις οι αστυνομικοί όλοι είναι μία ξεχωριστή κοινωνική ομάδα εγώ αυτό συμπεράνα δηλαδή διαβάζοντας το... το βιώνω και το βίωσα όλα αυτά τα χρόνια ότι αποτελούμε ξεχωριστή κοινωνική ομάδα παντρευόμαστε μεταξύ μας, έχουμε φίλους μεταξύ μας, κάνουμε φιλίες, κουμπαρίες έτσι η οικογένειά μας η οικογένειά μου είμαστε όλοι αστυνομικοί [...] είμαστε μία κλειστή κοινωνική

ομάδα δύσκολα βγαίνεις απέξω είναι αυτό που λένε η μπλε αυλή... έτσι λέγεται είναι η μπλε αυλή και εγώ το πιστεύω το λέμε θεωρητικά αλλά έχει και εφαρμογή [...] βλέπεις τον με άλλο βλέμμα τον κόσμο ας πούμε είμαστε ναι όντως μία κοινωνική ομάδα έχουμε δύσκολα μπαίνεις και δύσκολα μαθαίνονται πράγματα.» (Δημήτρης, ετών 38)

Αυτή η ξεχωριστή κοινωνική ομάδα που περιγράφει ο συμμετέχων, διαμορφώνει μία κοινή ταυτότητα για τα μέλη της η οποία κατασκευάζεται με βάση τα κοινά στοιχεία που διαχωρίζουν τα μέλη της από τις εξωομάδες. Τα κοινά καθήκοντα, η κοινή κουλτούρα, τα κοινά προβλήματα και η κοινή εμφάνιση που περιγράφηκαν, αποτελούν μέρος των στοιχείων αυτών. Παράλληλα όμως η ταύτιση με την ομάδα ενισχύεται και με μία σειρά άλλων ομοιοτήτων όπως ο λόγος, ο τρόπος ένταξης στην ομάδα και οι εμπειρίες. Όσον αφορά το λόγο οι ίδιοι διατείνονται σε αρκετές περιπτώσεις ότι μπορούν να συζητήσουν μόνο με άλλους αστυνομικούς διότι κανείς άλλος δεν είναι σε θέση να τους κατανοήσει:

«Είδα ότι συζητάγαμε άλλα πράγματα...εεε είδα ότι άλλα ήταν τα κοινά... λίγα ήταν τα κοινά... και από εκεί και πέρα ήταν αναπόφευκτο να αραιώσουν οι σχέσεις μας, όχι ηθελημένα, όχι με τσακωμό φυσικά και οτιδήποτε αλλά λόγω έλλειψης κοινής ομιλίας [...] δηλαδή θυμάμαι χαρακτηριστικά να καθόμαστε σε ένα τραπέζι, αν θυμάμαι καλά ήταν και ένας άλλος συνάδελφος που ήταν στη σχολή, συζητάγαμε οι δυο μας και οι υπόλοιποι συζητάγαν μόνοι τους... εμείς συζητάγαμε για τα τεκταινόμενα στη σχολή γιατί ντάξει όταν είσαι δεκαοχτώ χρονών και φεύγεις από το σπίτι σου τα πιο τρομερά πράγματα που συμβαίνουν είναι αυτά που ζεις και συζητάς για αυτά... λοιπόν συζητάγαμε οι δυο μας, οι άλλοι συζητάγαν άλλα πράγματα... προσπαθήσαμε να ανταλλάξουμε πέντε έξι κουβέντες, δυστυχώς με αποτυχία... άλλα ενδιαφέροντα εγώ άλλα οι υπόλοιποι.» (Γιάννης, ετών 31)

«κάτι που θα πούμε εμείς θα βάλεις έναν πολίτη και δεν θα το καταλάβει δεν θα το βρει... στην πλατεία πας... στην πλατεία πάω εγώ... στην πλατεία με τα παιδιά και παίζω... θα κάτσεις κάτω με γονείς και θα μιλήσεις... το τι ακούς, το τι λένε... δεν μπορείς να έχεις τίποτα κοινό με τους πολίτες.» (Δημήτρης, ετών 38)

Επίσης, οι αστυνομικοί ακολουθούν μία κοινή πορεία ένταξης στην αστυνομική ομάδα. Η ένταξη αυτή ξεκινάει με την είσοδο στη σχολή, όπου ως δόκιμοι αστυνομικοί

μαθαίνουν τις βασικές αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται η λειτουργία του επαγγέλματος:

«Ε: Στη σχολή όταν μπήκαμε μέσα υπήρχε πάρα πολύ... στην αρχή ήμασταν συγκρατημένοι όλοι γιατί υπήρχε πολλή πίεση και ένας άξονας πειθαρχίας που έπρεπε να ακολουθήσουμε ειδικά στην πρακτική εκπαίδευση στη βασική εκπαίδευση συγνώμη των σαράντα ημερών που ήμασταν έγκλειστοι στη σχολή ακόμα και στον πιο παλιό και ας ήταν και κατώτερου βαθμού εμείς επιδεικνύαμε τον πρόποντα σεβασμό γιατί έτσι έπρεπε να κάνουμε.

Σ: Αυτό ήτανε για να μάθετε να ακολουθείτε την ιεραρχία;

Ε: Πιστεύω ότι είναι ένα μέρος της εκπαίδευσης η πειθαρχία και το να είσαι και να βαδίζεις σε ένα συγκεκριμένο άξονα εκπαιδευτικής καθημερινότητας ούτως ώστε αργότερα όταν εξέλθεις να μπορέσεις να αντιμετωπίσεις καταστάσεις υπηρεσιακές στις οποίες πρέπει να είσαι σταθερός και να έχεις πάρει κάποια ερεθίσματα σωστά από τη σχολή.

Σ: Τι ερεθίσματα εννοείς;

Ε: Ερεθίσματα τύπου το πώς να αντιμετωπίσεις ένα βίαιο περιστατικό όσον αφορά την εμπλοκή σου με εξωτερικούς παράγοντες να είσαι συγκρατημένος να έχεις να μη δεν... για παράδειγμα σε ένα τσακωμό κάποια επεισόδια και να αρχίσει να κάνει ο καθένας του κεφαλιού του οτιδήποτε θέλει... πρέπει αυτά να γίνουν με κάποια συγκεκριμένα βήματα και χωρίς ο καθένας να δρα αυθαίρετα και όσον αφορά τον υπηρεσιακό βίο υπάρχουν οι ανώτεροι σου τους οποίους πρέπει και να σέβεσαι και να πειθαρχείς απέναντί τους και πρέπει ο καθένας τέλος πάντων να έχει έναν εσωτερικό έλεγχο γιατί η υπηρεσία το συγκεκριμένο σώμα ασφαλείας δεν μπορεί πιστεύω εγώ κατά τη γνώμη μου να δεχθεί το καθένα δηλαδή δεν μπορεί ο καθένας να κάνει του κεφαλιού του αλλιώς θα ήμασταν εδώ ένα ξέφραγο αμπέλι.» (Μάριος, ετών 31)

Από το διάλογο αυτό γίνεται εμφανές ότι από την είσοδο του στη σχολή ο αστυνομικός μαθαίνει να ενστερνίζεται βασικές αξίες του αστυνομικού οργανισμού. Θα πρέπει να πειθαρχεί και να σέβεται τους ανωτέρους του, να διατηρεί τον αυτοέλεγχο του και να δρα με τον πρόποντα τρόπο στις επαγγελματικές δυσκολίες που ανακύπτουν. Η εκπαίδευση και κατ' επέκταση η είσοδος του στην ομάδα δεν σταματούν όμως στη

σχολή. Από τη στιγμή που θα εξέλθει από αυτήν και θα αρχίσει να εργάζεται, οι παλαιότεροι και πιο έμπειροι αστυνομικοί αναλαμβάνουν να τον ενσωματώσουν πλήρως στις δομές της αστυνομικής ομάδας:

«κοιτούσα από παλαιότερους συναδέλφους να πάρω σημειώσεις τους, να πάρω εργαλεία που χρειαζόντουσαν, να δω τι κάνουν, να δω πως αντιδρούν, να δω πως κάνουν τις αναφορές τους, να δω πως καλύπτουν τα πάντα όλα που γίνονται, να δω πως θα δώσω μία κατάθεση, όλα αυτά είναι μεγάλο σχολείο [...] δηλαδή άμα δεν το δεις ή δεν το κάνεις, δε ρωτήσεις για να το φτιάξεις το πρόβλημα να το λύσεις, δεν μαθαίνεται. Γι' αυτό και το επάγγελμα δεν είναι πανεπιστημιακό για να το μάθεις.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«ήμουν τυχερός στο να κάνω περιπολίες με έμπειρους και παλιούς συναδέλφους οι οποίοι πιστεύω ότι πήρα πάρα πολλά μαθήματα και ερεθίσματα.» (Μάριος, ετών 31)

Αυτή η διαρκής κοινή διαδικασία ένταξης ενισχύει την ταύτιση του νεοεισερχόμενου αστυνομικού στην ομάδα, δίνοντας του την αίσθηση ότι ανήκει σε κάτι μεγαλύτερο το οποίο «σκέφτεται», «ζει», «αναπτύσσεται» και «αισθάνεται».

Περαιτέρω, η ταύτιση ενισχύεται από κοινά συλλογικά γεγονότα τα οποία βιώνουν ως ομάδα. Όπως αναφέρει και ένας από τους συμμετέχοντες οι αστυνομικοί, ιδίως στην Αθήνα, είναι λίγοι και αναπόφευκτα οι εμπειρίες τους συναντιούνται. Έτσι μία σειρά κοινών βιωμάτων αναφέρθηκαν στον ερευνητή όπως οι ολυμπιακοί αγώνες του 2004, οι εξεγέρσεις του Δεκέμβρη του 2008, οι συγκρούσεις με διαδηλωτές στα χρόνια του μνημονίου, η καταδίωξη των δραπετών από τις φυλακές Τρικάλων και η δολοφονία των αστυνομικών της ομάδας ΔΙ.ΑΣ. στο Ρέντη. Οι επιπτώσεις που έχουν στην αστυνομική ομάδα και τα μέλη της οι κοινές αυτές εμπειρίες, περιγράφονται παραστατικά από τους συμμετέχοντες όταν αναφέρονται στις εξεγέρσεις του Δεκέμβρη του 2008:

«αυτό που με σημάδεψε σαν αστυνομικό γενικά, ήταν μια ολόκληρη περίοδος που ζήσαμε όλοι μας, όχι μόνο εγώ αλλά και όλοι οι συνάδελφοι ήτανε τα γεγονότα του 2008 [...] όλοι εμπλακήκαμε άμεσα στα επεισόδια αυτά... ήταν κάτι κακό, κάτι που έκανε κακό σε όλους γιατί στιγματιστήκαμε χωρίς να φταίμε... η δουλειά του αστυνομικού είναι ότι πρέπει να βγει στην κοινωνία και να ενεργήσει μέσα στην κοινωνία, πρέπει να έχει ένα μινιμουμ αποδοχής στην κοινωνία για να μπορέσει

να λειτουργήσει... εεε ήταν δύσκολη η προσαρμογή μετά από αυτό.... ήταν δύσκολη η αποδοχή από την κοινωνία, ήταν δύσκολη, οι ενέργειες μας σαν αστυνομικοί δυσκόλεψαν πάρα πολύ, υπήρχε μία μόνιμη αναταραχή στα πλαίσια ακόμα και απλών λειτουργιών και φυσικά δε θα συζητήσουμε καν για το συνεχόμενο ωράριο εργασίας λόγω της εποχής (γέλια), τις βάρδιες που άλλαζαν, από εκεί πέρα που ήμασταν ουσιαστικά κυνηγοί του εγκλήματος γενικά και της ανομίας γίναμε θηράματα... δηλαδή αναγκαστήκαμε να ζήσουμε χωρίς πάντα φόβο, χωρίς να φοβόμαστε βέβαια αλλά λειτουργήσαμε αναγκαστικά αμυντικά, αναγκαστήκαμε και το τονίζω αναγκαστήκαμε να λειτουργήσουμε αμυντικά και να φυλάζουμε εγκαταστάσεις δικιές μας, τη σωματική ακεραιότητα τη δικιά μας και των άλλων συναδέλφων γενικά και εντάζει είναι μία μελανή σελίδα... είναι μία μελανή σελίδα όλο αυτό.» (Γιάννης, ετών 31)

«Σαν άτομο θυμάμαι από την αρχή μέχρι το τέλος την αρχή με το που με ξύπνησε η γυναίκα μου και μου λέει ξέρεις τι σκότωσαν κάποιον και της λέω πέφτω να κοιμηθώ γιατί θα χτυπήσει σε λίγο το τηλέφωνο... και όντως έτσι έγινε... τεθήκαμε σε επιφυλακή μέχρι καθημερινά περιστατικά όπου ήμασταν συνέχεια δουλεύαμε δεν σταματάγαμε να δουλεύουμε η ομάδα μέσα στην κλούβα, μέσα στα τζίπ και με φόβο, πολύ φόβο είχαμε όρεξη αλλά... γιατί δεν περνάμε εντολές από το κέντρο δεν ήταν σαφείς οι εντολές με αποτέλεσμα να πρέπει... μου έχει μείνει χαρακτηριστικά ένα σημείο που περνάγαμε από την πλατεία Βάθης εκεί πέρα ήταν μία εταιρεία κινητής τηλεφωνίας τη λεηλατούσαν και εμείς ήμασταν με την κλούβα που είχε συμβατικές πινακίδες και φιμέ τζάμι και δεν φαινόταν τίποτα και απλά περνάγαμε και τους κοιτάγαμε χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτα να αντιδράσουμε γιατί δεν είχαμε κάλυψη δεν είχαμε εντολή... το λέγαμε στο κέντρο και το κέντρο δεν μας έδινε απάντηση τι να κάνουμε άρα ένιωσες λίγο ανίκανος εκείνη τη στιγμή και μου έχει χαραχθεί αυτή η στιγμή.» (Σπύρος, ετών 37)

Τέλος, η ταύτιση με την ομάδα ενισχύεται και από τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται τα μέλη της από τον έξω κόσμο. Ορισμένοι από τους αστυνομικούς έκαναν λόγο για έναν κοινωνικό ρατσισμό τον οποίο βιώνουν από τους πολίτες. Κύρια έκφραση αυτού του ρατσισμού συνιστά η χρήση της λέξης «μπάτσος», την οποία όμως οι ίδιοι αποδέχονται ως στοιχείο πλέον της ατομικότητάς τους:

«η ζωή μου στην αστυνομία θεωρώ ότι με στιγματίζει... δηλαδή θεωρώ πλέον γιατί μιλάμε για το 2016 ότι έχει γίνει ταμπού να λες ότι είσαι αστυνομικός... δηλαδή δεν μπορείς να πας σε ένα μαγαζί και να σε ρωτήσουν τι δουλειά κάνεις και να πεις εσύ όπως λέει ο γιατρός είμαι οδοντίατρος... νομίζω ότι άμα πεις ότι είσαι ο αστυνομικός έτσι φόρα παρτίδα μπορεί να υπάρχουν και παρενέργειες ή αντιμετωπίσεις οι οποίες δεν θα ήταν καλές... αυτό εμένα με στεναχωρεί με στιγματίζει τώρα» (Αλέξανδρος, ετών 37)

«όπως μας βρίζουν και μας λένε μπάτσους να το πω λαϊκά... το λένε υποτιμητικά... εγώ δεν το θεωρώ υποτιμητικό το μπάτσος γιατί το λένε αυτοί υποτιμητικά σε εισαγωγικά.» (Αχιλλέας, ετών 30)

Πάνω σε αυτές τις κοινές βάσεις επιτυγχάνεται η ταύτιση με την ομάδα και κατασκευάζεται μία ισχυρή «αστυνομική» ταυτότητα. Οι αστυνομικοί, σύμφωνα και με την έννοια της αναφορικής πληροφοριακής επιρροής του Turner (1991), προσαρμόζουν την αίσθηση της ταυτότητας τους, τις σκέψεις και τη συμπεριφορά τους με βάση τα συλλογικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά της επαγγελματικής τους ομάδας, συμμορφούμενοι παράλληλα με τις νόρμες, κανόνες και αξίες που αυτή επιβάλλει. Οι συμμετέχοντες αναγνώρισαν ότι πλέον σκέπτονται και λειτουργούν ως αστυνομικοί, ακόμα και στην ιδιωτική τους ζωή, έχοντας κατασκευάσει μία ταυτότητα μέσα από τα βιώματα τους στον αστυνομικό θεσμό:

«Μα ναι δομείς το χαρακτήρα σου... βέβαια μέσα από τη σκληρότητα μέσα από αυτά που περνάς... δεν θα τον δόμησες τον χαρακτήρα σου; οι συνθήκες σε βοηθούν να δομήσεις ένα χαρακτήρα και να φτάσει στο σημείο και να πεις αυτός είμαι εγώ αυτός είναι ο Δημήτρης... ξέρω εγώ αυτός είναι ο Γιώργος μέσα από τις συνθήκες δομείσαι έτσι.» (Δημήτρης, ετών 38)

«Κοίταξε θα μου πεις ρε μεγάλη δεν συμβαδίζει η προσωπικότητα σου με την ιδιότητα σου; συμβαδίζει.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«Ότι όσο και να μη το θέλουμε είμαστε λίγο αστυνομικοί, λίγο πολύ βασικά, αστυνομικοί σε πολλούς τομείς της ζωής μας.» (Γιάννης, ετών 31)

5.4 Οι διαπροσωπικές σχέσεις

Η κατασκευή της αστυνομικής ταυτότητας έχει ως άμεσο αποτέλεσμα της συγκρότησης μίας κοινωνίας «ομοίων». Σε ένα τέτοιο ομαδικό πλαίσιο είναι λογικό να

υποτεθεί ότι υφίσταται η τάση τα άτομα να συνάπτουν φιλικές σχέσεις αναμεταξύ τους, κάτι που μπορεί να οφείλεται στην αύξηση της αυτοεκτίμησης και στην επιδίωξη σύναψης θετικών σχέσεων, δεδομένης της ύπαρξης ενός κοινού σύμπαντος αναφορών το οποίο περιλαμβάνει ενδιαφέροντα, απόψεις, στάσεις, προτιμήσεις και τρόπους επικοινωνίας. Επομένως και στα πλαίσια του αστυνομικού θεσμού, οι αστυνομικοί υπάλληλοι τείνουν να αναπτύσσουν οικείες σχέσεις μεταξύ τους. Πράγματι στο σύνολο των συνεντεύξεων, οι συμμετέχοντες υποστήριξαν ότι συναναστρέφονται κυρίως με συναδέλφους τους δημιουργώντας με αυτόν τον τρόπο φιλικές σχέσεις:

«Εεε μπορώ να πω κατ' αρχήν ότι το 90% των φίλων μου είναι αστυνομικοί... (γέλια) εντάξει το παραδέχομαι... τώρα μακρινοί ή κοντινοί το 90% των φίλων μου από τους πιο κοντινούς μέχρι τους πιο μακρινούς είναι αστυνομικοί... αυτό από μόνο του νομίζω ότι λέει πολλά.» (Γιάννης, ετών 31)

«Με τους συναδέλφους άριστη, πολλοί συνάδελφοι είναι φίλοι μου και πολλοί δεν είναι... γενικά στην υπηρεσία έχω καλή σχέση με πολλούς συνάδελφους... όχι με όλους το όλους θα ήταν και ψεύτικο αλλά με αυτούς που έχω έχω αληθινή σχέση θα βρεθούμε και εκτός υπηρεσίας [...] το 70% των φίλων μου είναι αστυνομικοί.» (Τάσος, ετών 30)

Όπως διαφαίνεται οι αστυνομικοί συγκροτούν οικείες σχέσεις με τους συναδέλφους τους στο χώρο εργασίας. Βέβαια το βάθος, την εγγύτητα και τη συναισθηματική εμπλοκή αυτών των σχέσεων την προσδιορίζει το πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτές αναπτύσσονται. Επομένως, για την πλήρη κατανόηση αυτών πρέπει να προσδιοριστεί το τι είναι εν τέλει ο αστυνομικός θεσμός για τα μέλη του.

Για τον πολίτη και τον εξωτερικό παρατηρητή του οργανισμού η αστυνομία είναι λογικό λαμβάνει τον θεσμικό χαρακτήρα της εφαρμογής του νόμου και της προστασίας του πολίτη. Όμως, παρατηρώντας λίγο πιο προσεκτικά το λόγο των συμμετεχόντων, η αστυνομία ως θεσμός για τους ιδίους δεν συνιστά μόνο έναν εργασιακό οργανισμό εντός του οποίου απλά εργάζονται και εξασφαλίζουν ένα εισόδημα. Αντιθέτως έχει μία ιδιαίτερη σημασία για τον κάθε αστυνομικό ξεχωριστά και όπως προκύπτει από σχεδόν όλες τις συνεντεύξεις που έχει στη διάθεση του ο ερευνητής αποκτά μία άλλη θεσμική μορφή, αυτή της δεύτερης «οικογένειας». Και αυτή η οικογενειακή διάσταση της αστυνομικής ομάδας γίνεται αντιληπτή με δύο διαφορετικούς τρόπους.

Αρχικά με τη ρητή χρήση στο λόγο της λέξης «οικογένεια». Κατά την διάρκεια την συνεντεύξεων αρκετές φορές χρησιμοποιήθηκε ο όρος αυτός από τους συμμετέχοντες για να περιγράψουν την μορφή την οποία δίνουν στον αστυνομικό οργανισμό καθώς και το πώς βιώνουν τη συμμετοχή τους σε αυτόν:

«Σίγουρα είναι το επάγγελμά μου και επειδή με έχει επηρεάσει σημαντικά επειδή έχω περάσει από πολλούς τομείς εντάζει την βλέπεις σαν οικογένεια κάποια στιγμή και οτιδήποτε κι αν χρειαστώ θα απευθυνθώ σε ένα συνάδελφο ένα δικό μου άνθρωπο είναι δηλαδή ένα στήριγμα.» (Θανάσης, ετών 27)

«είπαμε ότι είναι μία μικρή οικογένεια... θα πρέπει να σφίξουν οι σχέσεις μεταξύ τους άσχετων προβλημάτων που μπορεί να έχουν γύρω και να επηρεάζονται από αυτά... μία οικογένεια έχει πάντα προβλήματα από την κρίση, το οικονομικό δεν διαλύεται η οικογένεια.» (Αλέξανδρος, ετών 37)

Εν συνεχεία με την απόδοση στους άλλους αστυνομικούς της ιδιότητας του συγγενικού προσώπου. Ιδίως η περιγραφή του άλλου αστυνομικού ως αδελφού, καταδεικνύει την «οικογενειακή» διάσταση με την οποία αντιμετωπίζουν την καθημερινότητα της αστυνομικής εργασίας. Δηλαδή η έννοια συνάδελφος εδώ επενδύεται με μία σημασία που ξεπερνάει τον απλό κοινό επαγγελματικό βίο, δίνοντας την αίσθηση στους εργαζόμενους στον αστυνομικό οργανισμό ότι συμμετέχουν σε μία μεγάλη οικογένεια όπου ο άλλος αναγνωρίζεται ως αδελφός:

«Με κάποιους αδελφικές με αυτούς που είμαστε από τη σχολή ας πούμε ή από την διμοιρία αδελφικές [...] κοιτάζτε εμείς δεν είμαστε σαν τους φοιτητές που έρχονται εδώ και φεύγουνε γιορτές δεκαπενταύγουστο, φεύγουνε Κυριακές, τα καλοκαίρια... εμείς αναγκαστήκαμε αναγκαστικά λόγω της δουλειάς πέρασαν οι γιορτές μαζί, πανηγύρια μαζί, περάσαμε λύπες μαζί, οπότε αυτό μας ένωσε περισσότερο... δηλαδή πιστεύω ότι είμαστε πολύ πιο δεμένοι και από φοιτηταριά και από τέτοια πράγματα... όχι ότι δεν υπάρχουν παρόμοιες σχέσεις σε άλλους τομείς απλά γιατί κοιτάξαμε να μείνουμε όλοι κοντά, κοιτάξαμε όλοι να μοιραζόμαστε τα πάντα από σπίτια μηχανάκια και τα λοιπά... αυτό μας έκανε δυνατούς μας έκανε πιο ενωμένους εκ των οποίων κάποιων τους έχω βαφτίσει το παιδί, τους έχω παντρέψει... προχώρησα γιατί αξίζουν σαν άνθρωποι.» (Τάσος, ετών 29)

«Αυτό το δέσιμο πώς το αισθάνομαι πολλές φορές δεν μπορώ να το εξηγήσω... αλλά πώς να στο πω τώρα για να το καταλάβεις... πώς να στο πω αυτό το δέσιμο...

τώρα αυτό το δέσιμο το αισθάνεσαι αδελφικό να το πω και ας μην τον βλέπεις έτσι αδελφικό δέσιμο, λέω ότι έχω εμπιστοσύνη σε αυτόν τον άνθρωπο γιατί στάθηκε δίπλα μου δεν έφυγε μπορώ να το πω και κάποια πράγματα παραπάνω από την προσωπική μου ζωή ξέρω εγώ μπορώ να του ανοιχτώ πιο πολύ όταν τον βλέπω δεν θα τον χαιρετήσω απλά θα τον αγκαλιάσω και θα τον φιλήσω τέτοιου είδους δέσιμο εννοώ.» (Γιώργος, ετών 38)

Ο έτερος αστυνομικός επομένως αναγνωρίζεται ως αδελφός, μέλος μίας μεγαλύτερης δεύτερης «οικογένειας». Η οικογενειακή αυτή διάσταση γίνεται ακόμα εντονότερη όταν αναφέρονται στους πλέον άμεσους συνεργάτες τους. Στην άτυπη γλώσσα που χρησιμοποιούν αναμεταξύ τους, οι δυάδες αστυνομικών που εργάζονται ως συνεργάτες μόνιμα και σε καθημερινή βάση όπως πληρώματα περιπολικών, Άμεσης Δράσης, ΔΙ.ΑΣ. κ.ά. χαρακτηρίζονται ως «ζευγάρια»:

«ακόμα και με το ζευγάρι μου στο περιπολικό έχω έρθει σε αντιπαράθεση [...] δεν υπήρχε θέμα να τσακωθείς, δεν υπήρχε θέμα, δε σου έκανε κάτι ούτε εγώ σε αυτόν ώστε να τσακωθείς, απλά η καθημερινότητα, η πίεση κάποια στιγμή σου έβγαζε μία γκρίνια να στο πω έτσι... και όταν είσαι με έναν άνθρωπο οχτώ ώρες στο ένα τετραγωνικό γιατί το πλήρωμα ούτε ένα τετραγωνικό χώρο δεν έχει έτσι... δηλαδή απλώνεις το χέρι σου και ακουμπάς τον άλλο... όταν ζεις μαζί του οχτώ ώρες, μόνο και μόνο αν έχεις τρία σήματα σε εκκρεμότητα, δύο μηνύσεις σε εκκρεμότητα και έναν εγκλεισμό που σου έχει πει ο αξιωματικός υπηρεσίας ότι πρέπει να γίνει σήμερα, μόνο και μόνο αυτό τρώτε τα μουστάκια σας.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«συνήθως όταν είσαι ζευγάρι με τον άλλο στην υπηρεσία είσαι και έξω γιατί πας και με τις οικογένειες και τα λοιπά.» (Δημήτρης, ετών 38)

Οι αστυνομικοί που δουλεύουν με αυτόν τον τρόπο στην ουσία συμβιώνουν. Εργάζονται συνήθως σε κλειστούς, στενούς χώρους, όπως για παράδειγμα ένα όχημα περιπολίας, στους οποίους περνούν σημαντικό μέρος της καθημερινότητάς τους. Έτσι, καλούνται να φέρουν σε πέρας τα καθήκοντά τους, να μοιραστούν τις ευθύνες που αυτά συνεπάγονται και να ανταπεξέλθουν στις δυσκολίες που ανακύπτουν ως ζεύγος ανθρώπων. Δηλαδή όπως τα ζευγάρια μίας οικογένειας, έτσι και αυτοί θα πρέπει να λειτουργήσουν από κοινού και να συνεργαστούν αρμονικά προκειμένου να φέρουν σε επιτυχία το έργο τους. Πέραν όμως του χαρακτηρισμού των λοιπών αστυνομικών που εργάζονται μαζί ως αδέρφια ή ζευγάρια, σαν συγγενικά πρόσωπα αναγνωρίζονται σε

ορισμένες περιπτώσεις και προϊστάμενοι τους αξιωματικοί. Ειδικότερα, οι συμμετέχοντες στην έρευνα αστυνομικοί που είχαν υπηρετήσει στην ομάδα Δ.ΕΛ.Τ.Α. αποδίδουν στον ιδρυτή και διοικητή της υπηρεσίας αυτής το προσωνύμιο «θείος»:

«Σ: Γιατί όμως τον αποκαλούσατε θείο;

Ε: Έτσι είχε βγει γιατί τον αισθανόμασταν σαν πατέρα αλλά δεν ξέρω για ποιο λόγο δεν το λέγαμε πατέρα... μας έβγαине πιο πολύ το θείο γιατί τον αισθανόμασταν κοντά δικό μας άνθρωπο γιατί μας προσέχε... μας πρόσεχε και μας έλεγε πάρα πολλά πράγματα.» (Γιώργος, ετών 38)

«από το 2010 στη Δίας από το 2011 στην εκπαίδευση της Δίας με το θείο που έφυγε [...] ο θείος αυτό που έπρεπε να κάνει το έκανε δεν χρειάζεται να πω την προσωπική μου άποψη τώρα και για μένα σωστά τα έκανε κάποια πράγματα μαζί με κάποια λάθος μην παρεξηγούμαστε [...] όταν πήγα στη Δίας τα πράγματα αλλάζανε [...] αυτό που βοήθησε ήτανε ότι η διοίκηση σε ενέπνεε.» (Αλέξανδρος, ετών 37)

Η εικόνα που φαίνεται να σχηματίζεται, προσεγγίζει την ψυχαναλυτική σκέψη του Reiser (1972) για το πώς δομούνται οι σχέσεις μέσα στον αστυνομικό θεσμό, ο οποίος αποκτά τη μορφή μίας οικογένειας. Και αυτή η οικογένεια φαίνεται να συνιστά ένα είδος κοινωνικής παρένθεσης και απόσυρσης από την πραγματικότητα, όπου τα μέλη της παλινδρομούν/επιστρέφουν σε παλαιότερες μορφές έκφρασης και συμπεριφοράς. Η εικόνα που σχηματίζεται όταν συνεντεύσκονται οι αστυνομικοί εντός της ομάδας (αν και ενήλικες), θα έλεγε κανείς ότι προσομοιάζει (επιεικώς) με αυτή μίας σχολικής τάξης σε αναστάτωση:

«το έδινε αυτό το πράγμα να κάνουμε χαζομάρες... είχαμε ελεύθερο χρόνο να κάνουμε ότι θέλουμε δεν μας έλεγχαν πολλές φορές που θα πάμε όποτε πηγαίναμε όπου θέλαμε ήταν πολύ καλό αυτό... τα παιδιά παίζει εντελώς» (Θησέας, ετών 30)

«Τι συμπλήρωμα πρωτεΐνης παίρνεις εσύ... όχι εγώ είμαι αυτός... γιατί έβαλες την μπανάνα σου μέσα εσύ, έβαλες το ρύζι μέσα... ρε βγάλε την μπανάνα μέσα από την τσάντα μου όχι είναι δικιά μου η τσάντα... σε ένα μηχανάκι που είναι τώρα ένα χρόνο πάνω οι άλλοι... γιατί η τσάντα είναι δικιά μου και δικιά σου και ο άλλος που να τα βάλει τα πράγματά του να τα φάει... μην είστε μαλάκες ρε τι να πάω να πω στον επικεφαλή ότι τσακώνεστε για την μπανάνα λέω... είστε μαλάκες φάε την

μπανάνα του λέω φέρε την μπανάνα και την πετάω μέσα στα σκουπίδια... τι μαλακίες είναι αυτές λέω.» (Δημήτρης, ετών 38)

Σε μία οικογένεια, και πάντα έχοντας ως πρότυπο την ελληνική πυρηνική οικογένεια, οι σχέσεις συνήθως είναι ελάχιστα τυπικές και περισσότερο οικείες. Εντός αυτής το κάθε μέλος συνυπάρχει με όμοιους του, βιώνοντας τα συναισθήματα της αλληλεγγύης, της συντροφικότητας και του ανήκειν, τα οποία αναπτύχθηκαν πάνω στην ανάγκη διατήρησης της συνοχής της απέναντι στις αντιξοότητες του κοινωνικού περιβάλλοντος. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η ατομική ταυτότητα αντικαθίσταται από την ομαδική η οποία εδραιώνεται και ενισχύεται καθώς τα άτομα θεωρούνται ταυτόσημα, όμοια και ενωμένα. Συνεπώς μεταξύ των Ελλήνων αστυνομικών, όπου ο άλλος αναγνωρίζεται ως αδελφός, ζευγάρι και πατέρας, αναπτύσσονται στενές-οικείες διαπροσωπικές σχέσεις με μεγάλο το βαθμό της συναισθηματικής εμπλοκής.

5.5 Οι συγκρούσεις

Αναλογιζόμενος κάποιος το πρότυπο μίας «σωστής» οικογένειας θα διαπιστώσει ότι τα μέλη της δεν μαλώνουν. Τα αδέρφια είναι αγαπημένα μεταξύ τους και υπάκουα στους γονείς τους, ενώ τα ζευγάρια συμβιώνουν αρμονικά στο οικογενειακό πλαίσιο χωρίς αντιπαράθεσεις. Αντίστοιχα και οι αστυνομικοί στην εργασία τους αποφεύγουν να έρθουν σε σύγκρουση με το συνάδελφο. Μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις οι συμμετέχοντες αρνήθηκαν ότι συγκρούονται, προτιμώντας τον όρο αντιπαράθεση ως πιο ήπιο τρόπο για την περιγραφή του φαινομένου αυτού:

«Σ: Και με τα παιδιά που συνεργάστηκες έχεις άριστες σχέσεις;

E: Δεν έχω τσακωθεί ποτέ με συνάδελφο.

Σ: Ποτέ δεν έχεις τσακωθεί, ποτέ δεν έχεις έρθει σε αντιπαράθεση;

E: Έχω έρθει σε αντιπαράθεση με συνάδελφο.» (Αχιλλέας, ετών 30)

«δεν έχω μαλώσει ποτέ με κανέναν» (Νίκος, ετών 26)

Επίσης, αρκετοί εξ αυτών δήλωσαν ότι έχουν έρθει ελάχιστες φορές σε σύγκρουση και αυτό παρά τα αρκετά χρόνια υπηρεσίας τους στον αστυνομικό οργανισμό:

«Βεβαίως έχω έρθει σε αντιπαράθεση δεν θα πω αρκετές φορές μπορεί να είναι μετρημένες στα δάχτυλα αυτές από ότι θυμάμαι.» (Μάριος, ετών 31)

Γενικά και παρατηρώντας το λόγο των συμμετεχόντων, η σύγκρουση στο οργανωσιακό αυτό πλαίσιο αποκτά μία έντονα αρνητική χροιά. Δεν αντιμετωπίζεται ως ευκαιρία για επίλυση των διαπροσωπικών προβλημάτων ή επαναδιαπραγμάτευσης και βελτίωσης των μεταξύ των σχέσεων, καθώς και καλυτέρευσης της εργασιακής τους απόδοσης. Αντίθετα, συνιστά πρόβλημα που απειλεί τον εργασιακό βίο και την ίδια την ύπαρξη της αστυνομικής ομάδας. Η σύγκρουση με τον συνάδελφο φαίνεται να αποτελεί ένα είδος απόλυτα τραυματικού, φαντασιακά αδύνατου να τύχει διαχείρισης, υπεραπειλητικού αυτοτραυματισμού που σε μία συνεκτική, ιεραρχική και κοινωνικά απομονωμένη ομάδα που ζει συνεχώς μέσα στον κίνδυνο μπορεί να έχει μόνο αρνητικές συνέπειες. Η ίδια η έννοια της σύγκρουσης έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την βασική αξία της αλληλεγγύης που διέπει τον αστυνομικό θεσμό και αυτό τονίστηκε ιδιαίτερος από τους συνεντευξιαζόμενους:

«εγώ όποτε γυρνάω και τους λέω όταν έχω μάθημα ανάλογο, φαντάσου αυτόν με τον οποία τσακώνεσαι τώρα, σκέψου αυτός με τον οποίο τσακώνεστε και βρίζεστε και είστε έτοιμοι να αρπαχτείτε, σκέψου τον ίδιο σε δέκα λεπτά από τώρα να τον δεις ξαπλωμένο κάτω... πως θα νιώσεις;» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«κάποια στιγμή θα έρθεις στην ένταση με κάποιον, θα βγει στην πορεία όπως έχω δει έτσι αρκετούς συναδέλφους που προϋπήρχε κάτι... υπήρχε μία ένταση στη δουλειά, υπάρχει δεύτερη ένταση στη δουλειά βγαίνει στην επιφάνεια και αυτό που προϋπήρχε μεταξύ τους που ίσως είναι κάτι προσωπικό... οπότε από κει και μετά χάνεται ο έλεγχος και ίσως διακόπτεται η οποιαδήποτε σχέση που μάλλον έχουν κάτι το οποίο είναι αρνητικό και για την υπηρεσιακή τους σχέση... δηλαδή τέτοιο βαθμό σχέσης μέσα από... πιστεύω την εκτέλεση της υπηρεσίας δύο έτσι συναδέλφων που έχουν έρθει σε τέτοιο βαθμό προστριβής πιστεύω ότι είναι καταστροφικό για την υπηρεσία τους.» (Μάριος, ετών 31)

Η απώλεια της συνεργασίας που μπορεί να συνεπάγεται μία σύγκρουση είναι καταστροφική και ενισχύει την ήδη αυξημένη αίσθηση του κινδύνου που υπάρχει στην αστυνομική ομάδα. Επίσης την εκθέτει απέναντι στο κοινό, το οποίο αποτελεί και την κύρια απειλή της, υπονομεύοντας το κύρος, τη δύναμη και την κοινωνική της θέση. Ως αποτέλεσμα οι Έλληνες αστυνομικοί αναφέρουν ότι το να έρθουν σε διαμάχη ενώπιον τρίτων αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα υπηρεσιακά ατοπήματα:

«Λάθος έτσι; Και όχι μόνο λάθος υπηρεσιακό, είναι και...για φαντάσου να ήταν πρωί-απόγευμα, να το έβλεπε κάποιος από το μπαλκόνι και να το τράβαγε ένα βίντεο.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«Γιατί είμαστε αστυνομικοί, δεν θα μαλώσουμε στο δρόμο, θα πάμε από εκεί που βγήκαμε και θα μαλώσουμε δεν γίνεται να βγαίνεις έξω και να μαλώνεις.» (Νίκος, ετών 26)

Επομένως από τον ερευνητή συνάγεται το συμπέρασμα ότι υπάρχει μία έντονη τάση η σύγκρουση να αποφεύγεται. Και αυτό μπορεί να οφείλεται στα συναισθήματα της αλληλεγγύης και του φόβου που φαίνεται να αλληλεπιδρούν δυναμικά στις σχέσεις των αστυνομικών. Από τη μία, η αλληλεγγύη εξασφαλίζει την συντροφικότητα, την έγνοια και τη συναισθηματική στήριξη σε αυτές. Από την άλλη, ο ιδιαίτερα έντονος φόβος να χαθεί η αλληλεγγύη σε αυτές τις στενές-οικείες σχέσεις, επιφέροντας ανεπανόρθωτη ζημιά ή διαλύοντας τις οριστικά, έχει τη δύναμη να καταστείλει τη σύγκρουση. Όμως η καταστολή της δεν αποτελεί επίλυση ή ορθή διαχείριση, με αποτέλεσμα τα διαπροσωπικά ζητήματα που υφίστανται στις σχέσεις να παραμένουν ανεπίλυτα και παράλληλα τα συναισθήματα που περιέχουν να αποκρύπτονται.

Επομένως, όταν οι συγκρούσεις τελικά ξεσπούν έχουν έναν έντονο τόνο, πιθανότατα επειδή συνεχώς αναστέλλονται ή/και λόγω της αρνητικής έλξης που ασκούν. Στην πλειονότητα τους πυροδοτούνται από την παραβίαση των κανόνων της αστυνομικής ομάδας. Δηλαδή, η μη τήρηση του συστήματος αξιών που ρυθμίζει τις διαπροσωπικές συναλλαγές εντός του αστυνομικού θεσμού φαίνεται να συνιστά την κύρια πηγή συγκρούσεων. Το πλαίσιο είναι αυτό που διαμορφώνει τις σχέσεις των αστυνομικών και συνεπώς η τήρηση των κανόνων που επιβάλλει είναι θεμελιώδους σημασίας, τόσο για τη διατήρηση της συνοχής της ομάδας όσο και για την διασφάλιση της αποτελεσματικότητας του έργου που πρέπει να φέρεις εις πέρας. Για παράδειγμα η παραβίαση της ιεραρχίας, θεμελιώδους συστατικού της αστυνομικής οργάνωσης που ορίζει το ποιος έχει και το δικαίωμα να εκφράζεται σε κάθε περίπτωση, αποτελεί πηγή πρόκλησης συγκρούσεων στις σχέσεις των αστυνομικών:

«Η πιο έντονη σύγκρουση που θυμάμαι τώρα ήταν με νέο φρουρό ο οποίος υπηρετούσε στο Α.Τ. Γαλασίου και κάπου τον είχε στείλει συνδρομή σε μας, τώρα ακριβώς δε θυμάμαι το περιστατικό, εμείς δεν είχαμε ζητήσει συνδρομή, δεν είχαμε ζητήσει κάτι, απλά είχαμε κάπου πάει, είχαμε τελειώσει το περιστατικό, τον είχε

στέλλει συνδρομή σε μας και εφόσον ήμασταν στο τμήμα και είχαμε τελειώσει, έρχεται αυτός ο τριών μηνών φρουρός και ξεκινάει ένα καβγά γιατί δεν τον ενημερώσαμε να μην έρθει συνδρομή [...] κοίταξε εμένα με έπνιξε το παράπονο, πώς να στο πω, το δίκιο να στο πω... δηλαδή δε σεβάστηκε τίποτα, κάποιος νέος, ένας νέος δε σεβάστηκε κάτι και ήρθε να περάσει το δικό του, χωρίς λόγο κάπου και εκεί θόλωσα... εκεί θόλωσα.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

Σε μία ιεραρχικά δομημένη σχέση, όπως αυτή διαμορφώνεται από το αυστηρά ιεραρχικό αστυνομικό πλαίσιο, ξεσπάει μία σύγκρουση η οποία φαίνεται να κινείται στον άξονα εξουσίας και υποταγής. Η αποσταθεροποίηση της θέσης του αστυνομικού (όντας αρχαιότερου) τον ωθεί στο να επαναφέρει την ισορροπία που προϋπήρχε, καθώς και του σεβασμού που συνεπάγεται αυτή. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι οι συγκρούσεις που περιγράφηκαν κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων κινήθηκαν αποκλειστικά στον ιεραρχικό άξονα και όπως λέει ο Αλέξανδρος «*τσακωμοί πάντα υπάρχουν... βέβαια πρέπει να δεις και από ποια θέση τσακώνεσαι*». Για παράδειγμα, οι συγκρούσεις αστυνομικών «*ζευγαριών*» φαίνεται να κινούνται στον άξονα οικειότητας-ανεξαρτησίας. Σε αυτές τις σχέσεις η αντιπαράθεση μετατρέπεται σε έναν συνεχή αγώνα ισότητας όπου τα αντίπαλα μέρη προσπαθούν να διατηρήσουν την αυτονομία τους και αυτό διότι κάθε ασυμμετρία σχετίζεται με την ανισότητα και τον εξουσιασμό:

«είναι και καμιά φορά το πείσμα που έχει ο καθένας εκείνη τη στιγμή πιστεύω ότι ήταν θέμα έτσι σε ποιον θα πέρναγε ας πούμε... δηλαδή εγώ έχω την άποψή μου, εκείνος είχε την άποψή του ήμασταν βέβαια στην ίδια ηλικία και οι δύο ήμασταν σειρές και ήταν έτσι σε ποιον θα πέρναγε το τι θα γίνει [...] ήμασταν κάθε μέρα μαζί για ένα χρόνο ενάμιση χρόνο.» (Μάριος, ετών 31)

Επίσης, ο αστυνομικός που δειλιάζει στο κίνδυνο έρχεται αντιμέτωπος με τους συναδέλφους του. Ειδικά στις ομάδες αστυνομικών που έρχονται συχνά αντιμέτωπες με επικίνδυνες καταστάσεις η έλλειψη ανδρείας δε γίνεται αποδεκτή. Χωρίς αυτήν η ομάδα είναι αδύναμη και αντιμέτωπη με τη διάσπαση. Ο αδύναμος αστυνομικός είναι βάρος για τους συναδέλφους τους, διότι τους μεταδίδει τον φόβο/πανικό του και τους αποσπά την προσοχή από το πρόβλημα που έχουν να αντιμετωπίσουν. Σε μία από τις πλέον έντονες συγκρούσεις που αναφέρθηκαν στην έρευνα αυτή ο Δημήτρης, χρησιμοποιώντας τη θέση του και την ισχύ του ως προϊστάμενος επιχειρεί να

αντιμετωπίσει τον μόνιμα φοβισμένο συνάδελφο του, δηλώνοντας του με αυτόν τον τρόπο ότι σε μία ομάδα σκληρών και γενναίων αστυνομικών ο αδύναμος δεν έχει θέση:

«Και μία άλλη έντονη σύγκρουση είχα στη Δέλτα, εκεί με ένα παιδί γιατί πηγαίναμε κάπου σε περιστατικά και φοβότανε... χλόμιαζε ας πούμε, είχε ένα θέμα ρε παιδί μου... του λέω εγώ τότε... ήμουν βοηθός ομαδάρχη... θες του λέω να μην πηγαίνουμε θες του λέω να φύγεις, όχι μου λέει πως θα πάμε, τώρα πώς να το κάνουμε, τώρα να φύγω [...] και του λέω ρε παιδί μου του λέω να φύγεις τα λοιπά θα πάμε να κάνουμε αυτό... όχι... είχε ένα φόβο... του λέω άκου μαλακά άμα δεν κάνεις για εδώ μέσα να σηκωθείς να φύγεις από εδώ του λέω, εδώ πέρα δεν μπορούμε πλέον να έχουμε το νου μας... είμαστε δέκα να έχουμε το νου μας σε σένα δηλαδή να κυνηγάμε... μπροστά να κυνηγάνε και εμένα να μου πετάνε πέτρες και να έχω και εσένα από πίσω, όχι μη μου λες εμένα έτσι, αυτό που σου λέω εγώ ακούς τι σου λέω θα σε σκίσω μη μου λες εμένα μαλακίες του λέω και τέτοια πράγματα όχι ήμουν έτσι τον πιάνω από εκείνα τα γιλέκα να τον βουτήξω... με χώρισαν οι άλλοι.» (Δημήτρης, ετών 38)

Αντιπαράθεσις επιφέρει και η παραβίαση της αξίας της διαπροσωπικής πίστης που διέπει την αστυνομική κουλτούρα. Η έλλειψη κατανόησης μεταξύ αστυνομικών, ιδίως όταν οι ρόλοι τους διαφοροποιούνται και αλληλεπιδρούν, είναι αιτία για την εμφάνιση συγκρούσεων, δεδομένου ότι οι μεταξύ τους κανόνες προτρέπουν την στήριξη του ενός από τον άλλον:

«Ας πούμε θυμάμαι είχα ένα διπλό αυτόφωρο ένα βράδυ με δικηγόρους και ήμουν ο μόνος ανακριτικός υπάλληλος στο γραφείο που είχανε μηνύσεις εκατέρωθεν... έκανε ο ένας στον άλλον ο πολίτης, έκανε στο δικηγόρο του άλλου δηλαδή υπήρχε μία έντονη κόντρα... αναίρεση των εγκλήσεων... δηλαδή φοβερή χαρτούρα... φοβερή γενικά και κάποια στιγμή έρχεται ένα περιπολικό και φέρνουν έναν αλλοδαπό από ότι θυμάμαι για διοικητική απέλαση διότι δεν είχαν απόδοση όλο τον μήνα και έπρεπε να φέρουν μία σύλληψη... τους εξήγησα πως έχει η κατάσταση δεν βγαίνει να κάνω τη διοικητική γιατί όλο το βράδυ θα έγραφα και μου λέει συνάδελφε τη δουλειά σου τη δουλειά μου... εκεί υπήρχε μία έντονη αντιπαράθεση του λέω δεν έχεις κάνει αξιωματικός υπηρεσίας δεν ξέρεις πώς είναι τα καθήκοντα εντάξει και εγώ είμαι έξω και εσύ δεν ξέρεις πώς είναι έξω και γενικά υπήρχε μία αντιπαράθεση τέτοιου είδους.» (Θανάσης, ετών 27)

Συγκρούσεις προκύπτουν και όταν δέχεται επίθεση η ταυτότητα του αστυνομικού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η προσβολή που δέχθηκε ο Τάσος από συνάδελφο του ενώπιον πολιτών:

«ας πούμε πως μπροστά σε πολίτες μου μίλησε έντονα και απλά εκείνη την ώρα δεν ήθελα να το κάνω θέμα και πήγα και τράβηξα μπουνιά στην πόρτα του περιπολικού και μετά μόλις μπήκαμε στο αμάξι του είπα ξέρεις τι, τέλος αυτή η συμπεριφορά πρέπει να κοπεί [...] εντάξει μου λέει και εσύ να ξέρεις την ώρα που μιλούσα δεν έπρεπε να μιλήσεις... του λέω αφούμίλαγα σε άλλο άτομο εσύ με άλλον να βοηθήσουμε και οι δύο και εγώ του λέω αν νομίζεις ότι σε πείραξε κομπλέ δεν έπρεπε να μου μιλήσεις έτσι μπροστά σε πολίτες [...] έτρεμα από τα νεύρα μου παραλίγο να σπάσω το τζάμι.» (Τάσος, ετών 29)

Η μη τήρηση των επικοινωνιακών προσχημάτων μπροστά σε άτομα που δεν ανήκουν στο αστυνομικό επάγγελμα αποτέλεσε την αιτία για την αντιπαράθεση μεταξύ τους. Η πράξη αυτή παραβίασε τόσο την αλληλεγγύη που πρέπει να δείχνουν στον έξω κόσμο όσο και την θετική εικόνα του αστυνομικού. Σε μία άλλη περίπτωση η σύγκρουση προκλήθηκε όταν κάποιος αστυνομικός μίλησε με λάθος τρόπο, χωρίς εμφανή λόγο, σε πολίτη. Η αυτοεκτίμηση του ατόμου συνδέεται άμεσα με τη θετική εικόνα της ομάδας που ανήκει και συνεπώς η συμπεριφορά που συνιστά προσβολή της γίνεται αντιληπτή και ως επίθεση στην ταυτότητα του κάθε αστυνομικού. Έτσι, ο συμμετέχων θεωρώντας ότι η πράξη αυτή έθιξε συνολικά τους παριστάμενους συναδέλφους του αποφάσισε να παρέμβει:

«σε έναν έλεγχο που είχαμε πάει πολλές ομάδες μίλησε ένας συνάδελφος σε έναν που πέρναγε πολίτη άντε πήγαινε πιο πέρα... και εγώ θα το πω αλλά δεν είναι ωραίο να μας ακούει ο κόσμος γύρω γύρω... και εγώ το έχω πει μία ένταση πάνω θα το πεις δεν είναι ότι δεν θα το πεις αλλά δεν είναι ωραίο να σε ακούει ο κόσμος γύρω γύρω που δεν εμπλέκεται στο περιστατικό γιατί θα λένε όπως μας βρίζουν και μας λένε μπάτσους [...] έτσι είναι θεωρώ ότι δεν πρέπει να δίνουμε δικαίωμα σε κανέναν πολίτη να πει το κάτι γιατί ψάχνουν το παραμικρό [...] δεν είναι ωραίο να το κάνεις αυτό και να εκθέτεις δεκαπέντε άτομα [...] άσχημα όχι σαν άτομο σαν αστυνομικός φόραγα τη στολή ένιωσα ότι με προσβάλλει κάποιος... προσβολή ένιωσα γιατί θεωρώ ότι η αξιοπρέπεια είναι το μέγιστο για έναν άνθρωπο» (Αχιλλέας, ετών 30)

Η ένταση των συγκρούσεων αυτών, ανεξάρτητα από την αιτία που τις προκάλεσε, φαίνεται να καθορίζεται από τη συναισθηματική τους διάσταση. Οι σχέσεις που αναπτύσσονται στο ομαδικό πλαίσιο είναι κατά βάση συναισθηματικές με μεγάλο βαθμό εμπλοκής, στοιχείο που στην περίπτωση της αστυνομίας ενισχύεται περαιτέρω με την οικογενειακή διάσταση που αποκτά για τα μέλη της. Συνεπώς όταν οι συγκρούσεις ξεσπούν το συναίσθημα δίνει το ρυθμό. Λέξεις όπως «θόλωσα», «τρελάθηκα» ή «έτρεμα» δείχνουν τον κατακλυσμό των αρνητικών συναισθημάτων που βίωσαν οι συμμετέχοντες, μειώνοντας έτσι τη γνωστική τους ικανότητα και δυσκολεύοντας τους να αποτιμήσουν με νηφάλιο τρόπο την κατάσταση στην οποία βρέθηκαν:

«Σ: Εσύ ήσουν θυμωμένος εκείνη τη στιγμή;

E: Εγώ είχα τρελαθεί.

Σ: Είχες τρελαθεί;

E: Είχα τρελαθεί απλά.» (Δημήτρης, ετών 38)

Η οξύτητα που υπάρχει, οι σωματικές μεταβολές και η αδυναμία να περιγράψουν τι αισθάνονται ακριβώς καταδεικνύουν ότι η πρώιμη διάσταση των συναισθηματικών φαινομένων, δηλαδή η συγκίνηση, είναι αυτή που κυριαρχεί την ώρα της σύγκρουσης. Όταν στα πλαίσια της συνέντευξης επιχειρούν να προσδιορίσουν τι ένιωσαν εκείνη τη στιγμή αδυνατούν, αναφέροντας συνήθως ένα συνδυασμό συναισθημάτων. Έτσι, ο θυμός εμφανίζεται μαζί με την απογοήτευση, την πικρία και το πείσμα στις διαπροσωπικές συγκρούσεις των αστυνομικών:

«υπήρχε πάρα πολύ μεγάλη ένταση η οποία έτσι την οποία θα την χαρακτήριζα θυμό, πείσμα.» (Μάριος, ετών 31)

«Θυμού και απογοήτευσης κάπως έτσι.» (Θανάσης, ετών 27)

Η κυριαρχία του θυμού σε αυτές τις συγκρούσεις γίνεται εμφανής και από τις τάσεις δράσεις που ακολουθούνται. Πράγματι, οι αστυνομικοί τείνουν να υιοθετούν επιθετικές συμπεριφορές, μη διστάζοντας να καταφύγουν και στη σωματική βία όταν έρχονται σε έντονη διαμάχη με κάποιον συνάδελφο τους. Η επιθετικότητα αυτή ενδέχεται να ενισχύεται περαιτέρω και από το σύστημα αξιών του αστυνομικού οργανισμού. Δηλαδή, σε έναν κόσμο όπου κυριαρχεί το πρότυπο του ανδρείου και

σκληρού άνδρα η επιθετικότητα, και κατά συνέπεια η βία που συνεπάγεται, ενδέχεται να αποτελεί την ενδεδειγμένη συμπεριφορά για αυτές τις καταστάσεις, ώστε να μην φαίνεται αδύναμος στα μάτια των άλλων. Οι περιγραφές των συμμετεχόντων είναι γεμάτες από σκηνές βίας:

«εκεί βγήκα από τα ρούχα μου. Κατέληξα να κυνηγιόμαστε γύρω γύρω, να πετάζω τα όπλα μου και να τον κυνηγάω γύρω γύρω από το περιπολικό.» (Κωνσταντίνος, ετών 38)

«ανέβαξε τον τόνο της φωνής και με σκοπό φαντάζομαι να μας πείσει ότι είχαμε άδικο σε αυτά που λέγαμε... όταν αρχίσαμε και του αναφέραμε τη νομοθεσία τι προβλέπεται ακριβώς άρχισε και φώναζε πιο πολύ... ο άλλος ο συνάδελφος ήταν ακόμη πιο οξύθυμος φώναζε πιο πολύ και τον έπιασε από το λαιμό.» (Σπύρος, ετών 37)

Η ένταση αυτή των συγκρούσεων οδηγεί σε μία καταστροφική πορεία απειλώντας την διακοπή των σχέσεων και την αποδυνάμωση της συνοχής της ομάδας. Δύο αστυνομικοί που δεν έχουν επιλύσει τη μεταξύ τους σύγκρουση δεν είναι σε θέση στις δυσκολίες να στηριχτούν ο ένας στον άλλο και κατά συνέπεια δεν μπορούν να επιτελέσουν το ρόλο τους, αποτελώντας συνάμα κίνδυνο για αυτούς που πρέπει να προστατεύσουν:

«απλά εκείνη την ημέρα δεν κάναμε τίποτα... απλά κάναμε μία περιπολία απλά για να φαινόμαστε στην περιοχή και κοιτάγαμε τα ρολόγια μας να σχολάσουμε γιατί ούτε ψυχολογία είχαμε και εγώ ήμουν νευρικός και τώρα λέω τι μου φταίει ο πολίτης εμένα να κάνω ένα λάθος και να του πω έλα εδώ ρε καραγκιόζη ή από το πιο απλό.» (Ηλίας, ετών 30)

Όμως, η αστυνομική κουλτούρα είναι αυτή που καθορίζει και την επίλυση των συγκρούσεων. Όταν πλέον κοπάζει η καταιγίδα τα συναισθήματα της μεταμέλειας και της ενοχής λαμβάνουν τη θέση του θυμού και των άλλων αρνητικών συναισθημάτων. Με την προτροπή αυτών των συναισθημάτων και αναλογιζόμενοι τη σημαντικότητα των σχέσεων με τον άλλο συνάδελφο, οι αστυνομικοί επιζητούν την επαναφορά των σχέσεων και της ενότητας της οικογένειας. Η ανακούφιση που επιφέρει η επαναπροσέγγιση και τα θετικά συναισθήματα που γεννιούνται περιγράφονται χαρακτηριστικά από τον Μάριο, όταν πλέον επέρχεται η συμφιλίωση με το «ξευγάρι» του:

«Ήμασταν πολύ φίλοι σχεδόν κολλητοί ήμασταν κάθε μέρα μαζί περνούσαμε κάθε μέρα οχτώ ώρες μαζί στην υπηρεσία οχτώ ώρες στο περιπολικό μαζί... εκείνη την ημέρα τη θυμάμαι πολύ έντονα γιατί είχαμε έτσι έρθει σε άσχημη προστριβή μεταξύ μας το οποίο έτσι αυτό κράτησε μέχρι να εξασθενήσει να σπάσει ο πάγος που λέμε... κράτησε δυο τρεις μέρες αλλά αναγκαστικά μετά επανέρχεται [...] βλέπεις καθαρά ποιος είναι ο απέναντί σου και από τη στιγμή που τον έχεις αποδεχθεί και δουλεύεις πολύ όμορφα μαζί του και περνάει η υπηρεσία στρωτά στηρίζεσαι σε αυτόν... πιστεύω ότι επιλύεται άνετα [...] εντάξει το κατάλαβε, αγκαλιαστήκαμε εκεί... μετά ξέρεις τι λέμε τώρα τι είναι αυτά που κάνουμε εδώ εδώ περνάμε τόσο καιρό μαζί... το βράδυ πήγαμε για ένα ποτάκι... οπότε μία χαρά.» (Μάριος, ετών 31)

5.6 Συμπεράσματα

Στην παρούσα εργασία τέθηκαν από τον ερευνητή δύο άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους ερωτήματα αναφορικά με τον αστυνομικό θεσμό. Το πρώτο ερώτημα επιχειρεί να διακριβώσει το είδος και τη φύση των σχέσεων που αναπτύσσονται μεταξύ των αστυνομικών στα πλαίσια της εργασιακής τους καθημερινότητας. Απαντώντας σε αυτό το ζήτημα καθίσταται δυνατή η μελέτη σε βάθος των χαρακτηριστικών των συγκρούσεων που ξεσπούν στις διαπροσωπικές τους σχέσεις, ερώτημα που μέχρι και σήμερα δεν έχει αποτελέσει αντικείμενο έρευνας και στη διεθνή επιστημονική κοινότητα.

Από την ανάλυση και παρουσίαση των συνεντεύξεων προκύπτει, όπως αναφέρει χαρακτηριστικά και ο Banton (1964), ότι η αστυνομία αποτελεί από μόνη της ένα μικρό, μοναδικό κόσμο. Αυτός ο κόσμος παρουσιάζεται από τους συμμετέχοντες με δύο διακριτούς τρόπους. Αρχικά μέσα από μία ορθολογική ή/και πρέπουσα οπτική που χρησιμοποιείται στο λόγο του αστυνομικού, η αστυνομία χαρακτηρίζεται ως ένας εργασιακός οργανισμός που λειτουργεί θεσμικά στα πλαίσια της κοινωνίας έχοντας ως ρόλο την επιβολή του νόμου, την αποκατάσταση της τάξης και την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο. Εξετάζοντας όμως προσεκτικότερα και βαθύτερα τα βιώματα που περιγράφηκαν στον ερευνητή, η αστυνομία για τα μέλη της αποκτά την εικόνα μίας «οικογένειας» εντός της οποίας ο άλλος αστυνομικός δεν είναι απλά συνάδελφος ή συνεργάτης αλλά αναγνωρίζεται σαν αδελφός, ζευγάρι και πατέρας. Και ως οικογένεια φαίνεται να έχει μία αποστολή μέσα στον κόσμο αυτό: να προστατεύσει τον πολίτη από το έγκλημα και τις δυσκολίες της ζωής, αποτελώντας ασπίδα για την

κοινωνία απέναντι σε ότι απειλεί να διαταράξει την ειρήνη σε αυτή. Σε αυτό το σημείο ο ερευνητής, δανειζόμενος τον ψυχαναλυτικό λόγο του Anzieu (1999), διαπιστώνει ότι ως ομάδα/οικογένεια οι αστυνομικοί φαίνεται να ορίζουν με τον τρόπο τους έναν «άγιο τόπο» του οποίου επιθυμούν την απελευθέρωση από το άδικο, το έγκλημα, την βία και την καταστροφή. Στην αντίπερα όχθη βρίσκονται, όπως πολύ χαρακτηριστικά περιγράφουν οι ίδιοι, οι κακοί και οι άδικοι, οι παράνομοι και οι προβληματικοί οι οποίοι κινούνται στο σκοτάδι, συνωμοτούν και απειλούν συνεχώς την πραγμάτωση του σκοπού της ομάδας. Συνεπώς τα μέλη της αστυνομικής οικογένειας οφείλουν να κινηθούν ανάμεσα στη «σκοτεινή» και τη «φωτεινή» πλευρά της ζωής, συνεργαζόμενα μεταξύ τους σε απόλυτο βαθμό και συντηρώντας ένα φιλοπόλεμο κλίμα για την εκπλήρωση του κοινού σκοπού, δηλαδή μίας κοινωνίας ειρήνης και δικαίου.

Ως αποτέλεσμα του ρόλου της, η οικογένεια αυτή καλείται να ζήσει σε μία πραγματικότητα όπου κυριαρχεί η βία, ο κίνδυνος και η αβεβαιότητα. Ο κίνδυνος μάλιστα φαίνεται να κατακλύζει τη ζωή του αστυνομικού, ο οποίος μαθαίνει να συνυπάρχει με αυτόν στην καθημερινότητα του. Σε σχέση με τον κοινωνικό της περίγυρο, η αστυνομική ομάδα διαθέτει μία εξουσία την οποία τα μέλη της θα πρέπει να ασκήσουν με λελογισμένο τρόπο, επιβάλλοντας την και διαφημίζοντας την όπου απαιτείται. Η κατοχή αυτής της δύναμης είναι που διαμορφώνει και τον αμφιθυμικό τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζονται τα μέλη της στις συνδιαλλαγές τους με την υπόλοιπη κοινωνία. Δηλαδή, στην ελληνική κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα ο αστυνομικός στην ουσία φαίνεται να συνιστά ένα αναγκαίο κακό και αυτό διότι ενώ υφίσταται, σαν θεσμικό κρατικό όργανο, για να διατηρήσει την εσωτερική ειρήνη και να προστατεύσει, ταυτόχρονα έχει τη θεσμική εξουσία να ελέγξει, τιμωρήσει ή ακόμα και να στερήσει την ελευθερία σε όποιον παραβεί το νόμο. Επίσης, στο επίπεδο των κανόνων που διέπουν τη λειτουργία της ως ομάδα έχει έναν καταπιεστικό χαρακτήρα ρυθμίζοντας σε σχεδόν απόλυτο βαθμό την καθημερινότητα του αστυνομικού, επιβάλλοντας τη θέση και τις αρμοδιότητες του σε αυτήν. Ο καταπιεστικός αυτός χαρακτήρας, με τη μορφή των γραπτών κανονισμών και της αυστηρής διοίκησης, αποτελεί και το αντίβαρο στην ατομική εξουσία που έχει εκχωρηθεί ατομικά στον κάθε αστυνομικό υπάλληλο. Αυτές οι ιδιαιτερότητες έχουν οδηγήσει στην δημιουργία ενός συστήματος αξιών και κανόνων που καθορίζει το πώς πρέπει να σκέφτεται, λειτουργεί και συμπεριφέρεται στην καθημερινότητα του ο αστυνομικός. Με άλλα λόγια διαθέτει μία οργανωσιακή κουλτούρα η οποία φαίνεται να αποτελεί, ως ένα βαθμό και πάντα

επηρεαζόμενη από την ιστορικότητα και τις πολιτισμικές ιδιαιτερότητες κάθε χώρας, τον κοινό παρονομαστή των αστυνομικών οργανισμών διεθνώς.

Γίνεται αντιληπτό επομένως ότι η ελληνική αστυνομική «οικογένεια» διαθέτει τη δικιά της ισχυρή κουλτούρα. Ο Έλληνας αστυνομικός έχει μία βαθιά πίστη ως προς την αποστολή του στην κοινωνία. Είναι παρών για να αντιμετωπίσει το έγκλημα, να αποκαταστήσει την τάξη όταν αυτή διασαλεύεται και να στηρίζει τον συμπολίτη του στις δύσκολες στιγμές της ζωής του. Περαιτέρω, η πίστη αυτή επεκτείνεται και στην δομή του οργανισμού όπου η ιεραρχία και ο σεβασμός που αυτή συνεπάγεται, κρίνονται από τον ίδιο ως θεμελιώδεις αρχές για την συνοχή και αποτελεσματικότητα του αστυνομικού σώματος. Επίσης, είναι έντονο και το στοιχείο της αλληλεγγύης μέσω του οποίου διασφαλίζεται η συνεργασία με τον άλλο συνάδελφο και ενισχύεται περαιτέρω η ενότητα της ομάδας. Η εχεμύθεια που χαρακτηρίζει την λειτουργία του οργανισμού επιτρέπει την προστασία των υπηρεσιακών μυστικών, καλύπτοντας συγχρόνως λάθη και παρατυπίες που ανακύπτουν και πιθανώς εκθέτουν την ομάδα στο κοινό. Εν συνεχεία, η ανάπτυξη της καχυποψίας ως τρόπου σκέψης, παρέχει στον αστυνομικό τη δυνατότητα να θέτει σε τάξη και να οργανώνει τον κόσμο γύρω του, μειώνοντας έτσι την αβεβαιότητα που τον περιβάλλει. Έναν κόσμο που απειλείται από τους «κακούς», τους οποίους ο ίδιος θα πρέπει να αποτρέψει από το να διαταράξουν την ειρήνη και το δίκαιο μέσα στην κοινωνία. Σαν αποτέλεσμα, μέσα σε ένα βίαιο, απειλητικό, απρόβλεπτο και επικίνδυνο κόσμο, όπου η επιβίωση αποτελεί έναν καθημερινό αγώνα, αναδύεται ένα ήθος ανδρείας που προωθεί την ιδέα του γενναίου, σκληρού και γυμνασμένου άνδρα, δηλαδή της ηρωικής και εξιδανικευμένης φιγούρας του μαχητή/πολεμιστή που θα έρθει αντιμέτωπος με τις προκλήσεις του επαγγέλματος, θα αποτελέσει στήριγμα για τους συναδέλφους του και εν τέλει θα απελευθερώσει/εξαγνίσει την κοινωνία από το άδικο, το κακό και το έγκλημα που απειλεί τη συνοχή και την ειρήνη σε αυτή.

Παράλληλα, η αστυνομική κουλτούρα διαθέτει και μία έντονη συναισθηματική διάσταση. Με την αλληλεγγύη αναπτύσσονται τα συναισθήματα του ανήκειν στην αστυνομική οικογένεια, της συντροφικότητας, της έγνοιας και της ενσυναίσθησης στον άλλο συνάδελφο. Από την άλλη, η ανδρεία επιτάσσει στον αστυνομικό να αποκρύπτει συναισθήματα τα οποία τον κάνουν να φαίνεται αδύναμος τόσο στα μάτια του κόσμου όσο και στους συναδέλφους του. Πρωτογενή συναισθήματα όπως ο φόβος, ο θυμός, η αηδία κ.ά. καταστέλλονται όταν εμποδίζουν το αστυνομικό έργο, προκειμένου αυτός

που το ασκεί να προφυλαχθεί σωματικά και ψυχικά. Η καταστολή αυτή επεκτείνεται και στις μεταξύ τους σχέσεις, όσον αφορά τα αρνητικά συναισθήματα, προκειμένου να μείνει ανέπαφη η ομαδική συνοχή, επηρεάζοντας τες όμως με αρνητικό τρόπο διότι η άρνηση-απόκρυψη των συναισθημάτων συνεπάγεται ότι τα προβλήματα που εμφανίζονται δεν τυγχάνουν επίλυσης ή αποτελεσματικής διαχείρισης.

Αποτέλεσμα της ύπαρξης ενός μονίμως (πραγματικά και φαντασιακά) απειλητικού κόσμου, ενός κοινωνικού περιγύρου που αντιμετωπίζει τουλάχιστον με αμφιθυμία αν όχι με εχθρότητα την παρουσία της αστυνομίας και μίας πολλές φορές αυταρχικής διοίκησης είναι η δημιουργία μίας ισχυρής, συνεκτικής και αποκομμένης από το κοινωνικό σύνολο ομάδας. Στο πλαίσιο αυτό οι αστυνομικοί κατασκευάζουν την εργασιακή τους ταυτότητα με βάση την ομοιότητα, μετασχηματίζοντας τον ίδιο τον αυτοπροσδιορισμό τους. Η ομοιότητα αυτή προκύπτει από μία σειρά χαρακτηριστικών όπως η ομοιομορφία της εμφάνισης που επιβάλλει η στολή, το κοινό σύστημα αξιών και κανόνων, ο κοινός κώδικας επικοινωνίας, τα κοινά συλλογικά βιώματα, τα κοινά καθήκοντα και ο κοινός τρόπος ένταξης στην αστυνομική οικογένεια. Από την άλλη ο ιδιότυπος ρατσισμός που αντιμετωπίζουν στις συνδιαλλαγές τους με τον κοινωνικό περίγυρο εντείνει την αίσθηση της διαφορετικότητας από τους πολίτες ενισχύοντας την υπαγωγή και την ταύτιση με την ομάδα. Με αυτόν τον τρόπο κατασκευάζεται μία ειδικού τύπου «αμφίθυμη» και πεισματική ταύτιση η οποία περιλαμβάνει αφενός εξιδανικευμένα υπερ-θετικά στοιχεία και αφετέρου την ενσωμάτωση των αρνητικών που η κοινωνία τους προβάλλει. Και ερχόμενος ο ερευνητής σε συμφωνία με τον Turner (1991), οι αστυνομικοί προσαρμόζουν την αίσθηση της ταυτότητας τους, τις σκέψεις και τις συμπεριφορές τους έτσι ώστε να ταιριάζουν με τα συλλογικώς προσδιορισμένα χαρακτηριστικά του αστυνομικού οργανισμού, κάτι το οποίο φαίνεται να επεκτείνεται και στην ιδιωτική τους ζωή. Όπως πολύ χαρακτηριστικά ανέφεραν οι ίδιοι, συνεχίζουν να είναι/συμπεριφέρονται σαν αστυνομικοί ακόμα και όταν δεν εργάζονται.

Η αναπαράσταση της ομάδας ως οικογένειας και η κοινή ταυτότητα ωθούν τους αστυνομικούς στην ανάπτυξη οικείων-στενών σχέσεων μεταξύ τους με υψηλό το βαθμό της συναισθηματικής εμπλοκής. Σε πλήρη συμφωνία με τον Ναυρίδη (2005), ο ερευνητής διαπιστώνει ότι οι διαπροσωπικές σχέσεις που αναπτύσσονται εντός του θεσμού είναι κατά βάση συναισθηματικές και το τι συμβαίνει εντός της ομάδας προσδιορίζεται από παράγοντες συναισθηματικούς και συγκινησιακούς που αφορούν

τις σχέσεις των ατόμων μεταξύ τους. Το κύριο συναίσθημα που διέπει αυτές τις οικογενειακές σχέσεις φαίνεται να είναι ο έντονος φόβος της απώλειας αυτών και της διάρρηξης της αλληλεγγύης. Το στοιχείο αυτό, στα πλαίσια του καθήκοντος, έχει ως άμεση συνέπεια οι αστυνομικοί να αποφεύγουν τις συγκρούσεις μεταξύ τους. Δηλαδή, στον αστυνομικό οργανισμό η σύγκρουση δεν γίνεται αντιληπτή ως το μέσο για την επαναδιαπραγμάτευση και βελτίωση των διαπροσωπικών συναλλαγών σε αυτόν αλλά αντιμετωπίζεται ως πρόβλημα που, τρόπον τινά φαντασιακά, μπορεί να έχει καταστρεπτικές συνέπειες για την ομάδα, αποδομώντας τόσο τις διαπροσωπικές σχέσεις όσο και την θετική εικόνα της στον έξω κόσμο.

Η σύγκρουση όμως στην αστυνομία, όπως και σε κάθε άλλη «οικογένεια», είναι αδύνατο να αποφευχθεί. Όταν πλέον αυτή εμφανίζεται στις διαπροσωπικές σχέσεις των αστυνομικών έχει έναν έντονο χαρακτήρα, ο οποίος καθορίζεται από συγκινησιακά κυρίως στοιχεία. Σύμφωνα με τους συμμετέχοντες στην έρευνα εμφανίζεται όταν παραβιάζονται οι κανόνες, συμπεριφορές και αξίες της υπηρεσίας όπως η ιεραρχία και ο σεβασμός, η αλληλεγγύη και η ανδρεία. Η μη τήρηση των κανόνων που περιέχει το αξιακό σύστημα του αστυνομικού οργανισμού συνιστά απειλή για τη συνοχή της ομάδας και την επίτευξη του κοινού σκοπού και συνεπώς η παραβίαση τους επιφέρει αντιδράσεις που οδηγούν στην σύγκρουση. Επίσης, προκύπτει και όταν δέχεται επίθεση η θετική εικόνα του αστυνομικού ενώπιον τρίτων από πράξεις συναδέλφων τους. Διότι, ο ίδιος ο θετικός αυτοπροσδιορισμός και η αυτοεκτίμηση του αστυνομικού σχετίζονται με την θετική εικόνα της ομάδας του, την οποία φαντασιώνεται και ως «ιδανική», με αποτέλεσμα οι επιθέσεις σε αυτήν να γίνονται αντιληπτές και ως επίθεση στην ατομική του ταυτότητα.

Σε κάθε περίπτωση όμως και ανεξάρτητα από το πώς προκλήθηκαν, οι συγκρούσεις αυτές είναι κατάφορες με έντονες συγκινήσεις και ένας συνδυασμός αυτών, με κυριότερο το θυμό, επηρεάζει την γνωστική ικανότητα τους να αξιολογήσουν με διαύγεια την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Παράλληλα, μαζί με το πλαίσιο στο οποίο οι συγκινήσεις αυτές γεννιούνται, καθορίζουν και την συμπεριφορά που θα επιλέξουν για να αντιμετωπίσουν την σύγκρουση. Σε ένα χώρο όπου ως θετική εικόνα προβάλλεται ο σκληρός και ο ανδρείος, η επιθετικότητα φαντάζει ως την ενδεδειγμένη προσέγγιση στην διαφωνία με τον άλλο. Έτσι, σε συνδυασμό με την ένταση των συναισθηματικών φαινομένων στα οποία κυριαρχεί ο θυμός, οι αστυνομικοί τείνουν να προσεγγίζουν τις συγκρούσεις με τους συναδέλφους τους με μία έντονη

επιθετικότητα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τα συγκρουσιακά φαινόμενα πολλές φορές να καταλήγουν στην βία, ακολουθώντας με αυτόν τον τρόπο μία καταστροφική πορεία.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η εξέλιξη των συγκρουσιακών φαινομένων μόλις κοπάσει η τρικυμία που προκάλεσαν. Διαφαίνεται ότι η αστυνομική οικογένεια έχει τους δικούς της μηχανισμούς επανόρθωσης στις περιπτώσεις αυτές, προκειμένου να περιορίσει τις αρνητικές συνέπειες που συνεπάγονται και να διατηρήσει τη συνοχή της ανέπαφη. Μετά από τη σύγκρουση τις περισσότερες φορές κυριαρχούν τα συναισθήματα της μεταμέλειας και της ενοχής, τα οποία σε συνδυασμό με την ανάγκη για συνεργασία οδηγούν στην συγχώρεση και την επαναφορά ως ένα βαθμό των διαρρηγμένων σχέσεων. Σε ένα χώρο όπου η αρμονική συμβίωση συνιστά ακρογωνιαίο λίθο της κοινής προσπάθειας για επιβίωση και ο έτερος συνάδελφος αναγνωρίζεται ως αδελφός, η διακοπή των σχέσεων αποτελεί κατά ένα τρόπο άμεση απειλή για την ίδια τη ζωή της ομάδας, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο την αποστολή της, απειλώντας ταυτόχρονα τον αστυνομικό με αποξένωση από τα κοινά εντός αυτής και καταδικάζοντας τον κατ' επέκταση σε μία αβάσταχτη μοναξιά. Για το λόγο αυτό ως οικογένεια προωθεί/επιβάλλει την επαναφορά και διατήρηση των οικείων σχέσεων που διαταράχθηκαν από τη σύγκρουση. Στο συλλογικό νου, που διαμορφώνεται από το λόγο των ιδίων των αστυνομικών, η αστυνομική ομάδα δύναται να επιτύχει την εσωτερική καθαρότητα και τον προσανατολισμό των μελών της στο ανώτερο κοινό πεπρωμένο, μόνο όταν εκπληρωθεί η κοινή φαντασίωση της καθαρής οικογένειας των μαχητών, πολεμιστών και δικαίων, στην οποία η σύγκρουση και η απώλεια του άλλου (αστυνομικού) φαντάζει αδιανόητη.

5.7 Περιορισμοί παρούσας έρευνας-νέα ερωτήματα

Η παρούσα ερευνητική εργασία υπόκειται σε αρκετούς περιορισμούς. Αρχικά ο μικρός αριθμός των συμμετεχόντων δεν επιτρέπει την γενίκευση των παραπάνω συμπερασμάτων στο σύνολο του αστυνομικού σώματος. Εν συνεχεία, τόσο η θεωρία όσο και τα συμπεράσματα αφορούν το ένα μόνο φύλο, χωρίς να εξετάζεται η γυναικεία πλευρά. Αυτό οφείλεται στο ότι το επάγγελμα, όπως και αναφέρθηκε παραπάνω, παραμένει ανδροκρατούμενο και στις μέρες μας, με αποτέλεσμα να παραβλέπεται διαρκώς η συμβολή των γυναικών αστυνομικών στις θεωρητικές προσεγγίσεις που αφορούν το θεσμό. Ένας τρίτος περιορισμός αφορά και την μυστικοπάθεια των συμμετεχόντων αναφορικά με ορισμένες πτυχές του επαγγέλματος τους. Αρκετές

φορές οι αστυνομικοί που συμμετείχαν στην έρευνα αρνήθηκαν ή ήταν εξαιρετικά επιφυλακτικοί κατά τη διάρκεια της μαγνητοφώνησης στην περιγραφή καταστάσεων που θεωρούσαν ότι θα έθιγαν τη συλλογική εικόνα της αστυνομίας ή θα αποκάλυπταν ευαίσθητα δεδομένα της αστυνομικής εργασίας. Επίσης η έρευνα περιορίστηκε στους χαμηλόβαθμους αστυνομικούς που αποτελούν τη συντριπτική πλειοψηφία των αστυνομικών στην Ελλάδα και δεν επεκτάθηκε στα ανώτερα κλιμάκια της διοίκησης του οργανισμού. Όμως, ο κυριότερος περιορισμός αφορά τον ίδιο τον συνεντευκτή, ο οποίος λόγω του κοινού επαγγέλματος (και κατά συνέπεια βιώματος), εισέρχεται με την υποκειμενικότητα του σε έντονο βαθμό, στη θεωρία, στις συνεντεύξεις και στην ανάλυση αυτών. Στον αντίποδα βέβαια, σύμφωνα με την Γερακοπούλου (2009), υφίσταται η άποψη ότι η υποκειμενικότητα στην ποιοτική έρευνα φαίνεται να αποτελεί μία εγγενή συνθήκη αυθεντικότητας και επιτυχίας της μεθόδου, διότι απαιτεί από τον ερευνητή να επιδειξεί ένα βαθμό ενσυναίσθησης προκειμένου, εν τέλει, να κατανοήσει τον λόγο και τις δράσεις των συμμετεχόντων σε αυτή,

Σίγουρα η μελέτη του ελληνικού αστυνομικού οργανισμού δεν μπορεί να περιοριστεί στην παρούσα εργασία. Η έρευνα σε αυτόν είναι σχεδόν ανύπαρκτη παρά τον σημαντικότατο ρόλο που διαδραματίζει στην τοπική κοινωνική πραγματικότητα. Στον υπόλοιπο δυτικό κόσμο ο θεσμός της αστυνομίας μελετάται συστηματικά ήδη από τη δεκαετία του 1960 και μάλιστα, όπως αναφέρθηκε και στην εισαγωγή, πλέον υφίσταται ένα ολόκληρο επιστημονικό ρεύμα προσανατολισμένο στη μελέτη του. Επομένως για τον ερευνητή κρίνεται απαραίτητη η περαιτέρω διερεύνηση των πτυχών που τον απαρτίζουν και αυτό διότι η έρευνα θα επιτρέψει την ανακάλυψη των αδυναμιών εκείνων που εμποδίζουν την εξέλιξη και ανάπτυξη του, καθώς και την εφαρμογή των βέλτιστων πρακτικών αστυνόμευσης προσαρμοσμένων στην ελληνική κοινωνία. Υπό αυτό το πρίσμα και πάντα στα πλαίσια της παρούσας εργασίας προτείνεται η διενέργεια ποσοτικής έρευνας για την επαλήθευση και γενίκευση των συμπερασμάτων που προέκυψαν. Επίσης, και δεδομένης της ολοένα και αυξανόμενης απασχόλησης των γυναικών στον επαγγελματικό τομέα της αστυνόμευσης, θα πρέπει να μελετηθούν τα ερωτήματα που τέθηκαν στην εργασία αυτή από την σκοπιά του γυναικείου φύλου. Τέλος, απαραίτητη κρίνεται και η έρευνα στον τομέα της διαχείρισης και επίλυσης των συγκρούσεων. Με αυτόν τον τρόπο θα διερευνηθούν εκείνες οι προσεγγίσεις που θα επιτρέψουν στους προϊσταμένους των αστυνομικών υπηρεσιών να παρεμβαίνουν στις συγκρούσεις του προσωπικού αποτρέποντας μία καταστροφική πορεία αυτών. Οι

απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα, τα οποία είναι ενδεικτικά, μπορεί να αποτελέσουν αντικείμενο για περαιτέρω έρευνα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Abercrombie, N., Hill, S., & Turner, B. S. (1994). *Dictionary of sociology*, 3rd Edition. Harmondsworth: Penguin Books.

Anzieu, D. (1999). *Le groupe est l'inconscient*. Paris: Dunod.

Anzieu, D. & Martin, J. Y. (1968). *La dynamique des groupes restreints*. Paris: P.U.F.

Αρμενάκης Α. (2015). *Ποσοτικές μέθοδοι έρευνας και ανάλυσης*. ΠΜΣ. Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Αθήνα.

Banton, M. (1964). *The policeman in the community*. London: Tavistock.

Baron, R. A. (1990). Conflict in organizations. In K. R. Murphy & F. E. Saal (Eds.), *Psychology in organizations: Integrating science and practice* (pp. 197–216). Hillsdale, NJ: Erlbaum.

Bar-Tal, D., Halperin, E., & De Rivera, J. (2007). Collective emotions in conflict situations: Societal implications. *Journal of Social Issues*, 63(2), 441-460.

Benner, A. (2001). Suicide in San Francisco: Lessons Learned and Preventions. In Sheehan, D. & Warren, J. (Eds.), *Suicide and Law Enforcement* (pp. 31-44). Washington: FBI Academy.

Bennet, M. & Hermann, M. (1999). *The Art of Mediation*. Louisville, CO: National Institute for Trial Advocacy.

Bittner, E. (1967). The police on skid-row: A study of peace keeping. *American Sociological Review*, 32(5), 699–715.

Brough, P., Chataway, S., & Biggs, A. (2016). 'You don't want people knowing you're a copper!' A contemporary assessment of police organisational culture. *International Journal of Police Science & Management*, 18, 28-36.

- Bodtker, A. M. & Katz Jameson, J. (2001). Emotion in conflict formation and its transformation: Application to organizational conflict management. *International Journal of Conflict Management*, 12(3), 259-275.
- Bonifacio, P. (1991). *The psychological effects of police work: A psychodynamic approach*. New York: Springer Science & Business Media, LLC.
- Brown, H. (2005). Θεματικές πειραματικής έρευνας για τις ομάδες από τη δεκαετία του 1930 έως τη δεκαετία του 1950. Στο Μ. Wetherell (Επ. Εκδ.), *Ταυτότητες, ομάδες και κοινωνικά ζητήματα* (σελ. 31-104). Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Brown, J. (2007). From cult of masculinity to smart macho: gender perspectives on police occupational culture. *Sociology of Crime, law and Deviance*, 8, 205-226.
- Brown, M. K. (1988). *Working the street: Police discretion and the dilemmas of reform*. New York: Russell Sage Foundation.
- Burke, W. W. (2006). Conflict in organizations. In M. Deutsch, P. Coleman & E. Marcus (Eds.), *The handbook of conflict resolution: Theory and practice* (pp. 781-804). San Francisco: Jossey-Bass.
- Canary, D. J., Spitzberg, B. H., & Semic, B. A. (1998). The experience and expression of anger in interpersonal settings. In P. A. Andersen, ed. & L. K. Guerrero (Eds.), *Handbook of communication and emotion: Research, theory, applications, and contexts* (pp. 189–213). San Diego, CA: Academic Press.
- Γερακοπούλου, Π. (2009). *Τα παιδιά του Σούπερμαν*. Αθήνα: Πολύτροπον
- Chan, J. (1997). *Changing police culture*. Melbourne: Cambridge University Press.
- Crank, J. & Crank, J. P. (2014). *Understanding police culture*. New York: Routledge.
- Christensen, L.B. (2007). *Η Πειραματική Μέθοδος στην Επιστημονική Έρευνα* (μεταφ. Α. Γιαννακουλόπουλος, Ν. Παπασταύρου). Αθήνα: Παπαζήσης.
- Cockcroft, T. (2007). Police culture (s): some definitional, methodological and analytical considerations. In M. O'Neill, M. Marks & A. Singh (Eds.), *Police occupational culture: New debates and directions* (Vol. 8, pp. 88-102). Oxford: JAI Press.

Damasio, A. R. (2003). *Looking for Spinoza: Joy, sorrow and the feeling brain*. New York: Harcourt.

Damasio, A. R. (2004). Emotions and feelings: A neurobiological perspective. In A. S. R. Manstead, N. Frijda, & A. Fischer (Eds.), *Feelings and emotions. The Amsterdam Symposium* (pp. 49–57). Cambridge: Cambridge University Press.

Denzin, N., & Lincoln, Y. (Eds.) (1994). *Handbook of qualitative research*. Thousand Oaks: Sage.

Deutsch, M. (1969). Socially relevant science: reflections on some studies of interpersonal conflict. *American Psychologist*, 24(12), 1076.

Deutsch, M. (1977). *The resolution of conflict: Constructive and destructive processes*. Yale University Press.

Deutsch, M. (2006). Cooperation & Competition. In M. Deutsch, P. Coleman & E. Marcus (Eds.), *The handbook of conflict resolution: Theory and practice* (pp. 23-42). San Francisco: Jossey-Bass.

Δημόπουλος Χ. (2007). *Αστυνομικό Δίκαιο*. Αθήνα: Νομική Βιβλιοθήκη.

Dunbar, N. E., Bippus, A. M., & Young, S. L. (2008). Interpersonal dominance in relational conflict: A view from dyadic power theory. *Interpersona*, 2(1), 1.

Ekman, P. (1999). Basic Emotions. In T. Dalgleish and M. Power (επιμ.) *The Handbook of Cognition and Emotion*. Sussex: John Wiley & Sons. Ltd.

Folley, V. L. (2007). Role of the police. In J. Greene (Ed.), *Encyclopedia of Police Science: 2-volume set* (pp. 1133-1137). New York: Routledge.

Fontana, A. & Frey, J. H. (1998). Interviewing: The Art of Science. Στο K. Denzin, & Y. Lincoln (Eds.), *Collecting and Interpreting Qualitative Materials* (pp. 47-78). London: Sage.

Frijda, N. C. (1986). *The emotions*. Cambridge: Cambridge University Press.

Frone, M. R. (2000). Interpersonal conflict at work and psychological outcomes: testing a model among young workers. *Journal of occupational health psychology*, 5(2), 246.

Gergen, K. J. (1985). The social constructionist movement in modern psychology. *American psychologist*, 40(3), 266.

- Giddens, A. (2005). *Η Μεταμόρφωση της Οικειότητας: Σεξουαλικότητα, Αγάπη και Ερωτισμός στις μοντέρνες κοινωνίες* (μετάφ. Α. Καλογιάννης). Αθήνα: Πολύτροπο
- Girard, K. Koch, S. (1996) *Conflict Resolution in the Schools – A manual for Educators*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers.
- Gottman, J. M. (1994). *What predicts divorce? The relationship between marital processes and marital outcomes*. Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Greene, J. R. (2007). *Encyclopedia of Police Science: 2-volume set*. New York: Routledge.
- Hartwick, J. & Barki, H. (2002). Conceptualizing the construct of interpersonal conflict. *Cahier du GReSi, No. 02-04*, 1-17.
- Haslam, S. A. (2004). *Psychology in organizations*. London: Sage.
- Hyman, S. E. (1966). *The tangled bank*. New York: Grosset & Dunlap.
- Hocker, J. L. & Wilmot, W. W. (1985). *Interpersonal conflict*, 2nd Edition. Dubuque, IA: William C. Brown.
- Hogget, J., Redford, P. Toher, D., & White P. (2014). Challenge and change: Police Identity, Morale and Goodwill in an Age of Austerity. *Electronic Police Magazine*. Ανακτήθηκε 28 Δεκεμβρίου, από: http://www.policemag.co.uk/images/Challenge_and_change_police_identity_morale_UWE_110214.pdf
- Jarymowicz, M. & Bar-Tal, D. (2006). The dominance of fear over hope in the life of individuals and collectives. *European Journal of Social Psychology*, 36(3), 367-392.
- Jehn, K. A. & Mannix, E. A. (2001). The dynamic nature of conflict: A longitudinal study of intragroup conflict and group performance. *Academy of management journal*, 44(2), 238-251.
- Jenkins, R. (2008). *Social identity*, 3rd Edition. New York: Routledge.
- Johnson-Laird, P. N. & Oatley, K. (1992). Basic emotions, rationality, and folk theory. *Cognition & Emotion*, 6(3-4), 201-223.

- Jones, T. S. (2000). Emotional communication in conflict: Essence and impact. In W. Eadie, & P. Nelson (Eds.), *The language of conflict and resolution* (pp. 81–104). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Kappeler, V. E., Sluder, R. D., & Alpert, G. P. (1998). *Forces of deviance: Understanding the dark side of policing*, 2nd Edition. Prospect Heights, IL: Waveland Press.
- Kitayama, S. & Markus, H. R. (1994). *Emotion and culture: Empirical studies of mutual influence*. Washington, DC: American Psychological Association.
- Κοκκινάκη, Φ. (2005). *Κοινωνική ψυχολογία: εισαγωγή στη μελέτη της κοινωνικής συμπεριφοράς*. Αθήνα: Gutenberg.
- Lazarus, R. S. (1991). *Emotion and adaptation*. New York: Oxford University Press.
- Lewin, K. (1931). Environmental Forces in Child Behavior and Development. In C. Murchison (Ed.), *A Handbook of Child Psychology*. Worcester, Mass: Clark University Press.
- Lewin, K. (1935). *A Dynamic Theory of Personality*. New York: McGraw-Hill.
- Loftus, B. (2009). *Police culture in a changing world*. Oxford: Oxford University Press.
- Loftus, B. (2010). Police occupational culture: classic themes, altered times. *Policing & society*, 20(1), 1-20.
- Luepnitz, D. (2003). *Schopenhauer's porcupines: Intimacy and its dilemmas: Five stories of psychotherapy*. N.Y.: Basic Books.
- Luthans, F. (2010). *Organizational Behavior*, 12th Edition. New York: McGraw-Hill Education.
- Manning, P. K. (1978). Lying, secrecy and social control. In P. Manning & J. Van Maanen (Eds), *Policing: A view from the street* (pp. 238–255). Santa Monica: Goodyear.
- Manning, P. K. (2003). *Policing contingencies*. Chicago: University of Chicago.
- Manning, P. K. (2007). A dialectic of organisational and occupational culture. In M. O'Neill, M. Marks & A. Singh, (Eds.), *Police occupational culture: new debates and directions* (Vol. 8, pp. 47-83). Oxford: JAI Press.

- Moscovici, S. (1984) «The phenomenon of social representations». In Farr, R.M. & Moscovici, S. (Eds.), *Social Representations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Moscovici, S. (1998) «*Η ψυχανάλυση, η εικόνα της και το κοινό της*». Αθήνα: Οδυσσέας (γαλλ. εκδ. 1961).
- Ναυρίδης, Κλ. (2005). *Ψυχολογία των ομάδων. Κλινική ψυχοδυναμική προσέγγιση*. Αθήνα: Παπαζήσης.
- Ντάβου, Μ. (2015). *Σύγκρουση και συγκίνηση στις διαπροσωπικές σχέσεις*. Αθήνα: Παπαζήσης.
- Ντάβου Μ. (2016). *Μεθοδολογία κατεύθυνσης: Ποιοτικές μέθοδοι έρευνας*. ΠΜΣ, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.
- Nightingale, D. (1974). Conflict and conflict resolution. In G. Strouss, R. E. Miles, C. C. Snow, & A. S. Tannenbaum (Eds.), *Organizational behavior: Research and issues* (pp. 141–163). Madison, WI: Industrial Relations Research Association.
- Oatley, K. & Jenkins, J.M. (2004). *Συγκίνηση: Ερμηνείες και Κατανόηση* (μετάφ. Μπ. Ντάβου, Μ. Σόλμαν). Αθήνα: Παπαζήσης.
- Oetzel, J. G., & Ting-Toomey, S. (2009). *The SAGE handbook of conflict communication: Integrating theory, research, and practice*. Thousand Oaks, California: Sage Publications.
- O'Neill, M., Marks, M., & Singh, A. (2007). *Police occupational culture: New debates and directions* (Vol. 8). Oxford: JAI Press.
- Opatow, S. (2006). Aggression and violence. In M. Deutsch, P. Coleman & E. Marcus (Eds.), *The handbook of conflict resolution: Theory and practice* (pp. 509-532). San Francisco: Jossey-Bass.
- Paes-Machado, E. & de Albuquerque, C. L. (2006). The family curriculum: socialisation process, family network and the negotiation of police identities. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 39(2), 248-267.
- Paoline, E. A. (2003). Taking stock: Toward a richer understanding of police culture. *Journal of criminal justice*, 31(3), 199-214.

- Potter, J. (2005). Στάσεις, κοινωνικές αναπαραστάσεις και η δια/του λόγου ψυχολογία. Στο M. Wetherell (Επ. Εκδ.), *Ταυτότητες, ομάδες και κοινωνικά ζητήματα* (σελ. 176-248). Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Pruitt, D. G. (2006). Some research frontiers in the study of conflict and its resolution. In M. Deutsch, P. Coleman & E. Marcus (Eds.), *The handbook of conflict resolution: Theory and practice*, (pp. 849-867). San Francisco: Jossey-Bass.
- Rahim, M. A. (2001). *Managing conflict in organizations*. Westport, Conn.: Quorum Books.
- Reiner, R. (2000). *The politics of the police*. 3rd Edition. Oxford: Oxford University Press.
- Reiner, R. (2010). *The politics of the police*. 4th Edition. Oxford University Press.
- Reiser, M. (1972). *The police department psychologist*. Springfield, IL: Charles C. Thomas Publisher.
- Rubinstein, J. (1973). *City police*. New York: Ballantine Books.
- Savitz, L. (1970). The dimensions of police loyalty. *The American Behavioral Scientist*, 13(5), 693.
- Sklansky, D. A. (2007). Seeing blue: Police reform, occupational culture, and cognitive burn-in. In M. O'Neill, M. Marks & A. Singh (Eds.), *Police occupational culture: New debates and directions* (Vol. 8, pp. 19-45). Oxford: JAI Press.
- Skolnick, J. H. (1966). *Justice Without Trial: Law Enforcement in a Democratic Society*. New York: John Wiley and Sons.
- Skolnick, J. H. (1994). *Justice without trial: Law enforcement in democratic society* (3rd ed.). New York: Wiley.
- Skolnick, J. H. (2004). A sketch of the police officer's "working personality." In B. W. Hancock & P. M. Sharp (Eds.), *Criminal justice in America*, 3rd Edition (pp. 100-124). Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Smith, D. J. & Gray, J. (1985). *Police and people in London: The PSI report* (Vol. 8). Gower Publishing Company, Limited.

- Tajfel, H. & Turner, J. C. (1979). An integrative theory of intergroup conflict. *The social psychology of intergroup relations*, 33(47), 74.
- Tajfel, H. (1981). *Human groups and social categories: Studies in social psychology*. CUP Archive.
- Toch, H. (2008). "Police Officers as Change Agents in Police Reform," *Policing and Society* 18, 1, 60-71.
- Turner, J. C. (1982). Towards a cognitive redefinition of the social group. *Social identity and intergroup relations*, 15-40.
- Turner, J. C. (1991). *Social influence*. Pacific Grove, CA: Brooks & Cole.
- Vallacher, R. R., Coleman, P. T., Nowak, A., Bui-Wrzosinska, L., Liebovitch, L., Kugler, K. & Bartoli, A. (2013). *Attracted to conflict: Dynamic foundations of destructive social relations*. Springer.
- Van Maanen, J. (1974). Working the street: A developmental view of police behavior. In H. Jacob (Ed), *The potential of reform of criminal justice* (pp. 83-130). Beverly Hills, CA Sage.
- Van Maanen, J. (1978). The asshole. In P.K. Manning & J. Van Maanen (Eds.), *Policing: A view from the street* (pp. 221-238). Chicago, IL: Goodyear Publishing Company.
- Vasilaki, R. (2016). Policing the crisis in Greece: the others' side of the story. Ανακτήθηκε από την ιστοσελίδα: http://eprints.lse.ac.uk/66290/1/lse.ac.uk_storage_LIBRARY_Secondary_libfile_shared_repository_Content_Vasilaki,%20R_New%20folderPolicing%20the%20crisis%20in%20Greece_Vasilaki_Policing_the_crisis_in_Greece.pdf
- Violanti, J. M., & Aron, F. (1995). Police stressors: Variations in perception among police personnel. *Journal of Criminal Justice*, 23(3), 287-294.
- Watson, D. (2005). Άτομα και θεσμοί: η περίπτωση της απασχόλησης. Στο M. Wetherell (Επ. Εκδ.), *Ταυτότητες, ομάδες και κοινωνικά ζητήματα* (σελ. 334-408). Αθήνα: Μεταίχμιο.

Westley, W. A. (1970). *Violence and the police: A sociological study of law, custom, and morality* (Vol. 28). Cambridge, MA: Mit Press.

Wetherell, M. (2005). Ομαδική σύγκρουση και η κοινωνική ψυχολογία του ρατσισμού. Στο M. Wetherell (Επ. Εκδ.), *Ταυτότητες, ομάδες και κοινωνικά ζητήματα* (σελ. 253-334). Αθήνα: Μεταίχμιο.

Wetherell, M., Laflèche, M., & Berkeley, R. (2007). *Identity, ethnic diversity and community cohesion*. Thousand Oaks, California: Sage.

Whetten D. A. and Cameron K. S (1991). *Developing Management Skills*, 2nd Edition. New York: Harper Collins.

Χατζούλη, Α. (2014). *Η ανάγκη του ανήκειν*. Αθήνα: Παπαζήσης.

Χρηστάκης, Ν. (2016). *Ψυχοκοινωνιολογία των μαζικών επικοινωνιών*. Αθήνα: Guttenberg.

Χρηστάκης, Ν. (2010). *Το πρόσωπο και οι άλλοι*. Αθήνα: Παπαζήσης.

Χρηστάκης, Ν. (2002). ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ" ΟΡΙΑΚΗ" ΟΔΗΓΗΣΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑΣ: Η ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΕΥΣΗ ΩΣ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΔΙΑΚΙΝΔΥΝΕΥΣΗ. *Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών*, 108, 108-109.

Χρυσόχοου, Ξ. (2011). *Πολυπολιτισμική πραγματικότητα. Οι κοινωνιοψυχολογικοί προσδιορισμοί της πολιτισμικής πολλαπλότητας*. Αθήνα: Πεδίο.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

1. Άξονες Συνέντευξης

A. Αναγνωριστικές ερωτήσεις

1. Μίλησε μου για τον εαυτό σου και την οικογένεια σου (ότι έρχεται στο μυαλό σου, οικογενειακό πλαίσιο, καταγωγή κ.α.)
2. Ενδιαφέροντα, δραστηριότητες και πιθανά εκπαιδευτικά προγράμματα που ακολουθείς ή ενδιαφέρεσαι να συμμετάσχεις;

B. Περιγραφή πορείας ζωής εντός της αστυνομίας

1. Πόσα χρόνια εργάζεσαι στην αστυνομία και που υπηρετείς την παρούσα περίοδο;
2. Πως αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;
3. Περιέγραψε μου την εμπειρία σου σαν αστυνομικός (από την είσοδο στη σχολή και μέχρι και σήμερα)
4. Ανέφερε μου γεγονότα που σε έχουν επηρεάσει έντονα κατά τη διάρκεια της δουλειάς σου.
5. Αισθάνεσαι ότι η αστυνομία έχει δικό της τρόπο ζωής, αξίες και κανόνες; Αν ναι πως τους αντιλαμβάνεσαι;
6. Πως θα περιέγραφες τις σχέσεις μεταξύ των συναδέλφων σου;
7. Πως έχουν δημιουργηθεί αυτές οι σχέσεις; Επηρεάζουν τη ζωή σου εντός και εκτός της εργασίας;

Δ. Εμφάνιση της σύγκρουσης και αντιμετώπιση της

1. Έχεις έρθει σε αντιπαράθεση με συναδέλφους σου; Αν ναι για ποιους λόγους;
2. Περιέγραψε μου μία έντονη σύγκρουση που βίωσες με ένα συνάδελφο.
3. Πως το διαχειρίστηκες; (προσέγγιση στη σύγκρουση και αντιμετώπιση της)
4. Πως επιλύθηκε η σύγκρουση;

E. Ικανοποίηση από την εργασία και προτάσεις

1. Αισθάνεσαι ικανοποιημένος από τη δουλειά σου;
2. Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί;

2. Στοιχεία Συμμετεχόντων

Συμμετέχοντες	Ηλικία	Χρόνια υπηρεσίας	Βαθμός	Υπηρεσία
Θησέας	30	13	Αστυφύλακας	Ασφάλεια
Γιώργος	38	17	Αρχιφύλακας	ΔΙ.ΑΣ.
Νίκος	26	6	Ειδικός Φρουρός	ΔΙ.ΑΣ.
Ηλίας	31	6	Ειδικός Φρουρός	ΔΙ.ΑΣ.
Τάσος	30	12	Αστυφύλακας	Ασφάλεια
Αντώνης	26	8	Αστυφύλακας	Ο.Π.Κ.Ε.
Μάριος	31	14	Υπαρχιφύλακας	Ασφάλεια
Σπύρος	37	19	Ανθυπαστυνόμος	Ασφάλεια
Δημήτρης	38	17	Υπαρχιφύλακας	ΔΙ.ΑΣ.
Θανάσης	27	8	Αρχιφύλακας	Αστυνομικό Τμήμα
Γιάννης	31	13	Υπαρχιφύλακας	Ασφάλεια
Κωνσταντίνος	38	17	Ανθυπαστυνόμος	Ο.Π.Κ.Ε.
Αχιλλέας	30	6	Ειδικός Φρουρός	ΔΙ.ΑΣ.
Αλέξανδρος	37	17	Υπαρχιφύλακας	ΔΙ.ΑΣ.
Ηρακλής	34	17	Υπαρχιφύλακας	Ο.Π.Κ.Ε.

Επεξήγηση συντομογραφιών:

1. ΔΙ.ΑΣ. (Δίκυκλη Αστυνόμευση)
2. Ο.Π.Κ.Ε. (Ομάδα Πρόληψης και Καταστολής Εγκληματικότητας)

3. ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

3.1 Θησέας

Σ: Για αρχή θα σου κάνω μία ερώτηση... μίλησέ μου λίγο για τον εαυτό σου, για την οικογένεια σου, από που είσαι έτσι λίγο βιογραφικά στοιχεία.

Ε: Είμαι από το Άργος Αργολίδος, μπήκα στην αστυνομία το 2004 επειδή είχε μπει και ο αδερφός μου βασικά οπότε ακολουθώ τα χνάρια του... δεν το είχα σκεφτεί και εγώ μου άρεσε είναι πολύ καλή επιλογή, στη σχολή ήταν πάρα πολύ καλά.

Σ: Θα ήθελες να μου μιλήσεις λίγο πρώτα για σένα;

Ε: Είμαι από το Άργος, γενικά είμαι ήσυχος σαν άνθρωπος δεν νευριάζω εύκολα εκτός εάν τσιτώσει κάποιος δηλαδή έχω θέματα με την πειθαρχία πάρα πολλά...

Σ: Έχεις θέματα με την πειθαρχία;

Ε: Ναι έχω θέμα πολύ... την τηρώ μου αρέσει η πειθαρχία ρε παιδί μου και όταν κάποιος δεν πειθαρχεί μου γυρίζει τα μυαλά πάρα πολύ.

Σ: Οι γονείς μου μένουν στο Άργος;

Ε: Οι δικοί μου μένουν στο Άργος ναι εκεί μεγάλωσα... είναι από χώρια βέβαια της Αργολίδος αλλά εκεί μεγάλωσα εκεί μεγαλώσαμε από μικροί.

Σ: Τι ενδιαφέροντα έχεις πέρα από την αστυνομία;

Ε: Παραδοσιακούς χορούς, το ντραμς τα τελευταία τέσσερα χρόνια φυσικά καλά δεν το συζητάω για μπάσκειτ και άλλα τέτοια πράγματα πάρα πολύ... και σινεμά αρκετά.

Σ: Άρα καλλιεργείς κυρίως το πνεύμα.

Ε: Εννοείται και γυμναστήριο, τρέξιμο αυτά μου αρέσουν όλα ότι μπορώ να κάνω από αυτά... το πνεύμα μου βγήκε τώρα προς το τέλος τα τελευταία χρόνια.

Σ: Για ποιο λόγο ασχολείσαι με το τρέξιμο και αυτά που λες;

Ε: Γιατί δεν θέλω να αφήσω τον εαυτό μου, μου αρέσουν αυτά και μου έχουν γίνει πλέον συνήθεια ειδικά το τρέξιμο νιώθω δηλαδή ότι δεν κουράζομαι καθόλου δεν κουράζομαι τώρα πλέον από τότε που το ξεκίνησα πιάνω τον εαυτό μου να είναι πιο δυνατός.

Σ: Το ξεκίνησες για σένα...

E: Για πάρτη μου στην αρχή τώρα νταξει κάτι ψιλοαγώνες που γίνονται θα πάρω μέρος.

Σ: Εννοώ δεν σε προκάλεσε η αστυνομία να το ξεκινήσεις;

E: Καθόλου καθόλου όχι όχι.

Σ: Πώς αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

E: Ήταν πολύ μεγάλο κίνητρο ο αδερφός μου δεν το συζητάω και επειδή έβλεπα ότι είμαστε τρία αδέρφια... είμαι ο μικρότερος... ο δεύτερος αδερφός επειδή πάλευε με πανεπιστήμια με αυτά και είδα ότι δεν τραβούσε ενώ ο άλλος μου αδερφός μπήκε κατευθείαν μισθό... ο μισθός είναι πάρα πολύ σημαντικός παράγοντας με κίνηση προς τα κει δεν είχα κάποιο θέμα με την αστυνομία οπότε και γενικά με τις στρατιωτικές σχολές... δεν ήταν μόνο η αστυνομία απλά έκασε η αστυνομία με τους βαθμούς.

Σ: Ο αδερφός σου είχε περάσει νωρίτερα;

E: Ναι ναι πέρασε το 1999.

Σ: Και τι εικόνες έβλεπες από τον αδερφό σου;

E: Από τον αδελφό μου οικονομικές καλές, με τις παρέες του που είχε από κει πολύ καλές δυσκολίες γιατί ήταν και αυτός στα ματ πολλές δυσκολίες... δηλαδή τον είχα πετύχει να γυρνάει στο σπίτι και να λέει έλα έλα στην αστυνομία θα περάσεις καλά αλλά σε γενικές γραμμές πολύ καλά... έκανε γρήγορα οικογένεια την κράτησε δηλαδή είδα ότι προχωρούσε πολύ καλά σε σχέση με τον άλλον τον αδελφό ο οποίος δυσκολευόταν πολύ στο να βρει δουλειά το πάλευε έπρεπε να ψάξει να βρει οπότε αυτό ήταν κάτι που με κίνησε και προς τα εκεί.

Σ: Πολύ ωραία... είπαμε ότι δουλεύεις από το 2004 στην αστυνομία σωστά;

E: Το 2004 μπήκα στη σχολή και βγήκα το 2006 σε υπηρεσίες έξω.

Σ: Σε ποια σχολή πήγες;

E: Στη Νάουσα.

Σ: Θες να μου περιγράψεις πώς ήταν η σχολή τις πρώτες μέρες, η φοίτηση εκεί;

E: Πήγα μόνος μου ξεκίνησα πήγα μόνος μου στη σχολή... ήταν βέβαια η πρώτη φορά που φεύγεις έτσι από το σπίτι πολύ σημαντική εμπειρία δεν θα την ξεχάσω ήταν φοβερή η πρώτη μέρα και οι πρώτες μέρες ήταν πολύ ψαρωτικές δηλαδή θα μου μείνει όλη η

βασική εκπαίδευση θα μου μείνει όλη όλη... υπήρχε πολύ τρέξιμο σε εμάς δεν ξέρω για τις άλλες σχολές που λέγανε τι κάνανε αλλά ευτυχώς έπεσα σε πάρα πολύ καλά παιδιά και θάλαμο και η χρονιά μου νομίζω ότι ήταν καλή... η πρώτη χρονιά μου έχει μείνει αξέχαστη δηλαδή παρόλες τις δυσκολίες που είχε τρεξίματα, εκπαίδευση, διαβάσματα και αυτά ήταν από τις καλύτερες που είχα περάσει στη ζωή μου ήταν από τις καλύτερες... η δεύτερη χρονιά εντάζει λίγο πιο χαλαρή.

Σ: Τι σου άρεσε δηλαδή στη σχολή πιο πολύ;

Ε: Μου άρεσε που ήμασταν με πολλά παιδιά και ήμασταν καλά παιδιά δηλαδή κάναμε παρέα και ήταν καλή παρέα την κρατήσαμε αρκετό καιρό... μου άρεσε και η εκπαίδευση μετά που βγαίναμε που φύγαμε με τις εκλογές διάφορα ταξιδάκια, πηγαίναμε όλοι μαζί κάναμε τέτοια πράγματα δηλαδή μου άρεσε γενικά η ομάδα μου άρεσε... από τότε είχα ξεκινήσει και έβλεπα ότι μου αρέσει πολύ δηλαδή δεν είχα πρόβλημα να είμαι με πολλά άτομα μαζί σε ένα θάλαμο περνούσαμε ωραία υπήρχε ένα ωράριο, υπήρχε η στολή, εμένα δεν με πειράζει μόνο αυτό όλοι φοράμε το ίδιο πράγμα, έπρεπε να σηκωνόμαστε την ίδια ώρα, να τρώμε δεν με πειράζουν καθόλου.

Σ: Σου άρεσαν δηλαδή;

Ε: Μου άρεσαν ναι ναι ήταν σαν μία συνέχεια του σχολείου βασικά από εκεί και πέρα.

Σ: Ναι έχεις ένα δίκιο σε αυτό... και εμένα σαν το σχολείο μου φάνηκε.

Ε: Ναι αυτό απλά ήμασταν κλεισμένοι στις αρχές εντάζει το εσώκλειστο ήταν ένα σοκ.

Σ: Πρακτική που πηγές;

Ε: Πρακτική την πρώτη χρονιά πήγα τρεις μήνες στο Άργος... έμεινα ασφάλεια, τμήμα, τροχαία τα πέρασα μετά πήγα στα Χανιά.

Σ: Πώς ήταν η πρακτική σου;

Ε: Πάρα πολύ καλές η τροχαία μου άρεσε τους πρώτους μήνες που βγήκα έξω μου άρεσε πάρα πολύ μετά το τμήμα εντάζει αδιάφορο δεν είδα και πολλά πράγματα και το χειρότερο μου ήταν η ασφάλεια ο τρίτος μήνας που έλεγα δεν θέλω να πάω στην ασφάλεια.

Σ: Για ποιο λόγο σου άρεσε το κάθε τι από αυτά.

E: Η τροχαία ήταν καθαρή υπηρεσία δηλαδή δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα άλλο ούτε να τα πάρεις δηλαδή δεν έβλεπες κάτι κακό δηλαδή έκανε κάποιος μία παρανομία τον έγγραφες τελείωσε... έκανες τα μπλόκα σου που σαν νέος δούλευες και σου άρεσε αυτό το πράγμα που σταματούσες να κάνεις τους ελέγχους και όλα αυτά το τμήμα ήταν πάλι... είδα κάποιες νεκρούς και τέτοια το οποίο και αυτό είχε κάποιο ενδιαφέρον σε έβαζε στη δουλειά κατευθείαν και σκοπιές και τέτοια σαν δόκιμος που δεν μου άρεσε... η ασφάλεια υπήρχε και γενικά λίγο βρωμιά υπήρχαν έβλεπα πολλά πράγματα δεν ήταν και πολύ καλοί εκεί πέρα στις συμπεριφορές με κρατούμενους με αυτά... εμένα δεν μου αρέσουν αυτά γενικά με κρατούμενους.

Σ: Δηλαδή προτιμούσες μία υπηρεσία με καθαρό αντικείμενο.

E: Με καθαρό αντικείμενο ναι δηλαδή από τότε η ασφάλεια δεν μου είχε κάτσει καλά μπορεί να ήταν τυχαίο γεγονός βέβαια δεν το συζητάμε αλλά η ασφάλεια της επαρχίας αυτής δεν μου άρεσε καθόλου και ο διοικητής ήταν... είχα ζήσει δηλαδή και στιγμές που δεν μου άρεσαν περίεργες φάσεις σαν εμπειρία και σαν νέο παιδί δεν μου έκατσε καλά αυτό το πράγμα.

E: Μετά πήγες Χανιά;

Σ: Μετά πήγα Χανιά στο αεροδρόμιο που ήταν φανταστικά... ήταν ο κολλητός του αδερφού μου που τώρα του βάφτισα το παιδί και είμαστε κουμπάροι και ήταν μόνος του εκεί πέρα μου λέει έλα έχουμε σπίτι οπότε πήγαμε παρόλο που έκανα τριάντα χιλιόμετρα να πάω και να έρθω γιατί ήταν μακριά... ήταν πάρα πολύ καλά και εκεί υπηρεσιακά πολύ καλά με τα ρεπό τους και αυτά έβλεπες αεροδρόμιο πολύ κόσμο πολύ ωραία και φυσικά η ζωή στα Χανιά φοβερή τρεις μήνες το καλοκαίρι στο νησί ήταν φανταστικά.

Σ: Υπηρεσιακά ήταν καλά.

E: Υπηρεσιακά ήταν καλά ναι ναι αρκετά καλά.

Σ: Σου άρεσε το αντικείμενο που είχε το αεροδρόμιο;

E: Δεν κάναμε κάτι το ιδιαίτερο πέρα από τους ελέγχους που είδες κάτι διαφορετικό... γιατί το κάναμε αυτό με τα γκαρετ να ψάχνεις τις πύλες που είναι γιατί αυτό το κάναμε εμείς ήταν ωραίο αλλά έχει και αρκετή σκοπιά και εκεί... απλά έβλεπες αεροπλάνα

έβλεπες κάτι διαφορετικό ήταν η Σούδα δίπλα έβλεπες τα μαχητικά ήταν κάτι διαφορετικό για εμένα πολύ ωραίο.

Σ: Μόλις βγήκες από τη σχολή που πηγές;

Ε: Μόλις βγήκα από τη σχολή τοποθετήθηκα στη τροχαία...

Σ: Το όνειρό σου...

Ε: Το όνειρο μου ναι παρόλα αυτά δεν ήθελα να πάω στην τροχαία μετά από κάποιο καιρό... μόλις πήγα ήρθαν και δύο παιδιά που ήμασταν μαζί στον ίδιο θάλαμο... εκεί που πήγα ήταν από τις καλύτερες τροχαίες που είχα πάει με πάρα πολλή δουλειά βέβαια παρόλα αυτά ήταν σαν οικογένεια εκεί πέρα... είχαμε πολύ καλό διοικητή οπότε νομίζω ότι ο διοικητής κρατάει και τα άτομα είναι η κεφαλή... μάθαμε πάρα πολλά πράγματα είδαμε καλά είδαμε... ήταν νούμερο ένα σε θανατηφόρα σου αλλάζει γενικά... καλά εκεί η τροχαία νομίζω ότι σου αλλάζει πολύ την ψυχολογία το πως οδηγείς μετά έξω τα σκέφτεσαι πάρα πολύ καλά ζήσαμε πολύ άσχημες στιγμές σκοτώθηκε και συνάδελφος σε τροχαίο και είχαμε δηλαδή τα ζήσαμε όλα ήταν ανάμεικτα... βέβαια μετά τη δουλειά το είχαμε στάνταρ ότι θα βγαίναμε όλοι μαζί για αυτό ήταν οικογενειακό τελείως το κλίμα πάρα πολύ.

Σ: Δηλαδή πως θα το χαρακτήριζες οικογενειακό το κλίμα; πώς δημιουργήθηκε αυτό;

Ε: Αυτό επειδή υπήρχε πολύ νεολαία κυρίως οπότε είχαμε τα ίδια ενδιαφέροντα συνήθως υπήρχαν άτομα όταν πήγα εγώ δεν είχαμε δηλαδή πρόβλημα ούτε με άτομα ούτε με οχήματα μετά χάλασε λίγο προς το τέλος όταν έφυγα... υπήρχε καλή συνεργασία, υπήρχε αυτό το καθαρό αντικείμενο δεν το συζητάω και συνήθως πολλές φορές κάναμε αυτές τις εξόδους που ήταν οι περισσότεροι εκεί οπότε αυτό δεν υπήρχε δηλαδή πολύ κουτσομπολιό και μέσα στην υπηρεσία.

Σ: Δηλαδή είχατε και σχέσεις...

Ε: Είχαμε σχέσεις και με υπαστυνόμους δηλαδή και με το διοικητή είχαμε πολύ καλές σχέσεις γενικά όλο το προσωπικό δεν ήταν απόμακρο όλο αυτό το πράγμα και ήταν και γενικά... είχε πολύ πλάκα ο διοικητής που είχαμε εκεί πέρα ήταν μορφή ήτανε πολύ μορφή μας έβριζε μας έκανε αλλά με τον τρόπο του...

Σ: Σας έκανε να δουλεύετε.

E: Ναι ήταν πολύ καλό αυτό ρε παιδί μου... περιμέναμε να τον ακούσουμε στον ασύρματο να δούμε τι θα πει να γελάσουμε, να κάνουμε... ήταν πολύ καλό και δεχθήκαμε πολύ και με τα παιδιά εκεί γενικά και έχουμε κρατήσει και με άλλους μέχρι και τώρα ενώ έχουν φύγει Θεσσαλονίκη και αυτά είμαστε πολύ κολλητοί.

Σ: Σημαντικό πολύ σημαντικό... και μετά από την τροχαία;

E: Μετά την τροχαία άλλαξε ο διοικητής, είχε ήδη δημιουργηθεί η ΔΕΛΤΑ κανά μήνα, είχαν πάει κάτι παιδιά από την τροχαία εκεί και μας είπαν ελάτε να δείτε κάτι διαφορετικό δηλαδή έγινε το Μάιο του 2009... εγώ πήγα τον Ιούνιο μετά από δύο μήνες.

Σ: Πήγες ΔΕΛΤΑ και εσύ.

E: Πήγα ΔΕΛΤΑ και εγώ και μας είπαν ελάτε είναι καλά έχει καλό ωράριο το ένα το άλλο και λέω εφόσον την τροχαία μπορώ να τη βρω παντού σε οποιαδήποτε διεύθυνση γιατί να μην πάω σε μία άμεση δράση τουλάχιστον να αλλάξω διεύθυνση και να πάω και εκεί.

Σ: Το ξέρεις ότι είσαι ο μόνος που μου λέει ότι πήγε εθελοντικά στη ΔΕΛΤΑ.

E: Αλήθεια;

Σ: Ναι.

E: Ναι πήγα εθελοντικά έκανα αίτηση... μετά από μία εβδομάδα μας πήραν τηλέφωνο... πάλι ένα παιδί από τη Θεσσαλονίκη που ήμασταν μαζί στην τροχαία και λέμε να πάμε μαζί εντάξει μηχανάκι ήξερε αυτός εγώ δεν ήξερα απλά είχα δίπλωμα δεν οδηγούσα και λέμε άμα γίνεται να πάμε μαζί... μας έβαλαν στην ομάδα λέγαμε να πάμε όπου να ναι εκτός από τα Εξάρχεια ξέρω γω... πήγαμε Εξάρχεια δηλαδή ομάδα των Εξαρχείων αυτό... θέλαμε να πάμε στα παιδιά που είχαν πάει σε άλλες ομάδες και μας είπαν θα σας πάρουμε εμείς μάλλον αλλά τελικά μας πήγαν στα Εξάρχεια... δυνατή υπηρεσία πολύ εντάζει από εκεί...

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις λίγο πως εννοείς ήταν δυνατή υπηρεσία;

E: Ήταν τελείως διαφορετικό με την τροχαία και όσα είχα δει... καταρχάς μόνο αυτά που φόραγες που έβγαίνες έξω με κράνη, με μηχανάκια από την αρχή έμπαινε σε μία φάση εγώ καταρχάς μπήκα χωρίς εκπαίδευση... δηλαδή ξεκινάς να μπεις κάπου χωρίς να έχεις εκπαιδευτεί αυτό ήταν σαν να το χτίσαμε εμείς σιγά σιγά βήμα βήμα δηλαδή

μέσα από τα λάθη μας χτίσαμε εμείς την υπηρεσία μας, μόνοι μας δεν έχει ξαναγίνει κάτι τέτοιο όπως ήταν τα ματ που θα σε βάλουν ένα μήνα στην υπηρεσία να δεις ότι έτσι πάμε, έτσι κάνουμε τέλος... ήταν ένας επικεφαλής σου έλεγε δυο-τρία πράγματα που έπρεπε να τα ακολουθήσεις για την ασφάλειά σου και από εκεί και πέρα προσπαθούσες και εσύ να δεις πως πάει το πράγμα και όλοι μαζί οι ομάδες σιγά σιγά ξεκινήσαμε να δούμε πώς θα ενεργούμε... δεν μας είχε πει κανένας... δηλαδή η ΔΕΛΤΑ ξεκίνησε λίγο τυφλά και ξεκινήσαμε το χτίσαμε εμείς αυτό το πράγμα υπήρχε δέσιμο πολύ και πρέπει να υπήρχε δέσιμο δεν γινόταν διαφορετικά.

Σ: Για ποιο λόγο έπρεπε να υπάρχει αυτό το δέσιμο πιστεύεις;

Ε: Γιατί εντάξει εκεί ξεκινήσαμε... εγώ έβλεπα είσαι με μία ομάδα είμαστε τώρα δέκα άτομα περίπου δεν μπορείς να τα πηγαίνεις και με τους δέκα καλά... εσύ είχες τις δικές σου τρέλες εννοείται δεν γινόταν... έπρεπε ο επικεφαλής να ήταν πολύ σημαντικός και πολύ δυναμικός για να υπάρχουν ισορροπίες όμως ήσουν με αυτούς τους δέκα ανθρώπους κάθε μέρα μαζί έπρεπε να επιβιώσεις και εσύ σε αυτό το πράγμα... υπήρχε και το πείραγμα δεν το συζητάω αυτό που λένε bullying full όσο δεν πάει... υπήρχε ο νέος, ο παλιός αλλά δεν είχαμε ιδιαίτερο πρόβλημα... εμείς με το παιδί που πήγαμε εκεί γιατί οι περισσότεροι ήταν φρουροί αμέσως οπότε αμέσως αμέσως και οι δυο δώσαμε να καταλάβουν ότι είμαστε σοβαροί είμαστε σοβαροί από την αρχή και μας έκαναν και επικεφαλείς... αναγκαστικά γίναμε επικεφαλείς έφυγε ο αρχιφύλακας που είχαμε και μείναμε εμείς οι δύο πίσω οπότε αναγκαστικά πήραμε ευθύνες χωρίς να το θέλουμε στην ουσία εντάξει.

Σ: Πώς σου φάνηκε όταν ανέλαβες ευθύνες;

Ε: Ήταν ευθύνη μεγάλη δηλαδή έστω αυτά τα δέκα άτομα τα οποία δεν είναι πάρα πολλά έχεις...

Σ: Είναι δέκα άτομα...

Ε: Είναι δέκα άτομα παίζεις με τις ζωές τους ακόμα και τίποτα να μη συνέβαινε... το πώς θα κάτσουμε και τι θα γίνει... ήμασταν και μία ομάδα στόχος... ήσουν ο πρώτος που θα ζητούσαν ευθύνες από τα ρεπό όμως και τις ολιγόωρες πώς θα οργανώσεις και την ομάδα σου ζήτηγαν ο καθένας το μακρύ του και το κοντό του τις άδειες το καλοκαίρι που έπρεπε να τις οργανώσεις... δεν υπήρχε... μαχαιριές πισωπλάτες, μπροστά, μπουνίδια κακός χαμός κατά τα άλλα όμως ήταν εμένα μου έχει λείψει

βασικά πάρα πολύ γιατί δεν έφυγα από εκεί οικειοθελώς για αυτό το λόγο κυρίως όχι τίποτε άλλο... ότι ήμασταν θύματα κάποιες φορές το βλέπαμε και εμείς που μας έβαζαν σαν τα κοτόπουλα να βγάζουμε δουλειές... ναι υπήρχαν πολύ άσχημες στιγμές που ζήσαμε με τα επεισόδια και με όλα αυτά παρόλα αυτά εκείνοι που μείναμε τελικά βλέπαμε ότι αυτό το θέλαμε που καθόμασταν αλλιώς μπορούσαμε να είχαμε φύγει... διοίκηση δεν υπήρχε οπότε ότι κάναμε ήταν τελείως... αυτό που λέγαν ότι δρούσαμε ανεξέλεγκτα ναι υπήρχε αυτό το πράγμα γιατί δεν υπήρχαν επικεφαλείς... τώρα εγώ είχα κάνει και αλλαγάρχη σε μία φάση οπότε δεν υπάρχει ένας αλλαγάρχη ένας υπαστυνόμος... ο διοικητής δεν ασχολείται, δεν κάνει προσπαθείς να κάνεις και λίγο μόνος σου.

Σ: Το κλίμα στη ΔΕΛΤΑ πως ήταν;

Ε: Το κλίμα στη ΔΕΛΤΑ... γενικά σαν σύνολο όχι των ομάδων;

Σ: Γενικά σαν σύνολο και στην ομάδα όπου έχεις μία πρώτη άποψη.

Ε: Στην ομάδα εντάξει εγώ είχα και θέματα πάρα πολλά και με παιδιά για λόγους πειθαρχίας γιατί ερχόντουσαν και καινούργια παιδιά τα οποία... δεν έχω πρόβλημα με το βαθμό και αυτά απλά όταν πας σε μία καινούρια υπηρεσία κρίνω από τον εαυτό μου εγώ ήμουν κότα τελείως και μου λένε αυτό τέλος πάρε τον πυροσβεστήρα και κάτσε γωνία τέλος αυτό... όταν αρχίζουν και τσινάνε θα πας να κάνεις αυτό και γυρνάει από τις δύο πρώτες μέρες και λέει γιατί εγώ εντάξει... λίγο υπήρχαν τέτοιες κόντρες πάρα πολλές πάρα πολλές τέτοιες κόντρες επειδή πολλές φορές και σε μία προς το τέλος βασικά γινόταν αυτό δεν υπάρχει δουλειά... όταν δεν υπάρχει δουλειά ασχολείσαι με ότι νάνε να έχεις να αρπαχτείς... υπήρχαν αρπάγματα.

Σ: Τι αρπάγματα υπήρχαν;

Ε: Υπήρχαν αρπάγματα του τύπου... κάποιος δεν δεχόντουσαν ότι παρόλο που ήταν φρουροί με πολλά χρόνια υπηρεσίας ερχόταν ένας αστυφύλακας και κάνει επικεφαλής και του κάνει κουμάντο δεν το δεχόντουσαν αυτό... οπότε έκαναν του κεφαλιού τους δεν ήθελαν να σου δώσουν αυτή την τέτοια ότι εσύ είσαι ανώτερος από εμένα δεν υπήρχε αυτό... υπήρχε πολύ νεολαία μετά όπου πολλοί δεν είχαν περάσει αυτό που λένε ο στρατός... πολλές φορές είναι καλό που λέγανε γιατί και πολλοί που έχουν πάει στρατό και ειδικές δυνάμεις από πειθαρχίες και αυτά τα είχαν ούτε στο μισό.

Σ: Θεωρείς ότι εκεί πέρα είχε περισσότερη πειθαρχία από αλλού.

Ε: Ναι πιστεύω ναι αυτό που λέγαν ότι εμείς έχουμε πάει στρατό και έχουμε κάνει και έχουμε ρανει δεν νομίζω ότι ισχύει... καλά είναι και στον άνθρωπο η πειθαρχία είναι στον άνθρωπο... στο στρατό σίγουρα τους ζορίζανε και ήταν όλοι αυτό σε μας ήταν λίγο πολύ πιο χαλαρά όχι λίγο πολύ πιο χαλαρά η αστυνομία σε σχέση με το στρατό.

Σ: Εσύ πήγες το 2009;

Ε: Πήγα το 2009 ναι.

Σ: Πότε έφυγες;

Ε: Έφυγα το 2016... το 2015 που διαλύθηκε.

Σ: Έκατσε έξι χρόνια... τώρα που είσαι;

Ε: Τώρα έχω πάει στην ασφάλεια στη γραμματεία ενός τμήματος... μετά από την ΔΕΛΤΑ με πήγαν στα ΥΑΤ... δεν ήταν επιλογή μου με πήραν μετά από συνέντευξη βασικά δεν μου αρέσει εκεί γιατί πήγα χωρίς να έχω κανέναν από την ομάδα μου ήμουν... ένιωσα δηλαδή πραγματικά σαν δόκιμος την πρώτη μέρα με το σακίδιο βάλει εδώ τις τέτοιες να περνάμε σιγά σιγά να πάρουμε τα δημόσια υλικά... δεν με τρώμαζε το αντικείμενο γιατί το είχα δουλέψει εντάξει σίγουρα είναι κάτι διαφορετικό γιατί σε θέλει τελείως σώμα με σώμα και περιμένεις άλλα πράγματα δεν το συζητάω... απλά ήτανε τα ωράρια τελείως διαφορετικά τα οποία αυτά με κουράσανε πάρα πολύ... υπήρχε αυτό το στάσιμο που είσαι σε μία κλούβα που δεν κάνεις απολύτως τίποτα όλη την ώρα δεν μου άρεσε πάλι όλο αυτό αλλά το χειρότερο ήταν ότι δεν είχα κανένα δικό μου κανέναν... και αυτό με πείραξε ψυχολογικά δηλαδή έπρεπε να ξανακάνω καινούργιες γνωριμίες, καινούργια πράγματα και αυτό δεν το ήθελα εγώ.

Σ: Πάλι από την αρχή δηλαδή.

Ε: Πάλι από την αρχή τελείως... τουλάχιστον στο τμήμα που πήγα είχα γνωστούς.

Σ: Άρα νιώθεις καλύτερα να πας κάπου όπου ήταν...

Ε: Ήθελα να είναι επιλογή μου τουλάχιστον.... Στα ΥΑΤ δεν ήταν επιλογή μου να πάω... ήθελα τουλάχιστον αφού με διαλύσανε με διώξανε χωρίς τη θέλησή μου να πάω κάπου που ήθελα τουλάχιστον... μετά από κάποιο καιρό δεν είναι πολλά τα χρόνια εντάξει δεν το συζητάω ότι είμαι παλιός αλλά θα ήθελα να πάω κάπου που θέλω.

Σ: Έχεις χρόνια δυνατής εμπειρίας σε μία δυνατή υπηρεσία... έχεις περιστατικά να περιγράψεις από τη ζωή σου και στη ΔΕΛΤΑ, στην τροχαία, κάπου κάποια που να σου έχουν μείνει;

Ε: Από την τροχαία θανατηφόρα και σε γιορτές που δεν είχαν πεθάνει ακόμα και πέθαιναν σε εμάς... μου έχουν μείνει αυτά τα πράγματα.

Σ: Πώς το αντιμετωπίζεις αυτό;

Ε: Στην αρχή εντάξει ήταν πολύ δυνατό συναίσθημα ειδικά όταν πηγαίναμε στο νοσοκομείο μας πείραζε πάρα πολύ που έβλεπες τους γονείς δεν ήξερες τι να τους πεις δεν υπήρχε ψυχολόγος στο νοσοκομείο ώστε να τους μιλήσει για να τους πει δυο πράγματα... προσπαθούσες να τους πεις ψέματα να τους καθησυχάσεις μετά το καταλαβαίνουν και έβλεπες όλη αυτή την τραγωδία που γινόταν εκεί πέρα στο νοσοκομείο και γενικά στα τροχαία έχουν μείνει πολλά πολλά τέτοια θανατηφόρα που και νέα παιδιά... που αυτά σε στιγματίζουν πραγματικά... μετα σκεφτόσουν πολύ διαφορετικά και αυτό... από την ΔΕΛΤΑ ΔΕΛΤΑ που έχω παρατηρήσει που μου έχει μείνει ήτανε ότι από τη στιγμή που έφυγα από τη ΔΕΛΤΑ σταμάτησα να παραμιλάω στον ύπνο μου.

Σ: Από την ώρα που έφυγες από τη ΔΕΛΤΑ;

Ε: Ναι η γυναίκα μου μου λέει ότι από την ώρα που έφυγες δεν παραμιλάς... παραμιλούσα δηλαδή ήμουν σε μία ένταση στον ύπνο μου γενικά.

Σ: Από τι πιστεύεις προκλήθηκε αυτό;

Ε: Αυτό πιστεύω και από την πίεση που δεχόμασταν πολλές φορές μου είχε προκαλέσει και ψυχολογικό δηλαδή πηγαίναμε προς το κέντρο, προς το σύνταγμα περνάγαμε από κάποιους δρόμους που ήταν πιο στενοί και σκεφτόμουνα αυτήν την πίεση που δεχόμασταν από τον κόσμο να περνάς μέσα από τον κόσμο και να νιώθεις... γιατί ήταν δυναμικές οι διαδηλώσεις τότε όταν ήμασταν εμείς και σκεφτόμασταν και τους έλεγα πάμε να φύγουμε καλύτερα εντάξει δεν ήμουν, δεν ένιωθα καλά... τους λέω πάμε να φύγουμε να κάτσουμε κάπου αλλού να μην καθόμαστε εδώ σε κάποιες καφετέριες και αυτά γιατί είχα ζήσει σκηνικά ρε παιδί μου που δεν ήθελα να ήμουν εκεί πέρα... ένιωθα την ένταση και σκεφτόμουν αυτό το πράγμα.

Σ: Ένιωθες ότι κινδυνεύεις δηλαδή;

Ε: Όχι ότι κινδυνεύα ότι ήμουν σαν εγκλωβισμένος όταν περνούσαμε με τα μηχανάκια έβλεπες τον κόσμο δηλαδή και έλεγες θα βγω; δε θα βγω τώρα από εδώ; θα βρω μία διέξοδο; τουλάχιστον να βγούμε κάπου όχι να πέσω να παλέψω να βρω μία διέξοδο να βγούμε κάπου ανοιχτά γιατί έβλεπες όλο τον κόσμο να είναι από πάνω σου αυτό... χωρίς να σου κάνει πολλές φορές κάτι αλλά αυτή η πίεση να σου φωνάζει και να είναι δίπλα σου... όλη αυτή η πίεση σου προκαλεί μία πίεση γενικά να είναι τόσο πολύ κόσμος δίπλα σου γενικά.

Σ: Έχεις κάποιο δυνατό περιστατικό εκεί στη ΔΕΛΤΑ; θα μου πεις τώρα κάθε μέρα με τα μνημόνια και αυτά...

Ε: Ναι δυνατό περιστατικό ήταν όταν στη μητροπόλεως το πρώτο που μας έχει τύχει το πρώτο μνημόνιο πέντε Μαΐου που μπήκαμε και στην μητροπόλεως ανάποδα... μπήκε ο επικεφαλής μας πρώτος γιατί είχε το βέστρον τον κουκούλωσαν όλα τα άτομα και πήγαμε όλοι εκεί πάνω και μας κουκούλωσαν όλα τα άτομα και άρχισαν οι φουσουνιέρηδες από τα ματ... μας πέταγαν φουσουνιές πάνω μας φυσικά για να διώξουν τον κόσμο δεν βλέπαμε τίποτα χαθήκαμε σαν ομάδα γενικά γιατί ο καθένας πήγαινε από εδώ και από εκεί άλλοι τον τραβάγανε τα άτομα και τελικά βρεθήκαμε ευτυχώς όλοι μαζί στο Ζάππειο... μετά από κάποια ώρα βρεθήκαμε στο Ζάππειο ο καθένας κάπως διαφορετικά.

Σ: Εσύ πώς βρέθηκες;

Ε: Εγώ με άλλους τρεις ευτυχώς πήραμε τα μηχανάκια είχε χαθεί κυρίως ο επικεφαλής μας τον οποίον τον είχαν τραβήξει αλλά τον είδαμε ότι πήρε το μηχανάκι... όταν σηκώθηκε από τους φουσουνιέρηδες πήρε το μηχανάκι και ξεκίνησε και έφυγε εκεί τον χάσαμε κάπου και είπα να βρεθούμε γιατί ήταν η μόνη διέξοδος να πάμε προς το Ζάππειο και μετά από λίγο ήρθε ευτυχώς και αυτός είχε βγει από άλλο δρόμο... τίποτε άλλο.

Σ: Όταν σας κουκούλωσαν τα άτομα;

Ε: Όταν μας κουκούλωσαν τα άτομα εκείνη την ώρα δεν νιώθεις πόνο και τέτοια γιατί χτυπούσαν όλοι μαζί... προσπαθείς να αμυνθείς και εσύ είσαι σε μία κατάσταση μεγάλου σοκ οι παλμοί της καρδιάς στο full δεν καταλαβαίνεις πολλές φορές τι κάνεις δηλαδή ασυναίσθητα μπορεί να έχεις χτυπήσει άτομα ή να έχεις βγάλει γκλοπ και να έχεις κάνει πράγματα που δεν τα θυμάσαι έχεις πέσει λίγο στο μαύρο αυτό που λέγαμε

γιατί δεν το περιμένεις τέτοιο σκηνικό να σε κουκουλώσουν άτομα και να σε αρχίσουν να σε χτυπάνε δεν το έχεις ποτέ σκεφτεί να το κάνεις... εκείνη την ώρα το μόνο είναι να βγεις από αυτό το πράγμα... τίποτα παλεύεις για να βγεις από αυτό το πράγμα δεν σκέφτεσαι τίποτα άλλο και μετά ευτυχώς εντάξει εγώ εκείνη τη στιγμή μπορούσα και σκέφτηκα να πετάξω μία κρότου λάμψης να σπάσουν τα άτομα και να βρεθούμε λίγο σαν ομάδα αυτό... μετά ήρθαν κι άλλες ομάδες ήρθαν και τα ματ που ήταν το σωτήριο τα ματ βασικά.

Σ: Αυτό το συνήθισες με τον καιρό;

Ε: Μετά από λίγο καιρό ναι γιατί ήταν πολύ έντονο σκηνικό... τέτοιο έντονο σκηνικό να μας κουκουλώσουν άτομα δεν το ξαναζήσαμε οπότε από εκεί και πέρα ήταν πολύ εύκολα τα πράγματα παρόλο... και την πίεση συνήθισα δεν ξέρω μπορεί υποσυνείδητα να μου είχε μείνει εφόσον παραμιλούσα και στον ύπνο και αυτά μετά με τους δρόμους και αυτά δεν με ένοιαζε καθόλου με τον καιρό δηλαδή την πίεση να τη νιώθω... τώρα δεν την νιώθω καθόλου γιατί έχω πολύ καιρό να ζήσω τέτοιο πράγμα τον κίνδυνο... εντάξει φόβος υπήρχε πάντα κάθε φορά που πηγαίναμε κάπου σίγουρα ήξερες μπορεί να χτυπήσω να κάνω δεν υπήρχε περίπτωση αυτό αλλά ήξερα ότι γενικά είμαστε δυνατοί σαν ομάδα σαν ΔΕΛΤΑ ότι δεν θα σταματήσουμε κάπου δεν σταματάγαμε δηλαδή ερχόταν άλλη ομάδα από πίσω ειδικά εάν ήμασταν δύο ομάδες ήμασταν πολύ πιο ήρεμοι... ξέραμε ότι είμαστε δεκαπέντε άτομα είμαστε πολύ καλά... τώρα σε κάτι άλλες φορές που μαζευόντουσαν και πέντε ομάδες πήγαινες δεν σε ένοιαζε τίποτα... δηλαδή πήγαινες σε όχλους τεράστιους δεν σε ένοιαζε έλεγες τι να μου κάνουν είμαστε τόσες ομάδες.

Σ: Όλοι μαζί δηλαδή νιώθατε δυνατοί

Ε: Δεν γίνεται να μας κάνουν κάτι ούτε καν δηλαδή να με σκοτώσουν ούτε καν το σκεφτόμασταν έπρεπε κάποιος να βγάλει όπλο το να χτυπήσεις να φας καμιά πέτρα εντάξει αυτό είναι ανεκτό.

Σ: Φαντάζομαι είχατε και τραυματίες και αυτά.

Ε: Είχαμε είχαμε και στην ομάδα εγώ καθαρά τυχαία καθαρά από τύχη δεν τραυματίστηκα και αυτό που μου έχει μείνει πάλι ήταν πάλι στη φιλελλήνων σαν τους τριακόσιους να μαυρίζει ο ουρανός από τα βέλη από τις πέτρες... είχα κλειστεί ήμουν σφιγμένος και έλεγα περιμένω να με χτυπήσει μία πέτρα και δεν με πέτυχε καμιά.

Σ: Δεν είχες ασπίδα και αυτά;

Ε: Όχι ήμασταν πάνω στο μηχανάκι και πηγαίναμε και βλέπεις ένα βουνό από πέτρες να κατευθύνονται πάνω σου και λέω τώρα θα με χτυπήσει κάτι αυτό... και στο τέλος δεν με πέτυχε καμία τον επικεφαλή μου τον πέτυχε, έναν άλλο από πίσω τον πέτυχε εντάξει ευτυχώς ελαφρά.

Σ: Πώς αντιδράσατε;

Ε: Τίποτα πήγαμε σε ένα άλλο σκηνικό συνεχίσαμε δεν ήταν σοβαρός ο τραυματισμός και συνεχίσαμε.

Σ: Δηλαδή αυτός που τραυματίστηκε σηκώθηκε και ξαναπήρε το μηχανάκι...

Ε: Ναι ναι τίποτα δηλαδή ήταν πάνω σε καλαμίδες και αυτά και λίγο αυτά αυτούς τους πόνους τους είχαμε συνηθίσει δεν υπήρχαν αυτά ήταν τίποτα δηλαδή έπρεπε να φάμε μολότοφ ή να χτυπήσει πολύ άσχημα κάποιος να σπάσει χέρι, πόδι που τέτοια πράγματα δεν είχαμε... απλά μία διάσειση ένα διάστρεμμα στο χέρι είχε ένα παιδί αυτά δεν ήταν τίποτα... τίποτα τίποτα χαλαρά.

Σ: Θεωρείς ότι εμείς οι αστυνομικοί έχουμε κάποιες κοινές αξίες κάποιο κοινό τρόπο ζωής κάποιο κοινό τρόπο σκέψης;

Ε: Οι αστυνομικοί που δουλεύουμε γενικά;

Σ: Γενικά.

Ε: Γενικά σε τέτοιες υπηρεσίες ναι σε πιο μάχιμες υπηρεσίες ναι... υπηρεσίες γραμματείας και αυτά όταν είσαι μέσα όχι φεύγει αυτό το πράγμα.

Σ: Ποιες πιστεύεις ότι είναι αυτές οι κοινές αξίες;

Ε: Σίγουρα έχουν πολύ και να βοηθήσουν σίγουρα κατά κύριο λόγο άσχετα και αν και μέσα τους μερικοί πιστεύουν και εγώ ότι μπορεί να εξυπηρετείς άλλα συμφέροντα όμως το κυριότερο είναι να προστατέψεις τους πολίτες... αυτό είναι το κυριότερο να προστατεύεις έναν πολίτη δεν θες κάτι άλλο.

Σ: Στη ΔΕΛΤΑ πίστευες ότι προστατεύατε πολίτες;

Ε: Σε ορισμένες περιπτώσεις... σε άλλες περιπτώσεις τους βλέπαμε όλους σαν εχθρούς τους πολίτες τελικά... απλά προσπαθούσες να προστατέψεις την ομάδα σου... το ιδανικό ήταν η ομάδα δηλαδή κάπως έτσι μας είχαν περάσει ένα τέτοιο πράγμα ότι

προστατεύουμε την πατρίδα τέτοια πράγματα ότι υπήρχαν... εντάξει το έβλεπες ότι υπήρχαν πολλοί ξένοι που ερχόντουσαν οπότε κάτι γινόταν και εκεί... ότι προστατεύεις το πολίτευμα τη χώρα αυτό ως εκεί ώστε δηλαδή να μην γίνει χάος ένα χάος... τους πολίτες πολλές φορές όχι η ΔΕΛΤΑ δεν τους προστάτευε.

Σ: Αλλά προστάτευε το σύνολο.

Ε: Ναι το σύνολο πολλές φορές και τα μαγαζιά να μην τα σπάνε, να μην τα καίνε... εκεί ναι προστάτευες τον πολίτη και την παρουσία του όλα αυτά.

Σ: Για ποιο λόγο πιστεύεις ότι αυτό χάνεται στο γραφείο;

Ε: Συγκεκριμένα στο γραφείο χάνεται γιατί δεν έχεις να κάνεις με πολίτες δεν έχεις καμία επαφή με τους πολίτες κάνεις καθαρά ένα πράγμα το οποίο είναι ψιλοστάνταρ, κάνεις κάποιες δουλειές οι οποίες είναι μηχανικές, δεν έχεις επαφή έξω να δεις τι γίνεται έξω... μπορεί να γίνεται χαμός πραγματικά έχω χάσει κάθε επαφή με το έξω... να έχει μία πορεία να έχει κάτι και εγώ να μην ξέρω τίποτα ή να γίνεται όπως αυτό έγινε τώρα με τα προσφυγικά ένας κακός χαμός και εμείς οκ να βγάλουμε τη δουλειά μας να πάμε σπίτι μας και τίποτα άλλο.

Σ: Και δεν παραμιλάς πλέον.

Ε: Όχι καθόλου καθόλου πραγματικά.

Σ: Από αυτές τις υπηρεσίες έχεις κάνει κάποιους φίλους;

Ε: Από τη ΔΕΛΤΑ... σίγουρα η τροχαία ήταν πιο παλιά και από εκεί έκανα πολύ καλές φιλίες αλλά ήταν πιο παλιά και ο καθένας με τις μεταθέσεις μετά φύγαν... ήταν καλές φιλίες και αυτές αλλά στη ΔΕΛΤΑ επειδή ήταν τελευταία και πολλά τα χρόνια ήταν πολύ πιο δυνατές και πιο δεμένες.

Σ: Δηλαδή ήταν πολύ πιο δυνατές από την οικογένεια που περιέγραψες στην τροχαία;

Ε: Ήταν πολλές οι ώρες που περνούσαμε και καθημερινά για αυτό το λόγο δενόμασταν τόσο πολύ παρόλο και τις κόντρες που είχαμε... σε γενικές γραμμές με την ομάδα τη δικιά μου ήμασταν σε πάρα πολύ καλό βαθμό σε πάρα πολύ καλό βαθμό δηλαδή μου άρεσε να βγαίνω μετά ήθελα να βγαίνω ήθελα να πηγαίνω για δουλειά... μπορεί να μας κόβαν ρεπό να ήμουν ξέρω εγώ σπίτι μου και να μου έλεγαν τελικά αύριο δεν έχεις ρεπό πρέπει να γυρίσεις γιατί κάτι έχει... δεν με ένοιαζε εγώ χαίρομαι η γυναίκα μου ήταν τρελαμένη εγώ ωραία θα πάμε για δουλειά κάτι θα έχει θα είμαι με τα

παιδιά... ήμουν ευχαριστημένος δηλαδή με ηρεμούσε αυτό το πράγμα δεν με ένοιαζε περνούσα καλά.

Σ: Και πώς πιστεύεις ότι δημιουργήθηκαν αυτές οι σχέσεις;

Ε: Κοίτα και με την καθημερινή επαφή που είσαι εκεί πέρα μαζί και μέσα από τον κίνδυνο όταν κινδυνεύεις ακόμα και ένα παιδί και ένα συνάδελφο που μπορεί να μην τα πηγαίνεις καλά να τον μισείς ακόμα ακόμα... πολλές φορές που δεν συμφωνείς καθόλου πάνω στον κίνδυνο όταν βλέπεις ότι βοηθιέσαι ο ένας με τον άλλον περνάει αυτό το πράγμα και δημιουργούνται άλλες σχέσεις... μετά τα ξεπερνάς αυτά γενικά μέσα από τη δουλειά και γενικά εάν υπάρχει δουλειά... εάν δεν υπάρχει κίνδυνος και δουλειά να υπάρχει αν βλέπεις ότι σε βοηθάει σε κάτι ξεπερνιέται ότι και να έχεις μαζί του δημιουργούνται άλλες σχέσεις... τώρα εάν βλέπεις ότι συμφωνείς κιόλας με αυτό τον άνθρωπο που βλέπεις ότι έχεις κάποια κοινά τότε ακόμα καλύτερα πολύ καλύτερα.

Σ: Δηλαδή με τους φίλους σου τους αστυνομικούς πώς θα τις χαρακτήριζες τις σχέσεις που έχεις τώρα σε τι επίπεδο είναι;

Ε: Είναι σχεδόν αδελφικές σχεδόν αδελφικές παρόλο που μπορεί κάποιες φορές να μην βρισκόμαστε τόσο συχνά γιατί ο καθένας... ψιλοχωριστήκαμε αλλά όταν... σίγουρα όταν θα πάρει κάποιος τηλέφωνο ή ο ένας ή ο άλλος και θα πει που χάθηκες γιατί πιστεύω ότι ο καθένας έχει τις δουλειές του και πάλι δεν γίνεται και πάλι θα περάσουμε όσο μπορούμε... δηλαδή δεν είναι όπως ήμασταν σίγουρα γιατί έχει κάνει άλλες παρέες ο καθένας είναι λίγο αλλάζει αλλά πάλι σκέφτεσαι θυμάσαι αυτά που είχαμε περάσει μαζί... πολύ σημαντικό αυτό.

Σ: Τώρα έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με συναδέλφους;

Ε: Με την ΔΕΛΤΑ κυρίως υπήρχαν και δύο παιδιά συγκεκριμένα τα οποία υπήρχε αυτό η πειθαρχία που με ενοχλούσε πάρα πολύ ενώ ήταν καλά δεν το συζητάω... που λένε ότι τα παιδιά ήταν πάρα πολύ καλά... όλοι είναι καλοί και τους το έλεγα φάτσα φόρα υπηρεσιακά είστε χάλια τελείως για παρέα σας θέλω μαζί για παρέα είστε καλοί υπηρεσιακά είστε πολύ χάλια... τελικά αυτοί οι δύο όμως μου έβγαλαν και τα μάτια παρόλες τις πολλές κόντρες που είχαμε μου έβγαλαν και οι δύο τα μάτια από τη στιγμή που μου είπαν ότι θα δώσουν για αξιωματικών και πέρασαν και οι δύο... από τη στιγμή που μου είπαν πρώτα ο ένας και μετά ο άλλος ότι θέλουν να δώσουν για αξιωματικών τελείωσε για μένα αυτό ήταν βήμα δηλαδή... μου έβγαλε τα μάτια... εντάξει λέω οκ

όπου ήθελε τον πήγαινα να κάτσει να διαβάσει εν ώρα υπηρεσίας ότι ήθελε του το έδινα... και του λέω μη με ρωτάς καθόλου θέλεις ρεπό θέλεις αυτά θα πας να διαβάσεις και περάσανε και οι δύο.

Σ: Είχες ποτέ κάποια έντονη σύγκρουση με συνάδελφο;

Ε: Ναι και γενικά όλη η ομάδα με ένα συγκεκριμένο άτομο το οποίο πιστεύω έχει δεν ήταν καλά στα μυαλά του σίγουρα.

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις το σκηνικό;

Ε: Νομίζω ότι αυτό το άτομο ήθελε απλά να δημιουργεί εντάσεις ρε παιδί μου χωρίς να έχει συμβεί απολύτως τίποτα δημιουργούσε με το μυαλό του διάφορες ιστορίες χωρίς να ισχύουν απλά μόνο και μόνο για να υπάρχει μία ένταση δηλαδή ότι δεν του έχουμε δώσει κάποιες άδειες, ότι κάποιος άλλος έχει πάρει κάτι άλλο, ότι σε ένα περιστατικό δεν ενεργήσαμε έτσι, ότι οι άλλοι κοτέψαμε ξέρω εγώ δεν μπήκαμε... που δεν ίσχυαν πολλά πράγματα από αυτά δεν ίσχυαν και όταν βάζαμε χέρι όλοι μαζί και αυτός δεν κάνει πίσω και πολλές φορές μας έφερνε ότι υπερτερούσε αυτός με αυτό που έλεγε δηλαδή ήταν... είχαμε φτάσει σε σημείο κάποιος συνάδελφος να βγάλει το όπλο σε τέτοια φάση να βγάλει όπλο να οπλίσει και να το κρατάει απλά κάτω τίποτα μέσα σε κόσμο τώρα και ήταν πολύ άσχημο περιστατικό.

Σ: Εσύ έχεις έρθει όμως εσύ ατομικά;

Ε: Προσωπικά εγώ με αυτά τα παιδιά που σας είχα πει και μέσα σε κόσμο δηλαδή με βγάζαν εκτός εαυτού με αυτά που έκαναν δηλαδή να ανοίγουν εφημερίδες να κάνουν αυτά μέσα σε κόσμο να είναι τελείως χάλια... να αργούν στη δουλειά να έρχονται μεθυσμένοι πολλές φορές δηλαδή να μυρίζουν... αυτό το πράγμα να ζητάνε συνεχώς πράγματα αυτό δηλαδή εμένα με τρέλαινε με τρέλαινε δεν μπορούσα.

Σ: Πώς θα το περιέγραφες σαν συναίσθημα αυτό;

Ε: Θυμό πάρα πολύ δηλαδή ήμουν πολύ θυμωμένος.

Σ: Και πως τους αντιμετώπιζες... απλά τους φώναζες;

Ε: Απλά τους φώναζα δεν μπορούσα να τους κάνω κάτι άλλο ή να τους τιμωρήσω ή να τους διώξω δεν γινότανε... είχα πει πολλές φορές για να τους διώξουμε από την ομάδα τη δικιά μου επειδή όμως δεν υπήρχαν άτομα και δεν γινόταν να γίνουν τέτοιες αλλαγές μένανε στην ομάδα και αναγκαστικά τους ανεχόμουν ή δε θα μιλούσα... σε κάποια

φάση όταν ήμασταν εντάξει δεν είχε κάτι οκ θα κάτσεις εκεί και τέλος δεν μιλάμε δεν κάνουμε τίποτα... αλλά τις περισσότερες φορές ήταν με ένταση και νεύρα φωνή δηλαδή ξέφρευγα πολλές φορές και εγώ.

Σ: Θυμάσαι κάποιο συγκεκριμένο περιστατικό;

Ε: Συγκεκριμένο πάλι με τις άδειες όταν μου ζητούσαν για καλοκαίρι... όχι... όταν ήθελε ο ένας να βάλει συνεχώς αιμοδοτικές κάθε τρεις μήνες έβαζε αιμοδοτική και να μου λέει πέρα από τα ρεπό που περνάμε full ήθελε να βάζει και τις αιμοδοτικές για να παίρνει τετραήμερα όποτε ήθελε αυτός.

Σ: Και αυτό γιατί σε πείραζε;

Ε: Αυτό με πείραζε γιατί δεν ήταν έτσι όλη η σκέψη της ομάδας μόνο από αυτούς τους δύο και δεν συμβάδιζε... δηλαδή δεν μπορεί να παίρνει κάποιος συνεχώς έλεγα παραπάνω ρεπό από τον άλλον και να την έχει και την άδεια όποτε θέλει αυτός δεν γινόταν αυτό... ενώ όλοι περνάμε ένα ρεπό την εβδομάδα αυτοί ήθελαν δύο ή τρία ξέρω εγώ... εμένα αυτό δεν μου άρεσε μου αρέσει η δικαιοσύνη γενικά να παίρνουν όλοι στάνταρ πράγματα.

Σ: Σου άρεσε το συλλογικό δηλαδή.

Ε: Μου άρεσε το συλλογικό να το κάνουν όλοι να πω και εγώ ξέρεις και εγώ θα δώσω αίμα θα πάρω τις τέσσερις μέρες που μου αναλογεί θα βγω ελεύθερος υπηρεσίας έτσι δύο μέρες τρεις γιατί μπορώ... δεν το είχαμε αυτό γενικά ούτε με τις ολιγόωρες ενώ μας είχαν τόσο πολύ το ελεύθερο με τις ολιγόωρες... δεν το έκαναν οι περισσότεροι δεν το έκαναν... οι συγκεκριμένοι συνεχώς μας έλεγαν ότι μπορείτε να πάρετε τέσσερις ολιγόωρες το μήνα... για παράδειγμα μπορείτε να τις βάζετε ξέρω γω αμα θέλετε... αυτοί τις βάζανε πάντα και τις τέσσερις... εμείς δεν τις είχαμε βάλει ποτέ και ένας συγκεκριμένα επειδή είχε βάλει μία φορά σε όλη τη διάρκεια της ΔΕΛΤΑ έβαλε μία φορά και δεν την πήρε εκεί ντάξει.

Σ: Συνήθως πως τα βρίσκατε μετά;

Ε: Εντάξει το ξεχνούσαμε υπήρχε... βρίσκαμε άλλα πράγματα να κάνουμε δηλαδή μετά από αυτό μπορεί μετά από την επόμενη μέρα μου έφευγαν και εμένα τα νεύρα οκ... γενικά αυτό που είπα ότι ήταν σαν παρέα ήταν καλή πέρα από το υπηρεσιακό ήταν καλή σαν παρέα τα βρίσκαμε έτσι ήταν ευχάριστη στην παρέα που κάναμε και η

ΔΕΛΤΑ ήτανε το εδινε αυτό το πράγμα να κάνουμε χαζομάρες... είχαμε ελεύθερο χρόνο να κάνουμε ότι θέλουμε δεν μας έλεγχαν πολλές φορές που θα πάμε όποτε πηγαίναμε όπου θέλαμε ήταν πολύ καλό αυτό... τα παιδιά παίζει εντελώς δεν ήμασταν στάνταρ σε ένα σημείο ώστε οπότε θέλαμε φεύγαμε βαριόμασταν πηγαίναμε αλλού οπότε ηρεμούσαμε με αυτό το πράγμα.

Σ: Τώρα εσύ είσαι ικανοποιημένος με τη δουλειά σου;

Ε: Θα ήθελα και γενικά να δω έξω πως είναι αλλά κι εδώ που είμαι μου αρέσει έχω μάθει πολλά πράγματα γενικά.

Σ: Γενικά σαν αστυνομικός είσαι ικανοποιημένος;

Ε: Γενικά είμαι ναι πάρα πολύ θα ήθελα να κάνω πολλά πράγματα ακόμα... απλά βλέπω ότι τώρα δεν μπορείς να κάνεις δεν αφήνουν κιόλας.

Σ: Τι πιστεύεις ότι πρέπει να αλλάξει για να βελτιωθεί η δουλειά μας;

Ε: Σε μας; να μας λύσουν τα χέρια πολλές φορές ναι αυτό... η σκοπιά να μην υπάρχει τόσο πρέπει να αφήνεις τον άλλο ελεύθερο να κάνει αυτό που πρέπει αυτό που θέλει να κάνει δηλαδή να κάνει τους ελέγχους του και να ξεκινάει μία υπόθεση και να την τελειώνει αυτός... θα ήταν πολύ καλό αυτό να είναι ελεύθερος να εργαστεί εντελώς... δεν χρειάζεται τόσες ομάδες ειδικές όπως έχουμε κάνει δεν χρειάζονται τόσες πολλές ειδικές ομάδες δηλαδή μπορούμε με λιγότερα άτομα να κάνεις μία καλύτερη δουλειά σίγουρα.

Σ: Αν σε ρωτούσα τώρα τι σημαίνει για σένα η αστυνομία θα μπορούσε να μου το περιγράψεις;

Ε: Τι σημαίνει; είναι μεγάλο μέρος της ζωής μου είναι η δουλειά μου... την αγαπάω τη δουλειά μου δηλαδή δεν έχω μετανιώσει για αυτό που έχω επιλέξει καθόλου ειδικά τώρα στις μέρες μας όπως είναι τα πράγματα.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

3.2 Γιώργος

Σ: Καλησπέρα συνάδελφε... θα ήθελα πρώτα να μου μιλήσεις για εσένα, για την καταγωγή σου και την οικογένειά σου.

Ε: Είμαι παντρεμένος με τρία παιδιά καταγωγή μου είναι από την Καλαμάτα Μεσσηνίας εκεί γεννήθηκα δύο Απριλίου το 1979.

Σ: Καλαμάτα μεγάλωσες;

Ε: Εκεί μεγάλωσα ναι στην Αθήνα ανέβηκα το 2000 λόγω της υπηρεσίας.

Σ: Ποια είναι τα ενδιαφέροντά σου έξω από τη δουλειά;

Ε: Τα ενδιαφέροντά μου... τα ενδιαφέροντά μου αυτή τη στιγμή είναι να περνάω όσο το δυνατόν περισσότερο καιρό με την οικογένειά μου με τα παιδιά μου όσο μπορώ για να τους δώσω σαν πατέρας τις σωστές βάσεις που πιστεύω ότι πρέπει να έχουν για να προχωρήσουν στην κοινωνία... αυτά είναι τα ενδιαφέροντά μου... άλλα ενδιαφέροντα που μπορεί να έχω... αλλά είναι δύσκολο αυτά να τα φέρεις εις πέρας είναι πάνω στο θέμα της δουλειάς μου εάν μπορούσα να εκμεταλλευτώ σε εισαγωγικά και εκτός δουλειάς αλλά αυτό είναι δύσκολο αυτό είναι δύσκολο... να μπορούσα να δώσω φώτα σε ορισμένους ανθρώπους που θα το ήθελαν πραγματικά.

Σ: Δηλαδή τι εννοείς;

Ε: Ανθρώπους οι οποίοι σε εισαγωγικά ασχολούνται με αυτή τη δουλειά όπως με security φυλάξεις ανθρώπων με αυτά... οι οποίοι ας πούμε δεν ξέρουν και πολλές φορές ζητάνε τα φώτα από εμάς... είναι όμως δύσκολο δεν μπορείς να το κάνεις αυτό.

Σ: Είναι δύσκολο εάν έχεις και τα παιδιά και τρέχεις.

Ε: Βέβαια είναι δύσκολο αυτό το πράγμα το κάνει.

Σ: Πόσα χρόνια υπηρετείς στην αστυνομία;

Ε: Από το 2000 δεκαέξι χρόνια.

Σ: Δεκαέξι χρόνια;

Ε: Ναι ναι.

Σ: Και αυτή τη στιγμή που υπηρετείς.

Ε: Τώρα υπηρετώ στην δίκυκλη αστυνόμευση ως εκπαιδευτής... εκπαιδευτής είμαι από το 2009 τότε που πρωτοξεκίνησε η Δίας και η ΔΕΛΤΑ... προ αυτής της υπηρεσίας υπηρετούσα Μενίδι, Ζεφύρι, Ανω Λιόσια ήταν οι υπηρεσίες μου εκεί... μεγάλα σχολεία εκεί... πήρα πάρα πολλά πράγματα από εκεί και όταν πέρασα και μπήκα στην ομάδα εκπαίδευσης που είχαμε την ΔΕΛΤΑ και την Δίας έμαθα πάρα πολλά πράγματα όχι μόνο για την υπηρεσία αλλά και τη ζωή και το πώς πρέπει να σκέφτεσαι και μεγάλο πράγμα για έναν άνθρωπο είναι το... να ρίχνει τον εγωισμό του μεγάλο πράγμα αυτό να μπορείς να ρίχνεις τον εγωισμό σου να είσαι ταπεινός δηλαδή με λίγα λόγια όταν είσαι ταπεινός σκέφτεσαι πιο καθαρά σκέφτεσαι πιο καλά από το να έχεις έναν εγωισμό ψηλά και να σου μιλάνε να σου λένε... εσύ επειδή έχεις τον εγωισμό ψηλά από το ένα αυτό να μπαίνουνε και από το άλλο να βγαίνουνε έμαθα πάρα πολλά από την εκπαίδευση γνώρισα κάποιους ανθρώπους που τιμή μου ήταν που τους γνώρισα όπως τον θείο... έμαθα πολλά από αυτόν τον άνθρωπο.

Σ: Είναι η δεύτερη συνέντευξη που μου αναφέρουν ότι είναι τιμή.

Ε: Βέβαια βέβαια ήταν ένας φοβερός άνθρωπος όχι μόνο άνθρωπος αλλά και αξιωματικός πολύ μπροστά το μυαλό του και πιστεύω ότι αν μπορούσε γιατί οι καταστάσεις τα έφεραν έτσι που ας πούμε έφυγε.

Σ: Τον έφαγαν τα κυκλώματα που λέμε.

Ε: Βέβαια βέβαια βέβαια εάν μπορούσε αυτός ο άνθρωπος και παρέμενε θα είχε ανέβει πολύ το ήθος της αστυνομίας το γόητρο που το ανέβασε με αυτές τις ομάδες που έφτιαξε και ήταν μία μεγάλη ευθύνη που ανέλαβε τότε αυτός ο άνθρωπος... τέλος πάντων από αυτόν τον άνθρωπο έμαθα πάρα πολλά και τιμή μου που τον γνώρισα όπως τιμή μου που γνώρισα μέσω της εκπαίδευσης και το στρατηγό εν αποστρατεία αυτός βέβαια το στρατηγό τον κύριο Κ.... αυτός ο άνθρωπος ήτανε είκοσι πέντε χρόνια στην εκπαίδευση πατέρα τον λέω έμαθα και από αυτόν τον άνθρωπο πάρα πολλά πράγματα το πώς πρέπει να μιλάς, τρόπο σκέψης... πάρα πολλά και ευχαριστώ το θεό που με αξίωσε να γνωρίσω τέτοιους ανθρώπους.

Σ: Εσύ πώς αποφάσισες και έγινες αστυνομικός;

Ε: Πώς αποφάσισα... βασικά είχα μία έτσι τρέλα να το πούμε με τις στολές μικρός όταν ήμουν α ήθελα να γίνω πιλότος με ρωτάνε δηλαδή τι θέλεις να γίνεις; πιλότος... βέβαια δεν είχα το μυαλό για γράμματα αν γύριζα το χρόνο πίσω θα ήθελα να ήμουν

πιο καλός μαθητής να ακολουθήσω αυτό που μου άρεσε... πέρασαν τα χρόνια μεγάλωσα είδα ότι αυτό που ήθελα δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει στη συνέχεια ήθελα εφόσον θα πήγαινα στρατό και θα έμπαινα στο στρατό γιατί μου αρέσουν τα σκληρά οι σκληρές δοκιμασίες... μου αρέσει να δοκιμάζω τον εαυτό μου σε σκληρά πράγματα ήθελα να πάω στα λοκ μπήκα εκεί, πέρασα στη σχολή αλεξιπτωτιστών, έκατσα δεκαοχτώ μήνες στο στρατό, υπηρέτησα στα αλεξίπτωτα και όταν έφυγα από εκεί θυμάμαι ότι μας είχαν πει τότε ότι αυτό είναι ένα χαρτί ώστε να μπούμε σε κάποια δουλειά... επειδή μου είχε πει ο πατέρας μου μία κουβέντα και το θυμάμαι ότι όταν θα περάσεις παιδί μου μου λέει και το στρατιωτικό σου τότε τα χρόνια θα περνάνε σαν νερό κοίτα να βρεις κάτι για να ζήσεις αξιοπρεπώς... ο πατέρας μου ήταν εργάτης του οσε και θυμάμαι που μου έδειχνε τα χέρια του και μου έλεγε κοίτα μη γίνουν τα δικά σου όπως είναι τα δικά μου από τη δουλειά που τράβαγε έτσι λοιπόν σκεφτόμουν να μπω στο δημόσιο... σκεφτόμουν λιμενικό, σκεφτόμουν στρατό και την αστυνομία βέβαια γιατί είχα μία τρέλα με τις στολές και ότι προκήρυξη έβγαине δήλωνα... έβγαине για λιμενικό, δηλώνω πυροσβεστική δηλαδή κοίταγα τα πάντα και είχε βγει τότε μία προκήρυξη για τους ειδικούς φρουρούς και λέω θα δηλώσω και στην αστυνομία γιατί μου άρεσε η αστυνομία έβλεπα έξω περιπολικά και λέω θα μου άρεσε να μπω και εκεί.

Σ: Φάρο, σειρήνα αυτά που παίζουμε.

Ε: Να κυνηγάω τους κακούς... δήλωσα για ειδικός φρουρός με αξίωσε ο θεός και πέρασα εκεί εάν δεν πέρναγα εκεί η τελευταία μου λύση ήταν να δηλώσω πενταετία στο στρατό όπου εκεί πιστεύω θα πέρναγα σίγουρα γιατί είχα και τα αλεξίπτωτα είχα και προϊστορία πίσω στο στρατό πιστεύω εκεί θα με έπαιρναν άνετα... εντάξει στο τέλος μπήκα στο σώμα το οποίο υπηρετώ, τιμώ τη στολή που φοράω και το σήμα που φοράω και τον όρκο που έδωσα.

Σ: Πώς είναι η ζωή σου όλα αυτά τα χρόνια στην αστυνομία; που ξεκίνησες την καριέρα σου;

Ε: Όταν βγήκα από τη σχολή το πρώτο τμήμα που δούλεψα σαν πρακτική ήταν στην Αγίας Λαύρας που κατεβαίνεις στη λεωφόρο Αλεξάνδρας στα Πατήσια... η πρώτη μου πρακτική ήταν εκεί και εκεί κάναμε συνέχεια πεζές περιπολίες συνέχεια πολλές πεζές περιπολίες.

Σ: Σου άρεσε;

Ε: Ναι μου άρεσε μου άρεσε που έβγαίνα με τη στολή έξω και αυτά αισθανόμουν κάπως ρε παιδί μου ότι προστατεύω ότι κάνω κάτι καλό έστω και τους ελέγχους που κάναμε αλλά τότε επειδή μας θεωρούσαν... υπήρχε μία κόντρα μεταξύ ειδικών φρουρών και περασμένα... αλλά η πραγματικότητα αυτή είναι μας θεωρούσαν κάτι ξεχωριστό πιο κατώτερο κομμάτι από τους αστυφύλακες... εντάξει δεν φταίνε τα παιδιά τους είχανε περάσει αυτό αυτή τη σκέψη κάποιοι έξυπνοι τέλος πάντων δεν μας άφηναν και τόσο να ασχολούμαστε με τους ελέγχους και όλα αυτά... τελευταίες μέρες όμως το θυμάμαι αυτό το περιστατικό τελευταίες μέρες που τελείωνε η πρακτική η δική μου που θα έπαιρνα μετά την άδεια της σχολής θα τελείωνε μετά η πρακτική και θα έπαιρνα άδεια τελευταίες μέρες θυμάμαι μας είχαν με είχαν βάλει πεζή περιπολία στην Πατησίων προς την πλατεία Κολιάτσου πεζή περιπολία εκεί... το σκηνικό που θυμάμαι ήταν με το συνάδελφο που ήμασταν μαζί ένα πολύ καλό παιδί βλέπουμε κάποια στιγμή στη στάση εκεί που είναι το λεωφορείο μαζεμένος ο κόσμος που περίμενε το λεωφορείο βλέπουμε δύο άτομα τα οποία τα καταλάβαμε ότι ήταν Αλβανοί και με το που μας βλέπουν κάτι συζητάνε το βλέπω εγώ και του λέω Σωτήρη κάτι παίζει με αυτούς και μου λέει θες να τους ελέγξουμε; του λέω ναι πάμε... του λέω να τους ελέγξουμε και την ώρα που πάμε και τους πιάνουμε τα χέρια για τους απομακρύνουμε λίγο από τον κόσμο για τους κάνουμε τον έλεγχο ο ένας αρχίζει και φεύγει... χτυπάει το χέρι του συναδέλφου και αρχίζει και τρέχει αρχίζει και τον κυνηγάει και ο συνάδελφος μόνος του... εγώ πάνω εκείνη την ώρα αποφάσισα και έκρινα σωστό να παρατήσω αυτόν που είχα εγώ και να ακολουθήσω το συνάδελφο να μην είναι μόνος του και αρχίζω και τρέχω πίσω από το συνάδελφο ο οποίος κυνήγαγε τον άλλον... κάποια στιγμή εκεί που πήγε να πηδήξει κάτι γλάστρες στο δρόμο... κάτι λουλούδια... τις πηδάει ο αλλοδαπός πάει να πηδήξει και ο συνάδελφος με τη φόρα που είχε και διπλώνετε το θυμάμαι αυτό και σκάει με τα μούτρα πάνω στο πεζοδρόμιο και μένει εκεί αναίσθητος.

Σ: Ο συνάδελφός σου;

Ε: Ναι ο συνάδελφος... σταματάω τον βλέπω μέσα στα αίματα είχε διαλυθεί η μούρη του και έβλεπα τον αλλοδαπό και έτρεχε και είπα από μέσα μου δεν θα τον αφήσεις να φύγει και τον αφήνω και αρχίζω να τρέχω... στα τριάντα μέτρα περίπου τον έπιασα γιατί ήμουν καλός στο τρέξιμο και στη γυμναστική... σε αυτά ήμουν καλός... τον έπιασα λοιπόν αυτό τον άνθρωπο, τον έβαλα κάτω, του πέρασα χειροπέδες την ώρα που ήταν ο συνάδελφος αιμόφυρτος με τα αίματα ερχόταν εκεί στο σημείο οι πολίτες...

δεν μπορώ να πω βγήκαν έξω, τον βοηθήσαν, είχαν πάρει τηλέφωνο και την αστυνομία... οι συνάδελφοί της άμεσης δράσης ήρθαν γρήγορα τον πήραν, τον βάλανε μέσα στο περιπολικό πάμε στο τμήμα για να ξεκινήσουμε τα δέοντα τελικά αυτός έφυγε γιατί δεν είχε χαρτιά αυτό ήταν το παράπτωμα του δεν είχε κάτι παράνομο, δεν είχε κάτι ιδιαίτερο, δεν είχε χαρτιά και ακολουθήθηκε η διαδικασία η αυτόφωρη διαδικασία... τα χτυπήματα που είχε ο συνάδελφος γιατί πήγαμε μαζί στο νοσοκομείο για να του κάνουν ράμματα στα μούτρα είχε χτυπήσει άσχημα.

Σ: Πώς σου φάνηκε εσένα που ήταν και πρώτες μέρες;

Ε: Δεν μπορώ να πω ότι σοκαρίστηκα με το αίμα που είδα και αυτά απλά δεν μου άρεσε που χτύπησε ο συνάδελφος δεν μου άρεσε αυτό το πράγμα και για αυτό το λόγο συνέλαβα και τον άλλον αλλιώς μπορεί και να τον παράταγα... τον συνέλαβα γιατί εξαιτίας αυτού τραυματίστηκε ο συνάδελφος που ήμασταν μαζί... δεν ήταν κάτι που με σοκάρισε τα περίμενα αυτά τα είχα προετοιμάσει στο μυαλό μου.

Σ: Πως αισθάνθηκες εσύ με όλο το σκηνικό;

Ε: Αισθάνθηκα ωραία που τον έπιασα δεν το συζητάμε... αισθάνθηκα ωραία που τον έπιασα και είχα εμπιστοσύνη στον εαυτό μου ας πούμε και λέω εντάξει οκ έκανες αυτό που έπρεπε είπα στον εαυτό μου αυτό δεν με σοκάρισε κάτι σε αυτό το θέμα.

Σ: Και μετά που πήγες πρώτη τοποθέτηση;

Ε: Μετά πήγα στο πολυδύναμο Μενιδίου... εκεί ήταν ένα τμήμα πραγματικά έχανε η μάνα το παιδί και το παιδί τη μάνα πολύ δουλειά αυτό το τμήμα πολύ δουλειά και το οποίο μπορώ να πω με έμαθε πάρα πολλά εκεί πάνω στα θέματα της δουλειάς, νοοτροπία με το συνάδελφο μαζί... είδα πολλά πράγματα σε θέμα με ναρκωτικά, με αυτοκτονίες, με μπούκες που κάναμε μέσα στα σπίτια τότε με τις διμοιρίες που ερχόντουσαν τότε επάνω και πηγαίναμε και ψάχναμε... έμαθα πάρα πολλά σε αυτά τα χρόνια που ήμουν εκεί... μετά από αυτό το πολυδύναμο έφυγα και πήγα στο Ζεφύρι που είχε ανοίξει για πρώτη φορά τότε το τμήμα... όταν πήγαμε εκεί η κατάσταση είχε ξεφύγει γιατί το πολυδύναμο ήταν αδύνατο να ελέγξει μία τέτοια μεγάλη περιοχή μόνο και μόνο το Μενίδι ήταν από μόνο του μία αχανέστατη περιοχή που να ελέγξεις δύο περιπολικά το Μενίδι και το Ζεφύρι και τα Άνω Λιόσια ήταν αδύνατο αυτό το πράγμα και όταν πήγαμε εκεί είχαν γίνει γκέτο εκεί μέσα τα πράγματα και δώσαμε σκληρό

αγώνα για να το φέρουμε κάπως στα ίσα του εκεί την περιοχή... δώσαμε μεγάλο αγώνα για να την φέρουμε την περιοχή κάπως έτσι να πούμε εντάξει δεν ήταν όπως ήταν.

Σ: Πως δουλεύατε εκεί με τους συναδέλφους;

Ε: Εκεί με τους συναδέλφους επειδή έτσι ήταν το τμήμα εκεί με τους Ρομά ήμασταν πάρα πολύ δεμένοι μεταξύ μας οι πιο πολλοί τουλάχιστον ήμασταν πάρα πολύ δεμένοι.

Σ: Επειδή ήταν επικίνδυνα;

Ε: Βέβαια βέβαια το μόνο πράγμα που ασχολιόσουν εκεί ήτανε όπλα και ναρκωτικά δεν έχεις να ασχοληθείς με κάτι άλλο αυτό ήταν το αντικείμενο το βασικό σε αυτή την περιοχή... εντάξει σταθμεύσεις και όλα αυτά αλλά το βασικό αντικείμενο ήταν ναρκωτικά και όπλα.

Σ: Και πώς αποφάσισες να φύγεις από εκεί;

Ε: Δεν αποφάσισα με το ζόρι.

Σ: Με το ζόρι;

Ε: Βέβαια βέβαια όταν ξεκίνησε η... τότε που δόθηκε η εντολή από το αρχηγείο να φτιαχτεί η ομάδα ΔΕΛΤΑ λόγω των επεισοδίων που είχαν γίνει από τα δεκεμβριανά και αυτά... λοιπόν είχε έρθει τότε σήμα από το αρχηγείο σε όλα τα τμήματα να πάμε όλοι πάνω όλοι να περάσουμε από συνέντευξη και τότε που ανεβήκαμε πάνω αυτό που θυμάμαι από τη συνέντευξη που περάσαμε ήταν παρών και ο θεός... εκεί ήταν που τον είδα για πρώτη φορά... κανένας δεν έλεγε ναι ότι θέλω να μπω στην ομάδα αυτή εγώ αυτό που θυμάμαι λέγαμε όλοι... όχι οι περισσότεροι ήταν... όλοι ήμασταν αρνητικοί... βέβαια η υπηρεσία μας τράβηξε κανονικά... άρχισε η σύσταση της ομάδας ΔΕ.Λ.ΤΑ. με τα μηχανάκια και συγχρόνως μετά ξεκίνησε η εκπαίδευση... όταν ξεκίνησε η εκπαίδευση μου πρότειναν τότε να μπω σαν εκπαιδευτής μου άρεσε το αντικείμενο αυτό και ξεκίνησα να εκπαιδεύω την ΔΕΛΤΑ και την Δίας που πρώτα ήταν Ε ομάδα Ε και μετά την έκαναν Δίας και εκπαιδεύαμε αυτές τις δύο ομάδες πάνω στο Μαρκόπουλο μαζί με τον θείο... που επαναλαμβάνω ότι είναι τιμή που γνώρισα αυτόν τον άνθρωπο και έμαθα πάρα πολλά πράγματα.

Σ: Ο θεός;

Ε: Ο θεός... φοβερός άνθρωπος.

Σ: Γιατί όμως τον αποκαλούσατε θείο;

Ε: Έτσι είχε βγει γιατί τον αισθανόμασταν σαν πατέρα αλλά δεν ξέρω για ποιο λόγο δεν το λέγανε πατέρα... μας έβγαине πιο πολύ το θείος γιατί τον αισθανόμασταν κοντά δικό μας άνθρωπο γιατί μας πρόσεχε... μας πρόσεχε και μας έλεγε πάρα πολλά πράγματα πάνω στο θέμα της εκπαίδευσης, πάνω στο θέμα του τι πρέπει να προσέχουμε... θυμάμαι ερχόταν επάνω δεν έχω δει κανένα αξιωματικό να το κάνει αυτό στα τόσα χρόνια να έρχεται πάνω άνθρωπος ο οποίος ήτανε διευθυντής να φοράει τη στολή του τη μάχιμη, με τα διακριτικά την εξάρτηση, με το όπλο του και να κάθεται δίπλα στον ειδικό φρουρό και στον αστυφύλακα και να του εξηγεί και να το δείχνει πώς πρέπει να πυροβολεί, πότε πρέπει να πυροβολεί, τι στάση πρέπει να έχει... αυτό δεν το είχα δει ποτέ από κανέναν αξιωματικό όλοι ερχόντουσαν και έφευγαν... ήταν φοβερός άνθρωπος φοβερός ήτανε μέντορας.

Σ: Εγώ είχα την απορία γιατί τον λέτε όλοι θείο.

Ε: Γιατί τον αισθανόμασταν κοντά.

Σ: Τον νιώθετε πραγματικά σαν συγγενή.

Ε: Ναι ναι τον αισθανόμαστε κοντά γιατί και στα μέτρα που έπαιρνε τον ασύρματο και διαβίβαζε όταν μίλαγε αυτός ο άνθρωπος δεν υπήρχε κάτι άλλο σου έλεγε αυτό τέρμα τελείωσε αυτό θα κάνεις θα πας εκεί και ήξερε τι έκανε... ήξερε πως βάδιζε επάνω και πως πήγαινε όλη η επιχειρησιακή σκέψη που είχε και την έβγαζε στο πεζοδρόμιο μέσω ασυρμάτου... έκανε φοβερά πράγματα... εγώ θυμάμαι ημέρα πολυτεχνείου δεκαεφτά Νοέμβρη που ήμασταν έξω με τις ομάδες τις είχε στήσει τόσο οργανωμένα τις ομάδες που όταν ξεκίνησαν τα επεισόδια έδωσε την εφόρμηση τότε για να μπούμε μέσα στα επεισόδια... μέσα σε δεκαπέντε λεπτά τελειώσανε όλα... εννέα παρά δέκα έδωσε λήξη των μέτρων... πότε έχει γίνει αυτό; εγώ θυμάμαι στα μέτρα του πολυτεχνείου πριν τις μία η ώρα δεν φεύγαμε.

Σ: Δηλαδή πρόσεχε το προσωπικό.

Ε: Βέβαια εννέα παρά δέκα έδωσε λήξη μέτρων και όχι μόνο αυτό έδινε τη λήξη των μέτρων... έλεγε το εξής να φανταστείς ότι το μυαλό του ήταν μπροστά και σου έδινε το τυράκι σαν πώς δίνεις το γλυκάκι σε ένα παιδί, ένα σκυλί όταν ακούει και σου φέρνει το μπαλάκι και του δίνεις την καραμέλα... τι σου έλεγε... όταν τελειώνανε τα μέτρα οι ομάδες που ενεπλάκησαν και έκαναν συλλήψεις πέντε ρεπό από εμένα συν ήθελες κάτι

άλλο σαν να σου έλεγε όταν δουλεύεις εγώ σε αμείβω... απλά πράγματα... όταν δουλεύεις αγόρι μου εγώ σε αμείβω σου δίνω σου δίνω κάτι... βέβαια αυτό που μπορώ... βέβαια και εγώ θα πρέπει να είμαι πολύ χαζός για να μην εκτιμήσω αυτό το πράγμα για αυτό τον εκτιμούσαμε πάρα πολύ και τον λέγαμε θείο γιατί τον αισθανόμαστε κοντά.

Σ: Είναι κάποιο περιστατικό έντονο που σου έχει μείνει στην υπηρεσιακή του ζωή;

Ε: Περιστατικό που μου έχει μείνει στο μυαλό είναι τα πρώτα δεκεμβριανά τότε πού είχε φτιαχτεί η ομάδα ΔΕΛΤΑ... μας είχε βάλει στο σημείο επί της μητροπόλεως ήμασταν μαζί με την ομάδα και πάνω στην πλατεία της μητροπόλεως παρατεταγμένοι... η πορεία ανέβαινε τη σταδίου και όταν φτάνει στην φιλελλήνων και φτάνει μπροστά από το υπουργείο ξεκινάνε τα επεισόδια τα άτομα... τότε θυμάμαι η κεφαλή ήτανε λίγο πριν την Όθωνος εκεί που γινόντουσαν και πέφτανε οι πέτρες και οι μολότοφ βροχή... σπάγανε εκεί τις στάσεις δεν είχαν αφήσει τίποτα... ήτανε γύρω στα δύο χιλιάδες άτομα η πορεία και ξεκινάει τώρα ο θείος να φωνάζει από τον ασύρματο ΔΕΛΤΑ 2 που είσαι; τα σπάνε που είσαι; τα σπάνε... όπως ήμασταν με τις μηχανές ξεκινάμε και ανεβαίνουμε στη μητροπόλεως ανάποδα για να βγούμε εκεί όπου γινόντουσαν τα επεισόδια όλοι όλοι ήμασταν δέκα άτομα και πέφτουμε μέσα στην πορεία... όταν πέσαμε μέσα στην πορεία δεν θυμάμαι πόσες φορές έπεσα και σηκώθηκα πραγματικά αλλά αυτό που θυμάμαι πάνω σε αυτόν τον πανικό θυμάμαι στο αυτί εδώ τη φωνή του που φώναζε και έλεγε μπροστάαα η ΔΕΛΤΑ δεν κάνει πίσω μπροστάαα... λες και με κράταγε στα πόδια αυτή η φωνή έπεφτα και σηκωνόμουν ξανά έπεφτα και ξανά σηκωνόμουν... μέσα σε πέντε λεπτά από την ώρα που άρχισαν να επεμβαίνουν και οι άλλες ομάδες δίχως εντολή γιατί όταν διαβιβάσαμε και λέμε ότι είμαστε μέσα και ότι η επίθεση που δεχόμαστε είναι σφοδρή και τέτοια... μέσα σε ένα πεντάλεπτο δεν υπήρχε άνθρωπος στη Φιλελλήνων.

Σ: Θεωρείς ότι ήρθαν οι ομάδες γιατί κινδυνεύατε;

Ε: Βέβαια βέβαια και κάναμε και συλλήψεις... το αποτέλεσμα ήταν ότι αποτρέψαμε τα επεισόδια εκεί και τελείωσαν εκεί γιατί δεν θα έμενε κολυμπηθρόξυλο θα τα έσπαγαν όλα θα τα έσπαγαν όλα εκεί... ήταν το πρώτο πέσιμο καλό που έκανε τότε η ομάδα και φάνηκε ότι μπορεί να δουλέψει και ότι μπορεί να δώσει δουλειά... όταν άνθρωποι οι οποίοι αγνοούν τον κίνδυνο όταν μπαίνουν μέσα σε τόσες χιλιάδες άτομα δέκα άτομα και να αγνοούν τον κίνδυνο εκεί φάνηκε ότι μπορεί να δουλέψει... δηλαδή

πιστεύαμε εμείς σε αυτό τον άνθρωπο και αυτός σε εμάς... είναι ένα περιστατικό που μου έχει μείνει βέβαια και τα επόμενα περιστατικά με τα μνημόνια.

Σ: Πως αισθάνθηκες που πετύχατε; που καταφέρατε και διαλύσατε αυτή την επικίνδυνη πορεία;

Ε: Εκείνη την ώρα δεν ένιωθα τίποτα... εκείνη την ώρα ότι νιώθεις το νιώθεις πριν με την πίεση που ανεβάζεις, με την αδρεναλίνη που ακούς να πέφτουνε πέτρες, μολότοφ, ακούς εκρήξεις ακούς αυτά... ότι ανεβάζεις πριν από την ώρα που μπαίνεις... στη μάχη δεν νιώθεις τίποτα και πολλές φορές δεν θυμάσαι εγώ δεν μπορώ να πω ότι τα θυμάμαι όλα θυμάμαι εικόνες, φωτογραφίες αυτό θυμάμαι γιατί εκείνη την ώρα είναι... είσαι σε υπερένταση μεγάλη υπερένταση εκείνη την ώρα δεν μπορείς να θυμάσαι τα πάντα δεν μπορείς με τέτοια ένταση που έχεις... εγώ θυμάμαι έπεφτα κάτω κουκουλοφόρος από πάνω με χτυπάνε σηκώνομουν έμπαινα μέσα στην μάχη να πιάσω έπεφτα ξανά σηκώνομουν εικόνες έτσι φωτογραφίες... η υπερένταση εκείνη την ώρα ήταν πάρα πολύ μεγάλη αλλά σταθήκαμε στα πόδια μας όμως σταθήκαμε στα πόδια μας και αποτρέψαμε τα χειρότερα εκεί... εκεί θα τα έκαιγα, δεν θα έμενε τίποτα εκεί, θα τα έκαιγαν όλα.

Σ: Θεωρείς ότι ήταν καλό για τον πολίτη;

Ε: Βέβαια γιατί όταν μπαίνανε μέσα το θυμάμαι αυτό το πράγμα όταν έμπαιναν μέσα την άλλη μέρα... όταν μπαίναμε μέσα σε μαγαζιά να πάρουμε ένα καφέ και βγάζαμε να πληρώσουμε το καφέ και ο άνθρωπος που ήταν μέσα σου έλεγε στην ομάδα ΔΕΛΤΑ υπηρετείς του λέγαμε ναι μάλιστα όχι ρε παιδιά φύγετε... μα ρε άνθρωπε έλα να σου πληρώσω τον καφέ τι λέτε ρε παιδιά λέει εάν δεν ήσασταν εσείς εδώ αυτό εδώ δεν θα υπήρχε σας παρακαλώ λέει ρε παιδιά να στε καλά και να έχετε την ευχή του θεού στο καλό αυτή ήταν η αποζημίωση που έπαιρνες ήτανε άσχημα τα πράγματα το να βλέπεις τους ανθρώπους κάτω να χάνουν την περιουσία τους μέσα σε δευτερόλεπτα και να τους βλέπεις γονατισμένους μπροστά από την περιουσία τους και να κλαίνε και να λένε δεν μου έχει μείνει κάτι άλλο θα αυτοκτονήσω... ήταν άσχημο αυτό το πράγμα και αυτό που είχες πάντα στο μυαλό σου ήταν να αποτρέψεις αυτά τα πράγματα και να πιάσεις κιόλας άτομα και να πιάσεις άτομα και να αποτρέψεις αυτές τις λεηλασίες και τους βανδαλισμούς διότι αυτό δεν μπορούσε δεν μπορούσα να το δεχτώ αυτό το πράγμα δηλαδή για κάποια ιδεολογία δικιά σου δεν με ενδιαφέρει ποια είναι η ιδεολογία... έχουμε δημοκρατία καλά κάνεις αυτό που πιστεύεις δεν το συζητάμε αλλά για την

ιδεολογία που πιστεύεις να κατεβαίνεις να σπας να καις και να λεηλατείς περιουσίες ανθρώπων τις οποίες ούτε ξέρεις καν τι αίμα έχει χύσει αυτός ο άνθρωπος και τι ιδρώτα έχει βγάλει για να το φτιάξει αυτό το πράγμα που απασχολεί και κάποιους υπάλληλους μέσα που τρώνε και κάποιοι υπάλληλοι ψωμί να πηγαίνεις εσύ για την ιδεολογία σου και να το καις και να το σπας και να το λεηλατείς; αυτό το πράγμα δεν το δέχομαι και για αυτό το πράγμα παλεύαμε... είχαμε σώσει πάρα πολλά μαγαζιά που ήταν κάτω... βέβαια κάποια που δεν τα γλιτώσαμε ήταν αυτό το αποτέλεσμα που σας είπα πριν να βλέπεις ανθρώπους γονατισμένους μπροστά από το καμένο μαγαζί και να κλαίνε και να σου λένε ότι δεν έχω κάτι άλλο θα αυτοκτονήσω το έχω πληρώσει δύο φορές η ασφάλεια δεν με έχει πληρώσει ακόμα δεν έχω τίποτε άλλο θα αυτοκτονήσω... και να τον βλέπεις να κλαίει και εσύ να του πεις ας πούμε να είσαι καλά να το ξαναφτιάξεις να σου λέει ο άνθρωπος και με το δίκιο του βέβαια να σου λέει τον πόνο του εκείνη την ώρα... άσχημα πράγματα καταστάσεις πολέμου ας πούμε.

Σ: Είναι προβλήματα οι πορείες εμείς που τις έχουμε βιώσει... τώρα όλα αυτά τα χρόνια που εργάζεσαι στην αστυνομία και έχεις περάσει από τόσες θέσεις πιστεύεις ότι έχουμε κάποιον ιδιαίτερο τρόπο ζωής, κάποιους άγραφους κανόνες μεταξύ μας, ότι έχουμε κάποιες αξίες που έχουμε αναπτύξει;

Ε: Γίνε λίγο πιο κατατοπιστικός.

Σ: Δηλαδή εννοώ ότι αν έχεις παρατηρήσει εάν η αστυνομία έχει ένα ξεχωριστό τρόπο ζωής δικό της από τον έξω κόσμο αν εμείς έχουμε κάποιες διαφορετικές αξίες από τους υπόλοιπους ανθρώπους;

Ε: Εμείς λειτουργούμε πάντα βάση του συντάγματος και των νόμων για αυτό είμαστε και αυτό... υπηρετούμε να υπηρετούμε το σύνταγμα και τους νόμους του κράτους αλλά πάντα υπάρχει ένα αλλά και το άλλο είναι η ρουτίνα που μπαίνει στην καθημερινότητά μας και όχι μόνο σαν αστυνομικοί και σαν άνθρωποι είναι αυτή η ρουτίνα που μπαίνει... όταν σε υπηρεσία να πας να κάνεις κάποια πράγματα ελέγχους οτιδήποτε πηγαίνεις με τη ρουτίνα και πολλές φορές αυτή η ρουτίνα μπορεί να βγει εις βάρος σου... η από τη ρουτίνα που έχεις να γίνει κάτι και να αντιδράσεις λάθος και να αντιδράσεις λάθος και από το λάθος σου να σου βγει μπουμεραγκ και να έχεις τις επιπτώσεις από την υπηρεσία σου είτε με προστίματα είτε σε παρατραβηγμένα πράγματα με διαθεσιμότητα και αυτά... πάντα πιστεύω ότι ο τρόπος ζωής πρέπει να

είναι και ο τρόπος σκέψης... πρέπει να βάζεις στο μυαλό σου και να σκέφτεσαι πάνω στη λογική.

Σ: Υπάρχει κάτι ξεχωριστό όμως που το καταλαβαίνεις εσύ;

Ε: Τι εννοείς;

Σ: Εάν συμπεριφερόμαστε για παράδειγμα διαφορετικά από τους άλλους εάν έχουμε άλλη αντίληψη; εάν με τους αστυνομικούς θα λειτουργούσες διαφορετικά από ότι με κάποιους φίλους στου πολίτες.

Ε: Μεταξύ μας οι συνάδελφοι δενόμαστε και συζητάμε κάποια πράγματα από κάποιες καταστάσεις που έχεις ζήσει έξω... αυτό που έχω παρατηρήσει είναι όταν έχεις πολεμήσει με κάποιους ανθρώπους έχεις άλλο δέσιμο από έναν άνθρωπο με τον οποίον βγαίνεις και πινεις ας πούμε ένα καφέ για να πεις πέντε δέκα κουταμάρες... έχεις άλλο δέσιμο με τους συναδέλφους που έχεις πολεμήσει και ήσασταν δίπλα δίπλα.

Σ: Πώς θα τον περιέγραφες αυτό το δέσιμο;

Ε: Οι καταστάσεις το κάνουν.

Σ: Εσύ πώς το αισθάνεσαι;

Ε: Αυτό το δέσιμο πώς το αισθάνομαι πολλές φορές δεν μπορώ να το εξηγήσω... αλλά πώς να στο πω τώρα για να το καταλάβεις... πώς να στο πω αυτό το δέσιμο... τώρα αυτό το δέσιμο το αισθάνεσαι αδελφικό να το πω και ας μην τον βλέπεις έτσι αδελφικό δέσιμο, λέω ότι έχω εμπιστοσύνη σε αυτόν τον άνθρωπο γιατί στάθηκε δίπλα μου δεν έφυγε μπορώ να το πω και κάποια πράγματα παραπάνω από την προσωπική μου ζωή ξέρω εγώ μπορώ να του ανοιχτώ πιο πολύ όταν τον βλέπω δεν θα τον χαιρετήσω απλά θα τον αγκαλιάσω και θα τον φιλήσω τέτοιου είδους δέσιμο εννοώ.

Σ: Έχεις φίλους αστυνομικούς;

Ε: Ναι ναι έχω αρκετούς φίλους.

Σ: Κοντινούς δηλαδή πόσους έχεις;

Ε: Κοντινούς κοντινούς έχω κοντινούς φίλους έχω γύρω στα οχτώ άτομα.

Σ: Έχεις αρκετούς.

E: Κοντινούς φίλους αλλά μη νομίζεις ότι συναντιόμαστε και κάθε μέρα... κοντινούς φίλους εννοώ ότι και το τηλέφωνο που μιλάς σε φέρνει λίγο πιο κοντά.

Σ: Εντάξει το να αισθάνεσαι όμως.

E: Γιατί όπως καταλαβαίνεις όταν έχεις οικογένεια και τρία παιδιά δεν έχεις το χρόνο που θέλεις.

Σ: Εμένα με ενδιαφέρει αυτό το συναισθηματικό που έχεις.

E: Αυτό αυτό είναι το πιο σημαντικό ο τρόπος που σκέφτεσαι... ο τρόπος που σκέφτεσαι είναι πολύ σημαντικό πράγμα.

Σ: Θεωρείς ότι πρέπει να υπάρχει μία συγκεκριμένη λογική.

E: Βέβαια βέβαια πρέπει να σκέφτεσαι πάντα όσο μπορείς γιατί άνθρωποι είμαστε φοράμε στολή αλλά είμαστε άνθρωποι έχουμε την προσωπική μας ζωή, την οικογένειά μας, έχουμε τα προβλήματά μας.

Σ: Σε επηρεάζει όμως ότι φοράς στολή και στην προσωπική σου ζωή;

E: Τη στολή την φοράς και φαίνεσαι στους απέξω το θέμα είναι με το μέσα σου... την στολή τι φοράς για να δείχνεις στον άλλον ότι είμαι αστυνομικός έτσι ότι εγώ είμαι αστυνομικός και σε εισαγωγικά σε προστατεύω... πολλοί πολίτες ας πούμε νιώθουν ότι είναι απροστάτευτοι έτσι... εντάξει δεν μπορώ να τους ρίξω άδικο δεν μπορώ να τους ρίξω άδικο αλλά η ιστορία είναι αυτό το πράγμα εσύ πώς αισθάνεσαι... όμως το μέσα σου είσαι ένας άνθρωπος ένας άνθρωπος με ό τι ψυχολογία έχεις και πρέπει βάσει με τις καταστάσεις πού ζεις στην αστυνομία γιατί οι καταστάσεις πού ζεις σε αυτό το σώμα δεν μπορεί να τις ζήσει ένας πολίτης... θα δεις πράγματα, θα ακούσεις πράγματα, θα μάθεις πράγματα πρέπει να έχεις ανάλογα και την ψυχολογία σου μέσα... κάποιοι δεν το αντέχουν αυτό, κάποιοι το ρίχνουν στο ποτό, κάποιοι το ρίχνουν στο τζόγο, κάποιοι στις γυναίκες... βλέπεις κλείνουν σπίτια άλλοι αυτοκτονούν... πρέπει μέσα σου ψυχολογικά να δεχτείς κάποια πράγματα και να ζήσεις με αυτά τα πράγματα να μάθεις να ζεις με αυτά τα πράγματα μέσα σου για να μπορείς να επιβιώσεις έτσι... να μπορείς να επιβιώσεις... εγώ είμαι της άποψης ότι επειδή η δουλειά σε κάνει έτσι είσαι λίγο πιο καχύποπτος δηλαδή πας στο σπίτι βλέπεις κάτι και λες ρε γυναίκα όχι έτσι γιατί φοβάμαι ότι θα γίνει αυτό σήμερα άκουσα αυτό... και στο λέει πολύ καχύποπτος είσαι... ναι αλλά η δουλειά σε κάνει έτσι η δουλειά σε κάνει έτσι.

Σ: Μου είπες πιο πριν ότι εμείς οι αστυνομικοί κάνουμε αδελφικές σχέσεις μεταξύ μας... γενικά έχεις έρθει σε σύγκρουση με συναδέλφους;

Ε: Βέβαια.

Σ: Για ποιους λόγους συνήθως;

Ε: Την αντιπαράθεση πολλές φορές δεν μπορείς να την αποφύγεις και με συναδέλφους και με κοντινούς σου και με συγγενείς φτάνουν σε κάποια σημεία και δεν μπορείς να το αποφύγεις... το θέμα είναι πώς θα το διαχειριστείς... η δικιά μου γνώμη είναι είναι ότι οποιαδήποτε αντιπαράθεση σου έρθει στη ζωή σου είτε με συνάδελφο είτε με άνθρωπο της οικογένειάς σου να την διαχειρίζεσαι πάντα με ταπεινότητα... πάντα με ταπεινότητα.

Σ: Εσύ για ποιους λόγους έχει τσακωθεί;

Ε: Για ποιους λόγους έχω τσακωθεί με συναδέλφους; είχαμε αντιπαράθεση να στο πω για το θέμα τακτικής της ομάδας ο ένας έλεγε το μακρύ του και το κοντό του... εγώ ας πούμε επειδή είχα άλλο τρόπο σκέψης και βάσει με αυτά που τους έλεγα επάνω τους έλεγα κάποια πράγματα... αυτοί είχαν το δικό τους μοτίβο και βάδιζαν πάνω σε αυτό και εκεί ερχόταν η αντιπαράθεση.

Σ: Ήταν έντονη η χαλαρή;

Σ: Πολλές φορές ήταν έντονη αλλά η ουσία ήταν ότι στο τέλος καταλάβαιναν ότι βάδιζαν λάθος... αυτό για μένα είναι το καλό της υπόθεσης ότι καταλάβαιναν ότι αυτό που σκεφτόντουσαν ήτανε λάθος δηλαδή δεν γίνεται να γίνει έτσι όπως το λες και ο τρόπος που σκέφτεσαι γιατί αυτό που λες δεν είναι λογικό... και αν σκεφτείς και βάζεις στο μυαλό σου να σκεφτεί αυτό που σκέφτεσαι να κάνεις εάν το κάνεις ποια θα είναι η πορεία που θα ακολουθήσει; μετά θα δεις ότι είναι λάθος... απλά δεν σκέφτεσαι την τιμωρία που θα ακολουθήσει σκέφτεσαι αυτό θα το κάνω και τέλος... εάν το κάνεις αυτό το πράγμα θα έχεις μετά μία πορεία που θα σε πάει αυτό; που θα σε οδηγήσει; σε αυτό και αυτό... δεν είναι ότι πρέπει να το σκέφτεσαι μόνο στη δουλειά επάνω ακόμη και στην προσωπική σου ζωή... η κάθε τι κίνηση που κάνεις πρέπει να τη σκέφτεσαι πριν την κάνεις όπως το σκάκι... παίζεις σκάκι... κάθε κίνηση που κάνεις πρέπει να το σκέφτεσαι αν κάνεις μία λάθος κίνηση θα σου βγει στην πορεία θα χάσεις ένα αξιωματικό, θα χάσεις ένα αλογάκι κάτι θα χάσεις κάτι είναι κι αυτό... κάπως έτσι είναι και αυτό η ζωή και στην επαγγελματική δουλειά... δηλαδή στη δουλειά μας και

στην προσωπική ζωή κάθε τι που κάνεις πριν το κάνεις πρέπει να το σκεφτείς γιατί θα το κάνεις και ποια είναι η πορεία που θα ακολουθήσει σε αυτό το πράγμα που θα κάνεις... δηλαδή εάν κάνω αυτό που τραβάει αυτό που βγάζει σε τι θα οδηγήσει.

Σ: Μπορείς να θυμηθείς κάποια έντονη σύγκρουση που είχες με ένα συνάδελφο;

Ε: Έντονη σύγκρουση θυμάμαι ήταν με κάποιους συναδέλφους που ενώ είχα κάνει έναν έλεγχο σε ένα μηχανάκι... ειδικός φρουρός ήμουν τότε και ήτανε πάρα πολύ έντονη η σύγκρουση που είχα... είχα κάνει έλεγχο σε ένα μηχανάκι και έβλεπα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά... δεν πήγαινε καλά κάτι με αυτό το μηχανάκι και θεώρησα ότι ήταν κλεμμένο και μία στιγμή περνάει δίπλα ένα περιπολικό και του κάνω σήμα... και σταματάνε οι συνάδελφοι και κατεβαίνω κάτω και του λέω συνάδελφε επειδή ο ασύρματος ο φορητός ο δικός μου που είχα δεν έπιανε του λέω μπορώ να χρησιμοποιήσω τον ασύρματο το δικό σου να διαβιβάσω για ένα μηχανάκι γιατί κάτι δεν μου αρέσει... και μου και γυρνά και μου λέει ο συνάδελφος τότε και ποιος σου είπε εσένα ότι μπορείς να κάνεις έλεγχο στο μηχανάκι και τον κοιτάω και του λέω τι λες ρε συνάδελφε του λέω... μη με λες έτσι μου λέει γιατί κάπως νιώθω... εντάξει μπορείς σε παρακαλώ να με αφήσεις να διαβιβάσω λίγο για το μηχανάκι... όχι μου λέει και το μηχανάκι να το αφήσεις να φύγει δεν έχει κανένα δικαίωμα μου λέει να κάνεις έλεγχο... και ποιος σου είπε εσένα ότι εγώ δεν έχω δικαίωμα και πού ξέρεις εσύ ποια είναι τα δικαιώματά μου και ξεκινά κι αυτός... ξεκινάει κόντρα ότι είσαι λάθος θα το αφήσεις όχι δεν το αφήνω... κάποια στιγμή με κρατάει ο συνάδελφος ο άλλος και μου λέει ρε Δημήτρη άστο σε παρακαλώ να φύγουμε.

Σ: Του επιτέθηκες;

Ε: Δεν επιτέθηκα αλλά τον πλησίασα... λάθος μου δεν το συζητάμε γιατί και εγώ είχα άλλα μυαλά τότε άλλο τρόπο σκέψης απλά για μία στιγμή κρατήθηκα πάνω στην αντιπαράθεση που είχαμε την λεκτική... λεκτική ήταν η αντιπαράθεση που είχαμε... κρατήθηκα γιατί είδα ότι άρχισε να μαζεύεται κόσμος λέω θα γίνουμε ξεφτίλα είναι αυτό που είπαμε πριν φοράμε στολή και του λέω καλώς έγινε ελέγξετε το εσύ και σηκώνομαι και φεύγω.

Σ: Έτσι το έληξες;

Ε: Έτσι το έληξα.

Σ: Μετά όταν ξαναβρεθήκατε;

E: Δεν ξαναβρεθήκαμε δεν τον ξαναείδα.

Σ: Αν τον ξαναέβρισκες.

E: Αν τον ξανά έβρισκα τότε δεν νομίζω να του μίλαγα απλά θα τον προσπέρναγα... αλλά θέλω να καταλήξω με αυτό το θέμα... δεν του είπα τίποτα τον άφησα και έφυγε και την άλλη μέρα που πήγα να αναλάβω υπηρεσία πεζή περιπολία βλέπω το μηχανάκι απέξω και λέω ρε παιδιά αυτό το μηχανάκι το έλεγξα εγώ... λάθος μου πήγα να το ελέγξω αλλά κάτι έγινε και δεν το έλεγξα τι έγινε με αυτό το μηχανάκι; και μου είπαν ότι ήταν κλεμμένο και το έφεραν σήμερα.

Σ: Πως αισθάνθηκες εκείνη την ώρα που είχατε τη σύγκρουση;

E: Αισθάνθηκα πάρα πολύ άσχημα και μειονεκτικά.

Σ: Συναίσθημα;

E: Θυμό θυμό γιατί λέω γαμώτο την ίδια στολή φοράμε το ίδιο σήμα φοράμε για ποιο λόγο μπαίνεις σε αυτόν τον τρόπο σκέψης... λες και έρχομαι και σου παίρνω τον μισθό από την τσέπη... έτσι το σκεφτόμουν γιατί το κάνεις αυτό το πράγμα; δεν νομίζω δεν έφταιγαν τα παιδιά... είχε βγει τότε αυτό το πράγμα αυτή η ράδιο αρβύλα ρε παιδί μου και ειδικοί φρουροί... ειδικοί φρουροί... είχε βγει αυτή η ράδιο αρβύλα... αυτοί τότε με το μικρό μυαλό που είχαν το είχαν εισπράξει μέσα τους θα κάνουμε στους ειδικούς φρουρούς αυτό και έτσι πήγαινε καραμέλα μέχρι που περάσανε τα χρόνια και κατάλαβαν ότι είμαστε συνάδελφοι βρε παιδί μου πώς να το κάνουμε.

Σ: Πρέπει να συνεργαστούμε.

E: Τις ίδιες πιστολιές τρώμε η σφαίρα δεν λέει ειδικός φρουρός η αστυφύλακας... αυτά ξεπεράστηκαν ευτυχώς.

Σ: Ευτυχώς,.

E: Σκεφτόμαστε λογικά πάνω σε αυτό το πράγμα.

Σ: Σιγά-σιγά νομίζω ότι αυτή η τριβή είναι που το έφερε αυτός ο κίνδυνος αυτή η ανάγκη για συναδελφικότητα και συνεργασία.

E: Αυτά δεν τα σκεφτόντουσαν τότε είχαν άλλο τρόπο σκέψης.

Σ: Γενικά τώρα είσαι ευχαριστημένος με την δουλειά σου;

Ε: Βέβαια είμαι ευχαριστημένος και ευχαριστώ ευχαριστώ πραγματικά το Θεό και την Παναγία που τρώω ένα κομμάτι ψωμί και μπορώ και μεγαλώνω τα παιδιά μου όσο μπορώ βέβαια με τις υπάρχουσες συνθήκες... καταλαβαίνεις πως είναι δύσκολα τα πράγματα εδώ και όσο πάνε και χειροτερεύουν... όσο μπορώ να τα μεγαλώσω τα παιδιά μου με αξιοπρέπεια.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί η δουλειά μας;

Ε: Για να βελτιωθεί η δουλειά;

Σ: Για να αλλάξει προς το καλύτερο.

Ε: Θα στο πω αλλά για να πάρεις ολοκληρωμένες απαντήσεις σε αυτό το θέμα πήγαινε στο θείο να του πάρεις μία συνέντευξη τέτοια.

Σ: Να πάω στο θείο;

Ε: Βέβαια να πας θα με θυμηθείς.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

3.3 Νίκος

Σ: Μίλησέ μου λίγο για σένα, για την οικογένειά σου, από που είσαι;

Ε: Θέλεις ονοματεπώνυμο;

Σ: Όχι η συνέντευξη είναι ανώνυμη.

Ε: Είμαι από τη Θεσσαλονίκη είμαι είκοσι έξι χρόνων, έχω τρία αδέρφια, η μητέρα μου δουλεύει σαν τηλεφωνήτρια, είμαι στην Αθήνα από το 2011.

Σ: Η οικογένειά σου είναι στη Θεσσαλονίκη;

Ε: Όλοι είναι στη Θεσσαλονίκη, εγώ είμαι εδώ μόνος μου με την κοπέλα μου.

Σ: Δεν είσαι παντρεμένος.

Ε: Δεν είμαι παντρεμένος ακόμα συγκατοικούμε.

Σ: Ωραία ωραία... τι δραστηριότητες έχεις πέρα από τη δουλειά.

Ε: Δραστηριότητες... κανά τρέξιμο πότε πότε... δραστηριότητες... τίποτε άλλο κανά σινεμά, καμιά μπάλα με τους συναδέλφους... καμιά μπαλίτσα.

Σ: Πηγαίνετε με τους συναδέλφους για μπάλα;

Ε: Καμιά μπαλίτσα ναι.

Σ: Γιατί έτσι;

Ε: Το κανονίζουμε στη δουλειά στο σχόλασμα ξέρω εγώ, όποτε μας βολεύει στα ωράρια και πηγαίνουμε... παίζουμε μεταξύ μας μπαλίτσα να περνάει και η ώρα να αθλούμαστε και λίγο.

Σ: Καλό είναι αυτό.

Ε: Ε ναι.

Σ: Άμα δεν αθληθείς σε αυτή τη δουλειά...

Ε: Καλά ναι...

Σ: Πώς το αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός.

Ε: Δεν πέρασα με τις πανελλαδικές κλασικά όπως οι περισσότεροι, ήθελα ή αστυνομία ή πυροσβεστική... το 2011 που βγήκε η προκήρυξη είχα περάσει και στα δύο και στην

πυροσβεστική και στην αστυνομία αλλά διάλεξα την αστυνομία γιατί μου άρεσε πιο πολύ.

Σ: Θες να μου εξηγήσεις γιατί σου άρεσε πιο πολύ;

Ε: Το έχω σκεφτεί και εγώ τώρα αυτό τώρα που έχουν περάσει τα χρόνια, το έχω σκεφτεί αυτό... την διάλεξα γιατί ήμουν πιο μικρός μου άρεσε η δράση μου, άρεσε να βοηθάω τους ανθρώπους, ήσουν πιο άμεσα με τον πολίτη τέλος πάντων στην αστυνομία.

Σ: Δηλαδή πως το έβλεπες εσύ πριν μπεις την αστυνομία;

Ε: Πώς το έβλεπα; τότε ήμουν είκοσι χρονών έβλεπα... αλλιώς το έβλεπα, αλλιώς τα έβλεπα τα πράγματα ότι ξέρω εγώ θα έχει πιο πολύ εγκληματικότητα, θα χώνομαι, θα σώζω κόσμο όπως τα έβλεπα στις ταινίες δεν ήξερα καθόλου, δεν είχαμε κανένα στο σόι μας αστυνομικό, δεν ήξερα καθόλου το τι παίζει και φανταζόμουνα αυτό ότι θα σώζω κόσμο, από κλοπές διαρρήξεις, από οτιδήποτε, από ληστείες.

Σ: Και σου φάνηκε έτσι ρομαντικό και είπες να μπεις.

Ε: Ναι δεν το σκέφτηκα δηλαδή σαν δημόσιοι υπάλληλοι που λένε οι περισσότεροι κατευθείαν θες να μπεις με το μισθό και αυτά, απλά μου άρεσε.

Σ: Σου άρεσε είχες κάνει και στρατό πιο πριν;

Ε: Είχα κάνει και στρατό στην προεδρική φρουρά ήμουνα στο σύνταγμα.

Σ: Τσολιάς στα ανάκτορα.

Ε: Τσολιάς ναι... δύσκολα ήτανε ωραία όμως εμπειρία εννέα μήνες ήτανε... ωραία πέρασα. Σ: Και το 2011 μπήκες στη σχολή;

Ε: Το 2011 μπήκα στη σχολή ναι.

Σ: Πώς ήταν εκεί;

Ε: Ήταν κουραστικά και βαρετά.

Σ: Θα μπορούσες να περιγράψεις τι κάνετε εκεί;

Ε: Ήτανε... επειδή εμείς όλοι είμαστε οι πιο μεγάλοι σε ηλικία μαθημένοι από το στρατό οι περισσότεροι έχει το κλασικό πρόγραμμα ξύπνα, κουβέρτες, επιθεώρηση, αγγαρεία μετά μετά τι κάναμε, δεν θυμάμαι κάναμε γυμναστική νομίζω... μετά

μπαίναμε μέσα για μάθημα οι περισσότεροι ήμασταν βαρεμένοι κανέναν δεν κοιτούσε, όλοι με τα κινητά, οι άλλοι κοιμόντουσαν... εντάξει γινόταν ότι να ναι ταν... κουραστικά αλλά ήταν και ωραία γιατί εκεί γνωρίσαμε συνάδελφους.

Σ: Σας βοήθησαν αυτές οι γνωριμίες στη σχολή;

Ε: Βοήθησαν εννοείται ναι αρκετά μετά από τη σχολή πήγαμε στη νέα μάκρη και μείναμε όσοι δεν είχαμε κατοικία εδώ στην Αθήνα, μας έστειλαν στον Άγιο Ανδρέα στις κατασκηνώσεις... ήμασταν καμιά τριανταριά σαράντα άτομα από εκεί πέρα και κάθε μέρα μας πήγαιναν με πούλμαν κάτω στις πεζές Ομόνοια Άγιο Παντελεήμονα και Κυψέλη.

Σ: Έκανες πεζή περιπολία δηλαδή;

Ε: Έκανα και πεζή περιπολία.

Σ: Πως ήτανε εκεί.

Ε: Πολύ ωραία ήτανε γνωρίσαμε κόσμο συναδέλφους... η υπηρεσία δεν ήταν και τόσο καλά γιατί δεν κάναμε τίποτα καθόμασταν όλοι μέρα στην καφετέρια όπως είμαστε εδώ για παράδειγμα το ίδιο πράγμα ήταν.

Σ: Δεν βγαίνατε να κάνετε....

Ε: Κάναμε κανον έλεγχο ανάλογα με τα άτομα που δουλεύαμε, δηλαδή για παράδειγμα δούλευα σήμερα με σένα, εσύ ήθελες να δουλέψουμε βγαίναμε έξω και κάναμε κανέναν έλεγχο και καμιά προσαγωγή... ο άλλος βαριόταν ανεβαίναμε εδώ πέρα πάνω ξέρω εγώ ξάπλωνε στο τραπέζι και δεν έκανε τίποτα... ήταν αναλόγως με ποιον δούλευα.

Σ: Εσύ τι προτιμούσες;

Ε: Να δουλέψουμε ήθελα και να μάθω... δηλαδή κρατούσα σαν ημερολόγιο στις αρχές και τώρα βασικά κρατάω ακόμα θυμάμαι... στις αρχές κάναμε θυμάμαι επτά προσαγωγές παράδειγμα στην πλατεία Καραϊσκάκη, πλατεία Βάθης... η πλατεία Καραϊσκάκη είναι εκείνη εκεί κάτω δεν θυμάμαι τέλος πάντων εκεί γύρω από την Ομόνοια τέλος πάντων και μου έχει μείνει... εκεί Καραϊσκάκη πρέπει να είναι το ξενοδοχείο που έχει...

Σ: Στο ξενοδοχείο είναι η Καραϊσκάκη.

E: Καραϊσκάκη... εκεί στον κύκλο μπροστά που έχει πήραμε επτά προσαγωγές τότε και μου έχει μείνει ακόμα από τότε τόσα χρόνια περάσανε και θυμάμαι ότι οι πρώτες μου προσαγωγές ήταν τότε.

Σ: Τις κάνατε εσείς οι νέοι η ήταν και κάποιος παλιός;

E: Ήμασταν νομίζω τρεις νέοι και ένας παλιός κάπως έτσι.

Σ: Ο παλιός σας βοήθησε να το κάνετε;

E: Ναι μαζεύαμε τρεις από δω, τρεις από εκεί, χαρτιά φέρτε εδώ ,ήτανε και το φορτηγάκι λεωφορειάκι που περνούσε και τους μάζευε οπότε τους καθίσαμε σε ένα παγκάκι και όταν ήρθε τους φορτώσαμε τους πήγαμε στο τμήμα της Ομόνοιας.

Σ: Και δουλεύατε μόνο πεζοι εκεί.

E: Ήταν μόνο πεζές ναι πεζές για πόσο καιρό ήταν δύο μήνες αλλά πέρασα και από κυψέλη και από ομόνοια και από Άγιο Παντελεήμονα.

Σ: Καλό ήταν αυτό;

E: Καλό ήταν... ναι πολύ ωραίο ωραίο σχολείο.

Σ: Για ποιο λόγο;

E: Γιατί έβλεπες τη σκληρή πραγματικότητα κατευθείαν... δηλαδή εγώ ήρθα από Θεσσαλονίκης δεν έβλεπα, δεν ήξερα ούτε τα προξόνια πως είναι... για παράδειγμα είδα τον άλλο να χτυπάει τη σύριγγα στο μάτι του, στο πόδι του, τρέχαν αίματα από παντού έιτζ να έχει ο άλλος, δεν τα ήξερα καθόλου αυτά τα έβλεπα και στην αρχή τρόμαζα αλλά χαιρόμουν κιόλας γιατί τα μάθαινα.

Σ: Στην αρχή τρόμαζες;

E: Τρόμαζα... τρόμαζα; πώς να στο πω στην αρχή δεν ήμουν έτοιμος, δεν τα είχα ξαναδεί όχι ότι τρόμαζα και έφευγα αλλά τρόμαζα σαν ιδέα πώς να στο πω.

Σ: Ναι και τώρα που πέρασε ο καιρός...

E: Τώρα τα έχω συνηθίσει και δεν ασχολούμαι καθόλου, δεν με πειράζει απλά προσέχω για την υγεία μου τώρα, δηλαδή όταν βλέπω ένα προξόνι δεν πολύ πηγαίνω δηλαδή από μακριά θα του μιλήσω ούτε τα χαρτιά του θα πάρω, ούτε τίποτα κάπως έτσι.

Σ: Ήταν δηλαδή κάτι καινούργιο για σένα. Και μετά την πεζή που πηγές;

Ε: Μετά την πεζή... κατά τη διάρκεια βασικά που μέναμε πάνω στον Άγιο Ανδρέα περνούσαμε σχολεία της Δίας όλοι μαζί τότε και με το που τελείωσα δήλωσα τοποθέτηση Σύνταγμα... μετά ξαναδηλώνω τοποθέτηση στις πεζές με τους παλιούς... μας έλεγαν οι παλιοί μην πάτε σε τμήματα, μακριά από τμήματα, μην πάτε, μην πάτε, μην πάτε ποτέ μου έλεγαν... οι γραμματείς δεν δίνουν ρεπό, δεν κάνουν, δεν ράνουν... λέγαν πολύ κακά λόγια για τα τμήματα και εγώ επειδή είμαι από Θεσσαλονίκη ήταν κάτι παλιοί που ήταν στο μεταγωγών και μου λένε πήγαινε μεταγωγών εάν θες, θα πηγαίνεις μεταγωγές τουλάχιστον, θα πηγαίνεις στη Σαλονίκη δεν θα είσαι σε τμήμα αλλά θα έχεις... θα είσαι πιο χαλαρός τέλος πάντων... δεν ήξερα και εγώ τότε βάζω πρώτη επιλογή μεταγωγών πάω πρώτη μέρα στο μεταγωγών ήταν εκεί δεν θυμάμαι ποιος θα μας μιλούσε να μας έκανε εκπαίδευση στην οεμ εομ δεν θυμάμαι... πάμε την πρώτη μέρα με το που πάει να μας μιλήσει σκάνε κάτι φύλλα πορείας για Δίας για να περάσουν σχολείο και έφυγα κατευθείαν για Δίας. Δηλαδή πήγα, έκατσα τρεις τέσσερις ώρες εκεί και πήρα το φύλλο πορείας για Δίας, δεν έκατσα καθόλου, δηλαδή κατευθείαν μετά πήγα στη Δίας όπου είμαι ακόμα και τώρα.

Σ: Οι παλιοί σε επηρέασαν να μη δηλώσεις...

Ε: Για τμήμα; ναι ξέρω εγώ τους άκουγα για Ομόνοια, Ακρόπολη, Άγιο Παντελεήμονα οι γραμματείς πολύ χάλια, δεν έδιναν ρεπό, δεν δίνουν άδειες, μας χώνουν συνέχεια πρωινά, βραδινά είναι χάλια... εντάξει εμείς δεν ξέραμε και ακούγαμε αυτούς οπότε κάναμε αυτές τις επιλογές.

Σ: Κατέληξες επομένως στη Δίας.

Ε: Κατέληξα στη Δίας όχι γιατί ήθελα... απλά περάσαμε το σχολείο και με πήγαν εκεί.

Σ: Γιατί δεν ήθελες να πας στη δίας;

Ε: Εγώ σαν πρώτη σκέψη ήθελα να πάω στη ΔΕΛΤΑ όπως το έβλεπα στο μυαλό μου... δεν ήξερα το τι έπαιζε, δεν ήξερα τι γινόταν... μετά έμαθα το τι παίζει σε κάθε υπηρεσία... σαν οπτική όπως τους έβλεπα όπως ήταν σαν ομάδες και αυτά το ντύσιμό τους, η δουλειά τους μου άρεσε.

Σ: Τι σου άρεσε σε αυτό που έβλεπες οπτικά;

Ε: Ότι ήταν σαν αστακοί ντυμένοι ότι πήγαιναν και χωνόντουσαν μέσα στη μάχη, όχι για να δείρουν... εννοώ ότι ήταν μέσα στη μάχη σε κίνηση σε πορείες σε δράση πώς

να στο πω... ήταν μέσα στη δράση... δεν ήθελα να κάθομαι στο γραφείο για παράδειγμα ή από δω και από εκεί να είμαι σαν κοπρόσκυλο, ήθελα να είμαι μέσα στη δράση.

Σ: Και έλεγες ότι η ΔΕΛΤΑ θα το προσφέρει.

Ε: Ναι δεν ήξερα τίποτε από αυτά και έτυχε να πάω στη Δίας... στη Δίας δεν είναι άσχημα, καλά είναι έχει και την δράση της.

Σ: Σου αρέσει η Δίας;

Ε: Μέτρια ούτε πολύ ούτε...

Σ: Στη Δίας τι κάνετε;

Ε: Το πρόγραμμα;

Σ: Την καθημερινότητά σας...

Ε: Κοίταξε έχουμε πιο πολύ έχουμε σήματα, τα περισσότερα είναι συναγερμοί...

Σ: Όχι τόσο αυτά με ενδιαφέρει η καθημερινότητά σας.

Ε: Είναι η καθημερινότητα είναι βαρετή, η υπηρεσία έχει κορεστεί... όταν δεν έχει δουλειά οι περισσότεροι καθόμαστε και μαλώνουμε μεταξύ μας, κουτσομπολεύει ο ένας τον άλλον τα κλασικά που γίνονται παντού μαλώνουμε, χτυπάμε, βριζόμαστε, ρουφιανεύουμε, είναι κάποιοι κλασικά οι κολλητοί του αλλαγαρχη φτιαγμένοι πάντα, οι άλλοι δεν είναι φτιαγμένοι γκρινιάζουν γιατί είναι φτιαγμένοι και οι άλλοι δεν είναι, γιατί εγώ πήρα αυτή τη μηχανή και ο άλλος δεν πήρε την άλλη μηχανή, γιατί δουλεύω εγώ εκεί και ο άλλος εκεί... υπηρεσιακά δεν βοηθάνε κιόλας γιατί δεν έχεις και εξοπλισμό, κράνη, μπότες, τα κλασικά και μηχανές.

Σ: Εγώ νόμιζα ότι η Δίας βγαίνει έξω και κάνει ελέγχους.

Ε: Η Δίας κάνει ελέγχους αλλά κάνει με το φιλότιμο πιο πολύ... δηλαδή εάν σε άφηναν ελεύθερο πολύ λίγες ομάδες θα δούλευαν θα ήταν όλη μέρα η άλλη για καφέ, φαγητό, θα πείραζαν στο δρόμο κόσμο.

Σ: Τι εννοείς δουλεύει με το φιλότιμο;

Ε: Για τον εαυτό τους, για το γ***** το δικό τους, γιατί είσαι αστυνομικός, φοράς στολή και πρέπει να δουλέψεις... το βλέπεις σαν εγωισμός, ο εγωισμός του καθενός.

Σ: Ότι δηλαδή φοράς στολή και πρέπει...

Ε: Ναι φοράω στολή και δεν θέλω να με κοροϊδεύει ο κόσμος... παράλληλα θέλω να βγάλω δουλειά, να κάνω τη σύλληψη για να μην κλέβουν τον καθένα θέλω να πιάσω αυτούς που κάνουν αυτά τα πράγματα... κάπως έτσι... ενώ κάποιοι άλλοι δεν τους ενδιαφέρει τίποτα μπορεί να κλέβουν και στο δίπλα δρόμο και να λένε δεν πάμε ξέρω εγώ καθόμαστε.

Σ: Πιστεύεις ότι αυτή είναι πολλοί;

Ε: Είναι πολλοί; Πολλοί... σε μας τουλάχιστον υπάρχουν αρκετά παιδιά.

Σ: Σε τι πιστεύεις ότι οφείλεται αυτό;

Ε: Στο ότι έχουν βαρεθεί την υπηρεσία αυτή τη Δίας και σε όποια ομάδα και να πας να δουλέψεις οι περισσότεροι θέλουν να φύγουν από την υπηρεσία... όλοι ζητάνε κάτι άλλο.

Σ: Γιατί δεν τους προσφέρει κίνητρο να δουλέψουν παραπάνω;

Ε: Γιατί έχουν κουραστεί και σωματικά και ψυχολογικά πιστεύω.

Σ: Το σωματικό...

Ε: Σωματικό γιατί είναι η Δίας φτιάχτηκε το 10, είναι ήδη έξι χρόνια η ηλικία τους μεγάλωσε... μεγάλωσε η ηλικία τους, παντρεύτηκαν, έκαναν παιδιά, γέρασαν, πονάνε οι μέσες, πόδια όπως γίνεται πάντα και ψυχολογικά γιατί έχεις το καθημερινό να σε λένε οι άλλοι κάνε προσαγωγές κάνε συλλήψεις, δεν παίρνεις ρεπό, δεν θα παίρνεις άδειες αυτά.

Σ: Αυτό γίνεται λόγω απόδοσης;

Ε: Κατά βάση δίνουν αλλά υπάρχουν και μερικές περιπτώσεις που θες εσύ συγκεκριμένα... για παράδειγμα σου χρωστάει η υπηρεσία πέντε ρεπό, λέμε έξι εφτά και τον λες ξέρω εγώ τον άλλον θέλω εφτά ρεπό να μου τα κολλήσεις για να φύγω... ο άλλος δεν στα δίνω γιατί δεν έχεις απόδοση σαν ομάδα αυτό το μήνα.

Σ: Έχει δίκιο;

Ε: Έχει δίκιο.

Σ: Στην Δίας είσαι πέντε χρόνια.

Ε: Είμαι πέντε χρόνια... τεσσεράμισι περίπου.

Σ: Έχεις εμπειρίες βιώματα από τη Δία;

Ε: Έχω αρκετές συλλήψεις... καταδιώξεις έχουμε.

Σ: Ποια είναι τα περιστατικά που σου έχουν μείνει;

Ε: Περιστατικά;

Σ: Πώς έγιναν πως ένιωσες;

Ε: Ένα τελευταίο... τελευταία που έγινε και μου έχει μείνει στον άγιο στέφανο από τα golf που κυνηγάμε τους ρομά τα ξέρεις τα γνωστά... ήμασταν στο τμήμα του Αγίου Στεφάνου και μας λέει ο αξιωματικός υπηρεσίας ότι έχει πληροφορία ότι ένα γκολφ είναι στον Άγιο Στέφανο στο πάρκινγκ του Σκλαβενίτη... και τώρα ήμασταν τέσσερις άγνωστοι στον Άγιο Στέφανο, δεν ήμασταν ομάδα και εγώ εκείνη την ημέρα πήγα στον Άγιο Στέφανο με το συνοδηγό και έρχεται το άλλο δίκυκλο να δουλέψουμε στον Άγιο Στέφανο... δεν ήξερε κανείς από τομέα, ξέραμε να κινηθούμε τα βασικά γιατί είχαμε ξαναδουλέψει... δεν την ξέραμε σαν τα παιδιά που δουλεύουν κάθε μέρα εκεί και μας λέει ότι είναι στο πάρκινγκ του Σκλαβενίτη... πάμε στο πάρκινγκ του Σκλαβενίτη δεν βρίσκουμε κανένα γκολφ, βγαίνουμε στον κεντρικό δρόμο, κάνουμε τέλος πάντων γύρες μήπως και βρούμε τίποτα... καθώς ανεβαίνουμε στο δρόμο κατέβαινε το golf το βλέπουμε φιμέ τζάμι τέρμα με το που μας περνούν γραμμή αυτοί ανεβαίνουν εμείς κατεβαίνουμε... με το που γυρνάω εγώ και πάω λίγο να κοιτάξω μας πήραν γραμμή ότι τους κοιτάμε και με το που πάω να γυρίσω τέρμα γκάζι το golf φανάρι κόκκινο το περνάει, δύο φανάρια κόκκινα τα περνάει... πήγαινε πάνω από διακόσια χιλιόμετρα το αμάξι σίγουρα... ο δρόμος ήταν σκοτεινός ευτυχώς γιατί έβλεπες το αμάξι, έβλεπες τα φώτα τα φανάρια από πίσω, αλλιώς θα το είχες χάσει... στο τέλος του δρόμου αυτό το golf έπεσε μέσα σε ένα χαντάκι... σε ένα εργοστάσιο μέσα σε ένα χαντάκι... με το που βγήκαμε, με το που σταματήσαμε εμείς τις μηχανές είδαμε τρία άτομα ο καθένας να τρέχει σε διαφορετική κατεύθυνση... δεν πιάσαμε κανέναν βέβαια γιατί χαθήκανε είχε ρέμα, είχε σκοτάδι, είχε χωράφια δεν μπορούσαμε να βρούμε κανέναν αλλά θυμάμαι ότι μου έχει το περιστατικό ήταν στο μυαλό μου ένα λεπτό... ούτε λεπτό και όταν πήγα άλλη μέρα να κάνω την ίδια υπηρεσία και έκανα το ίδιο δρομολόγιο μέτρησα σχεδόν ένα δεκάλεπτο όλο το σκηνικό.

Σ: Πως πιστεύεις ότι συνέβη αυτό;

Ε: Πως πιστεύω... δεν ξέρω πώς έγινε μάλλον όταν κατέβηκα από τη μηχανή οι παλμοί μου χτυπούσαν... είχα πάρα πολλούς παλμούς, είχα γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα... ήθελα κάνα πεντάλεπτο... είχα κάτσει κάτω να ηρεμήσουμε και οι τέσσερις βασικά από το περιστατικό.

Σ: Αυτό το πεντάλεπτο τι λέγατε μεταξύ σας;

Ε: Αυτό που λέγαμε, το μόνο που μας έμεινε κρίμα που δεν πιάσαμε κανέναν ενώ αγχωθήκαμε, κινδυνέψαμε να τους πιάσουμε γιατί δεν ξέραμε το δρόμο πως ήτανε, δεν ξέραμε τις στροφές και αυτά το μόνο που λέγαμε κρίμα που δεν πιάσαμε κανέναν... και μετά το σκεφτήκαμε τις επόμενες μέρες που μιλήσαμε με τα παιδιά ότι είμαστε τυχεροί που δεν σκοτωθήκαμε και δεν τρακάρουμε πουθενά.

Σ: Αρχικά πώς αποφασίσατε να το κυνηγήσετε αφού είναι και τόσο επικίνδυνο;

Ε: Γιατί το είδαμε μπροστά στα μάτια μας και γιατί όσο και να λες πάντα ότι εγώ θα πίνω καφέ και δεν θα κάνω τίποτα πάντα εκείνη τη στιγμή πάντα το αίμα σου ανεβαίνει και πάντα θα κυνηγάς.

Σ: Επειδή είσαι αστυνομικός.

Ε: Επειδή είσαι αστυνομικός ναι εννοείται... πιστεύω οι περισσότεροι είναι έτσι όσο και να λένε δεν μου αρέσει η δουλειά, δεν μου αρέσει η αστυνομία, δεν μου αρέσει αυτό που κάνω... άμα γίνει κάτι πιστεύω θα πάνε σε τράπεζα, σε ληστεία, σε διάρρηξη, σε οτιδήποτε, άσχετα που λένε κάποιοι ότι δεν πάνε.

Σ: Εμένα μου κάνει εντύπωση που κατέβηκες ιδρωμένος και αγχωμένος και το κατάλαβες μόνο για ένα λεπτό.

Ε: Και πολύ σου λέω... ήταν σαν να κατεβαίνει την Αλεξάνδρας τόσο κοντά, τόσο κοντά... και όμως όταν πήγα την επόμενη φορά λέω τόσο δρόμο κάναμε ήταν και βράδυ δεν βλέπαμε και τίποτα μπροστά μας... είχαμε θολώσει και τρέχαμε μόνο.

Σ: Έχεις και άλλα περιστατικά;

Ε: Κάτσε να σκεφτώ τώρα.

Σ: Ότι σου έρχεται άμα δεν έχεις δεν πειράζει.

Ε: Έχω αλλά τώρα ξέρεις κάθε μέρα... κάθε μέρα δεν τα κρατάω.

Σ: Ούτε εγώ.

E: Ναι αυτό ισχύει σου λένε πες καμία ιστορία και δεν θυμάσαι τίποτα.

Σ: Όλα αυτά τα χρόνια που δουλεύει στη Δίας εκεί με τους συναδέλφους και γενικά στην αστυνομία πιστεύεις ότι εμείς έχουμε κάποιο διαφορετικό τρόπο σκέψης, αξία και συμπεριφορά από τους υπόλοιπους, μία διαφορετική κουλτούρα ρε παιδί μου;

E: Από ποιους υπόλοιπους; αστυνομικούς;

Σ: Από τους πολίτες.

E: Εάν έχουμε διαφορετική αντίληψη;

Σ: Ναι.

E: Εννοείται ότι έχουμε διαφορετική αντίληψη θα σου δώσω ένα παράδειγμα... χθες κοντά στο mall κάναμε έναν έλεγχο στο πεζοδρόμιο... ήταν ένας άντρας κρατούσε το κινητό του μιλούσε περνάει μία κοπέλα από μπροστά του κάτι την είπε και η κοπέλα αρχίζει και τρέχει... μετά εμείς σταματήσαμε γιατί νομίζαμε ότι κάτι είπε στην κοπέλα για να της κάνει κάτι να την κλέψει; πάμε εκεί τον ελέγχουμε του λέω τι κάνεις εδώ αυτός ήταν αντιδραστικός όμως... τι σας πειράζει εσάς που κάθομαι εγώ εδώ πέρα που είναι η ταυτότητά σου; δεν έχω ταυτότητα... τι δουλειά κάνετε; να μη σε ενδιαφέρει τι δουλειά κάνω... και έρχεται τελικά η κοπέλα μετά η ίδια η κοπέλα που ήταν η γυναίκα του... δεν μας είπε τίποτα... του λέμε μία κυρία που πέρασε από εδώ πέρα... δεν απαντούσε... με το που έρχεται η γυναίκα λέει ο άντρας μου είναι τι έγινε... λέμε σας είδαμε που τρέξατε και τότε τον εξηγούμε ότι ήρθαμε εδώ, γιατί είδαμε αυτό το σκηνικό και τότε μετά του λύθηκε η γλώσσα και είπε παιδιά είμαι αρχιτέκτονας καλά κάνετε και ελέγχετε τον κόσμο και από εδώ και από εκεί... αλλιώς θα ήταν αρνητικός.

Σ: Άρα εσύ θεωρείς ότι...

E: Απλά πώς να το πω τώρα ο κόσμος είναι είναι απονήρευτος και δεν εμπιστεύεται πολύ εύκολα δεν ξέρω... δεν εμπιστεύεται την αστυνομία... δεν ξέρω έχουν μόνο τα κακά έχουν στο μυαλό τους για την αστυνομία.

Σ: Αυτό σε επηρεάζει;

E: Όχι δεν με πειράζει καθόλου εμένα... εγώ κάνω τη δουλειά μου όπως πρέπει να είναι.

Σ: Με τους συναδέλφους που δουλεύετε μαζί τι σχέση έχετε;

Ε: Κοίταξε τη μία μέρα είμαστε καλά, τη μία μέρα μπορεί ο ένας να είναι κουρασμένος, να έχει τα νεύρα του, να μην μιλούμαστε και πολύ... τη μία μέρα μπορεί να κοροϊδεύουν τον άλλο και να τσακωθούνε μεταξύ τους... όχι να πέσει ξύλο ξέρεις μόνο με τα λόγια, είναι με τις μέρες.

Σ: Γενικά έχεις καλές σχέσεις...

Ε: Έχω καλές σχέσεις ναι.

Σ: Για παράδειγμα πόσους φίλους συναδέλφους έχεις;

Ε: Σχεδόν όλους, δεν έχω μαλώσει ποτέ με κανέναν.

Σ: Όχι απλά αν έχεις μαλώσει πόσους φίλους έχεις.

Ε: Στη Δίας δηλαδή.

Σ: Όχι γενικά.

Ε: Πολλούς τι να σου πω τώρα σαράντα, πενήντα άτομα;

Σ: Σαράντα, πενήντα άτομα φίλους;

Ε: Με όλους έχω επαφές... εντάξει δεν θα πάω για καφέ και με τους σαράντα, πενήντα, καφέ καφέ για παράδειγμα όπως τώρα θα πάω με δεκαπέντε άτομα που εμπιστεύομαι πιο πολύ αλλά και με τους άλλους και μπάλα παίζουμε και βγαίνουμε έξω όλοι μαζί παρέα.

Σ: Αυτές οι σχέσεις πως πιστεύεις ότι φτιάχτηκαν;

Ε: Φτιάχτηκαν ξέρω εγώ βάση της ειλικρίνειας... ότι οι περισσότεροι δεν είναι από τον τόπο τους και όλοι κάνουν παρέα μεταξύ τους, γιατί ο καθένας έχει το δικό του, γιατί πάνω κάτω έχουμε όλοι τα ίδια προβλήματα σαν αστυνομικοί και αν δεν είσαι κιόλας από τον τόπο σου... παράδειγμα έχω κάτι φίλους που είναι Θεσσαλονίκη που είναι από Θεσσαλονίκη και γκρινιάζουν γιατί οι συνάδελφοί επάνω είναι δεν τους φέρονται καλά γιατί είναι στον τόπο τους και δεν τους νοιάζει δεν υπάρχει συναδελφικότητα ενώ εδώ είμαστε όλοι από αλλού και είμαστε όλοι μονιασμένοι.

Σ: Με αυτούς τους δέκα δεκαπέντε που κάνεις καλύτερη παρέα πώς θα χαρακτηρίζες τις σχέσεις σας;

Ε: Καλή έχουμε εμπιστοσύνη μιλάμε με ειλικρίνεια πιστεύω δεν κοροϊδευόμαστε από πίσω δεν ξέρω τι γίνεται εντάξει.

Σ: Στη δουλειά έχεις μαλώσει ποτέ με κάποιο συνάδελφο;

Ε: Έχουμε παρεξηγηθεί όχι έχουμε μαλώσει... έχουμε παρεξηγηθεί γιατί ο καθένας έχει τα δικά του πιστεύω είμαστε τέσσερα άτομα και οι τέσσερις είναι διαφορετικοί χαρακτήρες ο ένας το βλέπει αλλιώς, ο άλλος το βλέπει αλλιώς... απλά έχουμε παρεξηγηθεί.

Σ: Δεν έχετε συγκρουστεί δηλαδή; δεν έχετε έρθει σε αντιπαράθεση;

Ε: Έχουμε έρθει σε αντιπαράθεση ναι.

Σ: Θέλεις να μου περιγράψεις ένα τέτοιο σκηνικό;

Ε: Θυμάμαι τώρα εδώ σε ένα σήμα στο Μαρούσι στους πεζόδρομους μέσα... ξέρεις πως είναι αναγκαστικά πας με τη μηχανή... παίρνουμε το σήμα και αναγκαστικά πάμε πίσω από την Πεύκη... εγώ ήμουν μπροστά μηχανή οδηγός δεν ήξερα τους δρόμους για να πάω γύρω γύρω πήγα από τους πεζόδρομους για να βγω πάλι προς Πεύκη, με σταματάει ο συνάδελφος μου κορνάρει... λεω κάτι έγινε, κάτι θα θέλει να σταματήσει σε κάποιο μαγαζί μάλλον... του λέω έλα ρε τι θέλεις... μου λέει πού πας από εδώ μέσα... του λέω από εκεί που ήρθα πάω πίσω στην Πεύκη και αρχίζει και λέει άντε καουμπόηδες ήρθατε όλοι στην αστυνομία... σειρά δικιά μου... άντε καουμπόηδες που ήρθατε στην αστυνομία και νομίζετε ότι γίνατε κάποιοι και εγώ τον βλέπω και γελάω... τι να απαντήσω τώρα σε αυτά που λέει και πάμε σταματάμε τέλος πάντων στην Πεύκη... κάναμε το δικό του βγήκαμε από τους πεζόδρομους και ξεκινάμε μία φασαρία εκεί πέρα... δεν βλέπεις την πινακίδα που λέει απαγορεύεται οι μηχανές και τα λοιπά μέσα στον πεζόδρομο... και του λέω αφού εκεί μέσα είχαμε το σήμα και να γίνεται αυτό το πράγμα πάλι ότι είμαστε καουμπόηδες, μπήκαμε στην αστυνομία και την έχουμε δει κάποιοι κάπως έτσι... κάπως έτσι αρκετές φορές με το συγκεκριμένο παιδί.

Σ: Εσύ του απάντησες;

Ε: Γελούσα, δεν απάντησα.

Σ: Πως ένιωσες εκείνη τη στιγμή;

Ε: Εγώ; δεν με ένοιαζε καν.

Σ: Δηλαδή στην ουσία δεν τσακωθήκατε.

Ε: Εντάξει νευρίαζα μεν διότι φώναζε στον κόσμο και αυτά και ο κόσμος έβλεπε... από την άλλη εμένα αυτό δεν με άγγιξε καθόλου... ήξερα ποιος ήταν επομένως δεν με ένοιαζε.

Σ: Απλά μόνο σε πείραξε που το είπε μπροστά στον κόσμο.

Ε: Ναι ακούει φωνές, φασαρία ο κόσμος και λει τι κάνουν αυτοί εδώ τέσσερις μαζεμένοι αστυνομικοί και μαλώνουν μεταξύ τους... είχαμε και τους άλλους δύο στην ομάδα που δεν μας ηρεμούσαν για παράδειγμα και γελούσαν και αυτοί... δηλαδή αυτοί γούσταραν τη φάση κατάλαβες να μαλώνουμε εμείς οι δύο και οι άλλοι δύο να κοιτάνε και να γελάνε κάπως έτσι.

Σ: Κάποια έντονη σύγκρουση είχες ποτέ με κάποιο συνάδελφο;

Ε: Όχι, όχι, όχι.

Σ: Γιατί πιστεύεις...

Ε: Κοίτα εγώ προσπαθώ πάντα να είμαι ήρεμος στη δουλειά και λάθος να έχω, και λάθος να έχει ο συνάδελφος δεν του λέω τίποτα θα τον αφήσω να κάνει το δικό του για να μην μαλώσουμε και άμα δεν μου αρέσει τόσο πολύ υπηρεσία μαζί του θα πιάσω τη γραμματεία και θα πω μην με βάζετε μαζί του.

Σ: Για ποιο λόγο όμως να μην μαλώσεις;

Ε: Γιατί είμαστε αστυνομικοί, δεν θα μαλώσουμε στο δρόμο, θα πάμε από εκεί που βγήκαμε και θα μαλώσουμε δεν γίνεται να βγαίνεις έξω και να μαλώνεις.

Σ: Είναι λάθος για την εικόνα.

Ε: Δεν γίνεται, είσαι επαγγελματίας.

Σ: Εσύ είσαι ικανοποιημένος από τη δουλειά σου;

Ε: Αισθάνομαι ικανοποιημένος αν και θα ήθελα κάποια πράγματα παραπάνω... τώρα δεν έχεις κάλυψη από την αστυνομία σε περιστατικά, είσαι εκτεθειμένος σε συλλήψεις, σε δικαστήρια, σε τρακαρίσματα, σε οτιδήποτε είσαι μόνος σου... ένα λάθος να κάνεις παράδειγμα δεν θα σε καλύψει κανείς.

Σ: Από τους ανωτέρους εννοείς.

Ε: Από τους ανωτέρους πιστεύω και από τους ίδιους τους συναδέλφους μπορεί και από αυτούς να σε δώσουν και να κάνουν... παράδειγμα ένα λάθος σε μία ένταση σε έναν έλεγχο να κλωστήσεις κάποιον, να τον χαστουκίσεις, για παράδειγμα να κάνει μήνυση κλασικά ο άλλος ο πολίτης και εκεί στην τετράδα αντί να το φτιάξετε να πει ο ένας όχι δεν συμμετέχω.

Σ: Αυτό συμβαίνει;

Ε: Έχει συμβεί ορισμένες φορές σε εμένα δεν μου έχει τύχει ποτέ αλλά έχουν συμβεί.

Σ: Γενικά τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί;

Ε: Τι χρειάζεται να βελτιωθεί;

Σ: Η κατάσταση στην αστυνομία.

Ε: Θα πάμε στα πολιτικά και δεν θέλω να πάω στα πολιτικά.

Σ: Οκ μην πας στα πολιτικά.

Ε: Εγώ πιστεύω ότι στην αστυνομία δεν έπρεπε να υπάρχει καταρχάς υπουργός... στην αστυνομία πρέπει να είναι μόνο αρχηγός που αυτός να διατάζει και να κόβει και να ράβει να μην υπάρχει από πάνω άλλος... έτσι πιστεύω εγώ.

Σ: Θα πρέπει δηλαδή να έχει έναν υπηρεσιακό προϊστάμενο.

Ε: Ναι.

Σ: Και τώρα μία τελευταία ερώτηση. Για σένα τι σημαίνει αστυνομία;

Ε: Τώρα το έχω στο μυαλό μου δεν ξέρω πώς να το ξεκινήσω.

Σ: Εάν θα την περιέγραφες με μία δυο λέξεις.

Ε: Δεύτερη οικογένεια.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

3.4 Ηλίας

Σ: Πριν ξεκινήσουμε θα ήθελα να μου μιλήσεις για τον εαυτό σου, από που είσαι πόσο χρονών είσαι, την οικογένειά σου, εάν είσαι παντρεμένος...

Ε: Είμαι τριάντα ένα χρονών είμαι από το Αγρίνιο, δεν είμαι παντρεμένος, είμαστε τέσσερα αδέρφια, ένας ακόμα συνάδελφος, τα άλλα δύο είναι μικρότερα.

Σ: Δεν είναι συνάδελφοι αυτοί;

Ε: Ο ένας είναι ιδιωτικός υπάλληλος, ο άλλος είναι μικρότερος και τώρα τελείωσε την τρίτη λυκείου.

Σ: Θα έρθει και αυτός στην αστυνομία;

Ε: Πυροσβεστική μάλλον.

Σ: Μεγάλωσες στο Αγρίνιο;

Ε: Μεγάλωσα στο Αγρίνιο, πήγα φοιτητής στην Πάτρα ΤΕΙ λογιστικής, τελείωσα από εκεί μετά στρατό δόκιμος πεζικού και μετά αστυνομία.

Σ: Πώς ήταν η ζωή στην επαρχία;

Ε: Η ζωή ήταν καλή μεν μέχρι τα δεκαοχτώ μου χρόνια οικογενειακή, μετά έπρεπε να βρω δουλειά πήγα φοιτητής στην Πάτρα δούλευα ταυτόχρονα για τα έξοδα μου και μετά έπρεπε να βρω μία δουλειά μόνιμη.

Σ: Σου άρεσε η λογιστική που ξεκίνησες;

Ε: Στην αρχή όχι δεν μου άρεσε μετά μου άρεσε το αντικείμενο... μετά ήταν καλύτερα.

Σ: Το τελείωσες το ΤΕΙ;

Ε: Το τελείωσα στα εξίμισι χρόνια... εγώ το έκανα στα εξίμιση λίγο παραπάνω.

Σ: Και πως το αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

Ε: Η αστυνομία μού άρεσε από τα δεκαοχτώ μου, αλλά στις πανελλήνιες δεν είχα τα μόρια είχα εντεκάμισι χιλιάδες μόρια να ξαναδώσω δεν ήθελα... ήθελα να φύγω φοιτητής.

Σ: Τι εννοείς σου άρεσε πιο πριν, πως το σκεφτόσουν;

E: Μου άρεσε, μου άρεσε να βοηθάω τον κόσμο και γενικά μου άρεσε η εικόνα του αστυνομικού στην επαρχία και ήθελα να βοηθάω τον κόσμο... αυτό τίποτα παραπάνω.

Σ: Δηλαδή όταν έβλεπες μικρός αστυνομικό...

E: Μου άρεσε, μου αρέσε η εικόνα του αστυνομικού ήθελα και εγώ να γίνω αστυνομικός.

Σ: Ποια είναι τα ενδιαφέροντά σου πέρα από την αστυνομία.

E: Είμαι αθλητής στο βόλεϊ, παίζω σε μία ομάδα ταξίδια, καφέ... αυτά.

Σ: Πότε μπήκες στην αστυνομία και πώς.

E: Μπήκα μέσω ΑΣΕΠ... η προκήρυξη βγήκε το 2010 τον Αύγουστο του 2010 και ήμασταν επιλαχόντες τον Οκτώβριο του 2010 και περιμέναμε πότε θα μπορούμε και τελικά μπήκαμε 11 Γενάρη το 2011 στην Κομοτηνή πεντακόσιοι ειδικοί φρουροί.

Σ: Μπήκατε στη σχολή δηλαδή.

E: Μπήκαμε στη σχολή στην Κομοτηνή στη σχολή αστυφυλάκων για δύο μήνες μέχρι το Μάρτιο.

Σ: Πώς ήταν η σχολή;

E: Στη σχολή καλά ήταν τώρα εάν μάθαμε πράγματα... δεν μάθαμε πράγματα σε δύο μήνες... αντικειμενικά δεν μάθαμε τίποτα αυτό.

Σ: Πώς ήταν όμως αυτοί οι δύο μήνες σχολή, πώς περνάγατε την ημέρα σας;

E: Εγερτήριο για φαγητό το πρωινό, μετά εκπαίδευση στα διδακτήρια μας έκαναν μάθημα κάποιοι καθηγητές σε κάποια μαθήματα που έπρεπε να κάνουμε, το μεσημέρι ανάπαυση, το απόγευμα πάλι κάποια μαθήματα πάλι στα διδακτήρια και το βράδυ ελεύθεροι και έξοδοι κάθε Τετάρτη και Σάββατο.

Σ: Εκεί γνώρισες άλλους συναδέλφους....

E: Εκεί γνώρισα τον κολλητό μου που είναι και αυτός αστυνομικός στη σχολή μέσα και άλλα παιδιά γνωριστήκαμε απλά μόλις βγήκαμε και μετά ο καθένας πήγε σε κάποιο αστυνομικό τμήμα ή σε κάποιες άλλες υπηρεσίες... μετά χαθήκαμε με κάποιους κράτησα επαφές με κάποιους όχι.

Σ: Εσύ με το που βγήκες από τη σχολή που πηγές;

E: Εγώ πήγα σε ένα αστυνομικό τμήμα στο κέντρο της Αθήνας για δύο μήνες και μετά πήγα σε αστυνομικό τμήμα του κέντρου όπου ήταν και ο αδερφός μου και πήγα εκεί και έκατσα ένα χρόνο μετά.

Σ: Έκατσες ένα χρόνο;

E: Ναι.

Σ: Όταν πρωτοπήγες στο αστυνομικό τμήμα πώς σου φάνηκε;

E: Πρώτη μέρα ήταν αγχωτικά πού πάω ποιον βρίσκω με ποιον μιλάω... πήγα στον αξιωματικό υπηρεσίας βρήκαμε εκεί τον διοικητή πρώτη μέρα πήραμε τηλέφωνο να μάθουμε την υπηρεσία που ήμασταν την επόμενη μέρα και πήγα το πρωί... σαν πρώτη μέρα υπηρεσία δεν ήξερα κανέναν πήγα στον αξιωματικό υπηρεσίας του αστυνομικού τμήματος μου λέει «είσαι σκοπιά σε πρεσβεία» και πήγα εκεί πέρα μόνος μου.

Σ: Ποια ήταν τα καθήκοντά σου στο αστυνομικό τμήμα;

E: Σκοπιές σε στόχους, μεταγωγές και καμιά πεζή περιπολία.

Σ: Από αυτά τι σου άρεσε;

E: Μόνο η πεζή περιπολία.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις πώς ήταν;

E: Μου άρεσε γιατί καταρχήν έβλεπες κόσμο μιλάγες με τον κόσμο... γενικά είχες επικοινωνία με τον κόσμο δηλαδή έβγαινες έξω σε έβλεπε ο άλλος σου μιλάγε, μιλάγες και εσύ με τον κόσμο αυτό.

Σ: Έκανες μία πιο αστυνομικοί δουλειά δηλαδή.

E: Ναι από τη σκοπιά στην οποία στην ουσία φύλαγες ένα κτίριο τίποτε άλλο ενώ εκεί πέρα σε έβλεπε ο κόσμος... έβλεπε ο κόσμος αστυνομία στη γειτονιά του... μου άρεσε, μου άρεσε να βλέπω ότι υπάρχει αστυνομία ένιωθα ασφάλεια, ένιωθα πιο ωραία είχα κάτι να προσφέρω δεν ήμουν ξέρω εγώ μέσα σε ένα κτίριο και δεν κάνω τίποτα φυλάω τους πέντε τοίχους.

Σ: Ενώ έξω ένιωθες ότι προσφέρεις στους πολίτες.

E: Ναι αυτό μου άρεσε να βλέπει ο κόσμος ασφάλεια ότι ασφάλεια μπορούσα να προσφέρω βέβαια γιατί τότε ήμουν νέος ήμουν με ένα παλιό και έκανα ότι μου έλεγε.

Σ: Σε μάθαινε δηλαδή ο παλιός πως θα λειτουργήσεις;

Ε: Ναι, ναι πώς να μιλήσω πώς να κινούμαστε τι να προσέχω.

Σ: Θεωρείς ότι οι παλιοί σε βοήθησαν τον πρώτο καιρό; και αν ναι με ποιο τρόπο;

Ε: Οι παλιοί στην ουσία τον πρώτο καιρό ήταν συμβουλευτικά, δηλαδή πώς θα πάμε, πού θα πάμε δηλαδή στο πώς θα κινηθούμε πώς θα μιλάμε στον πολίτη να του μιλάμε στον πληθυντικό στον ενικό αυτά τώρα δύο μήνες εκεί πέρα δεν έμαθα πολλά πράγματα όταν πήγα στο επόμενο τμήμα εκεί πέρα επειδή ήταν πιο μεγάλο το τμήμα, πιο δύσκολο τμήμα εκεί οι συνάδελφοι ήταν πιο έμπειροι δηλαδή και στις πεζές περιπολίες που κάναμε μας έλεγαν πάντα να φοράμε το γιλέκο πάντα ,όταν γίνει κάτι δεν σπάει ποτέ το δίδυμο είστε πάντα μαζί αυτό... και σιγά σιγά μας μάθαιναν.

Σ: Και στο δεύτερο τμήμα έκανες πεζές περιπολίες;

Ε: Πάλι εκεί έκατσα πεζή περιπολία τρεις μήνες και μετά κάθισα στο τμήμα μπροστά σκοπός.

Σ: Πως θα περιέγραφες αυτό το δύσκολο τμήμα;

Ε: Για μένα καταρχήν ήταν σχολείο, ήταν σχολείο από άποψη έχεις τα πάντα και τον καλό πωλητή και τον κακό πολίτη... βλέπεις και αυτούς που είναι χρήστες εγώ δεν είχα ξαναδεί ποτέ χρήστες ήμουν σε μία επαρχία στην οποία τους έβλεπες με το κιάλι ενώ εκεί τους έβλεπες δίπλα σου στα πέντε μέτρα να κάνουν χρήση... δηλαδή εκεί πέρα έμαθα τα ναρκωτικά τι είναι για παράδειγμα η ινδική κάνναβη τι είναι, η ηρωίνη... δηλαδή να τα ξεχωρίζω πριν δεν ήξερα ούτε καν ποια ήταν η εικόνα αυτού και αυτό με βοήθησε να μάθω πέντε έξι πράγματα που δεν ήξερα.

Σ: Πώς δουλεύατε εκεί πέρα;

Ε: Πάντα έπαιρνε ένας παλιός με τρία τέσσερα χρόνια έναν καινούργιο δίδυμο έκαναν ένα μικρό δρομολόγιο για παράδειγμα τρεις δρόμους όπου μαθαίναμε τον τομέα μας έτσι και κάναμε ελέγχους δηλαδή ελέγχει... ξέρω εγώ έλεγες καλησπέρα στον πολίτη που έκανες έλεγχο και του ζητούσες την ταυτότητά του, μετά δεύτερη ερώτηση εάν έχει κάτι παράνομο τα κλασικά και μετά έβλεπες αν έπρεπε να τον προσάγεις η όχι... αν είχε κάτι παράνομο τον δέσμευες εκείνη την ώρα και τον πήγαινες στο οικείο αλλιώς την ταυτότητά του... πολλές φορές δεν είχαμε τερματικό να τον χτυπήσουμε οπότε δεν τον προσάγαμε τον αφήναμε... αυτή είναι η αλήθεια γιατί σβήναν τα συστήματα... αν

είχαμε ασύρματο τον δίνουμε στον τερματικό και μας έλεγε το κέντρο εάν είναι καλώς η εάν δεν έχει καλώς.

Σ: Και μετά σε έβαλαν σκοπιά;

Ε: Και μετά έκατσα σκοπιά ένα χρόνο βαρέθηκα και ήθελα να δω κάτι καινούργιο έρχομαι στην ομάδα Δίας... δεν ήξερα τι ήταν η ομάδα Δίας...

Σ: Ζήτησες μόνος σου να πας;

Ε: Ναι έκανα αίτηση στη ΓΑΔΑ δεν θυμάμαι σε ποιον όροφο μάλλον στο τέταρτο... ανέβηκα ΓΑΔΑ έκανα αίτηση και μετά από δύο μήνες μου ήρθε απάντηση μας πήραν... δεν πήγα στο σχολείο αμέσως πήγα σχολείο μετά από μία εβδομάδα δηλαδή πήγα στην υπηρεσία, πήγα σε μία ομάδα τους λέω παιδιά εγώ δεν έχω περάσει εκπαίδευση, τους ρωτάω πώς δουλεύουν μου λένε οδηγάς, δεν οδηγώ μηχανή... εντάξει συνοδηγός.

Σ: Αφού δεν οδήγαγες μηχανή πώς το αποφάσισες να πας στη Δίας;

Ε: Εντάξει θα σου πω... λέμε αλήθειες... είχα ακούσει ότι γενικά αυτή η ομάδα είναι μία μάχιμη υπηρεσία... εγώ είχα βαρεθεί εκεί πέρα λέω είμαι νέος να κάτσω τώρα εδώ πέρα και στην ουσία να μην κάνω τίποτα λέω έχω τα κότσια είναι μία μάχιμη υπηρεσία έχω τα κότσια και να ανταπεξέλθω και να βοηθήσω όσο μπορώ να βοηθήσω και το επέλεξα να πάω γιατί ήταν κάτι διαφορετικό ξέρω εγώ, ξέρω εγώ... έχει να κάνει με τον κόσμο... την αγαπάω την ομάδα Δίας και ήθελα να προσφέρω ότι μπορώ να προσφέρω ένα λιθαράκι αυτό και έτσι επέλεξα να πάω.

Σ: Παρόλο που δεν ήξερες μηχανή...

Ε: Παρόλο που δεν... τώρα οδηγάω.

Σ: Τώρα οδηγάς, σε έμαθαν οδήγηση εκεί. Πως θα περιέγραφες την εμπειρία σου στην Δίας;

Ε: Είναι μία υπηρεσία που την αγαπάω αντικειμενικά... τώρα αν μου έλεγαν έχεις στην αστυνομία έξι χρόνια τι θα θυμάσαι τα τελευταία τρία χρόνια στη Δίας... τα πρώτα τρία χρόνια για μένα ήταν ανούσιο, άποψή μου είναι αυτή έτσι πριν τρία χρόνια... και την αγαπάω γιατί είναι μία υπηρεσία για την οποία έχουμε ματώσει και έχουμε ιδρώσει έτσι με αποτέλεσμα να την αγαπάς λίγο παραπάνω από τις υπηρεσίες στις οποίες ήσουν και στην ουσία δεν έκανες τίποτα απλά ήσουν απλά... για μένα πώς να στο

πω... έχει μία σχέση με τον πολίτη άλλη σχέση άμεση, δηλαδή για παράδειγμα σε ένα σήμα σε πέντε λεπτά είσαι εκεί σε δέκα είσαι εκεί στον πολίτη που θέλει μία βοήθεια ότι βοήθεια μπορείς να του προσφέρεις αυτό.

Σ: Και πώς είναι η ζωή εκεί;

Ε: Η ζωή εκεί πέρα...

Σ: Πως είναι η καθημερινότητά σας;

Ε: Η καθημερινότητά μας θα σου πω στην ομάδα που είμαστε τώρα για παράδειγμα είμαστε πρωί ωραία... ξέρω εγώ χαιρετιόμαστε πρωί λέμε καλημέρα εφτά η ώρα το πρωί δεν έχουμε σήμα θα πάμε να πιούμε τον καφέ μας, δηλαδή εφτά με οχτώ το πρωί είναι ιεροτελεστία ο καφές... μετά ας πούμε δεν υπάρχει σήμα από το κέντρο της άμεσης δράσης θα κάνουμε την περιπολία μας μία μιάμιση ώρα όσο αντέξουμε βασικά... μία ώρα μισή ώρα σαράντα λεπτά θα κάνουμε την περιπολία μας αν δούμε κάτι αξιόλογο για έλεγχο θα το ελέγξουμε αν κρίνεις κάτι ύποπτο.

Σ: Πώς κρίνεις κάτι ύποπτο;

Ε: Τίποτα για εμένα... για παράδειγμα ένα όχημα είμαστε για παράδειγμα σε ένα σήμα ανερχόμενος εγώ κατερχόμενος ο άλλος... έτσι εγώ πιστεύω είναι και πώς θα σε κοιτάξει ο άλλος όταν για παράδειγμα όταν σε δει θα ξέρω εγώ θα μαγκωθεί, θα σε κοιτάει επίμονα, είναι το βλέμμα στην ουσία ή πάλι με τους πεζούς θα μας δει ξέρω εγώ θα αγκωθεί για παράδειγμα θα σε κοιτάξει; θα κάνει κάποιες κινήσεις οι οποίες θα είναι νευρικές κινήσεις; οι οποίες σε εμάς υποδηλώνουν ότι κάτι ύποπτο έχει αυτός ο άνθρωπος από ναρκωτικά από καμία απόφαση από οτιδήποτε ή κάποιο αντικείμενο κάποιο μαχαίρι ή κάποιο όπλο... για παράδειγμα πάλι ένα όχημα με φιμέ τζάμια, δεν μπορείς να διακρίνεις τι υπάρχει μέσα τι έχει μέσα οπότε εκεί πέρα κανείς έλεγχο υψηλού κινδύνου δηλαδή δεν πας δίπλα του κανείς ένα σήμα να δεις εάν θα συνεργαστεί θα σταματήσει ταχύτητα θα αναπτύξει ταχύτητα; θα πατήσει φρένο και θα ξεκινήσει ξανά; που σιγά σιγά από κοινού με τους οδηγούς θα κρίνουμε εάν θα τους βγάλουμε... για παράδειγμα θα τους βγάλουμε πάντα οι συνοδηγοί στα πλάγια, ένας θα δίνει εντολές, ένας θα κάτσει παρατηρητής και οι υπόλοιποι θα πλησιάσουν το όχημα.

Σ: Έχετε μάθει να δουλεύετε ομαδικά μαζί;

E: Ναι αυτό το έχουμε κάνει από τους ελέγχους.. βέβαια μπορεί να κάνουμε και ελέγχους που να μην είναι αξιόλογοι για παράδειγμα δύο παιδιά είκοσι χρόνων μόνο και μόνο για να δούμε πώς δουλεύει η ομάδα πως δίνουμε εντολές πώς στεκόμαστε.

Σ: Δηλαδή το κάνετε δοκιμαστικά;

E: Δοκιμαστικά εκεί που ξέρουμε βέβαια... πολλές φορές δεν ξέρεις μέσα τι έχει το κάθε όχημα... το κάνουμε και στην εκπαίδευση που μας έμαθαν δυο-τρία πράγματα πώς να ψάχνουμε ένα όχημα και μετά συνήθως βγάσαμε ένα όχημα η ένα μηχανάκι το οποίο σε εμάς είχε κάτι το ύποπτο.

Σ: Εσείς σαν ομάδα το δουλεύετε έτσι δοκιμαστικά;

E: Τώρα πια όχι δουλεύουμε κανονικά... στις αρχές επειδή ούτε εγώ ήξερα πώς δουλεύει ο Βασίλης που είναι ο δικός μου, ούτε ο Βασίλης που εγώ ήμουν συνοδηγός του, ούτε ο Αντρέας που είναι το άλλο το παιδί οπότε αναγκαστικά πριν βγούμε μιλάμε... για παράδειγμα θέλουμε να βγάλουμε ένα όχημα που περνάει στην Αλεξάνδρας «θα το βγάλουμε ναι πώς θα το βγάλουμε εσύ Μιχάλη θα δώσεις εντολές εγώ θα είμαι δεξιά σου ο άλλος οδηγός θα είναι πίσω από το όχημα και ο άλλος παρατηρητής»... και κάνουμε αυτό ακριβώς που πρέπει να κάνουμε για να βγάλουμε ένα όχημα δηλαδή δίνουμε κάποιους διακριτούς ρόλους ο καθένας.

Σ: Έχεις έντονα περιστατικά που μπορείς να περιγράψεις;

E: Ναι έχω δύο βασικά.

Σ: Ωραία, ξεκίνα με το πρώτο.

Σ: Αυτά που είναι τώρα, γιατί με τον καιρό μου έχουν τύχει πολλά... έχω δικαστήρια αλλά μπορώ να πω για αυτά που έχουν συμβεί τώρα... Καλλιθέα βράδυ 12-6, ένα smart πράσινο χρώμα μέσα δύο τα άτομα, τα άτομα ημεδαποί εμείς ανεβαίναμε τη Θησέως αυτοί κατέβαιναν τη Θησέως, τους κοιτάμε μας κοιτάνε και αναπτύσσει ταχύτητα προς την Ποσειδώνος, γυρνάμε και εμείς τις μηχανές τους καταδιώκουμε... Ποσειδώνος έξω από ένα μαγαζί και Θησέως σταματάνε το όχημα χωρίς να τους έχουμε κάνει σήμα... σταματάνε το όχημα και φεύγουν με τα πόδια πεζή προς το μαγαζί προλαβαίνουμε εμείς κατεβαίνουμε τους σταματάμε καλησπέρα καλησπέρα ήταν συνεργάσιμοι... Αλβανοί τα άτομα «έχετε παιδιά στο αμάξι κάτι παράνομο» «όχι»... πάμε στο όχημα ένας ψάχνει το όχημα... «τα διαβατήριά σας» «δεν έχουμε διαβατήρια», το χτυπάμε

στον τερματικό της υπηρεσίας δεν απασχολούν αυτοί όμως τρέμανε, οπότε εμείς προσπαθήσαμε να καλέσουμε ένα όχημα να τους προσάγουμε στο αστυνομικό τμήμα, ένας να πάρει το smart να μεταφέρει το smart στο τμήμα... μας δίνουν την άδεια δεν απασχολεί η άδεια κοιτάμε τα πλαίσια από το όχημα... το όχημα επάνω έχει τρία πλαίσια τα δύο πλαίσια δεν απασχολούσαν ήταν κανονικά η τρίτη... είχαν το τρίτο πλαίσιο μετά από μία μιάμιση ώρα που ήταν κάτω από τη μηχανή ήταν χαραγμένο με αποτέλεσμα εμείς να παιδευόμαστε λίγο να ανοίξουμε για να δούμε το πλαίσιο... τελικά το ανοίξαμε και το αμάξι απασχολούσε από το δεκατρία για κλοπή... τα άτομα συνελήφθησαν και πήραν το δρόμο που ήταν να πάρουν. Τώρα το δεύτερο... το δεύτερο ήταν Ζωγράφου που ήμασταν τώρα πριν είκοσι πέντε μέρες... δύο πεζοί...

Σ: Δύο πάντα.

Ε: Ναι ναι έτυχε και είναι δύο... ήταν πεζοί όμως δύο χρήστες τους σταματάμε για έλεγχο ο ένας χρήστης είχε πάνω του κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη το λεγόμενο σίσα μέσα σε ένα τσαντάκι του, ο δεύτερος όταν μας βλέπει πετάει στον κάδο στο κάδο δύο συνταγές από γιατρούς... τον ρωτάμε «έχεις κάτι παράνομο» «όχι δεν έχω»... σωματική έρευνα έκανε ένας συνάδελφος κοντά στους όρχεις, έπιανε κάτι σκληρό με αποτέλεσμα να έχει στην κατοχή του εκατό πενήντα χάπια μπουμπλεκαν τα οποία δεν τα δικαιολογούσε... οι συνταγές είχαν σφραγίδες από ένα γιατρό οι οποίες είχαν κλαπεί πριν από ένα χρόνο από την Καλαμάτα, πήραμε τηλέφωνο τον γιατρό παιδιά λέει έχουν κλαπεί έχω πάει στην ασφάλεια το έχω πει εκεί πέρα... αποτέλεσμα για ναρκωτικά και πλαστογραφία.

Σ: Να σε ρωτήσω όταν κάνεις αυτές τις συλλήψεις πώς αισθάνεσαι;

Ε: Να σου πω την αλήθεια νιώθω ωραία, πολύ ωραία.

Σ: Πού το αποδίδεις αυτό;

Ε: Για μένα η άποψή μου είναι ότι από τη στιγμή που κάποιος είναι παράνομος τέλος θα πάει εκεί που πρέπει να πάει τώρα εάν θα πρέπει να πάει φυλακή δεν θα το κρίνω εγώ θα το κρίνει ο εισαγγελέας εγώ οφείλω να τον πιάσω και να τον παραδώσω στις αρχές από εκεί και πέρα είναι η δικαιοσύνη που πρέπει να κρίνει εάν αυτό τον άνθρωπο θα τον αφήσει έξω αύριο το πρωί ή θα πάει στον κορυδαλλό ωραία γιατί πιστεύω ότι προσφέρεις κάτι στο κοινωνικό σύνολο ότι μπορείς να προσφέρεις γιατί μιλάμε για μία πόλη με πέντε εκατομμύρια και οι αστυνομικοί πως είναι είκοσι πέντε χιλιάδες και

πολλούς βάζω και καλώς ή κακώς βοηθά στο να καταπολεμήσεις το έγκλημα από το μικρό έως το μεγάλο.

Σ: Στην Δίας και γενικά στην καριέρα σου έχεις αισθανθεί ότι έχεις κινδυνεύσει ποτέ;

Ε: Αν θα έλεγα ότι έχω κινδυνεύσει ποτέ... μόνο όταν χρειαστεί να αναπτύξω μεγάλες ταχύτητες για να μεταβούμε σε ένα μπουτόν σε μία διάρρηξη ταύτην ή σε μία κλοπή εκεί να ανεβαίνει η αδρεναλίνη γιατί και εμείς μπορεί να οδηγάμε επικίνδυνα εντάξει, με αποτέλεσμα να χτυπήσουμε αλλά και πάλι αυτό είναι μες στην ομάδα λες ότι θα τρέξουμε όσο μπορούμε να τρέξουμε για την ασφάλειά μας εκατό χιλιόμετρα; εκατό χιλιόμετρα εκατό πενήντα; Εκατό πενήντα χιλιόμετρα αλλά πάλι αυτό το καθορίζει η κάθε ομάδα, δηλαδή εσύ με τον οδηγό σου λες ρε φίλε εγώ μέχρι εκατό χιλιόμετρα θέλω να πηγαίνεις γιατί είναι προτιμότερο σε ένα σήμα να φτάσεις παρά να μην φτάσεις γιατί εάν έχεις ένα τροχαίο δεν θα φτάσεις και δεν θα προσφέρεις ούτε στον άνθρωπο μία βοήθεια από την ομάδα Δίας εκείνη τη στιγμή, οπότε είναι προτιμότερο να φτάσω έστω και δύο λεπτά αργότερα παρά να πάθω σε κάποιο τροχαίο και να χτυπήσω και εγώ και κάποιοι και ο οδηγός μου και στην ουσία να μη φτάσουμε ποτέ στο σήμα.

Σ: Σε αυτό έχεις απόλυτο δίκιο και πάλι όπως και να έχει αναπτύσσεις υψηλή ταχύτητα για να φτάσεις.

Ε: Και αδρεναλίνη ανεβαίνουν οι παλμοί εγώ να σου πω την αλήθεια όταν πηγαίνω σε ένα σήμα σκέφτομαι πάντα το χειρότερο σενάριο όχι το καλύτερο... εγώ έτσι νιώθω έτσι νιώθω ασφάλεια γιατί φοβάμαι... εντάξει φοβάμαι γιατί εγώ θεωρώ ότι ο φόβος για μένα σε κρατά ζωντανό γιατί εάν είσαι ότι να ναι... για παράδειγμα όχι εγώ δεν φοβάμαι τίποτα για μένα αυτό είναι λάθος στη Δίας... εγώ έχω φοβηθεί, έχω φοβηθεί... για παράδειγμα σε συναγερμό και όταν μου λένε για παράδειγμα ένα συναγερμό σε ένα κτίριο που είναι σκοτάδι και δεν βλέπεις ούτε στα δέκα μέτρα και δεν ξέρεις πώς μπορεί να εξελιχθεί ένας συναγερμός από διάρρηξη από κλοπή μέχρι ληστεία οτιδήποτε... ναι εκεί πέρα φοβάμαι, φοβάμαι... πάντα όμως πάω χαλαρά και προσπαθώ όταν φτάνω στο σημείο να πέφτουν οι παλμοί για να είμαι πιο ήρεμος ώστε να μπορώ να ανταπεξέλθω.

Σ: Το κοντρολάρεις δηλαδή;

Ε: Προσπαθώ να το κοντρολάρω δηλαδή πριν κατέβω από τη μηχανή δέκα δευτερόλεπτα βγάζω το κράνος μιλάω με τα παιδιά τι είναι αυτό που είναι πρώτο

όροφο, ωραία... Γιώργο έλα μαζί μου επάνω εσύ, Βασίλη κάτσε στις μηχανές... δεν βγάζουμε το κράνος δηλαδή και τρέχουμε στο σημείο κατευθείαν ποτέ.

Σ: Αυτή η κουβέντα δηλαδή που κάνετε πιο πριν θεωρείς ότι σας ηρεμεί όλους;

Ε: Θα έλεγα όχι όλους δεν ξέρω αν μας ηρεμεί...

Σ: Στην ομάδα σου...

Ε: Στην ομάδα μου ναι μας ηρεμεί όταν βγαίνουμε από τον όρχο θέλεις ή όταν τυχαίνει ένα περιστατικό και σταματάμε.

Σ: Μου περιγράφεις ότι στο περιστατικό σταματάτε και δεν πηγαίνετε κατευθείαν...

Ε: Σταματάμε απέναντι και πηγαίνουμε μετά από τρία δευτερόλεπτα δεν χρειάζεται κατευθείαν πάμε άμεσα απλά εκείνη την ώρα προσπαθούμε σαν ομάδα να ρυθμίσουμε λίγο την ορμή για παράδειγμα να κοιτάζουμε το χώρο λίγο δεξιά αριστερά μην πάμε μέσα σε μία πολυκατοικία έτσι όσο είναι ανθρωπίνως δυνατόν, γιατί εντάξει είναι αστικό περιβάλλον έχει αυτοκίνητα και δέντρα δεν ξέρεις πού μπορεί να κρύβεται ο άλλος, εάν κρύβεται κάποιος... προσπαθούμε να πέσουν λίγο οι παλμοί... εγώ αυτό κάνω προσπαθούμε να πάμε χαλαρά χαλαρά όχι ότι πάμε βόλτα στο νου μας έχουμε πάντα το χειρότερο αλλά πάμε να πέσουν λίγο οι παλμοί έτσι ώστε όταν συμβεί κάτι να μπορέσουμε να ανταπεξέλθουμε.

Σ: Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντική η ομάδα δεν ξέρω τι πιστεύεις εσύ.

Ε: Για μένα η Δίας τα παιδιά που είναι στη Δίας θα πρέπει να μπαίνουν σε σταθερές και συμπαγείς ομάδες γιατί όταν είσαι σε μία σταθερή και συμπαγή ομάδα με τον καιρό ξέρεις πως φέρετε και το κάθε παιδί που είσαι δίπλα του γιατί είσαι κάθε μέρα μαζί του... έτσι καλώς ή κακώς με τον άλλον δένεσαι δηλαδή στην ουσία είναι δεύτερη οικογένειά σου καλώς ή κακώς... αλλά και πιο πολλές φορές βλέπεις αυτόν την ημέρα παρά την οικογένειά σου τη γυναίκα σου το παιδί σου κάθε μέρα τις οχτώ ώρες κάθε μέρα... οπότε σίγουρα μαθαίνεις και τα καλά του και τα κακά του... για μένα είναι πολύ σημαντικό οι συμπαγείς ομάδες γιατί ξέρεις πως θα ανταπεξέλθει και πώς μπορεί να σε βοηθήσει όσο μπορεί να σε βοηθήσει ο συνάδελφός σου ή εσύ να βοηθήσεις αυτόν εάν χρειαστεί παρά να είσαι με κάποιον άλλον κάθε μέρα που και αυτός μπορεί να είναι ένας αστυνομικός εξαίσιος, μπορεί να είναι καλός αστυνομικός... αλλά και πάλι είναι διαφορετικό να είσαι με κάποιον θα μου πεις στην ουσία είναι μόνο έξι ώρες,

αλλά και πάλι είναι πολύ σημαντικό... δεν ξέρεις πως μπορεί να αντιδράσει όπως εάν είσαι στην ομάδα που ξέρεις πως θα αντιδράσει ο οδηγός μου, ο συνοδηγός μου.

Σ: Γιατί έχετε μάθει ο ένας τον άλλον.

Ε: Ναι έχουμε μάθει ο ένας τον άλλον.

Σ: Πιστεύεις ότι όλοι εμείς οι αστυνομικοί έχουμε κάποια κοινή συμπεριφορά, κάποιες κοινές αξίες, κάποιες κοινές αρχές λόγω του ότι δουλεύουμε εδώ;

Ε: Εγώ θεωρώ ότι ο αστυνομικός σε οποία υπηρεσία και να είναι αυτή τη στιγμή ο οποίος είναι στο δρόμο καλώς ή κακώς θέλει να προσφέρει... εγώ αυτό βλέπω... θέλει να προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο και πολλές φορές βάζει μπροστά τον εαυτό του και την δική του ασφάλεια για να προστατέψει το κοινωνικό σύνολο και τον πολίτη και την περιουσία του πολίτη... εγώ αυτό βλέπω... δεν μπορώ να έχω για τα γραφεία γνώμη έτσι εγώ μιλάω για τα περιπολικά για τις άλλες υπηρεσίες Δίας ομάδες πρόληψης και πρώην ΔΕΛΤΑ όλες αυτές τις υπηρεσίες οι οποίες είναι στο δρόμο και όλες βλέπω ότι βοηθάνε... όπως και σε ένα σήμα όταν εγώ χρειαστώ βοήθεια κάποιος θα έρθει... θα έρθει η άμεση δράση, περιπολικό, κάποιος θα έρθει... μπορεί να έρθει ένα τζιπάκι οπκε που είναι στην κάτω γωνία δηλαδή σαν αστυνομικοί έχουμε αυτό το καλό ότι ο ένας όταν συμβεί κάτι σοβαρό θα έρθει θα έρθει για τον άλλον γιατί τον πονάει τον άλλο τον συνάδελφο.

Σ: Σε αυτό βρίσκεις σύμφωνο και εμένα...

Ε: Για μένα είναι μία αξία η οποία και από τις αρχές που έχει ο καθένας και είναι στον άνθρωπο δηλαδή οι περισσότεροι αστυνομικοί είναι παιδιά από την επαρχία... και καλώς ή κακώς εγώ θεωρώ επειδή είναι παιδιά από την επαρχία είναι φιλότιμοι και πιστεύω ότι οι περισσότεροι αστυνομικοί έχουν φιλότιμο και το φιλότιμό παίζει πολύ σημαντικό ρόλο.

Σ: Και εγώ θεωρώ ότι υπάρχει αυτό το φιλότιμο. Τι εννοείς όμως ότι επειδή είναι από την επαρχία...

Ε: Επειδή για μένα δεν είχα ξανάρθει ποτέ στην Αθήνα πιστεύω ότι όταν μπήκαν στο σώμα και είδαν κάποια πράγματα συλλήψεις για παράδειγμα, περιστατικά που τους έχουν συμβεί στην υπηρεσία τους έτσι θεωρώ ότι πολλές φορές βάζουν πως να το πω αυταπάρνηση φιλότιμο...

Σ: Εσύ πως το βλέπεις από τον εαυτό σου...

Ε: Εγώ από τον εαυτό μου βλέπω ότι θέλω και από τις αρχές που έχω από το σπίτι μου ότι θέλω να προσφέρω δηλαδή για μένα κάποιος που είναι παράνομος πρέπει να πάει εκεί που πρέπει να πάει... γιατί για εμένα ο καλός και έντιμος πολίτης την αστυνομία δεν τη φοβάται έτσι και όταν βλέπει την αστυνομία χαίρεται ο κακός πολίτης όταν βλέπει την αστυνομία δεν χαίρεται γιατί έχει λερωμένη τη φωλιά του... έτσι.

Σ: Κλαίει μη σου πω.

Ε: Ναι κλαίει γιατί όταν την βλέπει λέει τι με σταματάς τώρα ρε μπάτσε... ενώ ο πολίτης και οι γριούλες όταν σε βλέπουν στο δρόμο χαίρονται γιατί εγώ να σου πω κάτι... βλέπω ξέρω εγώ για παράδειγμα μπορεί να είναι η μάνα μου δίπλα, μπορεί να είναι η γυναίκα μου ξέρω εγώ δεν θέλω να πάθει κάτι στο δρόμο από κάποιον που έχει επιλέξει να είναι παράνομος... αυτός το επέλεξε να έχει παραβατική συμπεριφορά αυτός το επέλεξε, αυτός το επέλεξε δεν του έβαλε κάποιος το μαχαίρι στο λαιμό.

Σ: Με τους συναδέλφους σου γενικά τη σχέση έχεις;

Ε: Η Δίας είναι μία υπηρεσία περίεργη... εγώ θα μιλήσω ειλικρινά επειδή όλα τα παιδιά είναι αξιόλογα και όλα για εμένα είναι μαχητές όλοι γιατί είναι στην υπηρεσία που καλώς ή κακώς σε όποια περιοχή να δουλεύεις μπορεί να σου τύχει και το απρόβλεπτο, έτσι οπότε καλώς ή κακώς έχεις μία εμπειρία α από έναν αστυνομικό που είναι σε ένα τμήμα και δεν έχει εμπειρία που έχεις αποκτήσει στη Δίας λόγω του ότι από τα περιστατικά μαθαίνεις κάποια εμπειρία... έτσι εγώ με την ομάδα μου έχουμε άριστες σχέσεις... τώρα με τα άλλα τα παιδιά απλώς στον ορχο χαιρετιόμαστε καλημέρα καλησπέρα και αυτά τώρα βέβαια εάν χρειαστώ από μία ομάδα στο ζωγράφου στο Παγκράτι ή για παράδειγμα ο Βύρωνας σε δύο λεπτά θα είναι εκεί τα παιδιά για να βοηθήσουν και αν τα παιδιά χρειαστούν κάτι σε έναν έλεγχο σε μία συνδρομή και εμείς θα πάμε χωρίς δεύτερη κουβέντα εκεί και αυτόν ας μην τον ξέρω και ας μην τον έχω δει ποτέ μου εφόσον είναι στη Δίας και δουλεύει δίπλα μου εγώ θα τρέξω.

Σ: Πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις;

Ε: Φίλους μου καλούς μου φίλους που θα κάνουμε παρέα έξω είναι τρεις.

Σ: Πώς θα τις χαρακτήριζες τις σχέσεις μαζί τους;

Ε: Πολύ καλή έως άριστη δηλαδή είναι παιδιά τα οποία... εννοείται πως κάνουμε χαβαλέ παρέα και όταν βγαίνουμε για καφέ δεν λέμε μόνο για αστυνομία... δηλαδή εντάξει μιλάμε και για δέκα άλλα πράγματα έτσι και δεν μιλάμε μόνο για αστυνομία έτσι... δηλαδή την αφήνουμε την αστυνομία λίγο απέξω.

Σ: Πώς χτίστηκαν αυτές οι σχέσεις μεταξύ σας;

Ε: Εννοείται εντάξει και από τις κουβέντες και τις κοινές απόψεις που έχουν για την αστυνομία... κοινές απόψεις... και μετά από την παρέα που κάνεις... δηλαδή για παράδειγμα μιλάω εγώ με τον Βασίλη από τη σχολή ξέρω εγώ από που είσαι από το Αργίνιο είμαι κι εγώ ποια είναι τα ενδιαφέροντά σου είμαστε στην ίδια πόλη... μετά στη δουλειά μιλάγαμε για διάφορα θέματα οι απόψεις μας συμπίπτουν πάνω κάτω και καλώς ή κακώς δεθήκαμε σαν παρέα και κάνουμε παρέα.

Σ: Καλώς θα έλεγα εγώ.

Ε: Καλώς και πάνω από όλα να είναι καλό παιδί να μπορείς να μιλήσεις να έχεις μία πολύ καλή συνεννόηση αυτό.

Σ: Από ότι κατάλαβα με τους συναδέλφους έχεις μία καλή σχέση είτε τους ξέρεις είτε δεν τους ξέρεις...

Ε: Έχουμε μία καλή σχέση γιατί σου είπα καλώς ή κακώς είναι μία υπηρεσία η οποία...

Σ: Γενικά στην αστυνομία όχι μόνο στη Δία...

Ε: Γενικά γιατί πιστεύω ότι οι αστυνομικοί βασικά πιστεύω ότι ένας αστυνομικός είναι... πώς να το πω τώρα... να το πω θέλει να προσφέρει και στο κοινωνικό σύνολο θα το πω έτσι.

Σ: Στα πλαίσια της δουλειάς έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με κάποιο συνάδελφο;

Ε: Εννοείται και βέβαια έχω έρθει σε αντιπαράθεση γιατί είμαστε τέσσερις χαρακτήρες τελείως διαφορετικοί έτσι, ο όποιος ο κάθε χαρακτήρας έχει τη δικιά του γνώμη και για αυτό λέγεται και ομάδα αλλά πάντα μα πάντα ότι διαφωνία και να έχουμε δεν τη δείχνουμε μπροστά σε κάποιον τον οποίον τον ελέγχουμε εκείνη την ώρα έτσι μετά διαφωνούμε δηλαδή μιλάμε μετά και λέμε για παράδειγμα δεν μου άρεσε έτσι όπως μίλησες στον τάδε κύριο που σταματήσαμε και το λύνουμε εκείνη την ώρα, δηλαδή λέμε την άποψή μας... για παράδειγμα αν έπρεπε να πει μία καλημέρα... για σένα θα έπρεπε να μιλήσει στον πληθυντικό και να μίλησε στον ενικό... εντάξει εάν φταίω και

ξέρω ότι φταίω θα του πω συγγνώμη έχεις δίκιο και την επόμενη φορά θα το διορθώσω... έτσι δουλεύω.

Σ: Για ποιους λόγους έρχεστε συνήθως σε αντιπαράθεση;

Ε: Για παράδειγμα στις αρχές σε αντιπαράθεση από το πιο απλό ότι αν έπρεπε να βγάλουμε ένα όχημα το οποίο έχει φιμέ τζάμια... επειδή είμαστε άπειροι εγώ μπορεί να ήθελα να βγάλουμε το όχημα που είχε φιμέ τζάμια γιατί μου άρεσε η αδρεναλίνη, ήθελα να δω ποιος είναι μέσα, ήθελα να τον καταδιώξω... κάποιος άλλος έλεγε όχι ρε φίλε εγώ θέλω να είμαι για παράδειγμα πιο low profile πρώτα θα δω τις κινήσεις του και μετά θα το βγάλω... μία απλή αντιπαράθεση όπου εκείνη την ώρα λέμε άστο να φύγει θα πιούμε ένα καφέ να μου πεις την άποψή σου πως θες να δουλεύουμε, τι μπορείς εσύ να κάνεις, τι μπορώ εγώ να κάνω και αν μπορούμε να βρούμε μία κοινή γραμμή να το κάνουμε αν δεν έχουμε κοινή γραμμή δεν κάνουμε τίποτα και απλά καθόμαστε σε ένα σημείο.

Σ: Για ποιο λόγο το κάνετε αυτό πιστεύεις;

Ε: Το κάνουμε για την ασφάλειά μας εγώ πιστεύω ότι αν δεν μπορείς να συνεννοηθείς πιστεύω ότι δεν έχεις ψυχολογία να πας να δουλέψεις είναι χάλια η ψυχολογία σου έτσι... και πιστεύω ότι εάν βγεις και σταματήσεις ένα όχημα μπορεί να πέσεις για παράδειγμα από μία απλή πεζή καταδίωξη, μέχρι καταδίωξη να διέρχεται το όχημα μέσα από στενά... εγώ θεωρώ ότι η ομάδα δεν μπορεί να ανταπεξέλθει είναι δικιά μου άποψη... εγώ θεωρώ ότι δεν θα μπορέσει να ανταπεξέλθει όπως θα έπρεπε να ανταπεξέλθει, ενώ ήσουν ήρεμος με την ομάδα σου μία χαρά... εκεί πιστεύω ότι η ομάδα θα μπορούσε να αντιδράσει λίγο καλύτερα.

Σ: Έχεις έρθει ποτέ σε κάποια έντονη σύγκρουση με κάποιο συνάδελφο;

Ε: Εννοείται ότι έχω έρθει.

Σ: Περιέγραψε την εάν θέλεις.

Ε: Λοιπόν ήμουν με την προηγούμενη ομάδα που ήμουν είχα έναν οδηγό ο οποίος είχε κώλυμα ότι κάποιος από την ομάδα έπρεπε να κάθετε παρατηρητής, να πάει σε μία γωνία και πάντα να κοιτάει τη γωνία, απλά να κοιτάει τη γωνία... εγώ θεωρούσα ότι ξέρω εγώ ρε συνάδελφε είμαστε πρωί-πρωί μόλις βγήκαμε κάτσε να πιούμε ένα καφέ σαν ομάδα να μιλήσουμε σαν ομάδα, ξέρω εγώ να γνωριστούμε... όχι θα πάει κάποιος

παρατηρητής με αποτέλεσμα μία δύο τρεις να αρπαχτούμε στα βρισίδια... όχι δεν πάω, όχι θα πας, είμαι παλιότερος, όχι δεν πάω ξέρω εγώ φέρε τον αλλαγαρχη όποιον θες εγώ δεν πάω παρατηρητής θα κάτσω με την ομάδα να γνωρίσω τα παιδιά τα άλλα δύο από το να πάω σε μία γωνιά μόνος μου και να κοιτάω τα δέντρα...

Σ: Αυτός ήταν ο αρχαιότερος από σένα;

Ε: Ναι ήταν αρχαιότερος από εμένα ένα χρόνο πιο πριν.

Σ: Δεν το λες και αρχαιότερος.

Ε: Δεν είχε άδικο ο άνθρωπος σε αυτό που είπε απλά με τον τρόπο που το έλεγε πήγαινε κάτσε εμένα δεν μου άρεσε αυτό... τι διαταγή μου δίνεις; γιατί να κάτσω από τη στιγμή που σου λέω ότι θέλω να γνωρίσω και τα άλλα δύο παιδιά να μιλήσουμε να πούμε για παράδειγμα πήγα για καφέ, πήγα με την κοπέλα έξω να γνωριστούμε ξέρω εγώ... πως είναι δύο άνθρωποι τους οποίους δεν έχει γνωρίσει ποτέ.

Σ: Εσένα σε έβαζε μόνιμα παρατηρητή από ότι καταλαβαίνω.

Ε: Ναι είχε το κόλλημα του οπότε και όπου και να πηγαίναμε ακόμα να κάτσουμε να πιούμε τον καφέ μας θα πας στη γωνία παρατηρητής στα δέκα μέτρα... όχι δεν αφήνω την ομάδα να πάω στα δέκα μέτρα... δεν μου άρεσε αυτό, δεν μου άρεσε δεν μου άρεσε και το λέω ότι δεν μου άρεσε και τσακωνόμασταν για αυτό μετά από πολλές προστριβές βρέθηκε μία λύση μία χρυσή τομή... μετά από ένα διάστημα που είχαμε συνέχεια κόντρες βρήκαμε τη λύση... δεν θα ξαναμπείς παρατηρητής θα πηγαίνουν οι δύο λίγο πιο πέρα στα δυο μέτρα τρία και θα κοιτάνε τον χώρο... αλλά ο άλλος να μην είναι μόνος του να έχει τον άλλον να μιλάνε να έχει μία παρέα δίπλα του, όχι να είναι μόνος του σε μία γωνία λες και κάνει σκοπιά στο τμήμα... αυτό.

Σ: Όταν πιαστήκατε στα βρισίδια πως ένιωσες;

Ε: Δεν μου άρεσε να σου πω την αλήθεια χαλάστηκα.

Σ: Εσύ το ξεκίνησες;

Ε: Ναι εγώ στην αρχή του λέω όχι δεν θα πάω γιατί αυτό που λες δεν είναι σωστό όχι αυτό που σου λέω εγώ, εγώ είμαι αρχαιότερος... όταν μου λέει εμένα είμαι αρχαιότερος εγώ το σέβομαι, το σέβομαι απλά εγώ του εξηγώ έτσι ότι θεωρώ είναι άποψή μου ότι παρατηρητής δεν πρέπει να κάνει κανείς μόνος του γιατί να κάτσω κάπου μόνος μου να πάρω μαζί μου και άλλον έναν... καθίστε εσείς στις μηχανές να έχω και εγώ κάποιον

να μιλάω να πίνω τον καφέ μου εκείνη την ώρα... εκείνη την μια ώρα που μπορεί να έχω ελεύθερη έτσι... το κέντρο να σου δίνει δέκα σήματα ή ένα σήμα ή δυο εκείνη την ώρα που έχεις δέκα λεπτά... εγώ θεωρούσα ότι έπρεπε να έχω ένα συνάδελφό μου ακόμα να μιλάμε να λέμε οτιδήποτε.

Σ: Μου φαίνεσαι ήρεμος πως πιαστήκατε στα βρισίδια;

Ε: Όχι δεν θα πάω, όχι θα πας με αποτέλεσμα του λέω μου λες μαλακίες, όχι εσύ λες μαλακίες με αποτέλεσμα να του πω μετά άντε γ***** δεν πάω και πάρε τηλέφωνο όποιον θες να έρθει εδώ να το λύσουμε... αυτό έγινε.

Σ: Ποιο είναι το κύριο συναίσθημα που μπορείς να περιγράψεις ότι είχες εκείνη τη στιγμή.

Ε: Εκείνη τη στιγμή είχα θυμό γιατί... ναι είχα θυμό κείνη τη στιγμή είχα θυμό γιατί ενώ ήθελα να με καταλάβει ο άλλος μου έδειχνε ένα πρόσωπο όχι εγώ είμαι αφεντικό και κάνω ότι γουστάρω είσαι στην ομάδα μου και θα κάνεις ότι θέλω εγώ... εγώ θεωρούσα όχι ρε φίλε είσαι σε μία ομάδα, σε μία μονάδα και δεν σκέφτεσαι μόνο την πάρτη σου έτσι σκέφτεσαι και άλλους πέντε ανθρώπους που σου λένε την άποψή τους και αντί να κάτσεις κάτω να πεις ναι να βρούμε μία χρυσή τομή μου λες εμένα με τρόπο αυταρχικό και με τρόπο όταν το λέω θα κάτσεις εκεί... εγώ με το χαρακτήρα που έχω δεν μου άρεσε έτσι όπως το άκουσα... τώρα εάν το έλεγε κάποιος ανώτερος μου ο υποδιοικητής μου ή ο διοικητής μου θα πήγαινα αλλά μετά θα του έλεγα κύριε διοικητά... πολλές φορές δεν πάμε κωλώνουμε έτσι ξεκάθαρα...

Σ: Κολώνεις δηλαδή να πας στον ανώτερο;

Ε: Όχι εγώ προσωπικά αλλά γενικά τι θα του, πω τι θα μου πει κι αν μου πει όχι έχεις λάθος, εγώ έχω για παράδειγμα στην αστυνομία δεκαπέντε χρόνια και εσύ έχεις δύο χρόνια και αυτό που μου λες δεν ισχύει είναι χαζομάρα... εγώ ξέρω από τα πέντε χρόνια που είμαι εδώ εάν νιώσω ότι αδικούμε θα πάω και θα πω κύριε διοικητά συγγνώμη για την ενόχληση αλλά αυτό το συμβάν που έγινε τώρα δεν μου άρεσε... θα το πω.

Σ: Μετά που τα βρήκατε...

Ε: Τα βρήκαμε μετά από μισή ώρα είκοσι λεπτά ήρθε και από εκεί ο αλλαγαρχής και μετά από είκοσι λεπτά... απλά εκείνη την ημέρα δεν κάναμε τίποτα... απλά κάναμε

μία περιπολία απλά για να φαινόμαστε στην περιοχή και κοιτάγαμε τα ρολόγια μας να σχολάσουμε γιατί ούτε ψυχολογία είχαμε και εγώ ήμουν νευρικός και τώρα λέω τι μου φταίει ο πολίτης εμένα να κάνω ένα λάθος και να του πω έλα εδώ ρε караγκιόζη ή από το πιο απλό... δεν μπορούσα να συνεννοηθώ γιατί ήταν οι πρώτες μέρες ενώ μετά από επόμενη υπηρεσία μιλήσαμε και του είπα συγνώμη γιατί παραφέρθηκα.

Σ: Εσύ έκανες την πρώτη κίνηση;

Ε: Όχι δεν την έκανα εγώ την πρώτη κίνηση... γενικά εγώ είμαι λίγο μυστήριος δεν κάνω ποτέ την πρώτη κίνηση... λοιπόν αυτός έκανε την πρώτη κίνηση μιλήσαμε και βρήκαμε μία χρυσή τομή για παράδειγμα θα καθόμαστε...

Σ: Η σχέση σας μετά πως ήτανε;

Ε: Καλύτερες από την άποψη ότι δεν υπήρχε κάτι άλλο να συγκρουστούμε δηλαδή μετά σιγά-σιγά κάναμε τη δουλειά μας όσο πιο καλά γινόταν.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί η δουλειά μας;

Ε: Για μένα χρειάζεται καταρχήν εκπαίδευση όσο μπορεί αυτή η εκπαίδευση να υπάρχει με το κατάλληλο προσωπικό έτσι γιατί υπάρχει προσωπικό το οποίο έχει το κόνέ και πάει εκπαιδευτής στις υπηρεσίες... από προσωπικό, από ανθρώπους που είναι έξω στο πεζοδρόμιο που έχουν δει δέκα πράγματα παραπάνω από εμάς... μετά δεύτερο ειδικό εξοπλισμό δηλαδή αλεξίσφαιρα γιλέκα, καινούργια κράνη για όσους είναι σε δίκυκλο, μηχανές αυτά.

Σ: Με την δουλειά σου αισθάνεσαι ικανοποιημένος;

Ε: Εγώ προσωπικά ναι την αστυνομία την αγαπάω καλώς ή κακώς από την άποψη ότι θέλω και να προσφέρω, από την άποψη ότι είναι η αστυνομία από την οποία πληρώνω και ζω και το νιώθεις αυτό βλέποντας με πως είμαι στην υπηρεσία ότι μου αρέσει... έχω πάρει μία εκπαίδευση, ότι εκπαίδευση μπορεί να μου δώσει το ελληνικό κράτος και τον εξοπλισμό που μπορεί να μου δώσει το ελληνικό κράτος... τώρα αν ήθελα εγώ για παράδειγμα καινούργιο αλεξίσφαιρο γιλέκο δεν είναι στο χέρι μου η θα το πληρώσω από την τσέπη μου και θα το πάρω ή θα φορέσω αυτό που δίνει η υπηρεσία.

Σ: Θα σου κάνω και μία τελευταία ερώτηση τι σημαίνει για εσένα η αστυνομία; τι είναι;

Ε: Τι είναι; ειλικρινά θα σου απαντήσω για μένα η αστυνομία είναι πάθος... δηλαδή ξυπνάω το πρωί εγώ σαν άτομο και χαίρομαι που θα πάω για δουλειά δηλαδή δεν το κάνω απλά για να το κάνω δηλαδή μου αρέσει... τώρα είμαι στα έξι χρόνια στα δεκαπέντε χρόνια δεν μπορώ να σου πω πως... τώρα αυτή τη στιγμή αισθάνομαι ότι αστυνομία είναι ένα πάθος μου αρέσει και τρίτον καλώς ή κακώς είναι και ένας τρόπος βιοποριστικός παίρνεις ένα μισθό και από εκεί ζω και τρώω.

Σ: Σε ευχαριστώ πάρα πολύ.

3.5 Τάσος

Σ: Μίλησε μου λίγο για τον εαυτό σου, για την καταγωγή σου και την οικογένειά σου.

Ε: Μεγάλωσα στην κρύα βρύση Πέλλας, αγροτική οικογένεια χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα με τον παππού και τη γιαγιά, τη μαμά, τον μπαμπά, όλοι αγαπημένοι... έχω τρία αδέρφια εγώ είμαι ο μεγαλύτερος και ο πιο καλομαθημένος, σχετικά υγιές θα το χαρακτήριζα το περιβάλλον το οικογενειακό.

Σ: Πηγαίνεις στο χωριό;

Ε: Συνέχεια.

Σ: Αθήνα η χωριό;

Ε: Μου αρέσει το χωριό δεν συγκρίνεται απλά μας έχει φάει η Αθήνα εδώ μη σου πω λόγο τι.

Σ: Υποθέτω η δουλειά. Είσαι παντρεμένος ή είσαι ελεύθερος;

Ε: Όχι έχω μία σχέση όμως.

Σ: Θα ήθελες να μου πεις τα ενδιαφέροντά σου πέρα από τη δουλειά;

Ε: Έχω ενδιαφέροντα το τρέξιμο, τη συμμετοχή σε αγώνες, έχω τα χωραφάκια μου που πηγαίνω μία στο τόσο εκεί και τα βλέπω, έχω και παρέες έξω με φίλους και τα λοιπά. Διαβάζω κανα βιβλίο μουσική καμία ταινία. Αυτά.

Σ: Από πότε δουλεύει στην αστυνομία;

Ε: Το 2005 μπήκα και το 2007 βγήκα από τη σχολή δώδεκα χρόνια πάνε σχεδόν έντεκα.

Σ: Και σε ποιες υπηρεσίες έχεις κάνει;

E: Στην YMET, κρατική, Βύρωνα και τώρα είμαι στα κεντρικά της ασφάλειας.

Σ: Έχεις περάσει δηλαδή από πολλές υπηρεσίες.

E: Δεν έχω δουλέψει στην τροχαία και στο τμήμα. Εκτός από τροχαία έχω κάνει σε μικτό.

Σ: Πρακτική που έκανες;

E: Αίγινα και ρόδο.

Σ: Γύρισες τα νησιά.

E: Από την Αθήνα.

Σ: Πώς αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

E: Η οικονομική αποκατάσταση που έχει και ήμουν λίγο δραστήριος και τα λοιπά ρε παιδί μου, απλά περισσότερο η οικονομική αποκατάσταση.

Σ: Δεν είχες κάποιον;

E: Όχι στο περιβάλλον μου κανέναν ούτε στο χωριό μου. Την έβαλα όμως πρώτη επιλογή στο μηχανογραφικό.

Σ: Για να αποκατασταθείς οικονομικά;

E: Για να αποκατασταθώ οικονομικά και γιατί σαν μικρός θα έβλεπα τα πράγματα διαφορετικά από ταινίες από αυτά, είχα τη δραστηριότητα την ενέργεια μέσα μου και έλεγα μέσα μου, εντάξει πάμε να φτιάξουμε τον κόσμο... μετά μπήκα και είδα ότι πρέπει να φτιάξουμε εμείς.

Σ: Αφού έχεις περάσει από όλες αυτές τις υπηρεσίες και όλα αυτά τα χρόνια που δουλεύεις θες να μου περιγράψεις πώς ήταν η ζωή σου σε κάθε υπηρεσία που πηγές;

E: YMET κεφάλαιο... τίποτα διμοιρία είχαμε φτάσει εκεί εννέα νέοι είχαμε πολύ καλό κλίμα μέτρα ξέρεις και τα λοιπά αλλά κατάλαβα ότι δεν είμαι για εκεί δεν ήθελα να κάνω αυτό το τίποτα ας πούμε να κάνω αυτό το τούβλο.

Σ: Για ποιο λόγο;

E: Γιατί δεν μου πρόσφερε τίποτα, δεν μου πρόσφερε εξειδίκευση, δεν μου πρόσφερε γνώσεις, δεν μου πρόσφερε τίποτα, ήξερα ρε παιδί μου από τον δεύτερο μήνα...

κατάφερα και έφυγα στον χρόνο επάνω αλλά κρατάω... ήταν μία καλή εμπειρία γιατί γνώρισα πάρα πολλά παιδιά που κάνουμε ακόμα παρέα ας πούμε.

Σ: Γιατί πιστεύεις ότι κόλλησες με τα παιδιά εκεί;

Ε: Γιατί ταίριαξα με τους χαρακτήρες, ήμασταν μία διμοιρία είκοσι πέντε άτομα τους πέντε να μην πηγαίνεις έχεις άλλους είκοσι να τους εξετάσεις να δεις ποιο σουσ ταιριάζει και ποιος όχι.

Σ: Στη σχολή πως ήτανε;

Ε: Στη σχολή την πρώτη μέρα που πήγα μου ήρθε να βάλω τα κλάματα να σηκωθώ να φύγω... τι κάνω εγώ εδώ να πάρω την μάνα μου τηλέφωνο, να της πω να με πάρεις δεν παίζει να κάτσω εδώ μέσα.

Σ: Γιατί έτσι;

Ε: Γιατί μου φάνηκε άσχημη όλη αυτή η πειθαρχία.

Σ: Δεν είχες συνηθίσει;

Ε: Όχι και μετά πάλι ακριβώς το ίδιο και εκεί γνώρισα άτομα τα οποία τώρα είναι φίλοι μου ακόμα και τώρα αυτή είναι η παρέα μου, οι άνθρωποί μου ας πούμε ρε παιδί μου... από τότε και μετά άρχισα να αισθάνομαι τυχερός επειδή γνώρισα αυτούς τους ανθρώπους και κάθε μέρα που περνάει αισθάνομαι ακόμα πιο τυχερός γιατί είναι δίπλα μου... αυτό στην ουσία ήταν η σχολή τίποτα άλλο από εκπαίδευση ή κάτι άλλο... ήταν καθαρά θέμα είσοδος στην αστυνομία και παρέα μετά.

Σ: Δεν σου έμεινε τίποτα από την εκπαίδευση εμπειρίες;

Ε: Τίποτα ήταν ένα κυνηγητό εσύ με τους εκπαιδευτές... σαν δόκιμος ένα κυνηγητό ένα παιδικό παιχνίδι διετές ας πούμε. Δεν κράτησα από γνώσεις τίποτα.

Σ: Ούτε στις πρακτικές που πηγές;

Ε: Στις πρακτικές όχι εμπειρίες μόνο.

Σ: Σου άρεσε εκεί που σου έστειλαν;

Ε: Πάρα πολύ... στα νησιά τίποτα αεροδρόμιο ήμουνα έκανα τη δουλίτσα μου τα μπανάκια μου ήρεμος... εκεί στην ουσία αποκτήσαμε μία επαφή με τους πολίτες με τον κόσμο.

Σ: Και πώς σου φάνηκε αυτή η πρώτη επαφή;

Ε: Στην ουσία καταλάβαμε τι είμαστε με τη στολή και φορώντας τη στολή και επαφή με τους πολίτες καταλαβαίνεις, μπαίνεις στο τρυπάκι τι είσαι τέλος πάντων που ανήκεις μία πρώτη επαφή ας πούμε με το αντικείμενο... μετά γυρίσαμε στη σχολή το ξαναξεχάσαμε... αυτή η πρώτη επαφή ήταν ωραία, ήταν ενδιαφέρουσα, βοηθάς κόσμο περισσότερο σαν τέτοια συναλλαγή ως βοήθεια στον πολίτη... ας πούμε εξυπηρέτηση κεπ.

Σ: Κάτι το οποίο δεν έκανες στην ΥΜΕΤ.

Ε: Ακριβώς καμία σχέση εκεί είχε επαφή μόνο με συναδέλφους όχι με πολίτες δεν έπιανες στυλό.

Σ: Ήταν άχαρη δουλειά δηλαδή.

Ε: Για εμένα ήταν άχαρη δεν μπορούσα.

Σ: Και αφού έφυγες που πηγές;

Ε: Μετά πήγα στο τμήμα ασφαλείας στον Βύρωνα εκεί γνώρισα τους καθοδηγητές μου, τους πνευματικούς πατέρες που μου είπαν ξεκόλλα αυτοί είμαστε αυτό είναι αυτό και αυτό.

Σ: Πώς σου φάνηκε αυτή η αλλαγή;

Ε: Τον πρώτο χρόνο δύσκολα με είχαν ένα χρόνο δεξιά και αριστερά... έντεκα μήνες από τους δώδεκα δεξιά και αριστερά στα κρατητήρια, στην κρατική, στην ομόνοια, τρεις μήνες δύο μήνες αναρρωτική τίποτα... στην αρχή ίσα-ίσα κατάλαβα ότι φοράς στολή τον πρώτο χρόνο.

Σ: Εκεί στον Βύρωνα

Ε: Ναι μετά μπήκα μέσα στο γραφείο γραμματεία εκεί το είδα πάλι σε στυλ κεπ ότι έρχεται ο κόσμος και πρέπει να τον εξυπηρετήσουμε τέλος.

Σ: Όταν δούλευες έξω πως ήτανε;

Ε: Περιπολίες έξω δεν κάνεις δουλειά... δεν κάνεις δουλειά... κάνεις τις μεταφορές κρατουμένων από νοσοκομείο σε νοσοκομείο είσαι όλα τα άλλα εκτός από αστυνομικός ας πούμε, κάνεις τον μεταφορέα, κάνεις τον οδηγό, κάνεις μεταγωγές από

τμήμα σε τμήμα... δεν κάνεις ουσιαστική δουλειά ασφαλείας δεν υπάρχει δεν υπάρχει η ουσιαστική ομάδα της ασφάλειας που λένε η δράση έξω... ή σε γραφεία ή μεταγωγές.

Σ: Στη γραμματεία πως δούλευες;

Ε: Γραμματεία μου άρεσε, είχε γνώση έπιανες μολύβι, έπιανες χαρτί είχες να κάνεις με τα εργασιακά των συνάδελφων, με πολίτες με τα θέματα των πολιτών... παραγωγικός ένιωθα, δημιουργικός ότι έχω κάτι να κάνω ρε παιδί μου και το έκανα... το πρωινό μου άρεσε δεν μπορούσα τα βραδινά καθόλου μου άρεσε το πρόγραμμά μου στη μέρα μου... οτι ήξερα ότι θα είναι πρωί και μου άρεσε πάρα πολύ όλο αυτό.

Σ: Και τότε πώς αποφάσισες να αλλάξεις υπηρεσία;

Ε: Λόγω του ότι ήμουν ακάλυπτος με τον όγκο των εγγράφων που είχα με βάση το προσωπικό που υπήρχε ας πούμε ήμουν ακάλυπτος σε κάποια φάση και μετά είχαν μαζευτεί πόσες αποφάσεις.

Σ: Και δεν υπήρχε κάποιος να σε βοηθήσει.

Ε: Ναι ήταν χρεωμένες από εμένα και ήταν θέμα χρόνου να μπλέξω ας πούμε.

Σ: Και μετά που πήγες;

Ε: Στα κεντρικά της ασφάλειας.

Σ: Πως είναι εκεί;

Ε: Εκεί έχει μία εξειδίκευση ότι ασχολείσαι με ένα αντικείμενο ας πούμε, ότι μπορείς να γίνεις καλός αλλά από την άλλη έχει και μία πώς να στο πω μια σκληρή σωματική και πνευματική δηλαδή μπορείς να γίνεις καλός σε ένα αντικείμενο αλλά πόσο καλός να γίνεις σε αυτό... δεν έχεις επαφή με τα άλλα, δεν έχεις επαφή με πολίτες δηλαδή είναι μία υπηρεσία ας πούμε που σίγουρα θα πρέπει να κάνεις κάτι άλλο για τον εαυτό σου πέρα από αυτό για να είσαι καλά... σου παρέχει ελεύθερο χρόνο ας πούμε για αυτό ακριβώς επειδή η δουλειά απαιτεί εξειδίκευση και η εξειδίκευση μπορεί να είναι και δύο ώρες τη μέρα και τρεις ας πούμε του παρέχει πολύ ελεύθερο χρόνο που καλό είναι να την αξιοποιήσεις γιατί να μην το αξιοποιήσεις και να σου μείνουν ψυχολογικά ας πούμε.

Σ: Πιστεύεις ότι οι συνάδελφοι έχουν ψυχολογικά;

Ε: Ναι γιατί δεν είναι παραγωγικοί εκεί που είναι δεν κοιτάνε κάτι άλλο... είναι αυτό το πεταμένο χιλιάρικο ας πούμε δεν κοιτάμε κάτι άλλο πέρα από αυτό.

Σ: Δηλαδή κοιτάνε μόνο τη δουλειά.

Ε: Κοιτάνε μόνο το ταβάνι τους είναι η δουλειά... όχι η δουλειά ακριβώς αλλά αυτή η βολικότητα που τους δίνει αυτή η δουλειά και μετά ως αποτέλεσμα γίνονται μη παραγωγικοί και μη δημιουργικοί... βολεύονται εκεί τους εμπνέει μόνο η βολικότητα όχι η δουλειά.

Σ: Εσύ από την εμπειρία σου έχεις κάποια περιστατικά έντονα που μπορείς να τα περιγράψεις;

Ε: Έχω μία φασαρία όταν ήμουν στην διμοιρία που μας ρήμαξαν κάποιοι φίλαθλοι... πρώτη φορά που φοβήθηκα για τη ζωή μου ας πούμε... εντάξει συναίσθημα ας πούμε αστραπιαίο που έφυγε μέσα σε λίγα λεπτά... μέσα σε δευτερόλεπτα βασικά.

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις το περιστατικό;

Ε: Μας στρίμωξαν σε ένα γήπεδο σε μία κερκίδα και λέω εδώ είμαστε τελειώσαμε και από εκεί και πέρα ήταν οι παλιοί μου έδωσαν δύναμη... τους περικυκλώσαμε και έληξε.

Σ: Ήταν η επέμβαση των παλιότερων συναδέλφων;

Ε: Ναι ναι η συναδελφικότητα όλων... με μία καλή συναδελφική ενέργεια που έγινε από όλους.

Σ: Ήσασταν όλοι δεμένοι και αυτό βοήθησε;

Ε: Ναι ήμασταν ως επί το πλείστον το 90% υπήρχε.

Σ: Γιατί πιστεύεις ότι υπήρχε αυτό το δέσιμο στη διμοιρία;

Ε: Γιατί οι παλιοί ήταν έξυπνοι άνθρωποι απλά έτυχε να ήταν εκεί γιατί δεν μπορούσαν να φύγουν και με την πρώτη ευκαιρία έφυγαν και αυτοί τώρα ας πούμε και για αυτό... δεν ήταν κολλημένοι στην κλούβα και στα σίδερα. Πάντως είχαμε ωραίο κλίμα, είχαμε δύο έξυπνους παλιούς αστυνομικούς που είχαν ανοιχτά μυαλά και μας πήγαν πιο πέρα και κερδίσαμε πολλά πράγματα και από εκεί έφυγα μαλώνοντας ας πούμε.

Σ: Θα φτάσουμε και εκεί.

E: Με είπε ένας μαλάκα και του είπα μαλάκας είναι το παιδί σου.

Σ: Γιατί φτάσατε ως εκεί;

E: Γιατί ενώ υπήρχε υπαστυνόμος ας πούμε νόμιζε ο κύριος ο οποίος ήταν βητάς με το λάδι ότι μπορεί να ασκήσει επιρροή στον καθένα μας... με διέταξε με άσχημο τρόπο και του απάντησα κι εγώ με ανάλογο τρόπο.

Σ: Τι έγινε ακριβώς δηλαδή;

E: Μου λέει σταμάτησε η κλούβα ρε μαλάκα και δεν κατέβηκες ακόμα; του λέω θα κατέβω απλά μαλακά να πεις το παιδί σου που σου μοιάζει κιόλας.

Σ: Πώς αντέδρασε αυτός;

E: Πήγε να μου ορμήσει. Πήγα και εγώ να του ορμήσω.

Σ: Και πως λύθηκε;

E: Κατέβηκε τελικά ο υπαστυνόμος από την κλούβα, μπήκαν κι άλλοι συνάδελφοι στη μέση... εντάξει όμως εν τέλει συζητήσαμε... όλοι δώσανε δίκιο σε μένα ότι δεν πρέπει να επαναληφθεί αυτό και ότι από εμένα θα πρέπει να είμαι πιο ήρεμος.

Σ: Εσύ πώς αισθάνθηκες εκείνη τη στιγμή;

E: Τίποτα του είπα μαλακά δεν με έχει πει ο πατέρας μου θα με πεις εσύ; θύμωσα θύμωσα και μαλώσαμε με τη μία νευρίασα ανέβηκε η ένταση;

Σ: Μπορούσες να το διαχειριστείς;

E: Όχι δυστυχώς δυστυχώς δεν μπορούσα μακάρι... ίσως τώρα μπορώ αλλά τότε δεν μπορούσα.

Σ: Επειδή σε προσέβαλε;

E: Μπορεί και αυτό μπορεί να ήταν και αποτέλεσμα της προηγούμενης μέρας... είχα βγει την προηγούμενη μέρα και είχα πει και δεν είχα κοιμηθεί καλά οπότε μπορεί να ήμουν νευρικός... και διάφορα παίζουν ας πούμε.

Σ: Μετά τα βρήκατε;

E: Όχι μετά από δύο μέρες έφυγα.

Σ: Εάν συνέχιζες να δουλεύεις τι θα έκανες;

Ε: Εντάξει μωρέ σίγουρα ο άνθρωπος θα πρέπει να έχει και τη δύναμη να συγχωρεί δεν μπορείς να κρατάς δηλαδή μούτρα και τα λοιπά... από τη στιγμή που θα ζητούσε συγγνώμη εγώ για την πλευρά μου πιστεύω ότι σιγά σιγά θα ήμασταν πάλι καλά.

Σ: Έχεις έρθει ξανά σε αντιπαράθεση με άλλο συνάδελφο;

Ε: Το καλοκαίρι σε απόσπαση που είχα πάει σε νησί είχα έρθει.

Σ: Μπορείς να το περιγράψεις και αυτό;

Ε: Αυτό ομοιόβαθμος ήτανε λιγότερα χρόνια υπηρεσίας είχε... εγώ ήμουν υπαρχιφύλακας και αυτός αστυφύλακας... ας πούμε πως μπροστά σε πολίτες μου μίλησε έντονα και απλά εκείνη την ώρα δεν ήθελα να το κάνω θέμα και πήγα και τράβηξα μπουνιά στην πόρτα του περιπολικού και μετά μόλις μπήκαμε στο αμάξι του είπα ξέρεις τι, τέλος αυτή η συμπεριφορά πρέπει να κοπεί.

Σ: Κι αυτός τι έκανε;

Ε: Εντάξει μου λέει και εσύ να ξέρεις την ώρα που μιλούσα δεν έπρεπε να μιλήσεις, του λέω αφού μιλάγα σε άλλο άτομο εσύ με άλλον να βοηθήσουμε και οι δύο και εγώ του λέω αν νομίζεις ότι σε πείραξε κομπλέ, δεν έπρεπε να μου μιλήσεις έτσι μπροστά σε πολίτες.

Σ: Σε αυτή την περίπτωση πως αισθάνθηκες;

Ε: Έτρεμα από τα νεύρα μου, παραλίγο να σπάσω το τζάμι.

Σ: Το είχε ξανακάνει αυτό;

Ε: Ποιο;

Σ: Να σου μιλήσει άσχημα σε κόσμο.

Ε: Όχι... δηλαδή σε αυτό είχα άδικο εγώ ότι με την πρώτη φορά αντέδρασα έτσι.

Σ: Γενικά όμως με τους συναδέλφους σου τι σχέση έχεις;

Ε: Με τους συναδέλφους άριστη, πολλοί συνάδελφοι είναι φίλοι μου και πολλοί δεν είναι... γενικά στην υπηρεσία έχω καλή σχέση με πολλούς συναδέλφους... όχι με όλους το όλους θα ήταν και ψεύτικο αλλά με αυτούς που έχω έχω αληθινή σχέση θα βρεθούμε και εκτός υπηρεσίας.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις;

E: Το 70% των φίλων μου είναι αστυνομικοί.

Σ: Πως πιστεύεις ότι φτιάξατε αυτές τις σχέσεις;

E: Ασφαλώς γιατί δουλεύουμε στην αστυνομία τα τελευταία από τότε που άρχισε να ενηλικιώνομαι από τα 18.

Σ: Και πώς θα τις χαρακτηρίζες αυτές τις φιλικές σχέσεις;

E: Με κάποιους αδελφικές με αυτούς που είμαστε από τη σχολή ας πούμε ή από την διμοιρία αδελφικές.

Σ: Φτιάχτηκαν επειδή δουλεύετε μαζί.

E: Κοιτάζτε εμείς δεν είμαστε σαν τους φοιτητές που έρχονται εδώ και φεύγουνε γιορτές δεκαπενταύγουστο, φεύγουνε Κυριακές, τα καλοκαίρια... εμείς αναγκαστήκαμε αναγκαστικά λόγω της δουλειάς πέρασαν οι γιορτές μαζί, πανηγύρια μαζί, περάσαμε λύπες μαζί, οπότε αυτό μας ένωσε περισσότερο... δηλαδή πιστεύω ότι είμαστε πολύ πιο δεμένοι και από φοιτηταριά και από τέτοια πράγματα... όχι ότι δεν υπάρχουν παρόμοιες σχέσεις σε άλλους τομείς απλά γιατί κοιτάξαμε να μείνουμε όλοι κοντά, κοιτάξαμε όλοι να μοιραζόμαστε τα πάντα από σπίτια μηχανάκια και τα λοιπά... αυτό μας έκανε δυνατούς μας έκανε πιο ενωμένους εκ των οποίων κάποιων τους έχω βαφτίσει το παιδί, τους έχω παντρέψει... προχώρησα γιατί αξίζουν σαν άνθρωποι.

Σ: Πιστεύεις ότι στη δουλειά μας έχουμε κάποιο ιδιαίτερο τρόπο ζωής, κανόνες, αξίες;

E: Έχουμε σίγουρα ο τρόπος μας διαφέρει από όλους τους άλλους από την ώρα που δουλεύεις βραδυνά... από τη στιγμή που δεν κοιμάσαι το βράδυ δεν μπορείς να είσαι καλά σαν άνθρωπος κατά πρώτον... κατά δεύτερον ιεραρχία... βλέπεις ανθρώπους αγράμματους σε υψηλές θέσεις και να σου ζητάνε παράλογα πράγματα... πώς να κάτσεις να εμπιστευτείς το σύστημα το όλο σκηνικό που λέγεται αστυνομία αφού δεν υπάρχει λογική όταν βλέπεις ένας υψηλόβαθμος να σε διατάζει να κάνεις κάτι παράλογο ας πούμε ή κάτι το στυλ πότισε τα πλαστικά λουλούδια... αυτός την πάει την αστυνομία δέκα χρόνια πίσω... δεν έχουμε καλούς αξιωματικούς να μας δώσουν το ερέθισμα, δεν υπάρχουν ικανοί γιατί αυτούς θέλουν οπότε σιγά σιγά κοιτάς απλά να μην εκτεθείς εσύ, να μην εκθέσεις τον προϊστάμενο σου... τα τυπικά... από εκεί και πέρα δεν κοιτάς να δώσεις κάτι παραπάνω γιατί δεν αμείβεται κιόλας... ούτε φυσικά θα ανταμειφτώ άμα κάνω κάτι γιατί αυτό θέλει η αστυνομία γιατί αυτό σου κάνει σε

κάνει νωθρό, μη παραγωγικό... αυτό θέλει από εσένα... στην ουσία πώς βάζεις έναν άνθρωπο να φιλάει οχτώ ώρες ένα κτίριο... πώς να είναι αυτός καλά... είναι δυνατόν να είναι καλά... το λες, τι του λες πήγαινε κρατά τα μάτια σου ανοιχτά χωρίς να του εξηγήσεις το γιατί; δεν υπάρχει σωστή διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού είναι όλοι σε λάθος θέσεις... πώς να δουλέψει τώρα αυτό... ένα ρολόι μπερδεμένο δουλεύει έτσι; είμαστε και εμείς ένα ρολόι μπερδεμένο που απλά θέλουν να βλέπουν κίνηση να κουνιόμαστε χωρίς να δουλεύουμε σωστά... είναι ένα μεγάλο καρότσι αστυνομία... δέκα χιλιάδες είναι από κάτω και το κουβαλάνε και πενήντα χιλιάδες είναι από πάνω και αράζουν και μπαίνοντας οι νέοι και παίρνοντας αυτά τα ερεθίσματα και κάνοντας τέτοια μαθήματα οι παλιότεροι κάποιοι που σκέφτονται τον άνθρωπο και είναι τιμή τους να λένε κάποια πράγματα, αλήθειες... πώς να δώσεις ερέθισμα στον άλλον.

Σ: Τι χρειάζεται για να βελτιωθεί;

Ε: Καταρχήν δεν χρειάζεται πολιτικό ηγέτη, υπουργός... θέλει έναν ικανότατο αξιωματικό αποκομμένο όπως είναι σε πολλές χώρες της Ευρώπης... αποκομμένο που να αποφασίζει... θέλει καλά στελέχη, μορφωμένα στελέχη όχι άνθρωποι που μπήκαν με το λάδι και δεν έχουν βγάλει ούτε γυμνάσιο ας πούμε ούτε μία σχολή... δεν έχει τέτοιους ανθρώπους που να την πάνε στην αστυνομία πέντε χρόνια μπροστά και όχι δέκα πίσω.

Σ: Είσαι ευχαριστημένος με τη δουλειά που κάνεις;

Ε: Τώρα είμαι, γιατί είμαι ένα πεταμένο χιλιάρικο και είμαι χαρούμενος, είμαι περήφανος με αυτό πραγματικά.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

Ε: Εγώ σε ευχαριστώ που με άντεξες.

3.6 Αντώνης

Σ: Μίλησέ μου λίγο για εσένα και τον εαυτό σου, από που είσαι, την καταγωγή σου.

Ε: Από Μαυροθάλασσα, είμαι είκοσι έξι χρόνων... ονόματα να πω...

Σ: Μίλησέ μου γενικά για σένα για την οικογένειά σου.

Ε: Έχω αδέρφια, είμαι ανύπαντρος, ελεύθερος γενικότερα, η μία μου αδερφή είναι τριάντα τριών χρόνων είναι στη Θεσσαλονίκη και εργάζεται εκεί, ο αδερφός μου εργάζεται με τον πατέρα μου στο χωριό στο φωτογραφείο, έχουμε φωτογραφείο, η μητέρα μου έχει δύο χρόνια που έχει βγει στη σύνταξη ήταν δασκάλα αυτά... μεγάλωσα στο χωριό στη Μαυροθάλασσα Σερρών μέχρι τα δεκαοχτώ μου ένα μεγάλο σχετικά χωριό περίπου χίλιους εξακόσιους κατοίκους... εντάξει είχε τα θετικά του και τα αρνητικά του ήταν ήσυχο, είχε μία ζωή νυχτερινή και γενικότερα λογική έζησα εκεί μέχρι τα δεκαοχτώ μου όπου μετά πέρασα στην αστυνομία... μετά από εκεί πήγα στην Κομοτηνή στη σχολή όπου έκατσα ένα χρόνο.

Σ: Έχεις άλλα ενδιαφέροντα πέρα από τη δουλειά;

Ε: Από μικρός ασχολούμαι με το motocross μετά το παράτησα γιατί πήρα μηχανή του δρόμου, δεν έχω κάποιο χόμπι έτσι που ασχολούμαι φανατικά λίγο με το ποδόσφαιρο, λίγο μηχανές αυτά.

Σ: Πώς αποφάσισες να ασχοληθείς με τις μηχανές;

Ε: Λόγω του πατέρα μου από το νηπιαγωγείο μας πήρε μηχανάκι με τον αδερφό μου και μας έβαλε το μικρόβιο και μας έβαλε στο τριπάκι των αγώνων αλλά της ασφαλούς οδήγησης μέσα στην πίστα και τα λοιπά... μετά ξεφύγαμε στο δρόμο εκεί γύρω στην τρίτη γυμνασίου βγήκαμε παραέξω... σουζες.

Σ: Δεν συνάδει όμως με την ιδιότητα του αστυνομικού να κάνει σουζες.

Ε: Με έχουν γράψει δύο φορές... σιγά ένα δικαστήριο με επέπληξαν στο πρώτο, το δεύτερο δεν έγινε ποτέ.

Σ: Από ότι κατάλαβα δεν έχεις κάποιο άλλο μέλος της οικογένειάς σου αστυνομικό σωστά;

Ε: Όχι κανέναν συγγενή γενικότερα.

Σ: Και πώς το αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

Ε: Την απόφαση την πήρα δευτέρα γυμνασίου όσο θυμάμαι τον εαυτό μου και μετά που μιλούσα με τους γονείς μου γιατί αυτή την απορία την είχα και εγώ σε μία συζήτηση με τον πατέρα μου... ο πατέρας μου έγινε φωτογράφος από χόμπι έκανε το

χόμπι του επάγγελμα είχε πάει στα καράβια τα πρώτα του χρήματα τα επένδυσε εκεί αλλά φωτογράφιζε για πάρτη του και μετά επειδή του άρεσε εξελίχθηκε και το έκανε επάγγελμα... το ίδιο και ο αδερφός μου και αυτήν την ερώτηση την είχα κάνει και στον πατέρα μου τον λέω εντάξει εσύ έγινες φωτογράφος το χόμπι σου το έκανες επάγγελμα ο αδερφός μου το ίδιο εγώ λέω τι χόμπι είχα για να γίνω αστυνομικός... και μου λέει καμιά φορά δεν είναι χόμπι είναι άλλα πράγματα είναι το πώς σκέφτεσαι σαν προσωπικότητα, πως είσαι και τον ρώτησα δηλαδή; και μου ανέφερε ένα περιστατικό όταν ήμουν μικρός τετάρτη δημοτικού που είχαμε κατέβει Αθήνα στη βουλή και η ξεναγός μας είπε εκεί που μας ξεναγούσε μας λέει εδώ είναι τα έδρανα που κάθονται οι βουλευτές που νομοθετούν μπλα μπλα μπλα και όλοι είμαστε ίσοι απέναντι στο νόμο εκεί καταλήξαμε... και τότε είχε γίνει ένα περιστατικό με έναν αστυνομικό που είχε γράψει έναν βουλευτή τώρα δεν ξέρω εάν λέω πολλά πράγματα...

Σ: Όχι μία χαρά τα λες.

Ε: Και τότε είχε γράψει ένας αστυνομικός έναν βουλευτή για παράνομο παρκάρισμα και είχε κάνει φασαρία ο βουλευτής τον έβρισε τον έκανε του έλεγε ξέρεις ποιός είμαι εγώ και το είχα αναφέρει αυτό στην βουλή στην ξεναγό και λέω πως είμαστε όλοι ίσοι αφού έγινε και αυτό το περιστατικό; και τότε πετάχτηκε μία δασκάλα και λέει αφήστε τον αυτόν είναι από τα μικρά δεν ξέρει και πετάχτηκε η ξεναγός και είπε όχι αγόρι μου έχεις δίκιο μερικοί είναι πιο ίσοι από εμάς... πίστευα τότε με το μυαλό μου ότι μέσω της αστυνομίας θα μπορέσω να αλλάξω μερικά πράγματα να αποδώσω δικαιοσύνη να κάνω κατά κάποιον τρόπο καλύτερο τον κόσμο αλλά αποδείχθηκε συννεφάκι.

Σ: Θεωρείς δηλαδή ότι έγινες αστυνομικός επειδή είχες προδιάθεση ή για κάποιον άλλο λόγο; πώς το φανταζόσουν πριν μπεις;

Ε: Το φανταζόμουν ότι καταρχήν θα καταπολεμώ το έγκλημα τους κακούς όπως τα παιδιά που έχουν στο μυαλό τους τους κακούς και τους καλούς ότι η αστυνομία είναι οι καλοί ότι συμπεριφέρονται σωστά κάνουν το καλύτερο για τους πολίτες και τον κόσμο γενικά... μπαίνοντας διαπίστωσα ότι είναι μερικές φορές ακριβώς το αντίθετο.

Σ: Πόσα χρόνια τώρα υπηρεσίας έχεις στην αστυνομία;

Ε: Μαζί με τη σχολή οχτώ έξι χρόνια έξω.

Σ: Και πέρασες στα δεκαοχτώ είπες;

E: Στα δεκαοχτώ.

Σ: Θες να μου περιγράψεις που υπηρέτησες όλα αυτά τα χρόνια με τη σχολή μαζί;

E: Πήγα στην σχολή στην Κομοτηνή εκεί καθίσαμε εννέα μήνες...

Σ: Πώς ήταν η σχολή;

E: Τα τυπικά για να βγούμε νομίζοντας ότι είμαστε εκπαιδευμένοι, ότι είναι καλυμμένοι αυτοί που μας εκπαίδευσαν άρα είμαστε έτοιμοι για να βγούμε έξω και δεν φέρουμε καμία ευθύνη.

Σ: Πώς ήταν η καθημερινότητα στη σχολή;

E: Ξυπνούσαμε το πρωί, πηγαίναμε για φαγητό, μετά κάναμε προσκλητήριο, πηγαίναμε για φαγητό ξανά, προσκλητήριο, μετά μάθημα θεωρητικό και κανά δύο μέρες την εβδομάδα είχε δύο-τρεις ώρες πρακτικής εκπαίδευσης στα όπλα σπανίως και πιο πολύ στην αυτοπροστασία και την αυτοάμυνα.... πολύ θεωρητικό μάθημα, μαθήματα δικαίου αστυνομικού, ποινικό, συνταγματικό και τα λοιπά βαρετά γενικότερα.

Σ: Δεν σου άρεσε δηλαδή.

E: Δεν μου άρεσε γιατί δεν κάναμε ουσιαστικά πράγματα και δεν μαθαίναμε ουσιαστικά πράγματα μέχρι και στην περίπτωση είχαν πάρει ένα πάτημα οι εκπαιδευτές τότε με τον Γρηγορόπουλο γιατί τότε ήμουν μέσα στη σχολή... τότε δεν μας μίλησε κανένας για αυτό το περιστατικό να μας πει τι λάθη έγιναν πώς έπρεπε να ενεργήσουμε τίποτα τίποτα ενώ είχαμε το πιο καλό παράδειγμα και όχι θεωρητικά, όχι να σκεφτούν παραμυθάκια με το μυαλό τους εκεί δεν μας μίλησε κανένας για αυτό το πράγμα... εκεί ήταν και η πρώτη μου απογοήτευση στην αστυνομία που είδα σειρές μου συμφοιτητές μου να βρίζουν μέχρι και το νεκρό πολύ χυδαία γιατί απλά έπρεπε να έχει δίκιο ή αστυνομία.

Σ: Δηλαδή θεωρείς ότι οι συμμαθητές σου συμπεριφερόταν έτσι για να δείξουν ότι η αστυνομία έχει καλό πρόσωπο;

E: Χωρίς να τους μιλήσει κάποιος και να τους... όπως τους έλεγαν ότι μπαίνοντας στη σχολή θα σας κάνουν πλύση εγκεφάλου και τέτοια πράγμα δεν υπήρχε δεν μας μιλούσαν ούτε για να μας κάνουν πλύση εγκεφάλου, ούτε για να μας κατευθύνουν σε μία κατεύθυνση, ούτε για να μας αποτρέψουν να κατευθυνθούμε μόνοι μας προς μία

άλλη... τους περισσότερους τους έβλεπα με το που μπήκαν στην αστυνομία είχαν την προδιάθεση να φανατιστούν από μόνοι τους και έτσι όταν έγινε το περιστατικό μόνο που έβλεπαν επεισόδια στην τηλεόραση αστυνομικούς να τραυματίζονται, να δέχονται μολότοφ, να πετάνε αυτοί δακρυγόνα και τα λοιπά έβριζαν τον οποιοδήποτε προκειμένου να υπερασπιστούν την αστυνομία ακόμα και το νεκρό.

Σ: Πρακτική που πήγες;

Ε: Πρακτική πήγα σε ένα τμήμα στα βόρεια της Αθήνας εκεί έκατσα από τον Ιούνιο μέχρι τον Οκτώβριο... εκεί κάναμε διάφορες υπηρεσίες κυρίως σκοπιές... εντάξει περιπολικά έκαναν ελάχιστοι αυτοί είχαν καλές σχέσεις με τη διοίκηση και λίγο στο γραφείο βοηθοί αξιωματικού υπηρεσίας... εντάξει το χειρότερο στην πρακτική ήταν η οικονομική κατάσταση γιατί περνάμε τετρακόσια τριακόσια ευρώ ανάλογα με τα νυχτερινά εκεί λίγο ζοριστήκαμε από οικονομικής πλευράς δεν έχω κάτι που μου έμεινε ιδιαίτερα από την πρακτική.

Σ: Δεν σου άρεσε δηλαδή πρακτική;

Ε: Δεν είδα κάτι πολύ ουσιαστικό.

Σ: Γιατί πιστεύεις έγινε αυτό;

Ε: Γιατί δεν μας έβγαλαν για πρακτική για να μάθουμε μας έβγαλαν για να καλύψουν τρύπες που δεν είχαν βαθμοφόρους να καλύψουν μόνιμους να καλύψουν... είχαν χίλια εξακόσια άτομα με τριακόσια ευρώ να βγουν να καλύψουν κάποιες τρύπες που τους βόλεψε.

Σ: Μόνο σκοπιά και βοηθός αξιωματικός υπηρεσίας;

Ε: Σκοπιά βοηθός και να βγάζουμε καμία φωτοτυπία, κανένα γνήσιο και αυτό στην ουσία ναι.

Σ: Να υποθέσω ότι τίποτα από αυτά δεν σου άρεσε.

Ε: Όχι δηλαδή και στις σκοπιές που ήμασταν μας μάθαιναν οι παλιότεροι πώς να περνάμε πιο γρήγορα την ώρα μας χρησιμοποιώντας διάφορα μέσα ηλεκτρονικά.

Σ: Δηλαδή οι παλιότεροι σου έδειχναν πως να κάνεις την υπηρεσία σου σωστά;

Ε: Όχι ήταν τόσο ρουτίνα που δεν είχαν κάτι να σου δείξουν ούτε τι να προσέξεις, ούτε τι να μην προσέξεις ελάχιστοι θα ήταν αυτοί που θα καθόντουσαν να ασχοληθούν, να

ενδιαφερθούν και να σου πουν τώρα που κάθεσαι σκοπιά έχεις κάποιες ευθύνες πρέπει να προσέξεις να μην έρθει από εκεί, πώς να κάθεσαι, να σε βοηθήσουν δηλαδή περισσότερο ότι κάναμε σκαφτόμασταν πως θα ενεργούσαμε σε κάποιο περιστατικό κάναμε μόνοι μας σενάρια και μετά αν είχε κάποιος άλλος τη διάθεση να το συζητήσει μαζί μας από τους παλιότερους έτσι... μετά αυτό που μου έμεινε από την πρακτική ήταν η καλοκαιρινή πρακτική στη Ζάκυνθο.

Σ: Δηλαδή; περιέγραψε την.

Ε: Εκεί Λαγανάς, τον ελεύθερό μας χρόνο στο Λαγανά, ποτό, το μεσημέρι για θάλασσα.

Σ: Στον υπηρεσιακό σου χρόνο;

Ε: Στον υπηρεσιακό χρόνο ήμουν στο αεροδρόμιο έλεγχο διαβατηρίων... εκεί όντως ήταν ενδιαφέρον μάθαμε δηλαδή πετύχαμε βγάλαμε και μερικά πλαστά διαβατήρια.

Σ: Και σου άρεσε;

Ε: Ναι είχα ενθουσιαστεί όταν έβγαλα ένα πλαστό... μία πλαστή ταυτότητα κάπως ήταν σαν χαρτί ιταλικό γιατί είχα εντοπίσει τον τέτοιο... μου φάνηκε αποκλείεται αυτός να είναι ιταλός είχα βρει και κάτι εφημερίδες μέσα στο τσαντάκι τέλος πάντων και την ψυλλιάστηκα και τον πήγα στο τμήμα και τον έβγαλα.

Σ: Γιατί πιστεύεις ότι ενθουσιάστηκες τόσο πολύ;

Ε: Γιατί ήταν θεωρητικά η πρώτη μου δουλειά, ότι ήταν το πρώτο ουσιαστικό πράγμα που έκανα στην αστυνομία.

Σ: Και πώς ένιωσες;

Ε: Εντάξει ενθουσιαστικά στην αρχή το είπα και στον πατέρα μου του λέω μπαμπά να είσαι περήφανος για τον γιο σου μεταξύ σοβαρού και αστείου... μετά κάναμε ελέγχους αποσκευών τα xray μηχανήματα αλλά εντάξει το πιο ενδιαφέρον ήταν ο διαβατηριακός έλεγχος και εκεί εντάξει μετά από κάποιο σημείο κουραζόσουν διότι ήταν υπερβολικός ο όγκος των επιβατών των τουριστών αλλά εντάξει αυτό ήταν το πιο ενδιαφέρον της πρακτικής πιστεύω.

Σ: Όχι ο Λαγανάς;

Ε: Ο Λαγανάς ήταν ο πιο ενδιαφέρων τουριστικός προορισμός ήταν το τουριστικό κομμάτι γιατί κάναμε και τουρισμό.

Σ: Τουρισμό μαζί με τους υπόλοιπους συναδέλφους;

Ε: Ναι είχα πάει και με έναν φίλο μου συγκεκριμένα εγώ στην πρακτική που ήμασταν μαζί από το σχολείο και είχαμε και άλλους και άλλες σειρές και άλλους συναδέλφους που κάναμε παρέα γνωριζόμασταν... του γνώρισα εγώ κάποιους φίλους μου γνώρισε αυτός κάποιους δικούς του κάναμε μία παρέα έξι εφτά ατόμων και βγαίναμε όλοι μαζί σε καθημερινή βάση.

Σ: Πώς και το αποφασίσετε να πάτε μαζί;

Ε: Θέλαμε να φύγουμε από την Αθήνα καταρχήν και να πάμε σε κάποιο νησί να κάνουμε διακοπές γιατί ξέραμε ότι η πρακτική είναι αυτό που ακούγαμε όλους ότι είναι διακοπές... ναι μεν έχει ένα κομμάτι της δουλειάς αλλά δεν παύει να είσαι σε νησί, να έχει ήλιο, θάλασσα και νυχτερινή ζωή και έτσι αποφασίσαμε να πάμε κάπου μαζί γιατί έπρεπε να νοικιάσουμε σπίτι για να πάμε... δεν έδινε κατάλυμα το δημόσιο τότε ήταν τα πρώτα χρόνια της κρίσης και επειδή αυτός είχε χειρότερη σειρά από εμένα είπαμε ποιο νησί είναι πιο εφικτό και για τους δύο και επιλέξαμε τη Ζάκυνθο.

Σ: Μετά τη Ζάκυνθο;

Ε: Μόλις τελείωσε η Ζάκυνθος επιστροφή στην Κομοτηνή εξετάσεις πτυχιακές αν θυμάμαι καλά ήταν τρεις εβδομάδες δύο... δύο πρέπει να ήταν κάθισα μία εβδομάδα υποτίθεται ότι είχα διάβασμα την επόμενη εβδομάδα γράφαμε, τελειώσαμε, βγήκαν τα αποτελέσματα...

Σ: Και που σε τοποθέτησαν;

Ε: Δεν μας τοποθέτησαν αμέσως πήραμε την άδεια του δόκιμου το εικοσαήμερο και μετά πήρα τοποθέτηση στο μεταγωγών παρόλο που είχα οκτακόσια σειρά στα χίλια εξακόσια άτομα... πλήρης αναξιοκρατία εκεί έφαγα το δεύτερο χαστούκι στην αστυνομία.

Σ: Γιατί το μεταγωγών δεν ήταν καλό;

Ε: Το μεταγωγών... καταρχήν δεν ήξερα τι ήταν η κάθε υπηρεσία.

Σ: Τι είχες δηλώσει πρώτο εσύ;

Ε: Δεν μας άφησαν να δηλώσουμε όλες τις επιλογές για αυτό ακριβώς τον λόγο για να επικρατήσει η αναξιοκρατία.

Σ: Τι έβαλες πρώτο εσύ.

Ε: Πρώτη είχα βάλει αν θυμάμαι καλά διεύθυνση βορειοανατολικής αττικής.

Σ: Για να πας πίσω στο τμήμα...

Ε: Όχι δεν με ενδιέφερε να γυρίσω εκεί... μετά δεν θυμάμαι ακριβώς μπορεί να είχα βάλει και άμεση δράση αν και είχα ακούσει ότι ήταν πολύ βυσματική επομένως μπορεί να μην την είχα βάλει καν αλλά θυμάμαι ότι η πρώτη ήταν η βορειοανατολική.

Σ: Αλλά δεν τη γλίτωσες και πηγές μεταγωγών.

Ε: Δεν τη γλίτωσα πήγα μεταγωγών... εκεί πέρα κάθισα... εντάξει τον πρώτο καιρό δεν την πάλευα καθόλου ήμουν τελείως απογοητευμένος έψαχνα να φύγω και είχα έρθει τότε μάλιστα σε ένα μήνα και είχα κάνει αίτηση στις ομάδες πρόληψης.

Σ: Γιατί δεν σου άρεσε όμως;

Ε: Δούλευες έξι μέρες την εβδομάδα χωρίς νυχτερινά, μία μεταγωγή τουλάχιστον την εβδομάδα μπορεί και δεύτερη μπορεί να ήταν και μία τριήμερη σε νησί το Σάββατο ή την Κυριακή γήπεδο και μία από τις δύο μέρες ρεπό δηλαδή ήταν και πρωί κάθε μέρα και μεταγωγή και γήπεδο το σαββατοκύριακο χωρίς νυχτερινά είχε πάρα πολλά αρνητικά... το αντικείμενο της δουλειάς ήταν συναναστροφή με κρατούμενους πάρα πολλές φορές η κλούβα στις μεταγωγές πολύ βρωμιά, πολύ χάλια συνθήκες και κούρασης οι κρατούμενοι που δημιουργούσαν πάρα πολλές φορές προβλήματα... βέβαια αυτό εξαρτιόταν και από τον επικεφαλής πώς θα τους διαχειριζόταν γιατί όταν έχεις να κάνεις με ανθρώπους είναι 100% θέμα διαχείρισης... εντάξει μπορεί ο άλλος είναι προβληματικός είναι άνθρωπος όμως όπως και να έχει αλλά γενικά δεν μου άρεσε πέρα πράγματα από το μεταγωγών.

Σ: Όπως;

Ε: Το πώς θα πρέπει να διαχειρίζεσαι τους κρατούμενους και αυτό το διαπίστωνα όταν ερχόντουσαν συνάδελφοι από άλλες υπηρεσίες και τους μιλούσαν όπως να ναι σαν σκουπίδια ή τους είχαν σα θεούς... δηλαδή έβαζαν τον εαυτό τους πολλές φορές πολύ πιο πάνω από τους κρατούμενους που μείωναν υπερβολικά τους κρατούμενους μέσα στα μούτρα τους που εκεί τον εξαγριώνεις ή έβαζαν τον εαυτό τους πολύ κάτω από τον

κρατούμενο τον κρατούμενο τον έκανες θεό και σε έκανε κουμάντο μετά... μέχρι και τις χειροπέδες δεν τους έβαζαν σωστά ή τους φοβόντουσαν... φοβόντουσαν να βάλουν τις χειροπέδες ότι θα λερωθούν ή ότι θα αχρηστευτούν οι χειροπέδες τους... αυτό πώς θα διαχειρίζομαι τους κρατούμενους κάποιες καταστάσεις να προσέχω σε μεταγωγές κατά τη μεταφορά κρατουμένων για να μην σκοτωθώ κυρίως και μετά να μη φύγει που αργότερα έβλεπα πολλές σειρές μου που τους έχουν φύγει κρατούμενοι από νοσοκομεία από μεταγωγές από χίλιες δύο καταστάσεις μου έδωσε δηλαδή πράγματα το μεταγωγών... πιστεύω ότι είναι μία υπηρεσία όπου θα έπρεπε να περνάνε όλοι οι συνάδελφοι... από εκεί προσπάθησα να φύγω τότε ήταν δύσκολα ήθελε πολύ βύσμα δεν τα κατάφερα... μετά από δύο χρόνια και μετά από τρεις προσπάθειες μέσω συνεννόησης με το διοικητή τροχαίας επειδή του είχα πει ότι ήθελα να πάω σε δίκυκλο... δεν είχε δίκυκλο αυτός τότε έκανε προσπάθειες και με πήγε σε μία τροχαία... εκεί στον ένα μήνα επάνω έτυχε να βγει διαταγή για τμήμα μεταναστών στη Δράμα μου δόθηκε η ευκαιρία να πάω κοντά στο σπίτι μου... έφυγα στον ένα μήνα.

Σ: Στην τροχαία πως ήταν;

Ε: Ήταν πολύ καλά συγκριτικά με το μεταγωγών εγώ πέρασα πολύ καλά στην τροχαία γιατί έφυγα από μία υπηρεσία που δούλευα κάθε μέρα πρωί έξι μέρες την εβδομάδα και πήγα εκεί όπου δούλευα μόνο απογευματινά και βραδινά και το ότι δεν έπαιρνα ρεπό στον ένα μήνα... πήρα ένα με δύο ρεπό στους δύο μήνες εκεί... πήρα τρία με τέσσερα δεν με απασχολούσε καθόλου δηλαδή τους έβλεπα όλους τους συναδέλφους δυσανεστήμενους εκεί πέρα που πήγαν τοποθέτηση να βρίζουν και να κάνουν τι ήρθες εδώ πέρα εδώ είναι η χειρότερη υπηρεσία αλλά εγώ είχα βιώσει τα χειρότερα οπότε μου άρεσε πάρα πολύ το...

Σ: Μάλλον επειδή έκανες το χόμπι σου τη μηχανή...

Ε: Δεν πρόλαβα να κάνω δίκυκλο γιατί δεν είχα μάθει ακόμα τη δουλειά έπρεπε να μάθω πρώτα τη δουλειά μετά... δηλαδή μετά το δίμηνο θα ανέβαινα στο δίκυκλο αλλά πρόλαβα και έφυγα.

Σ: Και πήγες στη Δράμα;

Ε: Πήγα πάνω στη Δράμα στους μετανάστες εκεί πέρα ήτανε πάλι... είχε στα θετικά ήταν ότι ήμουν κοντά στο σπίτι μου έμεινα στο σπίτι μου το ότι γνώρισα συναδέλφους

συγκεκριμένα έναν που μου έρχεται στο μυαλό πολύ αξιόλογο... έναν αξιόλογο αξιωματικό υπηρεσίας εκεί στην αλλαγή μου ανθυπαστυνόμος...

Σ: Γιατί πιστεύεις ότι ήταν αξιόλογος;

Ε: Ήταν πολύ δίκαιος με τους συναδέλφους δηλαδή εάν έβλεπε κάποιον να προσπαθεί να καβατζώσει και να δουλεύει λιγότερο προσπαθούσε να τα ισορροπήσει, εάν έβλεπε κάποιον να δουλεύει παραπάνω προσπαθούσε με κάποιο τρόπο να τον επιβραβεύσει... στο θέμα διαχείρισης των μεταναστών ήταν πάρα πολύ καλός τους έδινε πράγματα πολύ ανούσια για αυτόν... πολύ εύκολα τους έκανε χάρες πολύ εύκολες για αυτόν και πολύ φαινόταν στα μάτια των μεταναστών, κάτι τρομερό που δεν το έκανε κανένας άλλος όπως για παράδειγμα να τους κατεβάζεις ταινίες στον υπολογιστή και να τους τις δίνει σε memory είχε βρει... είχε καταφέρει να ξεχωρίσει μερικούς μετανάστες από κάθε εθνικότητα Πακιστάν, Αφγανιστάν, Μπανγκλαντές εθνικότητες και λοιπά και τους είχε κάνει κάπως σαν αρχηγούς για να έχει να συνεννοείται με τα τριακόσια τετρακόσια άτομα γιατί ήταν μεγάλος ο όγκος... και μπόρεσε και ξεχώρισε πέντε έξι άτομα ώστε... ήταν πολύ οργανωτικός.

Σ: Και πέρα από αυτό;

Ε: Πέρα από αυτό στα αρνητικά ήταν η βρωμιά... πάλι ήταν πάρα πολύ βρώμικη οι περισσότεροι...

Σ: Σε κυνήγαγε η βρωμιά.

Ε: Ναι... οι πολλές ώρες μέχρι να πάω στην υπηρεσία γιατί δεν ήταν μέσα στη Δράμα ήταν μία ώρα από την δράμα και πηγαίναμε με υπηρεσιακό λεωφορείο δηλαδή τρώγαμε δέκα ώρες την ημέρα σίγουρα... αυτά ήταν τα μόνα αρνητικά και κάποιες έτσι προστριβές με κάποιους συναδέλφους όχι κάτι σοβαρό.

Σ: Τι προστριβές ακριβώς;

Ε: Αυτό ξεφεύγει πάρα πολύ τώρα...

Σ: Όχι εμένα με ενδιαφέρει πάρα πολύ... πως προέκυψαν αυτές προστριβές;

Ε: Καμιά φορά αντιδρούσα σε κάποιες συμπεριφορές υπερβολικές κατά την άποψή μου που είχαν απέναντι στους μετανάστες... ορισμένες φορές ήταν και πολύ ήπιες απέναντι σε μετανάστες γιατί κάποιοι ήταν ακραίοι κοιτούσαν πώς θα δημιουργήσουν πρόβλημα, έβριζαν, καμιά φορά πετούσαν και κάποιο αντικείμενο αλλά σε πολύ μικρή

ένταση... απλά κάποιες φορές που πίστευα ότι ξεφεύγουν και προσπαθούσα να τους εξηγήσω ότι δεν ήταν σωστή αυτή η ενέργεια που έκαναν η συμπεριφορά τους με τους μετανάστες.

Σ: Νόμιζα με τους συναδέλφους.

Ε: Όχι με τους συναδέλφους ήταν οι προστριβές με κάποιους εκεί αντιδρούσαν, με ειρωνευόντουσαν όχι μόνο εμένα και άλλον.

Σ: Τι εννοείς σε ειρωνευόντουσαν.

Ε: Μου έλεγαν εντάξει άμα είναι ξέρω εγώ πάρτους στο σπίτι σου πάνε ξέρω εγώ με έλεγαν κομμουνιστή με έλεγαν διάφορα ναι.

Σ: Αν θέλεις μίλησέ μου για αυτά.

Ε: Μέχρι σε αυτό το σημείο δηλαδή... πήγαιναν δηλαδή τη συζήτηση σε πολιτικό επίπεδο και εδώ επανέρχομαι στο άλλο στο κομμάτι όταν μπήκα στη σχολή... ότι όταν μπαίνεις στην αστυνομία είχαν αυτοί στο μυαλό τους ότι θα πρέπει να έχεις κάποιες συγκεκριμένες πολιτικές απόψεις και κάποιες συγκεκριμένες κατευθύνσεις γιατί απλά μπήκες στην αστυνομία.

Σ: Εσύ πώς αντιδρούσες σε αυτά που σου λέγανε;

Ε: Επειδή είμαι λίγο οξύθυμος φτάναμε σε σημείο κάποιες φορές να ψιλοβριστούμε δηλαδή να βάλουμε τις φωνές, να αντιδράσουμε πολύ έντονα.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις ένα τέτοιο περιστατικό;

Ε: Τώρα είναι πολύ μακρινό έχουν περάσει τέσσερα χρόνια περίπου.

Σ: Ότι θυμάσαι και πώς αισθάνθηκες βασικά.

Ε: Συγκεκριμένο περιστατικό δεν μπορώ να σκεφτώ αλλά θυμάμαι ότι το πώς αισθάνθηκα... ότι είμαι τελείως εκτός κλίματος αστυνομίας με βάση όπως την αντιλαμβανόντουσαν αυτοί... δεν ξέρω τώρα ποιος ήταν τελείως εκτός, ποιος ήταν σωστός ή λάθος, ποιος δεν κατάλαβε γιατί μπήκε στην αστυνομία ή όχι αλλά αυτό που μου έμεινε ήταν ότι μου δημιουργόταν η αίσθηση ότι με μερικούς... επαναλαμβάνω δεν ήταν απόλυτη αυτή η κατάσταση.

Σ: Την ώρα όμως που φτάσατε σε αυτό το σημείο εσύ πώς ένιωθες;

E: Μου έβγαινε αγανάκτηση, απογοητευμένος με αυτό που έβλεπα πιο πολύ με τις απόψεις αρκετών.

Σ: Σε προκαλούσαν δηλαδή;

E: Ναι ναι προκαλούσαν επειδή κανά δύο φορές τους είχα εκφράσει την άποψή μου... μετά άρχισαν να προκαλούν επίτηδες για να κάνουν καζούρα όχι σε φάση bullying έτσι για να γελάσουμε... εντάξει δεν ήμουν αποκομμένος οι περισσότεροι ήμασταν παρέα εκεί πέρα απλά και με αυτούς που μαλώναμε αρκετές φορές την επόμενη μέρα με κάποιους μπορεί να βγαίναμε και για καφέ... εκεί πέρα θα ήμασταν ήμασταν δέκα άτομα δηλαδή... όχι δέκα, οχτώ άτομα που κάναμε έτσι περισσότερο παρέα εκεί μέσα και με αυτούς ήταν που είχα τις περισσότερες προστριβές από τους οκτώ με τους τρεις... δύο... τρεις.

Σ: Οι οποίοι από ότι κατάλαβα σε προκαλούσαν... προσπαθώ να το καταλάβω σε προκαλούσαν από άποψη για να σου κάνουν πλάκα εν τέλει και εσύ θύμωνες;

E: Σίγουρα οι προκλήσεις τους αυτά που μου έλεγαν τα πίστευαν... αυτά που μου έλεγαν για να με προκαλέσουν αλλά το έκαναν επίτηδες... άρα σίγουρα τα πίστευαν αυτά που μου έλεγαν.

Σ: Μετά το κέντρο κράτησης;

E: Μετά μου έκοψαν την απόσπαση την είχαν κόψει σε όσους δεν είχαν οργανική και γύρισα πίσω στην Αθήνα και μου είχε βγει ήδη μετάθεση για τις ομάδες πρόληψης... το πως ούτε εγώ το γνωρίζω.

Σ: Εκεί πως είναι η εργασία;

E: Εκεί με το που πήγα το φύλλο πορείας έκατσα δέκα μέρες πάνω στο γραφείο για να με εκπαιδεύσουν σε θεωρητικό επίπεδο και λίγο στα όπλα και στις ασπίδες ότι μπορούσαν να μου δείξουν... μετά κατέβηκα σε ομάδα... εκεί περιπολούσαμε κυρίως στην βορειανατολική αττική κάναμε ελέγχους σε οχήματα και σε πεζούς όποιον θεωρούσαμε ύποπτο η εάν παίρναμε κάποιο σοβαρό σήμα... δεν μας είχε τύχει κάποιο σοβαρό περιστατικό πολύ light καταστάσεις.

Σ: Σου άρεσε;

E: Το αντικείμενο της δουλειάς μου άρεσε... μου άρεσε να περιπολώ και να κάνω ελέγχους αν και μέχρι ένα σημείο ήταν βαρετό γιατί δεν ξέρω ίσως δεν πηγαίναμε...

ίσως δεν ήταν καλός ο τομέας ίσως δεν ήταν καλός ο τομέας δεν ήξεραν πού να επικεντρωθούν οι επικεφαλείς απλά και εκεί είχα κάποια θέματα με συναδέλφους χωρίς να έχω μαλώσει με κανέναν... δεν μου άρεσε ο τρόπος που λειτουργούσαν, εκμεταλλευόντουσαν την εξουσία που είχαν παραπάνω από όσο θα έπρεπε και την εκμεταλλευόντουσαν εκεί που τους έπαιρνε δηλαδή σε έναν ανθρωπάκο που είναι χρήστης... εκεί με παίρνει να τον τραμπουκίσω όμως εάν σταματήσω τον άλλον με τη mercedes που φοράει σακάκι εκεί μιλάω με το σεις και με το σας όπως μιλάω στον πατέρα μου... αυτό δεν μου άρεσε και σε ανθρώπους δηλαδή που δεν προκαλούσαν... εκεί μία φορά πήγα να πω κάτι μου απάντησε ο επικεφαλής ότι αυτοί δεν καταλαβαίνουν θέλουν άλλες μεθόδους και και και... μιλάμε όμως για ένα περιστατικό όπου ο άνθρωπος ήταν σε λαϊκή είχε ένα πάγκο και μας είχε μιλήσει και πάρα πολύ όμορφα... αυτά από την ομάδα δεν έχω πολλές εμπειρίες είχα βγει και αναρρωτική δύο φορές είχα και κάποιες άδειες υπόλοιπο... τέλος πάντων είχα αρκετές μέρες άδεια.

Σ: Έχεις κάποια περιστατικά που σου έχουν μείνει κάτι που να έχει συμβεί και να σου έχει μείνει σαν εικόνα;

(Μεγάλη παύση)

Σ: Αν θα έλεγες μία ιστορία στους δικούς σου ποια θα ήταν;

Ε: Αρνητική θα ήταν.

Σ: Ακόμα και αρνητική.

Ε: Περιστατικά έτσι όπως προανέφερα με συναδέλφους που εκμεταλλευόντουσαν την εξουσία τους είτε για να νιώσουν αυτοί καλύτερα είτε για να κερδίσουν έστω ένα καφέ η μία τυρόπιτα από τον ψιλικατζή της γειτονιάς... σίγουρα θα υπάρχουν και θετικά απλά δεν μου έρχονται τώρα.

Σ: Κάποιο περιστατικό που μπορεί να σου έχει τύχει στα πλαίσια της δουλειάς.

Ε: Δεν μπορώ να θυμηθώ τώρα. Ίσως να μην είμαι και ο πλέον κατάλληλος αστυνομικός για να περιγράψω.

Σ: Αυτά τα οκτώ χρόνια που υπηρετείς έχεις διαπιστώσει αν υπάρχουν αξίες κανόνες κάποιος ιδιαίτερος τρόπος ζωής εδώ που εργαζόμαστε;

Ε: Αξίες τρόπος σκέψης ναι βλέπω πάρα πάρα πολλούς να έχουν συγκεκριμένες όχι πολιτικές απόψεις περισσότερο κοινωνικές να συγκλίνουν όλες μεταξύ τους... οι

περισσότεροι πάλι όχι αν και μεγάλο ποσοστό μπορεί να είναι και 90% τώρα πώς να το περιγράψω... δύσκολο πράγμα η συνέντευξη...

Σ: Απλά σκέψου αν έχουμε κάποιες κοινές αξίες κάποιο κοινό τρόπο ζωής διαφορετικό από την υπόλοιπη κοινωνία;

Ε: Όχι αυτό δεν το πιστεύω, όχι δεν βλέπω κάτι τέτοιο ειδικά στον τρόπο ζωής όπως βγαίνει και διασκεδάζει όλος ο κόσμος έτσι θα βγουν και οι αστυνομικοί...

Σ: Μάλλον δεν το θέτω σωστά αν έχουμε κάποιο πλαίσιο κοινών αξιών.

Ε: Προσπαθώ να το αντιληφθώ όσο το δυνατόν καλύτερα... μάλλον θα είναι κακή η συνέντευξη.

Σ: Όχι είναι πάρα πολύ καλή αν όμως πιστεύεις ότι δεν υπάρχει κάτι τότε δεν υπάρχει.

Ε: Δεν δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι δεν μπορώ να εκφράσω κάτι για αυτό.

Σ: Πάμε τότε στην επόμενη δεν θα πιεστούμε τώρα.

Ε: Εάν μου έρθει κάτι μπορεί να μου έρθει και να μην το καταλάβω.

Σ: Πηγαίνοντας πίσω στα οχτώ χρόνια υπηρεσίας που έχεις τι σχέσεις έχεις ανάπτυξη με τους συναδέλφους;

Ε: Με ελάχιστους κάνω πολύ παρέα δηλαδή φτάνω σε επίπεδο φιλίας... με τους περισσότερους τυπικές σχέσεις πιστεύω ότι δεν έχω βρει αρκετά άτομα όπου να ταιριάζουν τα ενδιαφέροντά μας ελάχιστα ελάχιστα άτομα... δηλαδή και καμιά φορά συγκρίνοντας τις παρέες μου πάνω Θεσσαλονίκη στο χωριό, με τους συναδέλφους που έχω και έχω συναναστραφεί βρίσκω ελάχιστα κοινά στοιχεία δηλαδή ακόμα και από τον τρόπο διασκέδασης μέχρι τα θέματα συζήτησης έξω στον καφέ στο ποτό.

Σ: Μάλλον διαφέρει και ο τρόπος διασκέδασης.

Ε: Δεν ξέρω αν είναι ναι ίσως... ναι δεν ξέρω αν έχω εγώ τελείως διαφορετικό τρόπο διασκέδασης εγώ και η παρέα μου ή αν είναι όλοι έτσι.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις για παράδειγμα.

Ε: Αν εξαιρέσουμε τον έναν συνάδελφο που είμαστε από το σχολείο μαζί... αυτός προϋπήρχε με άτομα που θα βγω έξω έτσι για καφέ που γνώρισα στην αστυνομία...

Σ: Να τους χαρακτηρίζεις φίλους όμως.

E: Να τους θεωρώ φίλους έναν ή δύο το πολύ.

Σ: Πώς έφτιαξες τις σχέσεις μαζί τους;

E: Μου έδειξαν και τους έδειξα πιστεύω... ξεκινήσαμε βασικά να κάνουμε απλή παρέα να βγούμε να πούμε ένα καφέ, ένα ποτό, να πάμε για μπάνιο στη θάλασσα βρήκαμε κάποια κοινά στοιχεία και στον τρόπο διασκέδασης και σε κάποια θέματα συζήτησης έτσι είχαμε κάποιες κοινές απόψεις αλλά κυρίως σε κάποιες καταστάσεις που χρειάζονται βοήθεια ή χρειαζόντουσαν αυτοί έδειξε ο ένας στον άλλον ότι μπορεί να είναι εκεί και να βοηθήσει όσο μπορεί, με όποιον τρόπο μπορεί... αυτό ήταν που μου έδωσε πιο πολύ με αυτά τα άτομα αυτά τα δύο άτομα που θα τους χαρακτήριζα ότι πλησιάζουν τους φίλους μου... γιατί η φιλία είναι πολύ βαριά λέξη.

Σ: Τι σημαίνει για σένα;

E: Φίλος είναι σαν αδελφός πλησιάζει δηλαδή τον αδελφό την οικογένεια.

Σ: Δηλαδή πιστεύεις ότι με αυτούς είσαι οικογένεια;

E: Όχι πλησιάζουν τη λέξη φιλία για αυτό δεν χρησιμοποιώ... σπάνια χρησιμοποιώ τη λέξη φιλία με αυτούς πιστεύω εντάξει δεν είμαι οικογένεια αλλά σε πολλά πράγματα εδώ που είμαστε μακριά ο καθένας από τους δικούς του είμαστε μόνοι μας στην ουσία χωρίς συγγενείς και φίλους σε μία δύσκολη στιγμή θα μπορούσαν να μου σταθούν... δηλαδή άμα χτυπούσα και πήγαινα στο νοσοκομείο θα ήταν αυτός εκεί τρεις τέσσερις, πέντε μέρες όσο χρειαζόταν. Δηλαδή ότι θα μου σταθούν σε κάποιες δύσκολες καταστάσεις είτε έχει να κάνει με υγεία είτε έχει να κάνει με ερωτική απογοήτευση ή με οικονομικό πολλές φορές εάν δεν έχω τη δυνατότητα ή εγώ αν έχω τη δυνατότητα να τους βοηθήσω οικονομικά κάποιες φορές.

Σ: Αυτό ίσως δεν το κάνει μία οικογένεια;

E: Ναι εγώ το έχω πολύ πιο πάνω μιλάω εντάξει... ναι δεν το είχα σκεφτεί έτσι αλλά το έχω πολύ πιο πάνω στο μυαλό μου.

Σ: Τι παραπάνω δηλαδή θα έκανε ο πατέρας; κάνοντας τον συνήγορο του διαβόλου.

E: Ίσως να ακουστεί και λίγο υπερβολικό αλλά θα έδινε και τη ζωή του ή εγώ θα έδινα τη ζωή μου για την οικογένειά μου χωρίς δεύτερη σκέψη... ο καθένας όταν λέει οικογένεια στο μυαλό του έχει τη δικιά του και όταν ακούει πατέρας έχει πρότυπο τον δικό του.

Σ: Γενικά έχεις έρθει σε συγκρούσεις με συναδέλφους;

Ε: Γενικά στην αστυνομία; όχι εδώ πέρα.

Σ: Γενικά στην αστυνομία.

Ε: Αυτό που ανέφερα όπως για παράδειγμα πάνω στο... στη Δράμα όταν ήταν αλλά όχι το να βρεθούμε άσχημα σε επίπεδο που να πηγαίνουμε στη δουλειά και να μην μιλιόμαστε... σε αυτό το σημείο δεν έφτασα.

Σ: Για ποιο λόγο πιστεύεις ότι μετά τα βρίσκατε;

Ε: Προσπαθούσα και εγώ μετά να χαλαρώσω αυτή την ένταση που υπήρχε ίσως να το επιχειρούσαν και οι ίδιοι δεν το γνωρίζω αυτό όχι γιατί τους εκτιμούσα σαν ανθρώπους και δεν ήθελα να χαλάσω τελείως τις σχέσεις μας... εάν ήταν στο χέρι μου δεν θα κάναμε μαζί υπηρεσία αλλά από τη στιγμή που κάναμε υπηρεσία έπρεπε να έχουμε κάποιες έστω τυπικές σχέσεις γιατί περνούσαμε οχτώ ώρες της ζωής μας την ημέρα μαζί οπότε θα έκανα κακό και στον εαυτό μου εάν καθόμουνα οχτώ ώρες στο ίδιο δωμάτιο με κάποιον που δεν ήθελα να βλέπω ούτε τα μούτρα του όποτε προσπαθούσα να εξομαλύνω την κατάσταση όσον αφορά τη σχέση μας και όσον αφορά το πως τον έχω εγώ στο μυαλό μου ώστε να μπορέσω να περάσω πιο ανώδυνα την υπηρεσία μου.

Σ: Έχεις έρθει όμως σε κάποια πολύ έντονη σύγκρουση;

Ε: Πολύ έντονη δεν θα το έλεγα της στιγμής ίσως να ήταν να μαλώσαμε, να τσακωθήκαμε με κάποιους συναδέλφους για υπηρεσιακό κομμάτι και για... υπηρεσιακό κομμάτι μάλλον.

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις ένα τέτοιο περιστατικό;

Ε: Στο μεταγωγών σε μία μεταγωγή που ανεβαίναμε Θεσσαλονίκη σταματήσαμε Λαμία να κατεβάσουμε κάποιους κρατούμενους και να παραλάβουμε κάποιους άλλους και στην τελευταία θέση πριν τα κελιά κοιμόταν ένας συνάδελφος βητάς... κοιμόταν την ώρα που κατεβάζαμε τους κρατούμενους και με το όπλο του φυσικά στη ζώνη και τον ξύπνησα του λέω σήκω λίγο γιατί κατεβάζουμε τους κρατούμενους... διακριτικά τελείως και να μην μας αντιληφθούν οι κρατούμενοι... όντως σηκώθηκε κατέβηκε πήγε ήπια και νερό, έφαγε και αυτό μου το χτύπησε μετά όταν επιστρέψαμε από Θεσσαλονίκη και μου λέει να και εσύ μου είπες και εσύ ο νέος να με ξυπνήσεις γιατί κατεβάζουμε κρατούμενους... τον πείραξε θίχτηκε πάρα πολύ από αυτό που του έκανε

παρατήρηση ένας νέος δεν ξέρω πως το εξέλαβε εκεί... άρχισα και εγώ να του αντιμιλάω αυτός ήρθε σε μεγαλύτερη κόντρα, ανέβηκε η ένταση ψιλοφονάξαμε μέσα στην κλούβα ψιλοβριστήκαμε αλλά αυτό δεν προχώρησε δηλαδή παραπάνω να φτάσει σε άλλο επίπεδο.

Σ: Πως ανέβηκε αρχικά η ένταση;

Ε: Όταν μου ανέφερε αυτό το περιστατικό του είπα δηλαδή τι θέλεις να κάνω να καθόμουν να κατεβάσουμε τους κρατούμενους και να περνάνε από δίπλα σου που κοιμάσαι; εκεί θίχτηκε ακόμα περισσότερο και μετά άρχισα να τον ειρωνεύομαι γιατί δεν ήθελα να τσαντιστώ εγώ οπότε τον ειρωνευόμουν και τσαντιζόταν.

Σ: Εσύ δεν τσαντίστηκες καθόλου;

Ε: Εγώ από τη στιγμή που άρχισα να ειρωνεύομαι όχι ισα ίσα κάλμαρα περισσότερο όσο τον έβλεπα να τσαντίζεται τόσο ηρεμούσα εγώ περισσότερο.

Σ: Δηλαδή τον θυμώνες περισσότερο.

Ε: Ναι.

Σ: Μετά τα βρήκατε;

Ε: Όχι τελείως τυπικές σχέσεις γενικά με τον συγκεκριμένο δεν ήθελα να έχω πολλές σχέσεις αλλά ειδικά όχι... ειδικά με αυτό το... λάθος έκφραση... ειδικά μετά από αυτό το περιστατικό κατάλαβα τι σόι άνθρωπος είναι...

Σ: Από ότι κατάλαβα σας έθεσε όλους σε κίνδυνο που κοιμόταν...

Ε: Ναι και δεν το αντιλήφθηκε αυτό ήταν το χειρότερο... το να κάνεις λάθη στη δουλειά δεν είναι κακό αρκεί φυσικά να μην στοιχίζουν ζωές το θέμα είναι να μπορείς να τα αντιλαμβάνεσαι εάν δεν αντιλαμβάνεσαι τα λάθη σου εκεί είσαι επικίνδυνος οπότε κοιτούσα όταν ήμουν με αυτόν να έχω άκρως τυπικές σχέσεις και να γίνεται η δουλειά μου όπως ήθελα και γιατί αυτός ήταν πάντα οδηγός και εγώ ήμουν επικεφαλής της μεταγωγής συνήθως... ειδικά μέσα στην Αθήνα σε νοσοκομεία και λοιπά που πηγαίναμε οπότε προσπαθούσα να του δίνω να καταλάβει... και έλεγα και τον αξιωματικό υπηρεσίας επειδή ήταν πολύ παλιότερος είχε δεκαπέντε χρόνια υπηρεσίας και πάνω από εμένα να προσπαθούν και οι ανώτεροι μου όταν φεύγουμε μεταγωγή να του δίνουν να καταλάβει ποιος κάνει έξω κουμάντο και πως πρέπει να γίνεται η δουλειά οπότε... με άλλους οδηγούς είχα άψογη συνεργασία με βοηθούσαν και στο θέμα με

τους κρατούμενους να τους πάμε στο νοσοκομείο να τους μεταφέρουμε μέσα και λοιπά... αυτόν τον άφηνα απλά να οδηγάει στο τιμόνι και αν με ρωτούσε αν θέλω κάτι του έλεγα να κάτσει στο τιμόνι και να προσέχει την κλούβα αυτό.

Σ: Τυπικές σχέσεις.

Ε: Αυτό άκρως τυπικές σχέσεις δεν θυμάμαι κάποιο άλλο έντονο περιστατικό και αυτό δεν ήταν σοβαρό σιγά κάποιο ακραίο.

Σ: Δεν χρειαζόταν να είναι και κάποιο ακραίο... έρχεσαι συχνά σε προστριβές;

Ε: Όχι προσπαθώ μετά από χρόνια άρχισα να αλλάζω και εγώ και να το περνάω πιο πολύ στο ντούκου για να μην χαλιέμαι και εγώ και να μη δημιουργούνται θέματα άρχισα να το διαχειρίζομαι κάπως διαφορετικά... μία ακόμα φορά που είχα μαλώσει με έναν συνάδελφο ήταν στην τροχαία τελευταία μέρα πιο πολύ βασικά τσαντίστηκα δεν μάλωσα.

Σ: Τι εννοείς;

Ε: Γιατί μας έβαλαν να κάνουμε ένα μπλόκο και αυτός έγραφε τους πάντες για το παραμικρό επειδή ήθελε να φαίνεται στην διοίκηση εκεί με πείραξε και κάποια στιγμή άρχισα να διώχνω κόσμο και τσαντιζόταν και αυτός γιατί του μείωνα την απόδοση στην ουσία αυτό δεν.

Σ: Αλλά δεν ήρθατε σε αντιπαράθεση.

Ε: Όχι.

Σ: Είσαι ευχαριστημένος με τη δουλειά την οποία κάνεις;

Ε: Δεν θα το έλεγα από την άποψη ότι δεν κάνω κάτι παραγωγικό και δεν πιστεύω ότι υπάρχει όχι υπάρχουν άνθρωποι που ευχαριστιούνται να μην κάνουν κάτι παραγωγικό αλλά πιστεύω ότι δεν είμαι ένας από αυτούς... θα ήθελα να κάνω αυτό που είδα σε μία εκπαίδευση πρόσφατη κιόλας στην διεύθυνση εγκληματολογικών ερευνών εκεί θα με ενδιέφερε να πηγαίνω και να εξετάζω σκηνές εγκλήματος να μπω σε μία τέτοια ομάδα εκεί πιστεύω ότι μπορεί να δούλευα περισσότερες ώρες από ότι εδώ αλλά θα ήταν πιο ενδιαφέρον και ίσως να με εξέλιξε σαν άνθρωπο... και σαν προσωπικότητα και σαν άνθρωπο.

Σ: Τι πιστεύεις ότι πρέπει να αλλάξει στην αστυνομία για να γίνει καλύτερη;

Ε: Καταρχήν να αποκοπεί από την πολιτική γιατί λειτουργεί περισσότερο... σαν πολιτικοί λειτουργούν περισσότερο πολλοί αξιωματικοί σαν πολιτική παρά σαν αστυνομικοί αυτό είναι το βασικότερο από κει πιστεύω ότι ξεκινάνε όλα... η μη σωστή λειτουργία της αστυνομίας σε πάρα πολλά θέματα αλλάζοντας αυτό που είναι η βάση και κοιτώντας την ουσία της αστυνομίας θα γινόταν πιο σωστή εκπαίδευση μετά θα υπήρχε μία προσήλωση και μία επικέντρωση στην εκπαίδευση των αστυνομικών και η εκπαίδευση δεν είναι μόνο σωματική και αυτοάμυνα και αυτοπροστασία και πυροβολάω στα τρία χιλιόμετρα το στόχο... είναι και ψυχολογική και πνευματική αλλά και στο να μπαίνουν πιο σωστοί αστυνομικοί άνθρωποι στην αστυνομία.. να γινόντουσαν σωστά ψυχοτεχνικά τεστ και το ψυχοτεχνικά δεν έχει να κάνει με τα φάρμακα ότι κάποιος χρήζει φαρμακευτικής αγωγής έχει να κάνει και με τα κόμπλεξ που έχει και τα βγάζει στην αστυνομία τα οποία φαίνονται στο δεκαπλάσιο από ότι θα φαινόντουσαν σε ένα άλλο επάγγελμα... δηλαδή εντάζει ταξιτζής ταρίφες λένε όλοι είναι σκάρτοι... αλλά ο ταρίφας δεν έχει κάποια εξουσία επάνω σου δηλαδή θα είναι η κούρσα που θα σε πάει και τελειώσει... ο αστυνομικός μπορεί να σου δημιουργήσει προβλήματα επειδή απλά έτσι γούσταρε εκείνη την ώρα και βεβαίως οι αστυνομικοί να μπορούν να αντιληφθούν ότι εντάζει να μην υπάρχουν κάποιοι νόμοι αλλά ο νόμος είναι γραμμένος σε κάποιο χαρτί και κάποιες φορές πρέπει να προσαρμόζεται και να ζυγίζονται κάποιες καταστάσεις... δεν είναι ότι επειδή αυτό είναι έτσι λέει αυτό όλοι πρέπει να τους πάρουμε σβάρνα και να τους τιμωρούμε όλους.

Σ: Μία τελευταία ερώτηση... τι σημαίνει για εσένα η αστυνομία; τι είναι για εσένα;

Ε: Ήταν όταν μπήκα και πριν μπω ένα λειτούργημα το οποίο θα μου έδινε και ένα εισόδημα αξιόλογο... ήταν 95% για μένα λειτούργημα και ένα 5% επαγγελματική αποκατάσταση... τώρα έχει γίνει 95% επαγγελματική αποκατάσταση και ένα 5% λειτούργημα προσπαθώ βέβαια αυτό που κάνω να το κάνω όσο καλύτερα μπορώ κάνοντας λάθη και μαθαίνοντας από αυτά θέλω να πιστεύω αλλά δεν την.... αν μπορούσα είχα τη δυνατότητα να φύγω θα έφευγα.

Σ: Σε ευχαριστώ πάρα πολύ.

3.7 Μάριος

Σ: Συνάδελφε καλησπέρα, θα σου πάρω μία συνέντευξη για το πανεπιστήμιο... για αρχή θέλω να μου μιλήσεις για τον εαυτό σου.

Ε: Είμαι τριάντα δύο χρονών και έχω καταγωγή από την ορεινή Κορινθία από το Μεσίνο... μέχρι την ηλικία των δώδεκα χρόνων μέναμε εκεί στο χωριό, από κει και πέρα και λόγω του ότι ο πατέρας μου ήταν δάσκαλος αναγκαστήκαμε και ήρθαμε στην Αθήνα ένεκα μετάθεσης οπότε μείναμε στο πατρικό της μητέρας μου στην Πετρούπολη Αττικής, έχω ένα παιδάκι, είναι δύο χρόνων και είμαι παντρεμένος εδώ και τρία χρόνια.

Σ: Πώς είναι ο έγγαμος βίος;

Ε: Ο έγγαμος βίος αναγκαστικά είναι πιο... όχι πιεστικός θα έλεγα έχει και τα καλά του έχει και τα κακά του, δεν έχει τόση ελευθερία αλλά βλέπεις κάποια πράγματα τα οποία εάν ήσουν μόνος σου δεν μπορούσες να τα ζήσεις ειδικά όσον αφορά το παιδί, όσον αφορά την ύπαρξη ενός παιδιού.

Σ: Τι ενδιαφέροντα έχεις; Με τι ασχολείσαι πέρα από το επάγγελμα;

Ε: Ασχολούμαι με τη γυμναστική, πάω γυμναστήριο πιστεύω ότι το να εξασκεί κάποιος το σώμα του και τον εαυτό του ότι βοηθάει και νοητικά και ψυχικά όσον αφορά τη χαλάρωση τις δύσκολες εποχές που ζούμε η πίεση η υπηρεσιακή και επαγγελματική και οικονομική .

Σ: Υπάρχει πίεση και στη δουλειά;

Ε: Υπάρχει μία σχετική πίεση θα έλεγα η οποία αντιμετωπίζεται θα έλεγα με την ύπαρξη καλών συνάδελφων, με χιούμορ, σαρκασμό οπότε μπορούμε να τα ξεπεράσουμε αυτά τα προβλήματα πλέον μετά από τόσα χρόνια.

Σ: Και πόσα χρόνια εργάζεσαι σαν αστυνομικός;

Ε: Μπήκα στην ελληνική αστυνομία το 2003 με πανελλήνιες εξετάσεις σχολή της Ξάνθης στην αρχή, μέχρι το 2005 που κάναμε την πρακτική μας εκπαίδευση σαν δόκιμοι αστυφύλακες... από εκεί και πέρα από το 2005 μέχρι το 2007 ήμουν στην τροχαία και ειδικά στο ανακριτικό της τροχαίας το Τ.Ο.Τ.Α. όπου ασχολούμασταν με τα τροχαία ατυχήματα, από τότε και μέχρι σήμερα είμαι σε μία υπηρεσία της ασφάλειας.

Σ: Πώς αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός, τι σου προξένησε το ενδιαφέρον να ακολουθήσεις αυτό το επάγγελμα;

Ε: Από παλιά μου άρεσε το συγκεκριμένο σώμα ασφαλείας είχα και κάποιους συγγενείς που ήταν αστυνομικοί αλλά πιστεύω ότι το ερέθισμα το οποίο με οδήγησε να ακολουθήσω αυτή την επαγγελματική σταδιοδρομία ήταν καθαρά εσωτερικό δηλαδή μου άρεσε πάρα πολύ αυτό από μικρός... έβλεπα αστυνομικούς στο δρόμο αστυνομικές ταινίες τότε είχαμε μεγαλώσει και εμείς με ταινίες τύπου ρόμποκοπ και τέτοια και κάποιες άλλες αστυνομικές ταινίες.

Σ: Οι σκληροί του Μαϊάμι.

Ε: Οι σκληροί του Μαϊάμι, Χαβάη πέντε μηδέν οπότε μου άρεσε αυτό το αντικείμενο πάρα πολύ, ήταν πάρα πολύ ενδιαφέρον ώστε να το ακολουθήσω να επιτύχω και να το ακολουθήσω.

Σ: Πώς το φανταζόσουν πριν ξεκινήσεις;

Ε: Πιστεύω η πραγματικότητα η επαγγελματική την οποία ζούμε κάθε μέρα με αυτό που φανταζόμασταν τότε απέχει πάρα πολύ ειδικά γιατί και όσον αφορά βέβαια την

ηλικία το πόσο ώριμος ήσουν τότε και πόσο ώριμα βλέπεις τα πράγματα τώρα αλλά και όσον αφορά την αντιμετώπιση κάποιων καταστάσεων στην υπηρεσία ή εγκλημάτων ή οτιδήποτε άλλων περιστατικών τα οποία αναγκαστικά σου αποδεικνύουν ότι τελικά δεν είναι έτσι τα πράγματα όπως το φαντάζεται ο καθένας παρά μόνο εν μέρει... δηλαδή όσον αφορά το όνειρο του καθενός, η στολή, ένας φάρος, ένα περιπολικό, το συναίσθημα αυτό της ανατριχίλας που νιώθεις όταν θα μπεις, θα βάλεις κάποια σειρήνα όταν πας σε ένα περιστατικό, ο ζήλος που έχει ο καθένας μέσα του να θέλει να προσφέρει για την υπηρεσία... πιστεύω ότι είναι πράγματα τα οποία έτσι... το όνειρο επίσης... είναι κάπου κρυμμένα και αναγκάζεσαι να τα φέρεις στην επιφάνεια πραγματοποιώντας αυτόν το στόχο σου τον επαγγελματικό.

Σ: Εγώ νιώθω όταν βάζω το φάρο πάρα πολύ ωραία και την σειρήνα... αυτό το λέω και στους υπόλοιπους συναδέλφους που τους παίρνω συνέντευξη... λοιπόν όταν μπήκες στη σχολή το 2001 με το 2003 πώς ήταν τα πράγματα;

Ε: Στη σχολή όταν μπήκαμε μέσα υπήρχε πάρα πολύ στην αρχή ήμασταν συγκρατημένοι όλοι γιατί υπήρχε πολλή πίεση και ένας άξονας πειθαρχίας που έπρεπε να ακολουθήσουμε ειδικά στην πρακτική εκπαίδευση.... στη βασική εκπαίδευση συγνώμη των σαράντα ημερών που ήμασταν έγκλειστοι στη σχολή ακόμα και στον πιο παλιό και ας ήταν και κατώτερου βαθμού εμείς επιδεικνύαμε τον πρόποντα σεβασμό γιατί έτσι έπρεπε να κάνουμε.

Σ: Αυτό ήτανε για να μάθετε να ακολουθείτε την ιεραρχία;

Ε: Πιστεύω ότι είναι ένα μέρος της εκπαίδευσης η πειθαρχία και το να είσαι και να βαδίζεις σε ένα συγκεκριμένο άξονα εκπαιδευτικής καθημερινότητας ούτως ώστε αργότερα όταν εξελθεις να μπορέσεις να αντιμετωπίσεις καταστάσεις υπηρεσιακές στις οποίες πρέπει να είσαι σταθερός και να έχεις πάρει κάποια ερεθίσματα σωστά από τη σχολή.

Σ: Τι ερεθίσματα εννοείς;

Ε: Ερεθίσματα τύπου το πώς να αντιμετωπίσεις ένα βίαιο περιστατικό, όσον αφορά την εμπλοκή σου με εξωτερικούς παράγοντες να είσαι συγκρατημένος να έχεις να μη δεν... για παράδειγμα σε ένα τσακωμό, κάποια επεισόδια και να αρχίσει να κάνει ο καθένας του κεφαλιού του οτιδήποτε θέλει... πρέπει αυτά να γίνουν με κάποια συγκεκριμένα βήματα και χωρίς ο καθένας να δρα αυθαίρετα και όσον αφορά τον υπηρεσιακό βίο

υπάρχουν οι ανώτεροι σου τους οποίους πρέπει και να σέβεσαι και να πειθαρχείς απέναντί τους και πρέπει ο καθένας τέλος πάντων να έχει έναν εσωτερικό έλεγχο, γιατί η υπηρεσία το συγκεκριμένο σώμα ασφαλείας δεν μπορεί πιστεύω εγώ κατά τη γνώμη μου να δεχθεί το καθένα, δηλαδή δεν μπορεί ο καθένας να κάνει του κεφαλιού του αλλιώς θα ήμασταν εδώ ένα ξέφραγο αμπέλι.

Σ: Αρα οι κανόνες υπάρχουν για να μπαίνουμε όλοι σε τάξη.

Ε: Φυσικά φυσικά.

Σ: Έκανες και πρακτική;

Ε: Η πρακτική μου εκπαίδευση έτυχε να συμπέσει με τους ολυμπιακούς αγώνες 2003, 2004 οπότε ζήσαμε καταστάσεις οι οποίες ήταν μοναδικές.

Σ: Εγώ έκανα υπηρεσία μπροστά από τη φλόγα.

Ε: Μπροστά από τη φλόγα;

Σ: Σκόπια μπροστά από τη φλόγα ωραία πράγματα 40 βαθμούς. Εσύ;

Ε: Εγώ σαν δόκιμος αστυφύλακας δευτεροετής... πρωτοετής τότε μάλλον συγγνώμη ήμουν σε αστυνομικά τμήματα του κέντρου Αθηνών ως επί το πλείστον που εκτελούσαμε πεζές περιπολίες.

Σ: Πώς ήταν αυτή η πρώτη σου εμπειρία στην πεζή περιπολία;

Ε: Η πρώτη μου εμπειρία στην πεζή περιπολία ήταν ασφαλώς τις πρώτες μέρες συγκρατημένη διότι αναγκαστικά φοράγαμε στολή και όπως ξέρουμε όλοι η στολή σου δίνει κάποια εξουσία και οπότε έπρεπε με τον τρόπο μας να δείξουμε ότι σαν σώμα ασφαλείας είμαστε δίπλα στον πολίτη και ότι λόγω της συγκεκριμένης κατάστασης εκείνο τον καιρό έπρεπε να ήμασταν σε αρκετά σοβαρό επίπεδο ο καθένας όσον αφορά την εκτέλεση της υπηρεσίας οπότε οι πεζές περιπολίες, οι οποίες ως επί το πλείστον επεκτείνονταν στο κέντρο της Αθήνας λόγω της πληθώρας των τουριστών εκείνη την περίοδο έπρεπε να κινούνταν σε πλαίσια νορμάλ.

Σ: Σου άρεσε;

Ε: Ναι μου άρεσε πάρα πολύ.

Σ: Για ποιο λόγο σου άρεσε.

Ε: Καταρχήν γιατί το όνειρό μας γινόταν πραγματικότητα... και με το που φορέσαμε τη στολή και ήμασταν εκεί έξω στην υπηρεσία και κατά δεύτερον εκτελούσαμε υπηρεσία με το συνάδελφο, βλέπαμε κάποια πράγματα, μιλάγαμε μαζί, ξεκινήσαμε να μπαίνουμε στο κλίμα το υπηρεσιακό, βλέπω από πιο παλιούς σε επαφές που ερχόμασταν... μας έλεγαν ιστορίες παλιές περιστατικά τα βάζαμε μέσα στο μυαλό μας κοιτάζαμε από την πλευρά μας ποιο είναι το σωστό και ποιο το λάθος ποιο είναι το κατά κανόνα σωστό που έπρεπε να ακολουθήσει ο καθένας οπότε ξεκινήσαμε και εμείς σιγά σιγά να παίρνουμε κάποια εφόδια από τη στιγμή που ξεκινήσαμε να κάνουμε υπηρεσία στο πεζοδρόμιο ας πούμε και όχι σε κάποιο γραφείο όπου στη συνέχεια θα μας βοηθούσανε.

Σ: Όλο το καλοκαίρι έκανες πεζές περιπολίες;

Ε: Πεζές περιπολίες και στη συνέχεια σε κάποιο κλειστό γυμναστήριο ήτανε... γινόντουσαν κάποιοι αγώνες ολυμπιακοί αγώνες.

Σ: Το δεύτερο έτος;

Ε: Το δεύτερο έτος....

Σ: Πες μου ότι πήγες σε νησί;

Ε: Όχι σε νησί δεν ήμουν τόσο τυχερός... το δεύτερο έτος έκανα σε κάποιο τμήμα εποχούμενη περιπολία δηλαδή ξεφύγαμε από...

Σ: Στην Αθήνα;

Ε: Εδώ στην Αθήνα.

Σ: Περιπολικό έκανες δηλαδή;

Ε: Ναι περιπολικό σαν τρίτο άτομο και αργότερα σαν δεύτερο άτομο οπότε είχαμε περισσότερα περιστατικά... θα μπορούσα να πω καλούμασταν να πηγαίνουμε και σε σήματα και στην πρώτη επαφή έτσι με τον πολίτη.

Σ: Τι σου αρέσει πιο πολύ η πεζή ή το περιπολικό;

Ε: Το περιπολικό το περιπολικό γιατί το σήμα που θα έπαιρνες εκείνη τη στιγμή ώστε να πας σε ένα δύσκολο ή ένα εύκολο υποτίθεται περιστατικό να αντιμετωπίσεις μία κατάσταση σου έδειχνε ότι εκείνη την ώρα καλείσαι να ξεδιπλώσεις τον εαυτό σου τον υπηρεσιακό και την προσωπικότητά σου ώστε να είσαι δίπλα στον πολίτη και να

αντιμετωπίσεις κάθε περιστατικό και να πλέξεις εκείνη την περίοδο κατά κάποιο τρόπο και θέματα τα οποία έχεις μάθει στη σχολή δικονομικά εκπαιδευτικά οπότε μου άρεσε περισσότερο.

Σ: Έπαιζες και εσύ με τη σειρήνα και το φάρο; (γέλια)

Ε: Έπαιζα και εγώ με τη σειρήνα και το φάρο... οπότε πηγαίναμε για παράδειγμα σε κάποιο συναγερμό σε κάποιο περιστατικό έτσι λίγο πιο επικίνδυνο οπότε η σειρήνα και ο φάρος.

Σ: Και πήγαίνες στα επικίνδυνα περιστατικά πού ήσουν νέος πως ένιωθες τότε;

Ε: Στα επικίνδυνα περιστατικά καταρχήν ήμουν τυχερός στο να κάνω περιπολίες με έμπειρους και παλιούς συναδέλφους οι οποίοι πιστεύω ότι πήρα πάρα πολλά μαθήματα και ερεθίσματα... πάντα φορούσαμε αλεξίσφαιρο και προσεγγίζαμε τον τόπο του περιστατικού με σχετική ασφάλεια.

Σ: Πως αισθανόσουν εσύ εκείνη την ώρα;

Ε: Εκείνη την ώρα οι παλμοί της καρδιάς ήταν στους διακόσιους και πάνω από όλα σκέφτεσαι τη ζωή σου να μην εκτεθείς σε κίνδυνο πρώτα εσύ και ο συνάδελφός σου και μετά κάποιος άνθρωπος τριγύρω οπότε το αντιμετωπίζαμε σε βαθμό ικανοποιητικό... δεν υπήρχαν μέχρι τότε πολύ σοβαρά περιστατικά εμπλοκής.

Σ: Το 2005 λες;

Ε: Ναι το 2005... ώστε να μπορέσουμε να μπορέσω να δω κάποια περισσότερα πράγματα δηλαδή να βάλω τον εαυτό μου σε τέτοιο σε τέτοιο βαθμό ας πούμε επικινδυνότητας ώστε να δω τις αντοχές μου... βέβαια αργότερα υπήρξαν αργότερα υπήρξαν και...

Σ: Αυτά θέλω να μου τα πεις

Ε: Βεβαίως.

Σ: Σε αυτή τη δουλειά για τον κίνδυνο ζούμε.

Ε: Έχουμε να λέμε

Σ: Μετά από εκεί πηγές στην τροχαία ένα εντελώς διαφορετικό αντικείμενο;

E: Η τροχαία ήταν ένα καθαρό αντικείμενο το οποίο... το οποίο έπρεπε... το οποίο βασιζόταν μάλλον σε συγκεκριμένα άρθρα όσον αφορά το τροχαίο ατύχημα και στη ρύθμιση της κυκλοφορίας οπότε για μένα εκεί ήταν ένα πάρα πολύ σημαντικό αντικείμενο τα τροχαία ατυχήματα γιατί έβλεπες σε καθημερινή βάση τον πόνο τον ανθρώπινο είτε σε κάποιο σοβαρό τροχαίο, είτε την αγωνία του για κάποιον συγγενή του οπότε στη ζωή σου μετά τη δουλειά σκεφτόσουν πάρα πολλά πράγματα.

Σ: Σε επηρέαζε μετά τη δουλειά αυτό που γινότανε;

E: Με επηρέασε όσον αφορά το ότι... το θέμα προσοχής θα έλεγα το θέμα προσοχής και ότι ο καθένας από μας θα έπρεπε να είναι λίγο συγκρατημένος έτσι στο δρόμο γιατί όλα είναι μία στιγμή... για μία στιγμή δηλαδή το να χάσεις τη ζωή σου... είναι πολύ λεπτό το νήμα της ζωής αυτό που λέμε ένα ποτό παραπάνω, το κινητό, μία απρόσεκτη στιγμή με το συνοδηγό μπορεί να οδηγήσει σε τραγικά αποτελέσματα.

Σ: Και για παράδειγμα... γιατί εκεί στην τροχαία ασχολιόσουν και με τα ατυχήματα... πήγαινες σε ένα θανατηφόρο ατύχημα πώς το αντιμετώπιζες δηλαδή;

E: Η πρώτη μου επαφή με θανατηφόρο ατύχημα;

Σ: Γενικά όχι μόνο τα θανατηφόρα.

E: Η πρώτη επαφή είναι η πιο δυνατή άσχετα θανατηφόρο μη θανατηφόρο... αλλά αργότερα με τους συγγενείς και μόνο το τηλέφωνο πού θα πάρεις να τους πεις ότι κάποιος δικός τους άνθρωπος... βέβαια δεν τους το λέγαμε κατευθείαν... είναι στο νοσοκομείο σοβαρά τραυματισμένος... σου δημιουργούσε μέσα σου ένα βάρος, ένα πνίξιμο το οποίο σιγά-σιγά αργότερα όσο και να φαίνεται περίεργο το αντιμετωπίζαμε με ψυχρότητα δηλαδή αναγκαστικά θέλοντας και μη έπρεπε να κάνουμε τη δουλειά μας και να μεταφέρουμε στο συγγενή την κατάσταση την οποία έχει δημιουργηθεί στην οικογένειά του.

Σ: Το ίδιο γινόταν και όταν έβλεπες τον άλλο τραυματισμένο

E: Βεβαίως βεβαίως κι όταν ο άλλος ήταν τραυματισμένος ή υπήρχε κάποιος ακρωτηριασμός δεν εκδηλωνόμασταν εμείς κάναμε τη δουλειά μας μέχρι το σημείο που έπρεπε να την κάνουμε από εκεί και πέρα υπήρχαν και άλλοι άνθρωποι οι οποίοι βοηθούσαν την οικογένεια κάποιου θανόντα... κάποιον ψυχολόγοι ή... κάποιον βαριά τραυματισμένο με ακρωτηριασμό τα οποία ξεπερνούσαν τα δικά μας τα όρια τα

υπηρεσιακά εμείς απλά προσπαθήσαμε όσο περισσότερο μπορούσαμε να δώσουμε κουράγιο και δύναμη όσον αφορά τους συγγενείς και να τους καθησυχάσουμε σε όσο τέτοιο σημείο μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό

Σ: Αυτό σε έμαθαν οι παλιότεροι να το κάνεις

Ε: Πιστεύω ότι ο καθένας με τον τρόπο του έχει δυνατότητα να το κάνει αυτό έχει// δεν μπορώ να πω ότι μας το μάθανε αυτό δηλαδή σε ένα ποσοστό τροχαίων ατυχημάτων 15% που ασχοληθήκαμε στην σχολή με κάποια στάνταρ πράγματα δεν μπορώ να πω ότι μαθαίνεις ότι...

Σ: Οι πιο παλιοί συνάδελφοι που συνεργαστήκατε στην τροχαία εννοώ.

Ε: Πιστεύω ότι ναι μας το έμαθαν σε πολύ μεγάλο ποσοστό... βλέπαμε πως ενεργούσαν, πως αντιμετώπιζαν τέτοιες καταστάσεις σοβαρές ειδικά σε ένα θανατηφόρο οπότε και εμείς κινούμασταν στα πλαίσια αυτά του έμπειρου και του γνώστη παλιού συνάδελφου ο οποίος εκείνη τη στιγμή για εμάς ήταν ο δάσκαλός μας σε κάτι τέτοιο συγκεκριμένο και από εκεί και πέρα ο καθένας με τον τρόπο του όσον αφορά τον εαυτό του θα μπορούσες να καλύψεις τέτοια περιστατικά δίνοντας κουράγιο και δύναμη.

Σ: Τώρα στην ασφάλεια που εργάζεσαι πως είναι;

Ε: Στην ασφάλεια είναι το αντικείμενο τελείως διαφορετικό έχουμε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις οι οποίες αγγίζουν καθημερινά τον πολίτη είτε είναι αυτές οι κλοπές, είτε είναι οι ληστείες, είτε στο θέμα των ναρκωτικών

Σ: Ασχολείσαι δηλαδή καθαρά με το έγκλημα.

Ε: Ναι καθαρά με το έγκλημα.

Σ: Είναι πιο επικίνδυνα εκεί από ότι ήτανε στην τροχαία;

Ε: Πιστεύω ότι είναι πιο επικίνδυνα επειδή το φάσμα των εγκλημάτων είναι αρκετά μεγάλο και πιστεύω ότι στο φάσμα αυτό που κινούνται αρκετοί κακοποιοί... πιστεύω να ότι η επικινδυνότητα είναι μεγαλύτερη.

Σ: Σαν τρόπος δουλειάς από τις προηγούμενες υπηρεσίες;

Ε: Ο τρόπος δουλειάς ασφαλώς είναι πιο πειθαρχημένος και πιο σοβαρός γιατί έχουμε να κάνουμε με σοβαρότερες υποθέσεις όσον αφορά τα εγκλήματα... μπορεί να είναι

υποθέσεις ναρκωτικών, μπορεί να είναι υποθέσεις με κάποιους ληστές, μπορεί να είναι υποθέσεις με διαρρήκτες, μπορεί να είναι υποθέσεις με κλοπές οπότε είμαστε περισσότερο επιφυλακτικοί και πιστεύω ότι έχουμε εντρυφήσει περισσότερο στην έννοια έργου της αστυνομίας όσον αφορά την παροχή υπηρεσιών.

Σ: Τι εννοείς δηλαδή έργο της αστυνομίας;

Ε: Όσον αφορά τη δουλειά που κάνει ο αστυνομικός έξω στο να δουλέψει και να βγάλει κάποια υπόθεση ναρκωτικών να βγάλει κάποια υπόθεση με ληστές...

Σ: Είναι πιο αστυνομική δουλειά δηλαδή;

Ε: Ναι είναι πιο αστυνομική δουλειά το αντικείμενο έχει διευρυνθεί είναι εντελώς διαφορετικό και είναι κάτι το οποίο με ενδιαφέρει περισσότερο πιστεύω αυτή τη στιγμή και είναι κάτι που με καλύπτει περισσότερο...

Σ: Αισθάνεσαι δηλαδή περισσότερη ικανοποίηση τώρα που ασχολείσαι με το έγκλημα με το να κυνηγάς κακοποιούς και να είναι πιο επικίνδυνα;

Ε: Πιστεύω ότι με καλύπτει περισσότερο στο να προσφέρω έτσι στην υπηρεσία τέτοιες παροχές και μου αρέσει περισσότερο αυτό το αντικείμενο πιστεύω ότι με καλύπτει και σαν άνθρωπο και σαν αστυνομικό και σαν αντικείμενο.

Σ: Θα μπορούσες να μου πεις ένα ή δυο έντονα περιστατικά που σου έχουν συμβεί (γέλια)... μη γελάς όλοι εδώ γελάνε αυτά είναι τα περιστατικά που μας μένουνε τα έντονα.

Ε: Καταρχήν υπάρχουν πάρα πολλά περιστατικά.

Σ: Ποια είναι τα πρώτα που σου έρχονται στο μυαλό και σε χαρακτηρίζουν σαν αστυνομικός.

Ε: Τα πρώτα περιστατικά που μου έρχονται στο μυαλό είναι καταρχήν η συμμετοχή μας στο ανθρωποκυνηγητό ας πούμε των δραπετών των φυλακών Τρικάλων.

Σ: Είσαι ο τρίτος που μου το αναφέρει.

Ε: Ο τρίτος ε... μάλλον ήμασταν πολλοί τότε.

Σ: Περιέγραψε την εμπειρία σου.

Ε: Ήταν πιστεύω ένας σταθμός υπηρεσιακός για εμάς η συμμετοχή μας στην επιχείρηση αυτή.

Σ: Ήσουν σε απόσπασμα;

Ε: Ήμουν σε απόσπασμα με συγκεκριμένη ομάδα όποτε κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε καταστάσεις οι οποίες για εμάς ήταν πρωτόγνωρες όσον αφορά την κάλυψη και την επικινδυνότητα γιατί είχαμε να κάνουμε με στυγνούς και ψυχρούς κακοποιούς είχαμε να κάνουμε με το θάνατο συνάδελφου καθώς και πολιτών που είχαν αφήσει πίσω τους αυτοί οι κακοποιοί... οπότε αναγκαστικά η στήριξη του καθενός στην εκπαίδευσή του στο συνάδελφό του καθώς και στο ρόλο της επιχείρησης ήταν το α και το ω για να μπορέσει ο καθένας να επιβιώσει

Σ: Πόσες μέρες πήγες;

Ε: Δεκαπέντε μέρες... δεκαεφτά μέρες.

Σ: Και αυτές οι δεκαεφτά μέρες πως ήτανε;

Ε: Η καθημερινότητα ήτανε θα μπορούσα να πω τις πρώτες μέρες μέχρι να προσαρμοστούμε στο περιβάλλον σχετικά δύσκολο για μας γιατί καλούμασταν αφότου ξεκινούσαμε από την έδρα της υπηρεσίας... στο σημείο το οποίο ήμασταν έπρεπε να οδηγήσουμε αρκετά χιλιόμετρα προκειμένου να φτάσουμε στα σημεία τα οποία έπρεπε να εκτελέσουμε υπηρεσία.

Σ: Με τους συναδέλφους πως δουλεύατε;

Ε: Με τους συναδέλφους αναγκαστικά θέλοντας και μη ο καθένας έπρεπε να είναι ομάδα με τον άλλο εκείνη την ώρα... έπρεπε ο καθένας να είναι τόσο δεμένος με τον άλλον να προσέχει πάρα πολύ γύρω του... ως επί το πλείστον δουλεύουμε νύχτα οπότε ο κίνδυνος... οπότε οι δραπέτες ήταν πάρα πολύ επικίνδυνοι, οπότε το να φυλάει ο ένας τα νώτα του άλλου και ολόκληρης της ομάδας ήταν πολύ σημαντικό στοιχείο στο να γυρίσουμε σπίτια μας... να γυρίσουμε στην υπηρεσία μας την επόμενη μέρα.

Σ: Το ότι είχε σκοτώσει αστυνομικό σας είχε επηρεάσει.

Ε: Μας είχε επηρεάσει πάρα πολύ πιστεύω γιατί πόσο στυγνό και αν είναι αυτό που θα πω αυτή τη στιγμή μπορεί ο καθένας να βρισκόταν στη θέση αυτοί του συναδέλφου γιατί πιστεύω ότι τέτοιου είδους κακοποιοί δεν υπολογίζουν τη ζωή του άλλου είτε είναι αστυνομικός είτε πολίτης οπότε πιστεύω ότι ο καθένας μας μπορούσε να

βρίσκεται στη θέση του συναδέλφου... επίσης ο καθένας εκείνη την ώρα δεχόταν μέσα του ερέθισμα ότι σαν αστυνομικός όπως και εκείνος είχε οικογένεια... έχουμε και εμείς οικογένεια και εκείνος είχε γυναίκα και εκείνος είχε ένα παιδί το οποίο γεννήθηκε και δεν γνώρισε πατέρα επομένως όλα αυτά μας επηρέασαν στο να ευαισθητοποιήσουμε ακόμα περισσότερο.

Σ: Κάποιο άλλο περιστατικό που μπορεί να σε έχει επηρεάσει;

Ε: Ας πάμε στην επόμενη ερώτηση.

Σ: Εντάξει γιατί σε βλέπω ότι ζορίζεσαι

Ε: Είναι κάποια περιστατικά τα οποία εντάξει επειδή μας έχουν αγγίξει πάρα πολύ έτσι δεν μπορώ αυτή τη στιγμή να τα πω είναι θέμα υπηρεσιακό έτσι... θα μιλήσω όμως για μία υπόθεση ναρκωτικών την οποία δουλεύαμε αρκετό καιρό μετά από πληροφορίες που είχαμε έτσι... στην υπηρεσία μας για κάποιον διακινητή ουσιών στο κέντρο.

Σ: Μη μου λες τα καθαρά υπηρεσιακά πες μου πώς το έζησες.

Ε: Θα ήθελα να πω ότι στη δουλειά την οποία κάνουμε υπάρχει ο τομέας της τύχης, βοηθάνε πάρα πολλά πράγματα... ήτανε κάποιος τον οποίο τελικώς με τα χαρακτηριστικά τον είχαμε εντοπίσει στο κέντρο της Αθήνας μας διέφυγε και μετά από μετά από κάποιες μέρες σε μία βάρδια τον εντοπίσαμε εντελώς τυχαία χωρίς να θέλουμε να ασχοληθούμε εκείνη την ώρα με... αυτόν τον εντοπίσαμε εντελώς τυχαία σε κάποιο σημείο τον ακολουθήσαμε, τον συλλάβαμε, πράγματι είχε μαζί του μία σακούλα ναρκωτικών ουσιών... εμείς θέλαμε να λύσουμε την υπόθεση από τη στιγμή που ξέραμε ότι εκείνος διακινούσε μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών ουσιών οπότε για καλή μας τύχη χτύπαγε το κινητό του... ξέραμε ότι σε εκείνη την περιοχή συχνάζει και διαβιώνει οπότε χτύπαγε το κινητό του για καλή μας τύχη οπότε και εμείς κάναμε κάποιες πεζές περιπολίες, κάποια έρευνα σε εκείνο το τετράγωνο, είχαμε εντοπίσει δύο τοξικομανείς πάλι για καλή μας τύχη έξω από μία κατοικία παλιά στο κέντρο της Αθήνας σε κάποιο σημείο... και για καλή μας τύχη πάλι ο ένας από τους δύο τοξικομανείς έπαιρνα τηλέφωνο στο διακινητή, ο διακινητής είχε πάρει άπειρες φορές τηλέφωνο το τοξικομανή τον συγκεκριμένο και οι δύο οποίοι ήταν έξω από την πόρτα μιας οικίας... εμείς ενημερώσαμε κατευθείαν τις εισαγγελικές αρχές οπότε ξέρεις απλά ήθελα να τονίσω και το θέμα της τύχης το οποίο παίζει μεγάλο ρόλο στη δουλειά μας καμιά φορά πέρα από την εμπειρία και τα υπόλοιπα.

Σ: Γενικά πιστεύεις ότι η αστυνομία έχει ένα δικό της τρόπο ζωής κάποιες αξίες και κάποιους κανόνες που ακολουθούμε εάν ναι πώς τους καταλαβαίνεις

Ε: Φυσικά πιστεύω ότι υπάρχουν κάποιοι κανόνες μεταξύ των συναδέλφων έτσι άγραφοι... καταρχήν πρέπει να υπάρχει πιστεύω για μένα μεγάλη συναδελφική αλληλεγγύη, μεγάλη κατανόηση όσον αφορά και την προσωπικότητα του καθενός και τον χαρακτήρα του καθενός και τον υπηρεσιακό τρόπο δράσης του καθενός ούτως ώστε να υπάρχει ένα καλό αποτέλεσμα υπηρεσιακής έτσι συναδελφικότητας και να μπορεί ο καθένας... ώστε να μπορούμε να γυρνάμε σπίτι μας και να είμαστε ήσυχοι γιατί οι εποχές είναι δύσκολες ο καθένας έχει τα προβλήματα του επομένως εάν ο καθένας μεταφέρει τα προβλήματά του από στη δουλειά στο σπίτι ή από το σπίτι στη δουλειά πιστεύω ότι θα ήταν πάρα πολύ δύσκολα τα πράγματα... θα υπήρχαν νεύρα θα υπήρχαν πάρα πολύ έντονες προστριβές θα υπήρχανε καταστάσεις πιστεύω δύσκολες και άσχημες που δεν θα μπορούσαν να... από τη στιγμή που το επίκεντρο είναι το σώμα της ελληνικής αστυνομίας και να προσφέρεις σε αυτό η εκτέλεση υπηρεσίας θα ήταν πάρα πολύ δύσκολο να εκτελέσει κάποιος υπηρεσία με νεύρα με προστριβές με τον συνάδελφο χωρίς αλληλεγγύη οπότε πιστεύω ότι σε αυτά τα πράγματα υπάρχουν άγραφοι κανόνες μεταξύ μας μας επιτρέπουν έτσι να συνεχίζουμε να δουλεύουμε με καθαρό τρόπο και όμορφο και ωραίο και συναδελφικό.

Σ: Πως θα περιέγραφες τη σχέση που έχεις με τους υπόλοιπους συναδέλφους;

Ε: Η σχέση με τους υπόλοιπους συναδέλφους μου βρίσκονται σε αρκετά καλό επίπεδο... δεν μπορεί να είσαι πολύ κοντά με όλους αναγκαστικά με κάποιους είσαι κοντά με κάποιους είσαι έτσι πιο μακριά αλλά αυτό χωρίς να σημαίνει ότι έχεις κάποιες προστριβές μεταξύ τους... απλά είναι η υπηρεσία που σε κάνει σε δένει τα περιστατικά είναι θέμα βέβαια και χαρακτήρα και προσωπικότητας... με κάποιους θα ταιριάζεις, με κάποιους δεν θα ταιριάζεις, με κάποιους είσαι φίλος, με κάποιους απλά είσαι συνάδελφος.

Σ: Πόσους δηλαδή φίλους αστυνομικούς έχεις;

Ε: Έχω πάρα πολλούς πάρα πολλούς βέβαια είναι πέντε έξι κολλητοί μου είμαστε δηλαδή σε αδελφικό επίπεδο φιλίας... με τους υπόλοιπους εντάξει να βγεις να πεις ένα καφέ να πεις κάποια πράγματα απλά με πέντε έξι είναι αδελφικό... το επίπεδο είναι αδελφικό.

Σ: Πώς τις φτιάξατε αυτές τις σχέσεις

Ε: Αυτές οι σχέσεις έχουν φτιαχτεί μέσα από υπηρεσιακά βιώματα γιατί πιστεύω ότι να περνάς με τον άλλο συνάδελφό σου οχτώ ώρες μέσα σε ένα περιπολικό για πάρα πολύ μεγάλο διάστημα του έτους... η μισή ζωή μας... είναι αυτό που λέω η μισή ζωή μας είναι η υπηρεσία και η άλλη μισή είναι η καθημερινότητά μας, η οικογενειακή και προσωπική οπότε αναγκαστικά έχω έρθει πάρα πολύ κοντά με αυτά τα παιδιά... βέβαια είναι και θέμα χαρακτήρα να ταιριάζουν τα ενδιαφέροντά μας, ο χαρακτήρας μας, αυτό που θα πούμε, το αστείο που θα κάνουμε αλλά πιστεύω πως οι καταστάσεις από την εκδήλωση αυτής της φιλίας, καταστάσεις υπηρεσιακές μας έφεραν πάρα πολύ κοντά.

Σ: Δηλαδή θεωρείς ότι οι σχέσεις είναι αδελφικές.

Ε: Σαφώς πιστεύω ότι οι σχέσεις μας είναι αδελφικές ο ένας θα έκανε πιστεύω πάρα πολλά πράγματα για τον άλλον σαν φίλος οπότε ξεπερνάει το θέμα της φιλίας για μένα πιστεύω ότι είναι σε αδελφικό επίπεδο και το λέω με πάρα πολύ μεγάλη έτσι σεβασμό και για τους συναδέλφους αυτούς.

Σ: Γενικά πιστεύεις ότι αυτό ισχύει στην αστυνομία;

Ε: Πιστεύω ότι οι εποχές καταρχήν οι εποχές είναι πάρα πολύ δύσκολες δηλαδή ο καθένας μπορεί να έχει τα προβλήματά του όπως είπα και πιο πριν τα οικογενειακά, τα προσωπικά, να μην μπορεί να εκδηλώσει τον εαυτό του στην υπηρεσία έτσι όπως θέλει προκειμένου να δημιουργήσει κάποιες φιλικές σχέσεις ή τυπικές συναδελφικές σχέσεις με τον αστυνομικό συνάδελφο τους αλλά πιστεύω ότι σε ένα γενικό επίπεδο πέρα από τα περιστατικά ή τα άτομα τα οποία την αστυνομία μπορεί έτσι να μην τη νιώθουν πάρα πολύ μέσα τους σαν σώμα πιστεύω ότι υπάρχει ένα σχετικά καλό επίπεδο έτσι συναδελφικό... δηλαδή υπάρχουν ομάδες συναδέλφων και χαίρομαι για αυτό που το λέω ότι τους βλέπω έτσι πολύ αγαπημένους και αυτό ξεκινάει πιστεύω μέσα από την εκτέλεση της υπηρεσίας.

Σ: Παρά τις καλές σχέσεις που έχεις με τους συναδέλφους έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με κάποιους;

Ε: Βεβαίως έχω έρθει σε αντιπαράθεση δεν θα πω αρκετές φορές μπορεί να είναι μετρημένες στα δάχτυλα αυτές... από ότι θυμάμαι ήτανε τις περισσότερες φορές για θέματα υπηρεσιακά κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας παρότι παρά προσωπικά.

Σ: Τι υπηρεσιακά θέματα θα μπορούσε να ήταν αυτά;

Ε: Ήταν θέματα όσον αφορά την εκτέλεση κάποιας επιχείρησης ή στον διαφορετικό τρόπο σκέψης στη σύλληψη κάποιου ατόμου, είτε στο πώς θα ενεργήσουμε παλαιότερα στην αντιμετώπιση κάποιου τροχαίου ατυχήματος με έναν συνάδελφό μου... όσον αφορά πάντως το θέμα το υπηρεσιακό.

Σ: Αυτές οι συγκρούσεις ήταν ήπιες η έντονες;

Ε: Γενικότερα ήταν έντονες ήταν έντονες πιστεύω... πιστεύω ήταν έντονες σε σημείο όχι εξυβριστικό αλλά ήταν έντονες σε σημείο εκδήλωσής νεύρων με τέτοιο τρόπο πού να χάνεται έτσι λίγο ο έλεγχος όπως της εσωτερικής πειθαρχίας και από την πλευρά μου και από του άλλου συνάδελφου.

Σ: Ήταν για θέματα καθαρά υπηρεσιακά η προϋπήρχε κάτι μεταξύ σας;

Ε: Καθαρά υπηρεσιακά ήταν θέματα καθαρά υπηρεσιακά τα οποία βέβαια αργότερα επειδή λύθηκαν ήταν στην ένταση της στιγμής να το χαρακτηρίσω έτσι.

Σ: Πως αισθανόσουν εσύ όταν γινόταν αυτό;

Ε: Το κύριο συναίσθημα εκείνη τη στιγμή που ένιωθα ήτανε πέρα από την ύπαρξη έτσι των νεύρων ήταν κάποια πικρία θα έλεγα γιατί μόλις περνάει αυτό το οποίο είναι πιστεύω σε χρόνο ντε τε θα έλεγα καταλαβαίνεις ότι με έναν έτσι πιο ήπιο τρόπο θα λυνόταν όλο αυτό και ότι δεν αξίζει από τη στιγμή που ξέρεις ότι ο άλλος και για μένα και για εκείνον είναι δίπλα σου για να σε προστατέψει ότι... εκείνη τη στιγμή είναι απλά είναι μία διαφωνία η οποία θα μπορούσε να επιλυθεί θα έλεγα σε πιο ήπιο επίπεδο... βέβαια υπάρχουν βέβαια πάντα και οι παράγοντες οι εξωτερικοί όσον αφορά για τον καθένα από πριν δηλαδή μπορεί να μην έχει έρθει στην υπηρεσία καλά, μπορεί να υπήρχε κάποιος... κάποια οικογενειακή ένταση, κάποια οικονομική πίεση ή κάποιο άλλο περιστατικό πού να τον έχει κάνει να υπάρχει κάποια νευρική ένταση μέσα του την οποία δεν έχει απελευθερώσει πριν πάει στην υπηρεσία χωρίς να το θέλει άθελα του... οπότε μπορεί πιστεύω να του βγει και σε μένα και στον συνάδελφο σε εκείνο το σημείο μέσα στην υπηρεσία.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις μία έντονη σύγκρουση σαν περιστατικό;

Ε: Σαν περιστατικό όσον αφορά ήμασταν σε κάποιο έτσι τροχαίο ατύχημα πιο παλιά... το ατύχημα ήτανε θανατηφόρο και έπρεπε εκείνη την ώρα επειδή υπήρχαν άλλα τρία

τέσσερα ατυχήματα τα οποία είχαμε εμείς σε εκκρεμότητα έπρεπε εμείς καταρχήν να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε όλη αυτή την κατάσταση με έξυπνο τρόπο έπρεπε να πάρουμε πρώτα αναγκάστηκα να βρούμε τα στοιχεία του θανόντα και ύστερα να αφήσουμε τα άλλα τα τροχαία... εγώ διαφωνούσα, ο συνάδελφος πίστευε ότι έπρεπε να πάμε σε κάποιο τροχαίο που ήτανε έτσι λίγο πιο κοντά για να κερδίσουμε χρόνο... εγώ διαφωνούσα... η διαφωνία αυτή ήρθε έτσι σε πιο έντονη πιο μεγαλύτερη ένταση οπότε ήταν καλοκαίρι, ήταν μεσημέρι οπότε ήρθαμε έτσι σε μία προστριβή αρκετά μεγάλη.

Σ: Δηλαδή πώς ήρθατε σε προστριβή;

Ε: Δεν πιαστήκαμε και στα χέρια ούτε ήρθαμε σε θέμα υβριστικό απλά ήρθαμε με φωνές... υπήρχαν φωνές υπήρχε πάρα πολύ μεγάλη ένταση η οποία έτσι την οποία θα την χαρακτήριζα θυμό, πείσμα... είναι και καμιά φορά το πείσμα που έχει ο καθένας εκείνη τη στιγμή πιστεύω ότι ήταν θέμα έτσι σε ποιον θα πέρναγε ας πούμε δηλαδή εγώ έχω την άποψη μου εκείνος είχε την άποψη του... ήμασταν βέβαια στην ίδια ηλικία και οι δύο ήμασταν σειρές και ήταν έτσι σε ποιον θα πέρναγε το τι θα γίνει.

Σ: Δηλαδή δεν ήταν ούτε ιεραρχικό το πρόβλημα ούτε...

Ε: Ήμασταν κάθε μέρα μαζί για ένα χρόνο ενάμιση χρόνο περίπου με το συγκεκριμένο... ήμασταν μαζί.

Σ: Η σχέση σας ήταν καλή;

Ε: Ήμασταν πολύ φίλοι σχεδόν κολλητοί ήμασταν κάθε μέρα μαζί περνούσαμε κάθε μέρα οχτώ ώρες μαζί στην υπηρεσία οχτώ ώρες στο περιπολικό μαζί... εκείνη την ημέρα τη θυμάμαι πολύ έντονα γιατί είχαμε έτσι έρθει σε άσχημη προστριβή μεταξύ μας το οποίο έτσι... αυτό κράτησε μέχρι να εξασθενήσει να σπάσει ο πάγος που λέμε... κράτησε δυο τρεις μέρες αλλά αναγκαστικά μετά επανέρχεται.

Σ: Πως τα βρήκατε μετά, πώς επιλύθηκε;

Ε: Επιλύθηκε πιστεύω αμφίδρομη έτσι ανακωχή ας πούμε νεύρων, πείσματος, θυμού γιατί από ένα σημείο και μετά αναγνωρίζεις βλέπεις καθαρά πέρα από θέμα νεύρων, θυμού και οτιδήποτε άλλων... βλέπεις καθαρά ποιος είναι ο απέναντί σου και από τη στιγμή που τον έχεις αποδεχθεί και δουλεύεις πολύ όμορφα μαζί του και περνάει υπηρεσία στρωτά στηρίζεις σε αυτόν πιστεύω ότι επιλύεται άνετα.

Σ: Το έκανε αυτό στην ουσία η δουλειά μας;

Ε: Βέβαια βέβαια βεβαίως εκτός αν υπάρχει κάτι άλλο από πίσω που αργότερα θα βγει στην πορεία... κάποια στιγμή θα έρθεις στην ένταση με κάποιον, θα βγει στην πορεία όπως έχω δει έτσι αρκετούς συναδέλφους που προϋπήρχε κάτι... υπήρχε μία ένταση στη δουλειά, υπάρχει δεύτερη ένταση στη δουλειά βγαίνει στην επιφάνεια και αυτό που προϋπήρχε μεταξύ τους που ίσως είναι κάτι προσωπικό... οπότε από κει και μετά χάνεται ο έλεγχος και ίσως διακόπτεται η οποιαδήποτε σχέση που μάλλον έχουν κάτι το οποίο είναι αρνητικό και για την υπηρεσιακή τους σχέση... δηλαδή τέτοιο βαθμό σχέσης μέσα από... πιστεύω την εκτέλεση της υπηρεσίας δύο έτσι συναδέλφων που έχουν έρθει σε τέτοιο βαθμό προστριβής πιστεύω ότι είναι καταστροφικό για την υπηρεσία τους.

Σ: Αυτή η σύγκρουση με το φίλο σου θα έλεγες ότι...

Ε: Ήταν μία φιλική σύγκρουση στα πλαίσια της εκτέλεσης της υπηρεσίας η οποία πιστεύω εκδηλώθηκε καθαρά από θέμα θυμού, νεύρων, πίεσης εκείνης της ημέρας υπηρεσιακής και πήρε την έκταση που πήρε.

Σ: Εσύ έκανες την πρώτη κίνηση ή ο άλλος;

Ε: Από ότι θυμάμαι εγώ είχα κάνει την πρώτη κίνηση όσον αφορά έτσι την εκδήλωση του πείσματος προς εμένα δηλαδή επειδή οδηγούσα και εγώ κινήθηκα στο σημείο που ήθελα να παω εγώ οπότε αναγκαστικά εκείνος με σταμάτησε το δρόμο.... πάλι εγώ έκανα την πρώτη κίνηση γιατί εντάξει πιστεύω ότι από εκεί και πέρα είναι και θέμα χαρακτήρα του καθενός... δηλαδή θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι πριν έρθει στη δουλειά ξέραμε βέβαια τι καφέ πίνει ο καθένας είχα έτοιμο στη δουλειά το καφέ και το νερό του επάνω εκεί στο γραφείο τροχαίων ατυχημάτων το βρήκε εκεί... εντάξει το κατάλαβε, αγκαλιαστήκαμε εκεί... μετά ξέρεις τι λέμε τώρα τι είναι αυτά που κάνουμε εδώ εδώ περνάμε τόσο καιρό μαζί το βράδυ πήγαμε για ένα ποτάκι... οπότε μία χαρά.

Σ: Με τη δουλειά σου αισθάνεσαι ικανοποιημένος;

Ε: Αισθάνομαι πολύ ικανοποιημένος δεν θα ήθελα να επεκταθώ σε θέματα το πως μας αντιμετωπίζει η πολιτεία και το κράτος είναι ουτοπικό δεν χρειάζεται... είμαι πολύ ικανοποιημένος από τη δουλειά μου υπάρχει πιστεύω ένα πολύ καλό συναδελφικό περιβάλλον το οποίο με καλύπτει... όταν δεν νιώθω καλά υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι

θα με χαλαρώσουν οι οποίοι θα με επαναφέρουν στην πραγματικότητα και πιστεύω ότι είμαι πάρα πολύ ικανοποιημένος αυτό τον καιρό με την εργασία μου.

Σ: Δηλαδή τι είναι για σένα η αστυνομία τι σημαίνει για σένα;

Ε: Για μένα η αστυνομία τι είναι αυτό που λέει μία βάρδια η ζωή μου... για μένα η αστυνομία είναι η μισή... η μισή ζωή μου θα έλεγα δηλαδή τη μισή ζωή είσαι στην υπηρεσία την υπόλοιπη μισή είσαι με την οικογένειά σου πιστεύω ότι ένα πάρα πολύ μεγάλο κομμάτι της καθημερινότητας το οποίο και με χαλαρώνει... θα έλεγα βλέπω ανθρώπους και αντιμετωπίζω καταστάσεις και έχω εμπειρίες τις οποίες θέλω να τις κρατήσω για να μπορέσω να βλέπω κάποια πράγματα και γενικά όλο αυτό το υπηρεσιακό κομμάτι με καλύπτει σε μεγάλο βαθμό... σε μεγάλο βαθμό.

Σ: Τι χρειάζεται για να βελτιωθεί τι καλύτερο μπορούμε να κάνουμε;

Ε: Τι καλύτερο μπορούμε να κάνουμε για να βελτιωθεί πέρα από το θέμα το οικονομικό; εντάξει βέβαια ο καθένας έχει προσαρμόσει τη ζωή του σε κάποιες καταστάσεις... πιστεύω ότι μια υλικοτεχνική βελτίωση, μία βελτίωση στο θέμα της εκπαίδευσης και μία βελτίωση στο θέμα του επιχειρησιακού πιστεύω κομματιού οι ανώτεροι θα μπορούσαν να έτσι να το ρυθμίσουνε καλύτερα έτσι ώστε ο καθένας να έχει μία καλύτερη υπηρεσιακή πορεία.

Σ: Σε ευχαριστώ πάρα πολύ.

3.8 Σπύρος

Σ: Για αρχή θέλω να μου μιλήσεις λίγο για τον εαυτό σου και την οικογένειά, σου την καταγωγή σου να μου μιλήσεις για σένα δηλαδή.

Ε: Υπηρεσιακά ή και προσωπικά;

Σ: Για αρχή προσωπικά.

Ε: Ωραία είμαι παντρεμένος εδώ και έξι χρόνια έχω δύο παιδάκια έξι και τεσσάρων χρόνων, η γυναίκα μου είναι εκπαιδευτικός, μένουμε εδώ στην Αθήνα στο κέντρο συγκεκριμένα.

Σ: Καταγωγή;

Ε: Από Καλαμάτα εγώ και η γυναίκα από Σπάρτη.

Σ: Και βρεθήκατε στην Αθήνα.

Ε: Βρεθήκαμε στην Αθήνα εδώ όμως έχω γεννηθεί και έχω μεγαλώσει.

Σ: Ποια είναι τα ενδιαφέροντά σου εκτός δουλειάς.

Ε: Μου αρέσει να αναπτύξω κυρίως τις επαγγελματικές μου δεξιότητες κάνοντας online σεμινάρια και μαθήματα και ως αστυνομικός εδώ και δεκαέξι χρόνια έχω κάνει πολλές εκπαιδεύσεις και μετεκπαιδεύσεις τόσο εντός όσο και εκτός της Ελλάδας και κυρίως στο close protection και κάποια άλλα σχολεία.

Σ: Το κάνεις αυτό στον ιδιωτικό σου χρόνο;

E: Κυρίως στον ιδιωτικό χρόνο γιατί η υπηρεσία δεν μας τα προσφέρει αυτά... πιο πολύ όμως σε online μαθήματα.

Σ: Σπουδάζεις κάπου δηλαδή;

E: Ναι στο πανεπιστήμιο του Kent πάνω σε σπουδές τρομοκρατίας.

Σ: Πάρα πολύ ωραίο πάρα πολύ ωραίο και ενδιαφέρον.

E: Κοινωνία και τρομοκρατία συγκεκριμένα.

Σ: Ασχολείται με το πώς επηρεάζει η τρομοκρατία την κοινωνία;

E: Ναι αναλύει και κάνει και ένα ιστορικό... μία ιστορική αναδρομή στο θέμα της τρομοκρατίας και πώς επηρεάζει ανά καιρούς την νοοτροπία των λαών ή κατά πόσο ήτανε και έχει κάποια παραδείγματα που πιθανόν να ήτανε υποκινούμενα και από ποιους... κάνει αναλύσεις και γενικότερα πώς επηρεάζει την ψυχροσύνθεση των ανθρώπων.

Σ: Ακολουθεί ψυχολογική προσέγγιση η κοινωνικοπολιτική;

E: Λίγο από όλα είναι μία πιο γενική προσέγγιση όχι τόσο εξειδικευμένη.

Σ: Αν θες έχω βιβλία να σου δώσω γιατί και εμείς ασχολούμαστε με αυτά.

E: Καλά όλα κοινωνιολογία και ψυχολογία είναι τα πάντα.

Σ: Σύγκρουση είναι;

E: Σύγκρουση ή κοινός δρόμος; όχι τόσο σύγκρουση... εάν ήταν σύγκρουση θα υπήρχε και διαφοροποίηση και εξέλιξη.

Σ: Παραμένει σταθερό;

E: Παραμένει σταθερό και αναπτύσσεται εξελίσσεται.

Σ: Υπάρχει εξέλιξη τελικά.

E: Όντως υπάρχει εξέλιξη.

Σ: Πόσα χρόνια είπες ότι εργάζεσαι στην αστυνομία;

E: Δεκαέξι χρόνια

Σ: Πώς αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

E: Προερχόμενος από οικογένεια όπου πολλοί συγγενείς μου είναι αστυνομικοί επηρεάστηκα... μου άρεσε, το σκέφτηκα, μόνο αυτό ήθελα να γίνω δηλαδή μόνο σχολή αστυφυλάκων δήλωσα και σχολή αξιωματικών.

Σ: Αυτό το είχες αποφασίσει από το σχολείο;

E: Στην αρχή καταρχάς μου αρέσει η στολή έτσι απλά... μετά ήθελα να γίνω... μου άρεσαν τα αεροσκάφη πήρα ύψος λέω θα διαλέξω κάτι άλλο... μου άρεσε το αντικείμενο έβλεπα και από τον πατέρα μου ήταν μάχιμος και λέω θα γίνω αστυνομικός και εγώ και εγίνα.

Σ: Το αποφάσισες... που υπηρετείς τώρα;

E: Στα οικονομικά εγκλήματα.

Σ: Μόλις μπήκες μπορείς να περιγράψεις τη σταδιοδρομία σου στην αστυνομία;

E: Οι υπηρεσίες που έχω περάσει είναι όλες μάχιμες όχι επιτελικές είτε είναι σε συνοδεία επίσημων προσώπων είτε είναι σε αστυνομικά τμήματα είτε σε ειδικές υπηρεσίες σε ξένες πρεσβείες... μάλλον σε ελληνική πρεσβεία σε ξένη χώρα και στα επίσημα... στα τμήματα έκανα αξιωματικός υπηρεσίας, πέρασα και από διαχείριση.

Σ: Σε ποια σχολή μπήκες;

E: Στο Ρέθυμνο.

Σ: Πώς ήταν εκεί οι πρώτες μέρες και η σχολή γενικά;

E: Σε αντίθεση με άλλους συναδέλφους εμένα μου άρεσε η σχολή και συγκρίνοντας το με το σύστημα εκπαίδευσης εκεί κατάλαβα το ότι ίσως δώσαμε πανελλήνιες με δέσμες δεν αντικατόπτριζε και την πραγματικότητα αυτού που θέλαμε να κάνουμε και που μπορούμε να κάνουμε... μετά δηλαδή ενώ εγώ δεν ήμουν καλός μαθητής μπήκα δηλαδή λόγω ειδικής κατηγορίας παιδί αστυνομικού τότε που παίρνανε... δηλαδή μπήκα με εφτά μέσο όρο μέσα στη σχολή... το αντικείμενο μου άρεσε πάρα πολύ με αποτέλεσμα να βγάλω και καλή σειρά δηλαδή το πρώτο έτος ήμουν στους είκοσι πέντε σε όλη την Ελλάδα... γενικά ωραία ήταν κάναμε γυμναστική, μαθήματα είχαμε και καλό φαγητό.

Σ: Πώς ήταν η ζωή εκεί πέρα;

Ε: Μου άρεσε από την αρχή μου άρεσε το ομαδικό πνεύμα, μία στρατιωτική πειθαρχία που υπήρχε στην αρχή στο πρώτο έτος... στο δεύτερο έτος μας άφησαν χαλαρούς τελείως και περιμέναμε μετά να βγούμε έξω να πάμε σε κάποια υπηρεσία δεν ήταν τόσο έντονη και πειστική... το πρώτο έτος ήταν πειστικό και από θέματα εκπαίδευσης αλλά και από θέματα διδασκαλίας, συμπεριφοράς στη σχολή υπήρχε μία πίεση.

Σ: Πρακτική που πηγές;

Ε: Πρακτική στο πρώτο έτος έκανα στην Αθήνα σε ένα τμήμα και στο δεύτερο έτος σε ένα νησί... στην Κεφαλονιά συγκεκριμένα.

Σ: Πώς ήταν η επαφή σου με την πραγματική αστυνομία;

Ε: Στο πρώτο τμήμα που πήγα δεν κατάλαβα αστυνομία γιατί μας είχαν σκοπούς σε ένα τμήμα που δεν καταλάβαινες αν υπήρχε... και κάτι πεζές περιπολίες οι οποίες ήταν ανούσιες και αυτές γιατί δεν είχαμε... γυρνούσαμε με κάτι παλιούς και δεν κάναμε απολύτως τίποτα δεν επεμβαίναμε ήταν μηδενικό το αντικείμενο δηλαδή υπήρχε μηδέν εγκληματικότητα στην περιοχή.

Σ: Οι παλιοί δεν σας έμαθαν κάτι;

Ε: Εκεί οι παλιοί δεν ασχολήθηκαν καθόλου σε αντίθεση με το δεύτερο έτος όπου ήταν και η πρώτη φορά που έκανα επιχειρήσεις στην αστυνομία.... δηλαδή επειδή δεν μας ξέραν εκεί μας έβαζαν νύχτα στο αεροδρόμιο για να μη μας μάθουν οι ντόπιοι και μας χρησιμοποιούσαν για επιχειρήσεις σε ναρκωτικά το πρώτο δίμηνο... τους υπόλοιπους τρεις μήνες αφού βγάλαμε δυο-τρεις υποθέσεις και μας έμαθαν πηγαίναμε απλά για μπάνιο και μας βάζαν στις πτήσεις τσάρτερ που ερχόντουσαν αυτό... αλλά εκεί ήταν η πρώτη επαφή έμαθα πράγματα και εγώ και τα άλλα παιδιά... πολλά παιδιά από εκεί πήγαν χώθηκαν στα ναρκωτικά μετά.

Σ: Σας άρεσε δηλαδή.

Ε: Ήταν καλό αντικείμενο δηλαδή ήταν καλό αντικείμενο και είχαμε καλούς επικεφαλείς καλό διοικητή που ασχολήθηκε μας εξήγησε και μετά μας έβαλε να κάνουμε ότι κάναμε και κατά τη διάρκεια της επιχείρησης δεν μας αντιμετώπισε σαν δόκιμους μας... αντιμετώπισε κανονικά σαν αστυνομικούς.

Σ: Και μόλις βγήκες που τοποθετήθηκες;

Ε: Σε αστυνομικό τμήμα στο κέντρο Αθηνών.

Σ: Εκεί πως ήταν;

Ε: Εκεί ήταν το βάπτισμα... στην αρχή τρεις μήνες μας έφαγαν τα μέτρα και τα δικαστήρια μετά δουλεύαμε περιπολικό... κυρίως περιπολικό δούλευα εκεί μέχρι που μετακινήθηκα σε άλλο τμήμα νέο ιδρυθέν τμήμα και εκεί ήμουν για τρία χρόνια αξιωματικός υπηρεσίας... άμα δεν κάτσεις δεν το καταλαβαίνεις είναι πραγματικά ηλεκτρική καρέκλα αυτό που λένε είναι καλό το αντικείμενο έρχεσαι σε επαφή με τον πολίτη εγώ είχα την τύχη ήταν μικτά τότε τα τμήματα οπότε εάν ήσουν βραδινός είχες και το αντικείμενο της ασφαλείας οπότε μαθαίνεις πώς λειτουργεί η αστυνομία εκεί... εκεί μαθαίνεις σε τμήμα.

Σ: Όχι στο περιπολικό;

Ε: Το περιπολικό εντάζει το έκανα, το είδα, κατάλαβα και το περιπολικό χρειάζεται... κάποιοι θεωρούν ότι είσαι σε γραφείο είναι όμως πιο νευραλγικό από το να δουλεύεις έξω γιατί όλα τα έξω καταλήγουν σε σένα άρα εσύ πρέπει να βρεις τώρα στηριζόμενος στους κανονισμούς, στον κώδικα ποινικής δικονομίας και στη νομοθεσία πώς θα το λύσεις και έξω είναι επικίνδυνα φυσικά πολύ επικίνδυνα αλλά και μέσα δεν είναι... έχεις να χειριστείς τους κρατούμενους είχα σύνολο είκοσι με τριάντα κρατούμενους μερικές φορές και σαράντα... να χειριστείς κρατούμενους τις προσαγωγές τα αυτόφωρα εντάζει το κεφάλι καζάνι και πρέπει να έχεις την ψυχραιμία γιατί έχεις να κάνεις με τον εισαγγελέα, με δικαιώματα των κρατουμένων, με όλα.

Σ: Και μετά από το τμήμα;

Ε: Μετά πήγα δεν μπορώ να πω είναι υπηρεσιακό και καταλαβαίνεις...

Σ: Πες ότι μπορείς και αισθάνεσαι άνετα.

Ε: Μετά σαν αρχιφύλακας πήγα σε τμήμα της δυτικής αττικής τοποθετήθηκα και ανέλαβα το γραφείο αστυνόμευσης περιπολίες και το γραφείο αστυνόμευσης... εκεί έμαθα το άλλο αντικείμενο της αστυνομίας των σχέσεων με τα μαγαζιά και αυτό μεγάλο κομμάτι... έμαθα γενικά γιατί πήρα την απόφαση να το δουλέψω το αντικείμενο και είχα δύο αστυφύλακες μαζί μου και όπως ξεκινάμε την πρώτη βάρδια... παρεμπιπτόντως παίρνουμε το αυτοκίνητο και λέω την περιοχή για να τη μάθουμε πρέπει να την περπατήσουμε θα ξεκινάμε και θα περπατάμε τα κοντινά πρώτα με τα πόδια και μετά θα παίρνουμε το αυτοκίνητο και θα πηγαίνουμε με τα πόδια και

τις υπόλοιπες περιοχές... και έτσι περπατήσαμε και χαρτογραφήσαμε όλη την περιφέρεια του τμήματος.

Σ: Μάθατε τα μαγαζιά.

Ε: Τα πάντα... ήμασταν και τηρούσαμε και το πνεύμα και την ουσία και το γράμμα όλα μαζί... δηλαδή δεν πηγαίναμε στην αρχή με το στανιό στην αρχή πήγαμε να μας μάθουν ότι υπάρχει αστυνομία που δεν υπήρχε προηγουμένως δηλαδή υπήρχαν κάποιοι παλιοί που δεν ασχολιόντουσαν καθόλου και μετά περάσαμε εμείς είχαμε βγάλει και μία κάρτα ορίστε πάρτε την είμαστε αυτοί... όχι επώνυμα αστυνομικό τμήμα γραφείο αστυνόμευσης... δεν πήγαμε να πουλήσουμε να κάνουμε pr... ότι χρειαστείτε είναι αυτό βλέπουμε ότι υπάρχουν αυτές οι παραβάσεις αν ήταν κάτι που έκανε κρα το κάναμε μήνυση αλλά αν ήταν κάτι που ήταν ανάμεσα σε πταίσμα και πλημμέλημα τους δίναμε ένα περιθώριο και την δεύτερη τρίτη φορά μπαμ στο κεφάλι.

Σ: Θα πρέπει όταν είναι να είσαι σκληρός.

Ε: Καλό ήταν και αυτό το αντικείμενο μάθαμε αγορανομικούς έλεγχους γιατί τότε είχες και αγορανομικούς έλεγχους και ελέγχους σχετικά με τη νομοθεσία περί υγιεινής όλα όλα.

Σ: Ασχολιόσουν με πολίτες δηλαδή.

Ε: Ασχολιόσουν με πολίτες αλλά και σαν αξιωματικοί έκανα και αξιωματικός υπηρεσίας για να καλύψω καμία βάρδια το οποίο το γνώριζα.

Σ: Δεν σε άφηγε ο αξιωματικός υπηρεσίας ελεύθερο.

Ε: Να σου πω εάν δεν είχα τους κρατούμενους στο αστυνομικό τμήμα είναι πολύ καλά αξιωματικός υπηρεσίας εμένα μου άρεσε η επαφή με τον πολίτη μπορεί δηλαδή εάν είχα οικογενειακό επεισόδιο να κάτσω και δεύτερη βάρδια για να τους τα βρω.

Σ: Για ποιο λόγο πιστεύεις ότι το έκανες αυτό;

Ε: Η ιδιοσυγκρασία μου πρέπει να είναι έτσι δεν πρέπει να είναι θέμα το ότι είμαι αστυνομικός αστυνομικής φύσεως απλά μου αρέσει να ομαλοποιούνται κάποιες καταστάσεις.

Σ: Τους έλυνες της σύγκρουσης δηλαδή.

E: Κοίταξε μέχρι ένα σημείο εάν μετά έβλεπες ότι μπορεί να εκτεθείς το έκανα και εγώ λίγο πιο λακωνικά ή άμα είχα πολύ δουλειά και έβλεπα ότι δεν καταλαβαίνουν οι άλλοι του έλεγα ξέρεις με το που θα αρχίσω να γράφω σταματούσαν.

Σ: Και μετά;

E: Μετά το αστυνομικό τμήμα πήγα σε έναν υφυπουργό.

Σ: Εκεί δεν είναι και τόσο αστυνομικής φύσης η δουλειά.

E: Είναι πως δεν είναι αστυνομικής φύσης; γιατί πρέπει να συνεργάζεσαι και με άλλες υπηρεσίες για να κινείται το πρόσωπο και η οικογένειά του με ασφάλεια άρα είναι δεν βγαίνεις έτσι... πρέπει να ενημερώνεις στο κέντρο των επισήμων, να λαμβάνεις γνώση τα μέτρα τάξης εάν έχει έξω πορείες οτιδήποτε, να αλλάζεις δρομολόγια, να μετεκπαιδεύεις ή να συνεργάζεσαι με άλλους πάνω σε θέματα διάφορα... υποχρεωτικά πρέπει να μετεκπαιδευτείς σε κάποια θέματα δηλαδή πώς θα ελέγξεις ένα αυτοκίνητο εάν έχει εκρηκτικά... δεν το ήξερα το μετεκπαιδευτικά και το έμαθα... είναι αστυνομικής φύσεως παρεξηγημένο γιατί κάποιοι... αλλά όλα ξεκινάνε από εμάς δηλαδή εγώ από την πρώτη μέρα που πήγα είπα εάν μου πεις να κάνω κάτι διαφορετικό από τα αστυνομικά καθήκοντα θα φύγω.

Σ: Το έθεσες.

E: Το έθεσα από την αρχή ούτε για ψώνια πήγαινα, ούτε για κάτι άλλο καθαρά αστυνομικά καθήκοντα δεν μπορώ να πω αλλά.

Σ: Είναι περίεργη εκεί η δουλειά.

E: Περίεργη... εάν θέσεις τους κανόνες και τους τηρήσεις καλό είναι για τον εαυτό σου φεύγεις με το κεφάλι ψηλά και σου μιλάνε οι συνάδελφοι.

Σ: Εδώ που εργάζεσαι τώρα πώς είναι;

E: Εδώ ίσως είναι το πιο ενδιαφέρον πόστο που έχω δουλέψει μέχρι τώρα στην αστυνομία.

Σ: Τι το κάνει τόσο ενδιαφέρον;

E: Το αντικείμενό μας έχει... έχει να κάνει κυρίως με κακουργήματα άρα με πολύ βαριά αδικήματα... αδικήματα βαριά γίνεται οργανωμένη δουλειά έχουμε πρόσβαση μέσω ηλεκτρονικών συστημάτων απίστευτη βάση νομοθεσίας για τα οικονομικά

εγκλήματα μέσω ελέγχης και άλλων συστημάτων information management και έχει μία δύναμη μπορώ να πω η υπηρεσία η οποία θα έπρεπε να υπάρχει στο σύνολο των υπηρεσιών όχι σαν φόβητρο αλλά σε ότι λειτουργεί... και αυτή η υπηρεσία λειτουργεί για αυτό μου αρέσει δηλαδή χρεώνεσαι υποθέσεις, δουλεύονται οι υποθέσεις, υπάρχει όρεξη από το προσωπικό, υπάρχει στήριξη από την διοίκηση άρα γιατί να μη μου αρέσει είναι ένα αντικείμενο το οποίο... και τα αδικήματα στο τμήμα είναι κάποια αδικήματα αλλά όλα καταλήγουν σε κεντρικές υπηρεσίες όπως εδώ που εργάζομαι... γενικότερα όμως μου αρέσει η φύση και η λειτουργικότητα της υπηρεσίας αλλά και γενικότερα το είδος των αδικημάτων που αντιμετωπίζουμε και ο τρόπος που τα αντιμετωπίζουμε γιατί είναι και μάχιμη υπηρεσία γιατί από μία απλή δικογραφία που θα έχεις ή μία προκαταρκτική για να πάρεις καταθέσεις οτιδήποτε πας ανά πάσα στιγμή έξω για έρευνες... οι έρευνες μπορεί να είναι σε καζίνο, μπορεί να είναι σε μπαρ, μπορεί να είναι οπουδήποτε μπορεί να πας και ανά πάσα στιγμή να γίνουν τα πάντα... πας σε υπόκοσμο δηλαδή άρα είναι επικίνδυνα επικίνδυνα... συνδυάζει και την... τα συνδυάζει όλα και μου αρέσει και ειδικότερα αυτό ίσως οφείλεται στο καλό κλίμα που έχουν εδώ οι αξιωματικοί... ξεκινώντας από αξιωματικούς καταλήγουμε εδώ στο κατώτερο προσωπικό οι οποίοι και αυτοί είναι μάχιμοι και υπάρχει διαχωρισμός αρμοδιοτήτων εμένα αυτό μου αρέσει ξέρει ο καθένας δηλαδή όταν πάμε τι θα κάνει είτε είμαστε στο γραφείο είτε έξω.

Σ: Έχει ο καθένας τον ρόλο του.

Ε: Ναι ναι αυτό ξεκινάει από τον τμηματάρχη, τον αναπληρωτή τμηματάρχη και όλα τα παιδιά και υπάρχει όρεξη όρεξη για δουλειά διάθεση... όγκος υπάρχει μεγάλος προκαταρκτικών.

Σ: Η Ελλάδα φημίζεται.... από την αστυνομική σου καριέρα έχεις κάποια περιστατικά που σε έχουν επηρεάσει και θα μπορούσες να τα περιγράψεις;

Ε: Στην πρεσβεία που ήμουν... αλλά δεν μπορώ να στο πω, δεν γίνεται.

Σ: Εδώ αστυνομικής φύσεως στην Ελλάδα.

Ε: Περιστατικά στις ομάδες πρόληψης που ήμουν... στα δεκεμβριανά που ήμασταν συνέχεια έξω στο δρόμο από τις λίγες υπηρεσίες... μάλλον εμείς και τα ματ που ήμασταν έξω στους δρόμους αντιμετωπίσαμε άσχημες καταστάσεις καταστάσεις... δουλέψαμε όμως δηλαδή κάναμε και συλλήψεις.

Σ: Πώς θα την περιέγραφες εκείνη την περίοδο.

Ε: Ρευστή γιατί δεν είχε ξαναγίνει κάτι τέτοιο και φάνηκε ότι η διοίκηση δεν ήξερε να το αντιμετωπίσει ή δεν έπαιρνε τις εντολές να το αντιμετωπίσει μία τέτοια κατάσταση... η υπηρεσία μου τότε δεχόταν κάποιες εντολές συγκεχυμένες και πιστεύω οι επικεφαλείς των ομάδων... από τους επικεφαλείς των ομάδων και τη διοίκηση κρίθηκε και δεν είχαμε πολύ σοβαρά σημαντικά περιστατικά τραυματισμού ή κάτι άλλο χειρότερο για τους συναδέλφους.

Σ: Εσύ σαν άτομο πως το θυμάσαι;

Ε: Σαν άτομο θυμάμαι από την αρχή μέχρι το τέλος την αρχή με το που με ξύπνησε η γυναίκα μου και μου λέει ξέρεις τι σκότωσαν κάποιον και της λέω πέφτω να κοιμηθώ γιατί θα χτυπήσει σε λίγο το τηλέφωνο... και όντως έτσι έγινε... τεθήκαμε σε επιφυλακή μέχρι καθημερινά περιστατικά όπου ήμασταν συνέχεια δουλεύαμε δεν σταματάγαμε να δουλεύουμε η ομάδα μέσα στην κλούβα, μέσα στα τζιπ και με φόβο, πολύ φόβο είχαμε όρεξη αλλά... γιατί δεν περνάμε εντολές από το κέντρο δεν ήταν σαφείς οι εντολές με αποτέλεσμα να πρέπει... μου έχει μείνει χαρακτηριστικά ένα σημείο που περνάγαμε από την πλατεία Βάθης εκεί πέρα ήταν μία εταιρεία κινητής τηλεφωνίας τη λεηλατούσαν και εμείς ήμασταν με την κλούβα που είχε συμβατικές πινακίδες και φιμέ τζάμι και δεν φαινόταν τίποτα και απλά περνάγαμε και τους κοιτάγαμε χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτα να αντιδράσουμε γιατί δεν είχαμε κάλυψη δεν είχαμε εντολή... το λέγαμε στο κέντρο και το κέντρο δεν μας έδινε απάντηση τι να κάνουμε άρα ένιωσες λίγο ανίκανος εκείνη τη στιγμή και μου έχει χαραχθεί αυτή η στιγμή.

Σ: Δεν μπορούσες να δράσεις δηλαδή.

Ε: Δεν μπορούσες να δράσεις και το άλλο περιστατικό που μας έδωσαν εντολή και πήγαμε στην Κάνιγγος και ότι εκεί πέρα είχε ένα υπόγειο πάρκινγκ με είσοδο και είχε μία είσοδο με κάτι σκαλιά από την πλατεία τα οποία τα κατέβαινες που είχε υπόγειο πάρκινγκ από την άλλη πλευρά και έχει ένα κουβούκλιο εκεί και μας είπαν ότι είχε παραβιαστεί και ότι ήταν ακόμα εντός... μπαίνω μέσα με τους υπόλοιπους συναδέλφους βλέπω δίπλα είναι ένα άτομο ανάμεσα στο μηχάνημα αυτό που βγάζει αναψυκτικά και τα νερά και ένα atm... είχε κουρνιάσει εκεί πέρα του δίνω εντολές, βγαίνει έξω, τον παίρνουν κάτω και τον πάμε στο τμήμα και μου είχε μείνει αυτό από τότε γιατί ενώ ήταν επιτυχία τον άφησαν ελεύθερο με εντολή άνωθεν για να μην γίνουν

περισσότερα επεισόδια κατά του τμήματος... από σύλληψη το έκαναν προσαγωγή δηλαδή και αυτό... εντάξει είχα στεναχωρηθεί μου στοίχισε γιατί κάναμε καλά τη δουλειά μας κινδυνέψαμε γιατί μπαίνοντας μέσα η υπόλοιπη ομάδα μας προστάτευε δηλαδή έκανε ρίψεις σε αναρχικούς και εμείς μπήκαμε μέσα για να κάνουμε σύλληψη και δεν έγινε τίποτα.

Σ: Όλα αυτά τα χρόνια που εργάζεσαι στην αστυνομία έχεις παρατηρήσει αν έχει κάποιο ιδιαίτερο τρόπο ζωής αξίες κανόνες;

Ε: Δυστυχώς υπάρχουν αξίες υπάρχουν και κανόνες... δυστυχώς όμως βλέπω ότι τηρούνται από τους πιο παλιούς και όχι από τους νεότερους... από τους πιο παλιούς που ίσως είχανε θέλαν να μπουν στην αστυνομία και όχι από άλλες επόμενες σειρές που ήταν κάποια ίσως επόμενη επιλογή τους για επαγγελματική αποκατάσταση... υπάρχουν βέβαια και εξαιρέσεις έτσι τώρα που οφείλεται αυτό οφείλεται η γνώμη μου έτσι ότι είναι οι ανώτεροι και οι ανώτατοι αξιωματικοί είναι απαρχαιωμένων αντιλήψεων του πώς πρέπει να διοικείται το σώμα πάσχουν από μόρφωση και όταν εννοώ μόρφωση δεν εννοώ να είναι απόφοιτοι λυκείου μόνο ή να ξέρουν πανεπιστήμιο... μόρφωση είναι να κάνεις κάτι για τον εαυτό σου το οποίο όμως μπορεί να είναι θετικό και για τους υπόλοιπους αυτοί κοιτάνε μόνο την καρέκλα... αυτό γράψτο.

Σ: Όλα θα τα γράψω δεν είσαι ο μόνος που τα λέει.

Ε: Άρα εάν νοιάζεσαι μόνο για την προσωπική σου εξέλιξη και όχι για το συνάδελφο και όλοι μαζί να γίνεται το καλύτερο δεν μπορεί να γίνει το καλύτερο... προς τα πίσω πας και μετά σε συνδυασμό έρχονται οι νέοι οι οποίοι δεν έχουν... και αυτό είναι από τη μία καλό και από την άλλη κακό για το σώμα γιατί θα το βλέπεις και εσύ είναι από και καλά είναι τα παιδιά από ευκατάστατες οικογένειες... εγώ δηλαδή ελάχιστους έχω δει που να είναι από μεσαίας, μεσοαστοί να στο πω έτσι ελάχιστοι... άρα το κάνουν από χόμπι και αυτό βγαίνει και στη δουλειά δεν υπάρχει όρεξη, δεν διαβάζουν γιατί θέλει συνεχόμενα να διαβάζουν δηλαδή όταν δεν μπορείς να του πεις του άλλου να πάει να κάνει μία επίδοση έναν αστυφύλακα που να έχει και πέντε χρόνια υπηρεσίας και να σου λέει ξέρεις τι δεν την έκανα γιατί πέρασε τρεις η ώρα το μεσημέρι και δεν μπορείς να κάνεις επίδοση το θεωρώ αδιανόητο... είσαι ανακριτικός υπάλληλος και πρέπει να ξέρεις ότι είναι μέχρι τη δύση του ηλίου και να ξέρεις και τις ώρες και ημερομηνίες που προβλέπεται και πότε αλλάζει... εγώ δηλαδή σαν αστυφύλακας θα

ντρεπόμουν να πάω σε κάποιον να πω αν δεν ήμουν σίγουρος... δεν το έλεγα... ωραία αυτός ο συνδυασμός δείχνει ότι δεν είναι πολύ ευοίωνα σε συνδυασμό με την όλη κατάσταση στην Ελλάδα... ποιος θα κάτσει να ασχοληθεί με την αστυνομία.

Σ: Ναι αλλά γενικά είπες ότι υπάρχει ένας ιδιαίτερος τρόπος ζωής πώς θα τον περιέγραφες αυτόν;

Ε: Υπάρχουν αξίες από αυτούς που θέλουν...

Σ: Μπορείς να τις προσδιορίσεις;

Ε: Αξίες ναι... υπάρχει της συναδελφικής αλληλεγγύης της αντιμετώπισης των... του εγκλήματος και όχι μόνο επιφανειακά αλλά και σε βάθος όπως στην υπηρεσία μας.

Σ: Δηλαδή τα παιδιά έχουν ενδιαφέρον να το κάνουν;

Ε: Έχουν πολύ ενδιαφέρον ναι δηλαδή παράδειγμα... μία πρόσφατη υπόθεση που βγάλαμε σαν υπηρεσία επί έξι μήνες ασχολούμασταν με στεγανά, δεν αφήναμε, ερχόμασταν και εκτός του ωραρίου γιατί πολλές φορές άμα είχαμε αυτόφωρο αντί να ξεκουραστούμε θα καθίσουμε λίγο παραπάνω για να δούμε την υπόθεση γιατί βλέπαμε ότι έβγαινε και το θέλαμε να βγει... όφελος δεν έχεις κάτι πέρα από ηθικό και ότι νιώθεις ότι κάνεις καλά τη δουλειά σου... αυτό είναι που μένει εντέλει και εμείς το εισπράξαμε 100% στο τέλος της υπόθεσης γιατί μας βγήκε.

Σ: Και νιώσετε ικανοποίηση.

Ε: Τρομερή ικανοποίηση.

Σ: Και τα παιδιά με αυτό τον τρόπο δουλεύουν.

Ε: Συνέχεια συνέχεια συνέχεια και οργανωμένα και με στεγανά δηλαδή εγώ τώρα είμαι στο ίδιο γραφείο με άλλα τρία άτομα αξιωματικούς μπορεί να δουλεύουν ο καθένας μία υπόθεση και να μην ξέρει κανένας τι έχει κάνει ο άλλος για αυτή την υπόθεση μεταξύ τους.

Σ: Υπάρχει δηλαδή μία μυστικότητα σα να μου λες.

Ε: Υπάρχει μυστικότητα μυστικότητα μία στεγανοποίηση των καταστάσεων των υποθέσεων και αυτό είναι σωστό... όχι για να μην πώς να στο πω αλλιώς... αυτό που ίσως είπα ήταν υπερβολικό για το ίδιο γραφείο αλλά με τα άλλα τμήματα σίγουρα δεν ξέρουν τι κάνουμε εμείς για να τηρείται το μυστικό όπως ορίζεται και από τη νομοθεσία

της υπόθεσης της ανάκρισης και για να μην υπάρχει διαρροή ούτως ώστε να φτάσουμε στην επιχείρηση να γίνει σωστά και να μην εκτεθούν ούτε οι συνάδελφοι αλλά και να βγει η δουλειά.

Σ: Να μη κινδυνέψει κανένας. Γενικά όμως τι σχέσεις έχεις με τους συναδέλφους σου;

Ε: Θα σου μιλήσω ειλικρινά κοίταξε εγώ δυστυχώς ή ευτυχώς έχει κατακριθεί για αυτό... δεν πήγαινα σε κάποια υπηρεσία να κάνω φίλους πήγαινα για να δουλέψω όπως εγώ μου αρέσει και ξέρω και πολλοί με έλεγαν και περίεργο για αυτό γιατί κράταγα και τον τύπο όπου έπρεπε έτσι... και όπου έπρεπε τη χαλαρότητα... άρα αυτό από την αρχή ίσως κάποιοι... από κάποιους κατακρινόμουν γιατί δεν πήγαινα με τη νοοτροπία είχα και έχω τους φίλους μου εκτός αστυνομίας και δεν πήγαινα με αυτή την προοπτική που πήγαιναν πολλοί συνάδελφοι γιατί πολλοί πάνε για socializing και μετά από την αρχή σε ζαλίζουν κάνουν ράνουν να βγούμε και εγώ δεν τα κάνω αυτά τα πράγματα έτσι... μου άρεσε το αντικείμενο να δουλέψω είχα καλές σχέσεις αλλά δεν θα πω ψέματα με κάποιους δεν τα βρίσκαμε είτε ήταν διοικητές είτε ήταν ομοιόβαθμοι είτε ήταν κατώτεροι αλλά με όμορφο τρόπο έλεγα τη γνώμη μου δεν μου ξαναμίλαγαν άλλοι ή κάποιοι από ζήλια να λέγανε και σε άλλους κουβέντες που δεν με ενδιαφέρει... έφταναν στα αυτιά μου από τρίτους... δεν μπορώ να πω ότι έφυγα από κάποια υπηρεσία διωγμένος ίσα-ίσα ήταν επιλογή μου κάθε φορά να αλλάζω υπηρεσίες για καλύτερα και ανέλιξη ή απλά για να αλλάζω υπηρεσία ένα διαφορετικό μοτίβο... αλλά οι σχέσεις μου πιστεύω ήταν καλές.

Σ: Γενικά έχεις φίλους αστυνομικούς;

Ε: Έχω έχω έχω και κουμπάρο.

Σ: Έχεις δηλαδή και οικογενειακή σχέση.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Πώς θα χαρακτήριζες αυτές τις σχέσεις με τους φίλους σου τους συναδέλφους που έχεις;

Ε: Ειδικά τον συνάδελφο που κάναμε και κουμπαριά έγινε αυτή η σχέση αναπτύχθηκε περισσότερο από τους άλλους συναδέλφους γιατί κολλήσαμε σε περισσότερα θέματα που δεν σχετίζονται με την αστυνομία αλλά εκτός αστυνομίας... ανθρώπινα δηλαδή ανθρωποκεντρικά... υπηρεσιακά μπορεί να βριζόμασταν κιόλας αλλά τα βρίσκαμε είχε

την άποψη του είχα την άποψή μου κολλήσαμε σε άλλα θέματα σου είπα εκτός υπηρεσίας και έτσι.

Σ: Πέραν αυτού με τους υπόλοιπους;

Ε: Με τους υπόλοιπους κάναμε τις σχέσεις τις υπηρεσιακές αυτό.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις;

Ε: Είναι σχετικό πως βλέπεις και την έννοια του φίλου... γνωστούς έχω πάρα πολλούς φίλους... να πεις ότι έχεις καμιά δεκαπενταριά άτομα εκεί συναδέλφους.

Σ: Κάνεις παρέα και με τους δεκαπέντε;

Ε: Όχι όχι δεν βρίσκομαι... κοίταξε θα ήθελα να βρίσκομαι με κάποιον από αυτούς ούτε έχω τσακωθεί με κανέναν αλλά λόγω οικογενειακών πιέσεων αυτοί μου λένε να βγω εγώ δεν βγαίνω... έχω επικοινωνία μαζί τους.

Σ: Έχεις δηλαδή πολλούς φίλους αστυνομικούς.

Ε: Ναι δέκα, δεκαπέντε άτομα πιστεύω ότι είναι καλοί.

Σ: Έχεις έρθει όμως ποτέ σε σύγκρουση με κάποιο συνάδελφο;

Ε: Έχω έρθει σε σύγκρουση με συνάδελφο για θέμα που έγκειται σε υπηρεσιακής φύσεως θέματα το οποίο έγινε αδικία...

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις το περιστατικό;

Ε: Θα σου πω ένα περιστατικό στο τμήμα που ήμουνα δούλευα τριάντα πέντε μέρες σερί μαζί με έναν συνάδελφο περιπολικό χωρίς ρεπό... μας έλεγε θα σας δώσω θα σας δώσω ρεπό... εν τέλει στην τριακοστή πέμπτη μέρα δουλεύαμε βράδυ βλέπαμε τις υπηρεσίες και ενώ μας είχε πει ότι θα μας έδινε οφειλόμενα ρεπό πάμε και βλέπουμε ότι όλοι είχαν ρεπό εκτός από εμάς και κάποιους άλλους... περιμέναμε το πρωί δεν σχολάσαμε περιμέναμε να έρθει ο διοικητής.

Σ: Περιμένατε εκεί;

Ε: Περιμέναμε να έρθει ο διοικητής... ήρθαμε σε έντονη αντιπαράθεση μπορώ να πω.

Σ: Πώς θα την περιέγραφες δηλαδή;

Ε: Λογοφέραμε λογοφέραμε αυτός ήταν τουλάχιστον κάφρος μπορώ να πω στην κουβέντα του ενώ εμείς ξεκινήσαμε ήπια να του μιλάμε ζητήσαμε να έρθει ο γραμματέας μπροστά να μας πει για ποιο λόγο δεν παίρνουμε γιατί υπάρχει τέτοια μεμψιμοιρία στο πρόσωπό μας ενώ δουλεύαμε κιόλας... βγάσαμε και αυτόφωρα και συνδρομές τα πάντα σε έναν δύσκολο τομέα του κέντρου.... δουλεύαμε και ομόνοια παντού... και αυτός άρχισε και ανέβαζε τον τόνο της φωνής και με σκοπό φαντάζομαι να μας πείσει ότι είχαμε άδικο σε αυτά που λέγαμε... όταν αρχίσαμε και του αναφέραμε τη νομοθεσία τι προβλέπεται ακριβώς άρχισε και φώναζε πιο πολύ... ο άλλος ο συνάδελφος ήταν ακόμη πιο οξύθυμος φώναζε πιο πολύ και τον έπιασε από το λαιμό... εγώ πήγα στην αρχή να κρατήσω το συνάδελφο να αποτρέψω το συνάδελφο.

Σ: Τον έπιασες και εσύ από το λαιμό;

Ε: Δεν τον έπιασα από το λαιμό λίγο σπρώξιμο έπεσε ο ένας τον άλλον τέλος πάντων μετά ήρθε ο γραμματέας μας χώρισε κατεβαίνω κάτω ξεκινάω να κάνω αναφορά για όλο το γεγονός χωρίς να μας νοιάζει εάν θα κατηγορηθούμε κάτι για κάτι ή όχι... κατεβαίνει ο γραμματέας κάτω και μας έγλυφε θα σας δώσω τα οφειλόμενα ρεπό μην κάνετε τίποτα με το συνάδελφο... του είπε ότι θα του βγάλει μία απόσπαση που ζητάγε για κάπου σε μία ειδική υπηρεσία και εμένα μου λέει να μην σε ανησυχεί τίποτα από αύριο ξεκινάει μία εκπαίδευση δύο εβδομάδες... τρεις εβδομάδες τότε ήταν η εκπαίδευση κράταγε πολύ καιρό και όταν θα γυρίσεις θα σου δώσω τα οφειλόμενα ρεπό σου... τέλος πάντων το ξανασκέφτηκα λέω ας μην μπούμε σε τέτοιες διαμάχες όντως πήγα στην εκπαίδευση γυρνάω και περνώ έξι οφειλόμενα ρεπό παίρνω τηλέφωνο για υπηρεσία και μου λέει μετάθεση... είχαν γίνει τα νεοϊδρυθέντα τότε τμήματα και με είχαν στείλει... από το να κάθομαι σε ένα περιβάλλον που δεν με θέλει αποφάσισα να φύγω.

Σ: Εκείνη τη στιγμή που συγκρουστήκατε και έγινε όλος αυτός ο χαμός εσύ πώς αισθάνθηκες;

Ε: Αισθανόμουν άσχημα και αδικημένος τότε ήμουν νέος, πολύ νέος είκοσι ένα χρόνων αισθανόμουν κυρίως το αίσθημα της αδικίας... αδικία.

Σ: Θύμωσες στεναχωρήθηκες;

Ε: Δεν στεναχωρήθηκα θύμωσα όμως γιατί ένιωσα αδικημένος... δεν στεναχωρήθηκα... μετά στεναχωρήθηκα που το σκεφτόμουν γιατί λέω ότι ίσως θα

έπρεπε να ήμουν πιο ψύχραιμος κι αν ήθελα κάτι που έτσι έπρεπε να κάνουμε κατεβαίνεις κάτω κάνεις μία αναφορά και πάει ιεραρχικά και λύνεται όπως πρέπει να λυθεί.

Σ: Πιστεύεις δηλαδή ότι ήταν συνέπεια της αδικίας;

Ε: Αυτό μετά που έμαθα ήταν συνέπεια της διοίκησης που έκανε ο συγκεκριμένος αξιωματικός που εξυπηρετούσε άλλους συναδέλφους και άμα σε έβλεπε νέο σε πήδαγε αυτό δηλαδή ήταν καφριλικι εάν δεν σε πήγαινε σε έσκιζε.

Σ: Και αυτή η αδικία σε οδήγησε στο να....

Ε: Εντάξει τριάντα πέντε μέρες χωρίς ρεπό και όχι κυλιόμενα να δουλεύεις πολλές φορές να δουλεύεις... εκείνη θυμάμαι την τελευταία βάρδια μας έβαλε νύχτα μετά από πέντε συνεχόμενα απογευματινά και μου έχει μείνει εντάξει αυτό... άλλα περιστατικά που να έχω έρθει σε αντιπαράθεση δεν έχω.

Σ: Γενικά δεν έρχεσαι σε αντιπαράθεση;

Ε: Όχι και να μου πει κάποτε που μου είχε πει ένας αστυνόμος...

Σ: Όχι μόνο με ανώτερους.

Ε: Όχι δεν έχω έρθει.

Σ: Και με ομοιόβαθμους και κατώτερους;

Ε: Εκτός από αυτό το περιστατικό όχι πρόκληση μπορεί να υπήρχε από κάποιον να έλεγε κάτι αλλά το άφηνα και πέρναγε το απέφευγα.

Σ: Για ποιο λόγο το απέφευγες;

Ε: Γιατί η εμπειρία σε κάνει να σκέφτεσαι τι πρέπει να κάνεις πραγματικά ούτως ώστε να έχεις και τις ηπιότερες συνέπειες στις πράξεις σου και δεν είναι σωστό δεν κερδίζεις κάτι από αυτό... όλα αυτά στα φέρνει η εμπειρία και ίσως και η τύχη που βλέπεις κάποια πράγματα εσύ που λες τελευταία στιγμή άστο δεν πειράζει άλλος συνάδελφός το αντιμετώπισε διαφορετικά και βλέπεις την εξέλιξη που είχε και λες άγιο είχα... σιγά σιγά αυτά τα σκέφτεσαι και δεν κάνεις πίσω απλά το χειρίζεσαι διαφορετικά... δηλαδή ήταν ένας αστυνόμος έλεγε έλεγε διάφορα... εκεί πέρα μπροστά μου πήρε τηλέφωνο είχαμε ένα αυτόφωρο και αυτός ήταν συνδρομή... συνδρομή σε κάποια έρευνα τέλος πάντων και έτυχε και σήκωσα το τηλέφωνο... είχα μπροστά μου μαρτυρά και έπαιρνα

κατάθεση και μου λέει εγώ είμαι έξω και κινδυνεύω που δεν κινδύνευε ήταν παρουσία εισαγγελέα απλά δεν πήγαινε κάποιος να ανοίξει τέλος πάντων εγώ είμαι έξω κινδυνεύω... του λέω αστυνόμε δεν έχω να σου πω εγώ αυτή τη στιγμή παίρνω κατάθεση και μου λέει είναι πιο σημαντική κατάθεση από το συνάδελφο που κινδυνεύει; και του το έκλεισα και ήρθε μετά στην υπηρεσία μαζί με κάποιους άλλους υπαστυνόμους που ήταν εκεί πέρα και χειριζόντουσαν την υπόθεση και άρχισε και έλεγε αυτός διαφορά ότι... κυρίως προς εμένα και μου φώναζε και μου επαναλάμβανε αυτά που μου έλεγε στο τηλέφωνο... του λέω εντάξει εάν τελειώσες αστυνόμε εγώ πραγματικά δεν έχω κάτι άλλο να σου πω ούτε μπαίνω σε τέτοιες διαδικασίες του λέω έχω ανωτέρους μου εδώ πέρα εάν θέλουν θα σου απαντήσω... εγώ δεν έχω κάτι άλλο πραγματικά να σου πω.

Σ: Τον παρέπεμψες σε κάποιον ανώτερο;

Ε: Το παρακίνησα για να μιλήσει και κάποιος αξιωματικός γιατί τα παιδιά περίμεναν να μιλήσω εγώ αλλά ήθελα να τηρηθεί ακριβώς ότι προβλέπεται γιατί άμα έβγαινα εγώ και του έλεγα ξέρεις τι αστυνόμε δεν προβλέπεται η ποινική διαδικασία είναι μυστική, η ανάκριση δεν διακόπτεται και όλα αυτά... δεν διακόπτεται και είναι μυστική όλα αυτά θα ήταν σαν να του υποδείκνυα τη δουλειά του το οποίο στοιχειοθετεί πειθαρχικό παράπτωμα... τέλος πάντων σκεπτόμενος όλα αυτά το αντιμετώπισα με στωικότητα το οποίο μετά μαθεύτηκε από τον διοικητή και έπιασε το διοικητή του και λύθηκε.

Σ: Εσύ δεν έκανες κάποια άλλη ενέργεια;

Ε: Όχι μα δεν υπήρχε λόγος.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί η αστυνομία;

Ε: Χρειάζεται καλύτερη εκπαίδευση στις σχολές πιο στοχευμένη και συνεχιζόμενη μετεκπαίδευση μόρφωση και σε επίπεδο training εκπαίδευσης μάχιμου στυλ να στο πω και έτσι αλλά και σε επίπεδο επιμορφωτικό... γιατί να μην έχουμε τώρα ένα μεταπτυχιακό αστυνομικής φύσεως γιατί;

Σ: Και εγώ την ίδια απορία έχω.

Ε: Υπάρχει παντού εδώ γιατί να μην το κάνουμε... και η σχολή αστυφυλάκων είναι ισότιμη ΤΕΙ... πλέον κάνεις αίτηση για μεταπτυχιακό παντού το δέχονται εντός και εκτός Ελλάδος... η αξιωματικών εντάζει σε ανώτατο επίπεδο γιατί να μην υπάρχει.

Σ: Αισθάνεσαι ικανοποιημένος με τη δουλειά σου;

Ε: Εγώ προσωπικά αισθάνομαι ικανοποιημένος γιατί όπου και να πάω δουλεύω.

Σ: Η αστυνομία για σένα τι σημαίνει;

Ε: Ζωή ολόκληρη... είναι το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας και από την οικογένειά μας και από την προσωπική ζωή είναι μία ολόκληρη ζωή μία διαφορετική ζωή από την κανονική ζωή.

Σ: Είναι κάτι παράλληλο.

Ε: Είναι κάτι παράλληλο που υπερτερεί κιόλας γιατί δεν είναι μόνο ο χρόνος που περνάς εκεί.. εάν αναλαμβάνεις πόστα διοίκησης ή επικεφαλής ομάδας πού να ασκείς διοικητικά καθήκοντα τα παίρνεις και μαζί σου αυτά με καταλαβαίνεις.

Σ: Τα παίρνεις σπίτι.

Ε: Τα παίρνεις σπίτι όχι να τα περνάς στο σπίτι γιατί κάποιοι συνάδελφοι τα περνάνε... εγώ προσπαθώ να μην τα περνάω να μην τα συζητάω καθόλου αλλά μετά τα σκέφτεσαι δεν μπορείς να μην τα σκέφτεσαι όταν έχεις χρεωμένα πράγματα όταν έκανες σωστά κάτι, δεν έκανες, τι θα κάνεις αύριο, αν θα πας εκεί και αυτό που είπες για τις συνοδείες έπρεπε να σκεφτείς πέντε χιλιάδες πράγματα... εάν τα έκανες σωστά όταν θα έρθει το πρόσωπο να είναι όλα έτοιμα.

Σ: Επηρεάζει και την προσωπική ζωή.

Ε: Σίγουρα σίγουρα εννοείται αλλιώς τι... εκτός αν είσαι υπηρεσία γραφείου και ξέρεις πως θα δουλεύεις από δευτέρα ως παρασκευή και δεν θα σου πει κανείς τίποτα... τώρα θα βγει η υπηρεσία τώρα είμαστε εδώ πέρα και να πει ο στρατηγός έχουμε μία έρευνα μπορεί και να τελειώσεις αύριο βράδυ.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

3.9 Δημήτρης

Σ: Η έρευνα που κάνω αυτή τη στιγμή είναι μία έρευνα για εμάς εδώ, γιατί κανείς δεν έχει ασχοληθεί με εμάς... αναζήτησα όλες τις πηγές όλη τη βιβλιογραφία τα πάντα και δεν υπάρχει ούτε μία ελληνική ενώ οι ξένοι είναι φουλ... εδώ δεν υπάρχει τίποτα κανένας δεν ασχολείται με εμάς... οι Άγγλοι, οι Γερμανοί, οι Ισπανοί όλοι έχουν κάνει έρευνα για τον οργανισμό τους, δεν μιλάω για τους Αμερικάνους που το έχουν επιστήμη, τέλος πάντων ας ξεκινήσουμε... θέλω να μιλήσεις καταρχήν για σένα για την οικογένειά σου από που είσαι

Ε: Καταγωγή όλα αυτά;

Σ: Ναι καταγωγή, εκεί όπου έχεις μεγαλώσει.

Ε: Καταγωγή είναι από Στερεά Ελλάδα, μεγάλωσα Αθήνα, αστυνομική οικογένεια όλοι, ο πατέρας μου, η αδερφή μου, όλοι, γαμπρός, όλοι είμαστε στρατιωτικοί, άλλοι ειδικές δυνάμεις του στρατού είμαστε όλοι στρατιωτική οικογένεια... εντάξει πατριαρχική οικογένεια, κλασική οικογένεια εδώ στην Αθήνα.

Σ: Εδώ στην Αθήνα που;

Ε: Κολωνό... δύσκολη περιοχή... δύσκολες περιοχές. αλητεία πολύ... εντάξει εκεί ή αστυνομικός θα γινόσουν ή θα πέρναγες στην άλλη πλευρά που λέμε, κάπως έτσι.

Σ: Γιατί ήταν έτσι στο κέντρο τότε;

Ε: Το κέντρο εγκληματικότητα πολύ, τόσοι αλλοδαποί τότε δεν ήτανε εκείνα τα χρόνια τόσοι αλλοδαποί έτσι που να ανέβει η εγκληματικότητα... είχαμε ντόπιους... αυτά δεν σταματάνε ποτέ ξέρεις ο Κολωνός βγάζει φυντάνια συνεχώς.

Σ: Είχα συνάδελφο από τον Κολωνό που δουλεύουν μαζί και είχε αυτό... τους ήξερε και είχε και πατριώτες μου από την Αμαλιάδα που έμεναν στον Κολωνό...είσαι παντρεμένος;

Ε: Είμαι παντρεμένος, έχω δύο παιδάκια, δύο αγόρια έντεκα και εννέα... εντάξει η γυναίκα κανονικά εργαζόμενη... εντάξει διακυμάνσεις τώρα μία φεύγει λόγω των θεμάτων που έχει το σύστημα όπως είναι δομημένο με αυτά.

Σ: Την κρίση;

Ε: Με την κρίση.

Σ: Έχεις κάποια ενδιαφέροντα πέρα από την αστυνομία;

Ε: Εντάξει με πολεμικές τέχνες ασχολούμαι... είμαι ανήσυχος δεν κάθομαι στα αυγά μου.

Σ: Τι εννοείς ανήσυχος;

Ε: Μελετάω τα πάντα ότι αφορά θέματα ασφάλειας, ειδικών δυνάμεων το χόμπι μου είναι αυτό εμένα.

Σ: Αυτό λόγω δουλειάς;

Ε: Και πριν λόγω στρατού γιατί ήμουν στις καταδρομές και μετέπειτα μπήκαμε στην αστυνομία μετά από ένα μικρό διάστημα δύο μηνών μπαμ μπαμ, κατευθείαν ας πούμε σαν ειδικοί φρουροί όταν είχαν μπει τότε και εξελιχθήκαμε μέσα από το σώμα.

Σ: Το 2000 μπήκες;

Ε: Ναι το 2000.

Σ: Άρα έχεις δεκαέξι χρόνια υπηρεσίας.

Ε: Δεκαέξι χρόνια γεμάτα.

Σ: Που έχεις υπηρετήσει όλα αυτά τα χρόνια;

Ε: Υπηρεσίες... αστυνομικό τμήμα ομόνοιας

Σ: Εκεί ξεκίνησες την πρακτική;

Ε: Στον Κολωνό ήταν η πρακτική μου, έκατσα τρεις μήνες στο αστυνομικό τμήμα Κολωνού από εκεί φύγαμε δηλώσαμε τρία τμήματα Ακρόπολη, Κυψέλη, Ομόνοια...

και πήγα Ομόνοια διότι ήθελα να δω το κέντρο, γιατί μου άρεσε εμένα αστυνομία... δεν ήτανε ότι ήθελα να πάω κάπου κοντά στο σπίτι ήθελα να δω όπως ήτανε η αστυνομία όπως την είχα βιώσει από τον πατέρα μου για αυτό... να δω πώς δουλεύει μου έλεγε ιστορίες και ήθελα να δω αν ίσχυαν... ήθελα έτσι.

Σ: Τελικά ίσχυαν;

Ε: Ναι ίσχυαν, εντάξει μετά συνειδητοποιείς ότι που μου έλεγε και ο πατέρας μου από την ημέρα που θα βάλεις τη στολή ο ίδιος θα είσαι μέχρι και τη μέρα που θα φύγεις με ένα υψηλό αίσθημα στο καθήκον ας πούμε στον πολίτη, στον αδύνατο αυτό... έτσι πάντα είχα ένα δικό μου δικό μου τομέα αξιολόγησης των περιστατικών και των ατόμων και το πώς θα επέμβω και πώς θα δουλεύουμε ας πούμε, και χώρια η εκπαίδευση που έγινε μέσα από την αστυνομία από παλιούς... μη νομίζεις ότι στις σχολές γίνεται και τίποτα

Σ: Δηλαδή με το που βγήκες έξω ανέλαβαν οι παλιοί.

Ε: Βέβαια ναι... πάει κάποιος παλιός βλέπεις αυτά που θες, τα παίρνεις αυτά που δεν σου αρέσουν τα αφήνεις εσύ... τότε εμείς το 2000 είχαμε και αστυνομικούς από το 1993 και πιο πριν παλιούς που... χωροφύλακες εκεί ότι μπορείς, ότι ήθελες έβλεπες... η Ομόνοια ήταν ένα τμήμα μεγάλο.

Σ: Σχολείο.

Ε: Σχολείο... ασφάλεια μετά πήγα ένα χρόνο στην υποδιεύθυνση, τότε εκεί ήταν ο κύριος Κ. είχαμε κάνει μία ομάδα και καθαρίζαμε τις πλατείες από τοξικομανείς, από αλλοδαπούς, από αυτά έτσι λόγω των καταστημάτων που ήταν εκεί πέρα, παράπονα και τα λοιπά... άλλο σχολείο αυτό, συνεργασίες με ασφάλεια, ναρκωτικά, ότι θέλεις τα πάντα, μεταγωγές μία ζωή μία θητεία γεμάτη στην Ομόνοια.

Σ: Έκανες και περιπολικό εκεί;

Ε: Ναι έκανα και περιπολικό και στόχους φύλαξα όταν περνάνε άδειες ας πούμε.

Σ: Τι σου άρεσε περισσότερο;

Ε: Κοίταξε... πεζή περιπολία διότι ήταν αυτή που είχες αμεσότητα με τον πολίτη... πεζές περιπολίες, όχι μία πεζή περιπολία... μιλάμε μία πεζή περιπολία ήταν σε δέκα τομείς και με ένα ασύρματο βρισκόσασταν και γινόμασταν αμέσως δέκα άτομα δύναμη... δεν ήταν πεζή περιπολία στα πλαίσια που ήταν τα τμήματα, βγάλε έναν κάνει

να κάνει μία βόλτα... ήταν πεζές περιπολίες δυναμικές... φαντάσου κάναμε κατοπτεύσεις σε ναρκωτικά, στα καφενεία, ανεβαίναμε στην πλατεία Βάθης κοιτάγαμε με κιάλια κάτω τα καφενεία που γίνονταν νταραβέρι να την πέσουμε, κάναμε ωραία πράγματα... δηλαδή πηγαίναμε ξέρω γω με εισαγγελικές σε σπίτια, με εισαγγελικές κάναμε διάφορα πράγματα

Σ: Και εσένα γιατί σου αρέσει τόσο πολύ η πεζή περιπολία;

Ε: Γιατί είχες αμεσότητα με τον πολίτη δηλαδή το έβλεπες να γίνεται εκείνη τη στιγμή δε σε έβλεπε... με το περιπολικό είσαι στόχος, με το περιπολικό μπορεί κάποιος να κάνει κάτι και να το αφήσει... έβλεπες, έπαιρνες πληροφορίες από τους πολίτες κατέβαινε κάτω άλλος και έλεγε «τι γίνεται ρε παιδιά... όλα καλά»... μάθαινες τον τομέα ήταν ωραία ας πούμε είχες μία αμεσότητα σε εμπιστευόταν ο άλλος με τα πάντα, με πληροφοριοδότες, με καταστηματαρχες, με άλλους αστυνομικούς που σταμάταγαν, αλλά περιπολικά για συνεργασίες, με άλλες υπηρεσίες ερχόντουσαν «τι έγινε πώς το βλέπετε;»... ήσουν ο σύνδεσμος δηλαδή με λίγα λόγια εκεί πέρα των άλλων υπηρεσιών τότε... όσοι έκαναν πλατεία βάθης περιπολία και τα λοιπά εντάξει.

Σ: Ήταν και χάλια.

Ε: Χάλια μαύρα.

Σ: Τώρα έχει ψιλοβελτιωθεί.

Ε: Πόρνες πορνεία όλα τα αντικείμενα, όλα αυτόφωρα από μικροποσότητες μέχρι μεγάλα θέματα ας πούμε δολοφονίες από.

Σ: Και μετά σε πήγαν στην υποδιεύθυνση ασφαλείας;

Ε: Μετά έκανα στην υποδιεύθυνση με ένα Διευθυντή πήρε ως διοικητής τέσσερα άτομα από την ομόνοια, τέσσερα από το Σύνταγμα, τέσσερα της Ακρόπολης και έφτιαξε ομαδούλες εκεί, οι οποίες κάναμε πεζές περιπολίες σε πλατείες που είχανε κρίνει από την υποδιεύθυνση ότι είχανε πρόβλημα... εκεί ας πούμε είχαμε πάει στα Εξάρχεια, είχαμε πάει στην Κυψέλη, είχαμε πάει στην πλατεία Αμερικής, κάναμε Ακρόπολη... εκεί στο Ακρόπολις υπήρχε μία πλατεία από κάτω πώς λεγότανε... Αγίων Θεοδώρων νομίζω και κάναμε τέτοιες επεμβάσεις εκεί μετέπειτα αλλάζανε τα δεδομένα.... μετά 2008 λίγο πριν την ΔΕΛΤΑ βγάζανε πεζές περιπολίες στα Εξάρχεια εκεί είχαμε δεχθεί κάποιο... καίγανε τα atm τότε.

Σ: Ναι ήτανε δύσκολο εκεί το θυμάμαι.

Ε: Εκεί και κάναμε... ήμασταν νομίζω οχτώ άτομα με επικεφαλή και είχαμε σημεία γύρω γύρω, γυρνάγαμε, μας επιβλέπανε... είχανε δεχθεί κανά δυο επιθέσεις εκεί κάποιος αρχιφύλακας θυμάμαι εγώ... ο καημένος... τον παράτησαν στην πλατεία του κάνανε τη μούρη... φύλαγαν μία μπετονιέρα, τότε ένα σκαπτικό μηχάνημα ήτανε εκεί... φτάσαμε στα δεκεμβριανά δύσκολα πράγματα έτσι.

Σ: Ήσουν στις πεζές περιπολίες στα Εξάρχεια τα δεκεμβριανά;

Ε: Όχι τα δεκεμβριανά ήμουν στην Ομόνοια στο αστυνομικό τμήμα... εκεί δύσκολα πράγματα... βέβαια αν τα βάλω σε σύγκριση με τα επεισόδια επί ΔΕΛΤΑ που υπηρέτησα εντάξει ήταν πταίσματα αυτά που γίναν το 2008... απλά γινόντουσαν μικρά διάσπαρτα.

Σ: Ίσως το 2008 δεν συμμετείχες ενεργά.

Ε: Ναι δεν συμμετείχα τόσο πολύ ενεργά αλλά εμείς πηγαίναμε... να φανταστείς κάναμε μια-δυο επεμβάσεις στη στοά... στη στοά στην Πειραιώς όπου έκλεβαν τα μαγαζιά... υπάρχει βίντεο στο ίντερνετ να το δεις, γινότανε χαμός που έκλεβαν τα μαγαζιά, φοβόντουσαν τότε δεν είχαν αυτό το... οι αντεξουσιαστές δεν ήταν όλοι αντεξουσιαστές έκαναν πλιάτσικα αυτοί... κατάλαβες.

Σ: Κατάλαβα και μετά πηγές στην Δέλτα;

Ε: Μετά έγινε μία συνέντευξη εδώ πέρα πού ήρθαμε στη ΓΑΔΑ όλα τα παιδιά και την πήρε ο θεός, ο Κ. και ένας ταξίαρχος με μουστάκι πως τον λέγανε τότε...

Σ: Ο Ραχωβίτσας;

Ε: Όχι ο Ραχωβίτσας... τι νούμερο κράνος φοράς, που έχεις υπηρετήσει; ήμουν στις καταδρομές... ναι εκεί ήμουν... εντάξει μας κάνεις... μα ρε παιδί μου ως προς το αντικείμενο έχω μία... έχω μία ένσταση.

Σ: Δηλαδή δεν ήθελες να πας;

Ε: Ήθελα να πάω αλλά όταν σου λένε θα φτιάξουμε την υπηρεσία για αναρχικούς... για καθίστε ρε παιδιά ποιο είναι το project; θα πιάνουμε αναρχικούς εμείς σαν τα ματ; θα έχουμε χημικά; τι θα έχουμε; τι θα είναι αυτό;... εντάξει εγώ έχω το... ήθελα να πάω να δώσω... σε έκανε να νιώθεις εσύ για αυτό που πρόκειται να δημιουργηθεί...

αυτό σου έκαναν στην αρχή στη ΔΕΛΤΑ... ότι έλα εδώ είσαι υπεύθυνος εσύ για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια μέσα στην πόλη πλέον.

Σ: Και εσένα αυτό πώς σε έκανε να αισθάνεσαι;

Ε: Μου άρεσε μου, άρεσε γιατί ήταν και παιδιά που κάναμε μαζί περιπολίες, είχαμε κοινές εικόνες, ήμασταν από τις καταδρομές, οι περισσότεροι είχαν υπηρετήσει στην Ομόνοια... βρήκα σειρές μου γιατί ξέχασα να στο πω το 2004... δε στο είπα το 2004 διάφορες αποστολές σαν σαν...

Σ: Έχεις πάει στην ολυμπιάδα;

Ε: Είχαμε πάει στην ολυμπιάδα, είχαμε πάει στο Πόρτο Καρράς με την μεγάλη σύνοδο, είχαμε μεγάλα γεγονότα δηλαδή που είχαμε πάρει μέρος... στην ολυμπιάδα ήμουν σε ομάδες άμεσης αντίδρασης ολυμπιακών εγκαταστάσεων... ήμασταν τριακόσια άτομα με βιογραφικό είχαμε πάει, τι είχαμε κάνει, που είχαμε υπηρετήσει και ήμασταν για τρομοκράτες αυτοκτονίας.

Σ: Εγώ όπως μου το λένε τα υπόλοιπα παιδιά τους λέω ότι έκανα σκοπιά έξω από τη φλόγα την ολυμπιακή στο καλλιμάρμαρο.

Ε: Εντάξει εμείς είχαμε τζιπάκια, ήμασταν τριάδα μέσα, με mp5, με ασυρμάτους ήμασταν σαν πρώτη ανταπόκριση σε περιστατικά αν θα γινότανε κάτι σοβαρό ας πούμε... είχαμε εκπαιδευτεί δεκαπέντε μέρες είχαμε ωραία, ωραία πράγματα... όλοι αυτοί που ήμασταν εκεί, που βρήκα εγώ στην ολυμπιάδα τους βρήκα στη συνέντευξη εδώ.

Σ: Αυτό ήταν κίνητρο για σένα;

Ε: Ναι ήταν κίνητρο γιατί ήταν τα παιδιά όλα μαζί ήτανε κάτι ειδικό και ξέρεις όταν πας σε κάτι ειδικό νιώθεις και εσύ καλά, κάνω κάτι διαφορετικό από ότι κάνουν οι άλλοι... όταν νιώθεις ειδικός, όταν κάνεις κάτι δικό σου, όταν είσαι σε κάποιες ειδικές δυνάμεις, έχεις κάποια εκπαίδευση, έχεις κάποια φιλοσοφία ειδικών δυνάμεων ,έχεις μία κουλτούρα ειδικών δυνάμεων... το να έρθει κάποιος σε μία τέτοια ομάδα χωρίς να έχει κουλτούρα δεν γίνεται, πρέπει να το έχεις αυτό το πράγμα, να το έχεις βιώσει, να έχεις περάσει κάποια κοινά πράγματα με τα παιδιά... οπότε εγώ έβλεπα ανθρώπους όμοιους με εμένα... οπότε αυτό με έκανε να έρθω αλλά είχα έναν ενδιασμό ως προς το... εντάξει δεν είμαστε τώρα στρατιώτες, είμαστε αστυνομικοί ,είμαστε

επαγγελματίες, μπορείς να χάσεις τη δουλειά σου, μπορεί... εντάξει τον τραυματισμό δεν τον βάζεις παντού μπορεί να τραυματιστείς είναι ένα θέμα το οποίο δεν μπορείς να το υπολογίσεις ας πούμε... είναι πολλά πράγματα... ήτανε ξέρεις... κάτι να το ξέρεις να να ένα φύλλο, ένα χαρτί, να λέει κάτι, τίποτα και είχα ένα ενδιασμό... μην έχεις κανέναν ενδιασμό μου λέει στον διοικητή σου και μου έδειχνε τον Κ. ... λέω τελείωσε, ρίσκο, πάμε και ότι γίνεται, είναι κάτι καινούργιο, ότι νεοσύστατο υπάρχει πάντα είναι καλά... εγώ δεν έχω δει μία υπηρεσία η οποία είναι νεοσύστατη και να μην είσαι καλά ή να μην δομείται ή οργανώνεται πάνω στα πλαίσια αυτά των ατόμων... δηλαδή πάντα κάποιος όταν θέλει μία υπηρεσία παίρνεις άτομα και από εκεί και πέρα βλέπεις τι θα κάνεις, πώς θα το κάνεις... θα πεις κακό αυτό γιατί πρέπει να έχεις ένα mode για να πεις αυτό είναι, πάνω σε αυτά θα φτιάξω, όχι πρώτα παίρνεις τα άτομα και μετά θα το φτιάξω... εμείς πήγαμε ψάχνοντας εκεί πέρα... εντάξει ξεκίνησε η εκπαίδευση αμυγδαλέζα... ΔΕΛΤΑ όλοι μαζί... είχε τύχει και ήμασταν τότε διπλανό μηχανάκι στην εκπαίδευση με τον συγχωρεμένο τον Θεοδώρου που ήταν στην ομάδα του τάδε... εκεί ήμασταν δίπλα-δίπλα, ήμασταν στα μηχανάκια ας πούμε... εντάξει έχουμε χάσει πολλά παιδιά... δηλαδή... εγώ συναδέλφους σειρές μου.

Σ: Δουλεύατε μαζί;

Ε: Ήμασταν στην εκπαίδευση μαζί δηλαδή οι δύο ομάδες... εγώ στην α και αυτός στη β αλλά επειδή εμείς θέλαμε να πάμε σε μία συγκεκριμένη αλλαγή εμείς πήγαμε στη γ ομάδα και αυτός έμεινε στην β... δεν θυμάμαι αλλά ήμασταν... η εκπαίδευση είναι αυτό που σε ενώνει επειδή τα παιδιά τα ξέραμε λίγο-πολύ, ήμασταν δίπλα όλοι μαζί αφού είμαστε σειρές με τον Θεοδώρου και τον Αναγνωστόπουλο... μετά φαντάσου με τον Αναγνωστόπουλο ήμασταν στο ίδιο δωμάτιο που τον τραυμάτισαν και με τον τάδε στο ίδιο δωμάτιο στη σχολή με τον τάδε τώρα είμαστε.... αν το ξέρεις αδερφός ας πούμε όπως και αυτοί που ήμασταν μαζί όπως και με τα παιδιά που είναι πάνω στη Δίας τώρα είμαστε μαζί, ήμασταν και στη ΔΕΛΤΑ μαζί.

Σ: Και αυτό σας ακολούθησε από τη σχολή;

Ε: Μας ακολούθησε από τη σχολή... με ένα άλλο παιδί ήμασταν μαζί και από το στρατό... δηλαδή τα παιδιά που συστήσαμε τη ΔΕΛΤΑ ήμασταν σειρές στο στρατό ήμασταν... κατά περιόδους της ζωής σου βρίσκεσαι με κάποιους ανθρώπους άσχετα... αυτούς τους βρήκα, βρεθήκαμε πάλι είτε στη σχολή ή περιπολία και πήγαμε όλοι μαζί κάναμε αυτές τις ομάδες που λέμε έτσι... εντάξει εκεί δύσκολα τα πράγματα

Σ: Στην ΔΕΛΤΑ; πώς ήταν η καθημερινότητα στη ΔΕΛΤΑ;

Ε: Όποιος θα σου πει ότι η ΔΕΛΤΑ ήταν εύκολη θα είναι....

Σ: Όχι εγώ την έχω ζήσει, την έχω δει... βέβαια από την εξωτερική της πλευρά ξέρω τι δουλειά έκανε.

Ε: Εντάξει η καθημερινότητα πάντα σε κρατούσε σε εγρήγορση δηλαδή εντολές ας πούμε θα κάνετε αυτό γιατί δεν ξέρουμε... είχε μία με τη διαχείριση ο θεός η οποία ας πούμε σου έδινε την εντύπωση πραγματικά ότι δηλαδή ήσουν κάτι ειδικό έτσι ότι πραγματικά χρειάζεσαι, ότι χωρίς εσάς δεν γίνεται τίποτα

Σ: Πώς θα τον περιέγραφες εσύ το θείο γιατί και άλλοι συνάδελφοι που μίλησα μαζί τους τον χαρακτήρισαν συγκεκριμένα;

Ε: Ήταν επαγγελματίας ότι ήτανε τα έκανε όλα για να γίνει η δουλειά.

Σ: Πως τον ένιωθες εσύ πέρα από επαγγελματία;

Ε: Μας στήριξε... δηλαδή παίρνεις έναν άνθρωπο ας πούμε εμένα προσωπικά με βοήθησε, με έκανε εκπαιδευτή... μου λέει έλα δω τι έχεις, που είσαι, τι κάνεις καμία πολεμική τέχνη αυτό αυτό αυτό... εμένα με έκανε εκπαιδευτή μου λέει έλα εδώ η ΔΕΛΤΑ, μαζί με έναν άλλο συνάδελφο που είναι τώρα στην ΕΚΑΜ, το παιδί τώρα είναι στην ΕΚΑΜ, θα αναλάβετε την εκπαίδευση της Δέλτα τι έχετε δεν με νοιάζει βρείτε... δηλαδή σου άφησε το ελεύθερο έτσι, σου άφηνε την δημιουργικότητα και αυτό που θα κάνετε βρείτε το σε εμπιστεύομαι άμα δηλαδή σε πήγαινε σε πήγαινε σε εμπιστευόταν με κλειστά μάτια δηλαδή μπορούσε από ειδικό φρουρό να σε κάνει διοικητή που λέμε έτσι ήσουν αλλά και ποιος στρατηλάτης που λέμε δεν ήτανε αλαζόνας έτσι όταν πας Θεσσαλονίκη τώρα και τους λες παιδιά εγώ σε επτά λεπτά θέλω να έχουν τελειώσει όλα ποιος στρατηγός όταν εσύ είσαι διευθυντής θα δεχτεί αυτό που λες... τους μηδένιζε όλους, τους τελείωνε όλους, έπαιρνε από το προσωπικό το εκατό τοις εκατό... είχε ρε παιδί μου το γνώθι σε αυτόν της ηγεσίας στην αστυνομία... αυτά που έχω καταλάβει εγώ τώρα έτσι φυσικά και μέσα στα διαβάσματά μου, γιατί ασχολούμαι με το διάβασμα, μου αρέσει... πρέπει να είσαι μάνατζερ σαν αξιωματικός άμα φτάσεις και είσαι αξιωματικός χωροφύλακας προσοχή ημιανάπαυση ένα δύο τρία το έχασες πρέπει να είσαι μάνατζερ, πρέπει να παίρνεις το προσωπικό, να διοικείς εταιρεία... αυτός διοικούσε μία εταιρεία, την έβαζε όπου ήθελε, έπαιρνε το προσωπικό ότι ήθελε, όσοι ήταν τους απέλυε, όσους ήθελε τους ξαναπροσλάμβανε και

τελείωνε... ήταν ένας αυστηρός διοικητής τίποτε άλλο με όλη την τέτοια έτσι... ότι διέπει αυτό έναν αυστηρό διοικητή με τις περιέργειες του αλλά ο άνθρωπος ήταν ένας μάνατζερ με βάση τα δεδομένα του... εμένα δεν με έβλαψε προσωπικά

Σ: Δεν αναφέρομαι στο αν σε έβλαψε με ενδιαφέρει η εμπειρία σου μαζί του. Στην ΔΕΛΤΑ περίγραψέ μου λίγο την κατάσταση

Ε: Στην ΔΕΛΤΑ εντάξει... η ΔΕΛΤΑ βγαίνανε όλες οι ομάδες τριάντα ομάδες και τα λοιπά δεν ξέρω αυτά τα επιχειρησιακά πρέπει να τα πω...

Σ: Όχι δεν με ενδιαφέρουν τα επιχειρησιακά εγώ θέλω να ξέρω πως ζούσατε εκεί την καθημερινότητά σας.

Ε: Η καθημερινότητα στις αρχές ήταν δύσκολη δηλαδή ωράρια στο εξάωρο που λέμε... αλλά ήσουν σε επιφυλακή στα μεγάλα μέτρα δεν είχες ωράριο... σου έλεγε παιδιά να είστε επιφυλακή με το τηλέφωνο γιατί 05:00 μπορεί να ξεκινήσουμε και από πέντε το πρωί σε πήγαινε εφτά ελάτε στις οχτώ... δεν είχες ζούσες στην ένταση συνεχώς ήσουν μέσα στα πράγματα συνεχώς έγινε επίθεση, εκεί γιατί έγινε επίθεση εκεί, ήταν η ομάδα εκεί... σε έκανε να νιώθεις υπεύθυνο... μας την έκαναν, μας την έπεσαν, γιατί μας έκαψαν τα atm ξέρω εγώ και αυτό σε οδηγούσε διαρκώς να γυρνάς να ψάχνεσαι διαρκώς, να ψάχνεις για πληροφορίες... τώρα η καθημερινότητα ξεκίναγες το πρωί εντάξει συνεχώς standby συνεχώς φορτωμένη με υλικά γύρω στα δώδεκα με δεκατρία κιλά επάνω στα παιδιά για αυτό και αν παρατηρήσεις τους τραυματισμούς και τα βιβλία ασθενειών οι περισσότεροι έχουν μέσες, γόνατα επειδή το μηχανάκι έχει μία διαδικασία αυτή τη φθορά ας πούμε και τα υλικά σου δεν τα ξεφόρτωνες ποτέ γιατί δεν ήξερες πότε θα γίνει σου δημιουργούσε... συνεχώς ζούσες σε αυτήν την ένταση... βέβαια εντάξει ο καφές καφές δεν αλλάζει τίποτα.

Σ: Σου άρεσε αυτή η ένταση;

Ε: Ναι ναι κοίταξε νομίζω ότι όλα τα πράγματα έχουν ένα όριο στην ηλικία πήγα τότε εγώ των τριάντα ετών ήτανε καλά τώρα δεν ξέρω εάν στα τριάντα οχτώ μου δημιουργηθεί ξανά κάτι έτσι θεωρητικά να με τραβήξει πάλι τόσο πολύ να έχω τέτοια ένταση γιατί αυτό είναι συνάρτηση πολλών θεμάτων το πώς αντιλαμβάνεσαι ξέρω γω... το τι προσφέρεις δηλαδή στη ΔΕΛΤΑ έλεγες ότι προσφέρω κάτι γίνεται πήγαιναν δικαστήρια, δεν ξαναέκαναν τα πράγματα, μειωνόταν η εγκληματικότητα όσο αφορά

τον τομέα αυτό... τώρα τη δεδομένη στιγμή μπορεί να νομίζεις ότι βάζεις νερό σε ένα τρύπιο κουβά.

Σ: Ναι...

Ε: Ε βέβαια τι...

Σ: Δηλαδή παρήγαγες έργο τότε;

Ε: Τότε παρήγαγα τώρα αν γίνει αυτό νομίζω ότι δεν θα παράγω έργο έτσι είναι νομίζω ότι κάποια πράγματα έχουν και όριο ηλικίας... ματ...

Σ: Εντάξει αυτή είναι μία υπηρεσία που πρέπει να είσαι μικρός

Ε: Για αυτό και η άποψή μου είναι ότι η κατάληξη ενός μάχιμου αστυνομικού θα πρέπει να είναι σε ένα υψηλά ιστάμενο πρόσωπο ας πούμε.... να είναι ας πούμε σε κάποιο διοικητή, σε κάποιο πολιτικό πρόσωπο δυνατό τον πρωθυπουργό, τον πρόεδρο της δημοκρατίας... ενός μάχιμου αστυνομικού έτσι... ή στην εκπαίδευση εκεί που εγώ έχω καταλήξει τώρα αυτά τις εμπειρίες όλες να μπορέσεις να τις... δηλαδή κάποια γνώση και κάποια προσωπική εμπειρία πρέπει να τη μεταδώσεις στο προσωπικό να του τα πεις αυτά που έχεις κάνει και που είδες εν το πράττεσθε έτσι, γιατί τώρα άντε εντάξει να πάω στα ματ εγώ να βάλω κράνος, ασπίδα... ναι ναι εντάξει τα έχω κάνει, έχω γίνει.

Σ: Δεν προσφέρεις δηλαδή αυτά που έχεις μάθει;

Ε: Δεν προσφέρω αυτά που έχω μάθει πρώτον, κατά δεύτερον εντάξει πιστεύω ότι είμαι μεγάλος τριάντα οχτώ χρόνων.

Σ: Εντάξει δεν είσαι είσαι πολύ μεγάλος.

Ε: Μεγάλος σε σχέση με τα παιδιά που είναι εκεί... εντάξει θα προσφέρω με την εμπειρία μου δεν λέω όχι σε τέτοιες υπηρεσίες αλλά πιστεύω ότι είναι για πιο πιο εύκολα διαχειρίσιμα άτομα... δηλαδή εάν τώρα κάποιος μου πει εμένα κάνε κάτι που μπορεί όπως το έχω αξιολογήσει εγώ να το αξιολογήσει κάπως λάθος μικρότερος σε ηλικία μπορεί να με φέρει σε αντιπαράθεση να πω τι... παιδιά δεν γίνεται έτσι γιατί εσύ δεν το έχεις δουλέψει αυτό είσαι πιο μικρός αν και βαθμοφόρος δεν δεν αντιλαμβάνεσαι τον κίνδυνο δεν έχεις κάνει την αξιολόγηση κινδύνου που μπορεί να έχω κάνει εγώ έτσι και φυσικά ο εγώ δεν είμαι ο Δημήτρης, ο Κώστας είμαι εγώ έτσι το αντιλαμβάνομαι εγώ από τη δικιά μου μεριά όπως έχω δουλέψει, όπως έχω διαβάσει, όπως έχω τη δική μου αντίληψη έτσι... μπορεί ο άλλος να είναι πιο έξυπνος από εμένα,

μπορεί ο άλλος να είναι πιο... μπορεί δηλαδή έτσι να έρθω σε μία αντιπαράθεση την οποία δεν θα θελήσω

Σ: Έχεις κάποια έντονα περιστατικά που έχουν συμβεί και σε έχουν επηρεάσει και αν ναι θα ήθελες να τα περιγράψεις

Ε: Τι εννοείς να με έχουν σοκάρει να έχω μετατραυματικό στρες και τέτοια πράγματα

Σ: Όχι τέτοια πράγματα κάτι που να το έχεις δει και να σου έχει μείνει

Ε: Στην ομόνοια πολλά πτώματα όταν πηγαίναμε σε δέκα... πάρα πολλά πτώματα σε φάση που δεν μπορούσα να φάω ξέρω εγώ για κάποιες για δυο-τρεις μέρες... δηλαδή συνέβαινε συνεχώς όταν ήμουνα όχημα συνεχώς... δέκα είτε ηλικιωμένους... πτώματά πολλά πράγματα ας πούμε έτσι αυτά σου μένουν σου μένουν στο μυαλό λες ρε παιδί μου τον άνθρωπο βέβαια εκείνη τη στιγμή που είσαι στην ένταση και πας να προσφέρεις στο κοινωνικό σύνολο επειδή έχω υψηλό αίσθημα του καθήκοντος ας πούμε... λέω α ρε γαμωτο μην πάω πάντα με τις μάσκες μου με τα τέτοια μου πάντα πήγαινα αλλά αυτά είναι που σου μένουν στο μυαλό όπως επίσης μου έτυχε ένα περιστατικό... είχα ένα παιδάκι το οποίο ήταν μιας πόρνης και εγώ είχα τα παιδάκια μου... τότε με τον Γιάννη ήταν ίδια ηλικία και ότι παπουτσάκια και ρούχα ήτανε του τα πήγαινα ας πούμε... και έτυχε τότε σε φωτιά σε ξενοδοχείο πήγα όχημα εγώ ήτανε μέσα με τη μάνα του καμένο και πήγα το αναγνώρισα εγώ δηλαδή πήγα να μπω στο ξενοδοχείο να το σώσω μου ήρθε ο μαύρος καπνός επάνω έπεσα στα γόνατα και βγήκα έξω γιατί θα πνιγόμουν ας πούμε με το άλλο το παιδί που ήταν περιπολικό... και μετά όταν βγήκε έξω μου είπανε ότι μπήκε μέσα η πυροσβεστική με τις μάσκες στην πλατεία βάθη είναι μία γυναίκα και ένα παιδί... λέω σοβαρά; μου λένε ναι... μετά ήρθε ο αξιωματικός υπηρεσίας του λέω εγώ άκου να δεις πρέπει να είναι το παιδάκι αυτό με τη μάνα του που ήτανε εκεί εκεί μου λέει θα το αναγνωρίσεις μπήκα μέσα του λέω αυτό είναι τα ρούχα και τα παπούτσια που ήταν του παιδιού μου το αναγνώρισα... εντάξει

Σ: Εντάξει είναι βαρύ.

Ε: Εντάξει εγώ είμαι συνειδητοποιημένος έχω έχω μία μέθοδο που τα διαγράφω.

Σ: Τι μέθοδος είναι αυτή;

Ε: Είναι μία μέθοδος... δεν ξέρω τώρα είναι θέμα είναι ιδιοσυγκρασία του ανθρώπου... τα φιλοσοφώ, τα συνειδητοποιώ και τα διαγράφω ότι δεν μου αρέσει δεν το κρατάω δεν είναι σωστό να αποκτήσω μετατραυματικό στρες ενώ δεν είμαι σε πόλεμο αυτά όλα μένουν μέσα σου κατάλαβες; όπως επίσης έχουν πάει να με πατήσουν με αυτοκίνητο... σε περιστατικό πήγε ο άλλος να περάσει από πάνω μου... σε έλεγχο σε μία ληστεία που είχαμε πάει αυτοκτόνησε μπροστά μας εγώ φυλακή λέει δεν πάω τον είχαμε εγκλωβίσει στην πλατεία στον σταθμό Λαρίσης με ένα παιδί το οποίο τώρα είναι αλλού κάναμε έτσι μία γωνία 90 μέρες με ένα αμεσοδρασιτικό και έβγαλε το πιστόλι και λέει εγώ δεν πάω φυλακή το βάζει μέσα και μπαμ τα τίναξε έτσι... έχει περιστατικά ωραία ας πούμε.

Σ: Αυτά είναι ωραία περιστατικά.

Ε: Ωραία περιστατικά όλο το κυνηγητό, όλη η ένταση αυτή ξέρω εγώ τότε που βγάλαμε όχημα τραπεζών στην Ομόνοια... θυμάσαι; ήταν τότε που χτύπαγε η 17 Νοέμβρη τις τράπεζες πριν τους ολυμπιακούς αγώνες βγάλαμε όχημα τραπεζών και λέγαμε ποιος είναι... είναι δύο Έλληνες ένας πήρε τα λεφτά ένας πήρε τα όπλα... εμείς κυνηγήσαμε αυτόν που πήρε τα όπλα και πέσαμε πάνω του και έγινε αυτό ας πούμε... εντάξει περιστατικά τέτοια σαν κεντρικό τμήμα και άμα κυνηγάς συνεχώς άμα το ψάχνεις και κυνηγάς νταξει.

Σ: Μπορεί βέβαια να σου τύχει και με το σήμα το απλό.

Ε: Και με το απλό δεν μπορείς να ξεχωρίσεις τώρα τι θα πας και τι θα είναι εκεί ένα επεισόδιο μεταξύ αλλοδαπών δεν μπορείς να διαχωρίσεις εάν είναι μεταξύ ποσών αλλοδαπών... είναι οικογενειακό; θα είναι μεταξύ διακοσίων αλλοδαπών; και πέσεις επάνω και πας απροετοίμαστος έτσι έτσι.

Σ: Εντάξει είναι και δύσκολη Ομόνοια δεν είναι εύκολο νομίζω ότι ίσως είναι και ο πιο δύσκολος τομέας μαζί με την Ακρόπολη.

Ε: Εντάξει ο τομέας της Ομόνοιας ήταν μεγάλος φαντάσου ότι είχαμε και τον τομέα του Κολωνού και ο Κολωνός ήταν δύσκολος πολύ.

Σ: Δεν είχε ανοίξει του Κολωνού τότε;

Ε: Δεν είχε ανοίξει... είχε ανοίξει του Κολωνού αλλά είχαμε του Παντελεήμονα τον τομέα που έπιανε μισό Κολωνό μισό Ομόνοια ήταν εκεί... και ο Κολωνός ήταν

δύσκολος δηλαδή θυμάμαι πηγαίναμε πλατεία θυμαράκια και κανέννας δεν μίλαγε ελληνικά σε κοίταγαν αλβανοκρατούμενη περιοχή δύσκολες περιοχές εντάξει αλλά... μου άρεσε ξέρεις γιατί είχε αυτό ρε παιδί μου το μυστήριο είχε αυτό που θέλει ο αστυνομικός που θέλει να ψηθεί δηλαδή να παίξει το μάτι του που λέμε εμείς που ήμασταν αστυνόμευση... παίζεις μπάλα με την στολή με τη φανέλα που λέμε κοιτάς τον άλλον στα μάτια ότι θα τον ψαρώσεις με την στολή οι κακοποιοί δεν ψαρώνουν από αυτά τα πράγματα... οι κακοποιοί θέλουν να έχεις το μάτι που λέμε της ασφάλειας να παίξει το μάτι σου να του λες του άλλου σε βλέπω, ξέρω τι κάνεις σε βλέπω, σε ξέρω θα σε πιάσω οπότε θέλω εγώ δηλαδή ο τομέας ο δύσκολος σου δίνει αυτό το πράγμα ο αστυνομικός περιπολίας κάνει αυτό το πράγμα ακριβώς... εντάξει θα μου πεις εσύ τα περιγράφεις όλα ρόδινα φυσικά υπήρχαν και αστυνομικοί που έπιναν όλη μέρα καφέ και εγώ έπινα τον καφέ μου όπως τον πίνω και τώρα... αλλά δούλευα μου άρεσε να ψαχτώ με ναρκωτικά με πόρνες να δω τι γίνεται εδώ, τι κάνει, ποιος είναι έτσι με όλα τα επακόλουθα... όταν ερχόντουσαν από άλλες υπηρεσίες τι κάνετε εδώ γιατί είστε εσείς εδώ ήθελα να το δω πώς δουλεύει... έβλεπε τα πάντα τα πάντα από όλα τα πράγματα.

Σ: Και εκεί που δούλευες όλο αυτό τον καιρό έχεις πιστεύεις ότι αυτή η δουλειά έχει ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής μεταξύ των συναδέλφων εάν υπάρχουν κάποιοι άγραφοι κανόνες που λειτουργούσαν;

Ε: Για ποια υπηρεσία λες;

Σ: Γενικά.

Ε: Κοίταξε να δεις οι αστυνομικοί όλοι είναι μία ξεχωριστή κοινωνική ομάδα εγώ αυτό συμπεράνα δηλαδή διαβάζοντας το... το βιώνω και το βίωσα όλα αυτά τα χρόνια ότι αποτελούμε ξεχωριστή κοινωνική ομάδα παντρευόμαστε μεταξύ μας, έχουμε φίλους μεταξύ μας, κάνουμε φιλίες, κουμπαριές έτσι η οικογένειά μας η οικογένειά μου είμαστε όλοι αστυνομικοί... έχουμε να το πω έναν άγραφο νόμο έναν κανόνα ας πούμε το οποίο δεν το λέει κανένας αλλά υπάρχει όμως... ο συνάδελφος που λέει ξέρω εγώ ακόμα και εγκληματική πράξη να έχει κάνει ο άλλος... δηλαδή αν είναι και τέτοιος θα πεις έλα ρε το συνάδελφο θα το πεις όμως άσε εάν το πιστεύεις ότι είναι λαμόγιο ότι είναι εγκληματίας... αυτό έχει περάσει στο υποσυνείδητό σου μέχρι να δεις το δικαστήριο δεν το πιστεύεις ότι έχει γίνει κάτι, ότι έχει κάνει κάτι αυτός, ότι έχει διαπράξει αυτός... είναι ο νόμος γιατί είμαστε μία κλειστή κοινωνική ομάδα δύσκολα

βγαίνεις απέξω είναι αυτό που λένε η μπλε αυλή... έτσι λέγεται είναι η μπλε αυλή και εγώ το πιστεύω το λέμε θεωρητικά αλλά έχει και εφαρμογή... δηλαδή κάτι που θα πούμε εμείς θα βάλεις έναν πολίτη και δεν θα το καταλάβει δεν θα το βρει στην πλατεία... πας στην πλατεία πάω εγώ στην πλατεία με τα παιδιά και παίζω... θα κάτσεις κάτω με γονείς και θα μιλήσεις το τι ακούς το τι λένε δεν μπορείς να έχεις τίποτα κοινό με τους πολίτες και κάποιοι θέλουν να περάσουν αυτό ότι είμαστε πολίτες με στολή... δεν είμαστε πολίτες με στολή... όταν εσύ δομείς έναν χαρακτήρα μέσα στην αστυνομία είτε είναι αυτός πρέπει να είσαι δίκαιος έτσι... να είσαι... να έχεις μία αξιοπρέπεια έχεις κάποιες εγώ δεν θα της πω στρατιωτικές αξίες ανιδιοτέλεια και τα λοιπά θα της πω αξίες σκέτες γιατί κάποιος με αξίες πρέπει να υπηρετεί στην αστυνομία να είσαι δίκαιος, να είσαι αξιοπρεπής, να είσαι ανιδιοτελής αυτό που κάνεις δηλαδή να μην... να μη θέλεις αντάλλαγμα το κάνω γιατί βοηθάει το κοινωνικό σύνολο γιατί... γιατί είναι ο χαρακτήρας μου αυτό που κάνω έτσι και αυτό βοηθάει όταν μπαίνεις νέος στην αστυνομία εγώ μπήκα ας πούμε είκοσι ένα χρόνων στην αστυνομία... άμα έμπαινα σαράντα δεν ξέρω εάν θα είχα τα ίδια ή αν θα έμπαινα τριάντα πέντε θα είχα τα ίδια έτσι χαρακτηριστικά ή εάν ο αστυνομικός θα είχε τα ίδια χαρακτηριστικά;

Σ: Θεωρείς δηλαδή ότι αυτό φτιάχτηκε με τον καιρό;

Ε: Μα ναι δομείς το χαρακτήρα σου βέβαια μέσα από τη σκληρότητα μέσα από αυτά που περνάς δεν θα τον δόμησης τον χαρακτήρα σου; οι συνθήκες σε βοηθούν να δομήσεις ένα χαρακτήρα και να φτάσει στο σημείο και να πεις αυτός είμαι εγώ αυτός... είναι ο Δημήτρης ξέρω εγώ αυτός είναι ο Γιώργος μέσα από τις συνθήκες δομήσε έτσι και βλέπεις τον με άλλο βλέμμα τον κόσμο ας πούμε είμαστε ναι όντως μία κοινωνική ομάδα έχουμε... δύσκολα μπαίνεις και δύσκολα μαθαίνονται πράγματα και τα βλέπεις από τα περιστατικά που συμβαίνουν... πόσα περιστατικά διαφθοράς έχουν συμβεί γύρω γύρω μέχρι την τελευταία στιγμή περιμένει και λες έλα μωρέ δεν ξέρεις πώς είναι δεν το έκανε... δεν το λες

Σ: Εγώ το λέω.

Ε: Εκτός εάν είναι τεράστιο έτσι ακόμα και περιστατικά τα οποία είναι καραμπινάτα δηλαδή λες περιμένετε να δούμε τι λέει ο εισαγγελέας τι θα πούνε μην έτσι... μην τον παγίδευσαν οι κακοί οι άλλοι που είναι κάπως το δομείς στο μυαλό σου και λες είναι έτσι.

Σ: Είναι μία αλήθεια αυτό... και εσύ όλα αυτά τα χρόνια όπως μου είπες και πιο πριν έχεις κάνει πολλούς φίλους αστυνομικούς.

Ε: Ναι εντάξει ναι έχω αρκετούς φίλους αστυνομικούς... εντάξει έχω φίλους έχω γνωστούς, έχω συνάδελφους που με εκτιμάνε έχω κάποιους που εκτιμώ, έχω αξιωματικούς που ήμασταν μαζί και έχουν γίνει ανώτεροι αξιωματικοί οι οποίοι τρέφω μία αλληλοεκτίμηση... με τον άλλον μιλάμε συνεχώς έχουμε επαφές.

Σ: Κοντινούς φίλους αστυνομικούς πόσους έχεις;

Ε: Τι εννοείς κοντινούς κολλητούς;

Σ: Να πεις ότι κάνεις παρέα.

Ε: Εντάξει να είναι τρία άτομα.

Σ: Και γενικά πώς θα τις χαρακτήριζες τις σχέσεις μαζί τους;

Ε: Καλές εντάξει υπάρχουν και οι λυκοφιλίες που λέμε δηλαδή ο άλλος σε κάνει για αυτό που είσαι, για εκεί που είσαι, γιατί θέλει να σε χρησιμοποιήσει για κάτι, για κάποιο σκοπό για για για... χωρίς να σε επηρεάζει όμως να σου ζητάει πράγματα τον βλέπεις όμως ότι όταν είσαι σε ένα γραφείο εδώ πέρα παραδείγματος χάριν θα σου δώσω ένα παράδειγμα... συγνώμη σε ένα γραφείο ένα χρόνο και δεν έχεις πει καφέ έξω δεν έχει βρεθεί ποτέ με την οικογένεια έξω τι αυτό πώς λέγεται φιλία; δεν σε έχει ενοχλήσει εδώ πέρα όμως ο άλλος είσαι στην υπηρεσία μέσα... δεν λέω για τα ζευγάρια τα ζευγάρια συνήθως όταν είσαι ζευγάρι με τον άλλο στην υπηρεσία είσαι και έξω γιατί πας και με τις οικογένειες και τα λοιπά... όταν όμως είσαι σε ένα εργασιακό χώρο στον οποίο είναι πέντε άτομα και είστε όλη την ημέρα μαζί... εδώ μέσα είσαι μία ομάδα και δεν έχεις πει ποτέ ένα καφέ έξω τι σημαίνει αυτό ότι αυτό εδώ είναι φίλοι συμφέροντος είτε για τη θέση που είσαι, είτε γιατί φοβάσαι μη φύγεις, είτε για κάποιους άλλους σκοπούς έτσι τους οποίους εσύ επειδή είσαι ταπεινός δεν δίνεις σημασία σε αυτά επειδή είσαι καλός άνθρωπος και δεν σκέφτεσαι πονηρά... μπορεί να μην το σκέφτεσαι.

Σ: Αυτό πιστεύεις ότι ίσχυε στη ΔΕΛΤΑ για παράδειγμα;

Ε: Κοίταξε η ΔΕΛΤΑ είχε ένα είχε ένα δεν λέμε για την ΔΕΛΤΑ μόνο να πούμε για υπηρεσίες που είναι μάχιμες.

Σ: Δίας;

Ε: Για ΔΕΛΤΑ για Δίας... όχι μόνο για Δίας γιατί η Δίας δεν έχει τόσο κουλτούρα ειδικών δυνάμεων έτσι η Δίας είναι άλλο... οι ομάδες που είναι πολλά χρόνια μαζί το έχουνε αλλά όταν κάνουνε ας πούμε διασπορά των ομάδων και τις χαλάνε δεν έχουνε τέτοιο πράγμα ομάδες κλειστές ας πούμε... τώρα η υατ μπορεί να είναι μία διμοιρία που είναι πολλά χρόνια μαζί... η ΔΕΛΤΑ που έλεγες εσύ όταν έχεις περάσει κάτι σκληρό αυτό σε ενώνει δηλαδή τα επεισόδια ξέρω εγώ στο μεσοπρόθεσμο ή τα επεισόδια που έγιναν τότε που ψηφίζανε... αυτά τα παιδιά έβλεπαν τον δίπλα να τραυματίζεται τον πήραν, τον περιέθαλψαν με πρώτες βοήθειες, είδαν τον άλλον να τον κοπανάνε κάτω... πήγα εκεί πέρα με είδαν εμένα να με κοπανάνε με καδρόνι στο κεφάλι ήρθε ο άλλος και είχε έκανε άμεση ανταπόκριση στο θέμα του... αυτά τα πράγματα σε ενώνουν... τον άλλον τον βλέπεις στη δύσκολη όταν ο άλλος στα δύσκολα σου στέκεται στα εύκολα στον καφέ ή στην καθημερινότητα δεν είναι τίποτα δηλαδή μπορεί να βρω έναν άνθρωπο, όλα τα παιδιά στη ΔΕΛΤΑ... επειδή είμαι και στην εκπαίδευση σε τριακόσια άτομα να τους πω κάτι και να μου πουν ρε σύ πού ήσουν να μαστε σαν να είμαστε μαζί... πόσο μάλλον με την ομάδα μου... με την ομάδα μου έχουμε κάνει νίβερ μιλάμε βγαίνουμε, κάνουμε, κόβουμε πίτα και να μην τον δω έξι μήνες μία φορά να τον δω είναι σαν τον έχω δει πριν δέκα μέρες δεν λέει τίποτα... ξέρω τι ρόλο βαράει καταρχήν, ξέρει εμένα, ποιος είμαι, τι κάνω, πώς διοικώ, πώς διοικεί ο άλλος, τι είπε, γιατί μου το είπε... δεν έχω τέτοια πράγματα μας ενώνει το κοινό αυτό, τα δύσκολα που έχει περάσει έτσι... υπάρχουν και λυκοφιλίες όταν πας κάπου αλλού σε κάποια άλλη υπηρεσία και είσαι νέος και σε πλησιάζει κάποιος άλλος εκεί να είναι η λυκοφιλία να δει τι ρόλο βαράς.

Σ: Εντάξει αυτά είναι λίγο μνητικά.

Ε: Είναι... ξέρω εγώ πώς ήρθε, ποιος τον έφερε αυτά και κρατάς ένα χαμηλό προφίλ και εσύ για να μην... έτσι πρέπει να λειτουργείς... αυτή η μυστικοπάθεια της αστυνομίας που υπάρχει για να μην μου φάει τη θέση, για να μη μου κάνει αυτό μικροπρέπειες χωρίς λόγο γιατί επί της ουσίας όλοι στο ίδιο ταμείο πάμε και πληρωνόμαστε κι αν τον άλλον τον αξιολογήσεις ότι είναι καλός γιατί να μην τον πλησιάσεις να τον κρατήσει σε απόσταση να μη σου φάει... πώς είναι αυτοί οι υψηλόβαθμοι και πώς είναι αυτοί οι χαμηλόβαθμοι ούτως ή άλλως εν πάση περιπτώσει.

Σ: Και τώρα όλα αυτά τα χρόνια που έχεις δουλέψει έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με συναδέλφους;

E: Δηλαδή να πλακωθούμε και τέτοια;

Σ: Αυτό είναι μία σύγκρουση αλλά και η λογομαχία είναι σύγκρουση.

E: Εντάξει λογομαχία κοίταξε σπάνια όλα αυτά τα χρόνια μία φορά για μεταγωγές... γιατί δεν μας ειδοποίησες να ρθουμε δηλαδή ενώ ήξερες ότι υπάρχει να πάμε γιατί μας έφερες με στολή και γιατί δεν μας είπες να έρθουμε με πολιτικά... μία κοπελίτσα που ήταν τότε παλιά αυτό ήταν η... γιατί πηγαίναμε συνέχεια εμείς γιατί πάμε εμείς και δεν πάνε οι άλλοι ποιο ήταν ποιο ήταν το ας πούμε πώς λέγεται... πώς το λογάριάζε αυτή και έστελνε συνέχεια εμάς και όχι τους άλλους με τη τέτοιο με τι προοπτική.

Σ: Αυτή η αντιπαράθεση ήταν έντονη;

E: Ναι βριστήκαμε... την έβρισα ας πούμε με έβρισε θα πάω στο διοικητή θα κάνω έτσι... με κάλεσε ο διοικητής εντάξει το και το... εντάξει λύθηκε το θέμα εκεί

Σ: Το έληξε ο διοικητής δηλαδή;

E: Ναι το έληξε ο διοικητής.

Σ: Δεν το λύσατε μεταξύ σας;

E: Όχι το έλυσε ο διοικητής. Δεν ήθελα να έχω καμία επαφή εγώ.

Σ: Εσύ όταν πήγες και αρχίσατε να τσακωνόσαστε πως αισθανόσουν;

E: Εγώ το κράταγα, έλεγα μία δύο τρεις είμαι και άνθρωπος του μέτρου... θέλω τα πράγματα να λύνονται εν τη γενέσει τους, και έλεγα άστο σήμερα και έδινα μία ευκαιρία, και έδινα μία ευκαιρία, αλλά να φτάσω στο όριο μου θα το λύσω επιτόπου δεν το αφήνω να αναπαράγεται συνεχώς... το κρατάω είπα μία δύο τρεις θα χρειαστεί να μας εξηγήσει τι ακριβώς γίνεται είπα θα το κάνω δε φοβόμαστε κανέναν... αυτή για ποιο λόγο και με ποια κριτήρια κάνει αυτό το πράγμα.

Σ: Και πώς ένιωθες εκείνη τη στιγμή;

E: Ξεθύμανα, ωραία... ένιωσα ότι ήθελα να την πλακώσω... έλεγα γιατί το κάνεις έχεις προηγούμενα με μας δεν βρίσκεις άλλον για να τα κάνεις αυτά; και πήγε στον διοικητή και μετά...

Σ: Πήγε στο διοικητή;

Ε: Μου λέει ο διοικητής τι έκανες εκεί; του λέω τι έκανα ένα, δύο, τρία. εντάξει μου λέει δεν θα ξαναπάτε και τελείωσε.

Σ: Καμία άλλη έντονη σύγκρουση είχες ποτέ;

Ε: Και μία άλλη έντονη σύγκρουση είχα στη Δέλτα, εκεί με ένα παιδί γιατί πηγαίναμε κάπου σε περιστατικά και φοβότανε... χλόμιαζε ας πούμε είχε ένα θέμα ρε παιδί μου του λέω εγώ... τότε ήμουν βοηθός ομαδάρχη... θες του λέω να μην πηγαίνουμε θες του λέω να φύγεις... όχι μου λέει πως θα πάμε τώρα, πώς να το κάνουμε, τώρα να φύγω ρε φίλε όταν σου δίνει το σήμα του λέω... εμείς εν τω μεταξύ στη Δέλτα είχαμε το εξής κακό... δεν είχες το περιστατικό να το βλέπεις μπροστά σου... εκεί που ήσουν αραχτός άκουγες το περιστατικό από τον ασύρματο φούσκωνες από την ΥΑΤ.. γιατί ΥΑΤ τα λέει λίγο δραματικά τα πράγματα... εκεί που καθόσυνα στη Διονυσίου Αεροπαγίτου καθόσυνα αραχτός τουρίστες... και στο κέντρο της Αθήνας γινόταν χαμός και πήγαινες να πέσεις σαν πύραυλος εκεί που γινότανε χαμός χωρίς εσύ να έχεις άποψη... το στρες από πενήντα παλμούς σε πήγαινε στο εκατόν ογδόντα εκατόν εβδομήντα το μπαμ για να πιάσεις έναν κακό εκεί πέρα αυτό δεν το είχαν όλοι... αυτό σου δημιουργεί στρες... ο άλλος έπαιρνε τον ασύρματο να ακούει και φούσκωνε... δηλαδή αγχωνότανε από εκεί και του έλεγα φέρε τον ασύρματο να ακούω εγώ... εγώ είχα μία μέθοδο για να στρεσαριζόμουν για να πάω έτοιμος εκεί δηλαδή άκουγα υατ επίτηδες για να φτιάχνομαι να λέω είναι σοβαρά τα πράγματα για να ξέρω τι αντιμετωπίζω... γιατί αν πήγαινες ξερός εκεί πέρα τι θα αντιμετωπίσεις ενώ εάν είσαι φτιαγμένος να έχεις μία ένταση εκατόν είκοσι σφυγμούς, να έχεις αντανακλαστικά, να μπορείς να ανταπεξέλθεις είχες κρότου είχες προσωπικό, είχες τον επικεφαλής να σου μιλάει είχες να πάρεις συλλήψεις, είχες άλλα μηχανάκια, είχες χημικά που δεν μπορούσες να ανασάνεις είχες πολλά πράγματα να διαχειριστείς εκείνη τη στιγμή εάν πήγαινες με πενήντα σφυγμούς και πήγαινες απότομα θα λιποθυμούσες δεν υπήρχε περίπτωση... πολλά παιδιά ήταν έτσι κοντά στα όρια... εγώ φορτωνόμουν τον ασύρματο και όποιο παιδί το έβλεπα και άκουγε τον έπαιρνα και αγχωνότανε γιατί ιδρώνανε... άλλοι φοράγανε κράνη χωρίς λόγο και του λέω ρε παιδί μου του λέω να φύγεις τα λοιπά θα πάμε να κάνουμε αυτό... όχι είχε ένα φόβο... του λέω άκου μαλακά άμα δεν κάνεις για εδώ μέσα να σηκωθείς να φύγεις από εδώ του λέω εδώ πέρα δεν μπορούμε πλέον να έχουμε το νου μας... είμαστε δέκα να έχουμε το νου μας σε σένα δηλαδή να κυνηγάμε μπροστά, να κυνηγάνε και εμένα να μου πετάνε πέτρες και να έχω και εσένα από πίσω... όχι μη μου λες εμένα έτσι... αυτό που σου λέω εγώ ακούς τι σου

λέω, θα σε σκίσω, μη μου λες εμένα μαλακίες του λέω και τέτοια πράγματα όχι ήμουν έτσι... τον πιάνω από εκείνα τα γιλέκα να τον βουτήξω με χώρισαν οι άλλοι

Σ: Κατάλαβα, κατάλαβα.

Ε: Ή θα πάμε ή θα φύγεις τελείωσε δεν γίνεται αυτό το πράγμα μετά συμφιλιωθήκαμε ξέρω εγώ.

Σ: Τον έπιασες εσύ σε έπιασε αυτός;

Ε: Δεν το κράτησα γιατί ήταν ομάδα εκεί... δεν το κράτησα του λέω μαλακά τελείωσε ή θα τις αρπάξεις τώρα να βάλεις μυαλό ή θα φύγεις δεν υπάρχει άλλη περίπτωση... ήταν μεγαλύτερος από μένα γιατί το παιδί είχε δύο παιδιά... δηλαδή αυτό που κάναμε δεν ταίριαζε ούτε με μένα είχα δύο παιδάκια ούτε με αυτόν δηλαδή... πέσαμε τώρα πάνω σε μία ένταση της στιγμής πάνω στην ένταση της μάχης που λέμε που συμβαίνουν αυτά δεν είναι ότι δεν συμβαίνουν.

Σ: Εσύ ήσουν θυμωμένος εκείνη τη στιγμή;

Ε: Εγώ είχα τρελαθεί

Σ: Είχες τρελαθεί;

Ε: Είχα τρελαθεί απλά

Σ: Πως θα περιέγραφες εκείνη τη στιγμή. Είχες θολώσει;

Ε: Δεν είχα θολώσει αλλά άμα μου έκανε επίθεση θα τον πέταγαν κάτω δεν υπήρχε περίπτωση

Σ: Αφού του έκανες εσύ επίθεση

Ε: Ναι πήγα να τον μουνταρω... του λέω μαλακά μη με τρελαίνεις, θα σε διαλύσω... είχα τρελαθεί μου, την είχε βιδώσει να πούμε γιατί έλεγε μαλακίες, έλεγε χαζομάρες όχι να μην πάμε και τι να κάνουμε εμείς στη δημόσια ασφάλεια... ρε βλάκα του λέω εγώ άμα θα πάμε εκεί εσύ τι θα κάνεις; θα φύγεις του λέω, εδώ θα μείνεις εδώ, όχι θα με διώξεις εσύ, θα σε σκίσω... όχι θα σε διώξω του λέω ή θα τελειώσεις ή θα τελειώσει το θέμα εδώ και θα φύγεις να πας σε άλλη ομάδα δεν τα άφηνα ποτέ... και ο επικεφαλής ο Νίκος εκεί πέρα γιατί είχαμε αρχιφύλακα εκεί ο οποίος τώρα είναι στη Ζητα τώρα το παιδί κούναγε το κεφάλι... ήμασταν στην Ομόνοια πολλά χρόνια μαζί... μου λέει θα κάτσεις να τσακωθείς με αυτόν; μα του λέω μου τη βιδώνει... κι άλλα προβλήματα που

είχαμε... γιατί η δικιά σου μπανάνα είναι μέσα στην τσάντα... προβλήματα τώρα των στελεχών που έπρεπε να φτάσουνε στον επικεφαλής και μου έλεγε ο Νίκος καθάρισε τα εσύ γιατί μου λέει άμα αυτά φτάσουνε σε μένα... μπορώ να ασχολούμαι εγώ; να έχω τον ασύρματο να μιλάω και να ασχολούμαι με τα μπολ γιατί τρώνε όλοι αυτοί επειδή κάνουν γυμναστική με τα ρύζια και τις μαλακίες τους... ρε μαλάκες είστε σοβαροί τους λέω; τσακώνεστε γιατί η μπανάνα του ενός είναι μέσα στην τσάντα του άλλου;

Σ: Και πώς ξέρεις ότι τσακωνόντουσαν για αυτό;

Ε: Γιατί πρόσεξε... τώρα γιατί ο ένας έκανε βάρη ο άλλος έκανε και αυτός βάρη και εγώ είμαι πιο φουσκωτός από εσένα και εσύ παίρνεις αυτά και εγώ δεν είμαι... ξέρεις τώρα σε δυναμικές ομάδες όταν όλοι γυμνάζονται καταρχήν έτσι όταν γυμνάζεσαι είσαι και νάρκισσος... αυτός ο ναρκισσισμός οδηγεί στον εγωισμό... ο εγωισμός όχι εγώ είμαι καλύτερος στα χέρια εσύ στα μπράτσα εγώ είμαι στα πόδια εγώ είμαι στο ταεκβοντό.

Σ: Τι χάπια παίρνω εγώ τι χάπια παίρνεις εσύ;

Ε: Τι συμπλήρωμα πρωτεΐνης παίρνεις εσύ... όχι εγώ είμαι αυτός... γιατί έβαλες την μπανάνα σου μέσα εσύ, έβαλες το ρύζι μέσα... ρε βγάλε την μπανάνα μέσα από την τσάντα μου όχι είναι δικιά μου η τσάντα... σε ένα μηχανάκι που είναι τώρα ένα χρόνο πάνω οι άλλοι... γιατί η τσάντα είναι δικιά μου και δικιά σου και ο άλλος που να τα βάλει τα πράγματά του να τα φάει... μην είστε μαλακες ρε τι να πάω να πω στον επικεφαλής ότι τσακώνεστε για την μπανάνα λέω... είστε μαλάκες φάε την μπανάνα του λέω φέρε την μπανάνα και την πετάω μέσα στα σκουπίδια... τι μαλακίες είναι αυτές λέω.

Σ: Γενικά πώς τα βρίσκατε όμως;

Ε: Έτσι με μαλακίες με εντάσεις χαζομάρες κάποιος ήταν πιο λογικός και τους έλεγε ρε μαλάκες μην κάνετε μαλακίες ξέρω εγώ τους έκανα γυμναστική εγώ και εργόντουσαν και μου λέγανε λέω παιδιά είστε καλά ναι γιατί είχα φτιάξει ένα πρόγραμμα που τους έκανα γυμναστική κάθε μέρα παιδιά τους έλεγα όποιος έχει θέματα και τα λοιπά να μου το πείτε εντάξει εντάξει ο άλλος λέει ζαλίζομαι τι λέει είναι τα λιποδιαλυτικά πες το ρε μαλάκα ότι παίρνεις κάποιο συμπλήρωμα διατροφής για λιποδιάλυση ότι αυτό φέρνει ζαλάδες κάνουν αγγειοδιαστολή κάνουν τέτοια πράγματα

αυτά τα συμπληρώματα του εμπορίου πείτε τη γιατί δεν τα λέτε αφού έχετε γίνει φούσκα.

Σ: Άσε εμένα περνάνε αλλά και άλλα.

Ε: Εντάξει εγώ αναβολικά δεν είδα... εντάξει τον άλλον τον βλέπεις εάν κάνει γυμναστική εγώ δεν είδα όμως έτσι.

Σ: Εγώ τους έχω δει να τσακώνονται για τα χάπια .

Ε: Φαντάσου τι γίνεται όσον αφορά την ένταση... τώρα εντάσεις δεν είχα πολύ γιατί προσπαθούσα να αντιμετωπίσω από τη λογική πλευρά αλλά όταν ο άλλος όταν έσκαγα εγώ... με τρελαίνει όταν παλεύω με ανίκητο δηλαδή έχω κάποια λογική έτσι κάποια αντίληψη των πραγμάτων όταν είσαι ανίκητος ο βλάκας που λέμε είναι ανίκητος και βλέπεις ένα τοίχο μπροστά χωρίς να σου επιχειρηματολογεί και τα λοιπά εκεί με ανατινάξεις δηλαδή πες μου ότι αυτό είναι έτσι γιατί αυτά είναι τα πλεονεκτήματα, αυτά τα μειονεκτήματα... πάντα έτσι έχω μάθει εγώ να κάνω λήψη λογικής απόφασης... έτσι το έχω φιλοσοφήσει και το έχω κάνει έτσι αν μου πεις θα γίνει αυτό και αυτό με τρέλανε ότι βαθμό και να έχεις... μα αιτιολόγησε το μου πες μου γιατί είναι αυτό και αυτό δεν θα σου πω γιατί το κάνεις είμαι στρατιώτης θα διατάξεις το έκανα αλλά πες μου γιατί να το κάνω δεν λέω να μου πεις πληροφορίες διαβαθμισμένες πού και γιατί είναι τρομοκράτες... εκεί αυτό εντάξει είναι υπηρεσιακό... αλλά πες μου ρε φίλε άμα είναι βλακεία αφού το βλέπεις είναι βλακεία ότι είναι χαζομάρα ας πούμε να έχει μία λογική δηλαδή πες μου ένα δύο τρία είναι λογικό να το καταλάβω... τελείωσε με ανατίναξες αυτό είναι το χειρότερο για μένα και αυτό το ψιλοαντιμετωπίζω τα τελευταία χρόνια όταν δηλαδή από από εκπαιδευτής προπονητής πας να γίνεις λίγο παίκτης και βλέπω ότι γίνεται έτσι ξαναγυρνάω στην εκπαίδευση... δεν υπάρχει περίπτωση γιατί υπάρχουν ανίκητοι ανεξαρτήτως βαθμού έτσι... δεν έχει να κάνει αυτό με το βαθμό είναι ανεξάρτητο από το χαμηλότερο στο ψηλότερο μπορείς να δεις ανίκητο.

Σ: Υπάρχουν παντού τέτοιοι άνθρωποι.

Ε: Είναι η παροιμία που λέει με το γουρούνι... την ξέρεις την παροιμία με το γουρούνι;

Σ: Ξέρω αυτό για τη βλακεία και το σύμπαν για το σύμπαν δεν ξέρουμε αν είναι άπειρο για τη βλακεία είμαστε σίγουροι είναι ανθρώπινο. Εσύ είσαι ικανοποιημένος όμως από τη δουλειά σου;

E: Σαν δουλειά, σαν υπηρεσία τώρα;

Σ: Γενικά.

E: Εγώ αισθάνομαι καλά γιατί πέραν της οικονομικής αποκατάστασης ότι πάνω σε αυτό το επάγγελμα έχω δομήσει όλη μου τη ζωή έτσι την οικογένειά μου... γιατί στην αρχή όταν είσαι νέος λες που θα βγω έξω, τι θα κάνω, κάτι πρέπει να γίνει να βρω μία δουλειά να αποκατασταθώ τα σκέφτεσαι στην αρχή αυτά... μετά όταν το βρήκες και αποκαταστάθηκαν τελειώσεις μετά αρχίζεις και δουλεύεις για τον εαυτό σου, για τη ζωή σου... θες να ζήσεις τη ζωής σου πάνω στην αστυνομία... η αστυνομία εμένα δεν με ενόχλησε ποτέ μία χαρά ήτανε και συνεχίζει ακόμα ας πούμε έτσι ωραία εμένα μου άρεσε... μου αρέσει η αστυνομία δεν μπορώ να πω ότι... βέβαια σαν οργανισμός έχουμε τις αγκυλώσεις του δημοσίου

Σ: Τι πιστεύεις ότι πρέπει να βελτιωθεί;

E: Εντάξει να βελτιωθεί τώρα τώρα εγώ... τι μπορεί να βελτιωθεί στην αστυνομία;

Σ: Φυσικά... εάν δεν πεις εσύ πού είσαι κάθε μέρα στην πραγματικότητα ποιος θα πει;

E: Θα σου πω το εξής το είπα και στην αρχή ότι η αστυνομία... καταρχήν η αστυνομία έχει αρχή οι αξιωματικοί πρώτα από όλα δεν υπάρχει κανένας άλλος... το προσωπικό ότι και να κάνει από κάτω εάν ο αξιωματικός ο διοικητής είναι καλός τελείωσε... η αστυνομία πουλάει ένα προϊόν την ασφάλεια είναι θέμα μάνατζμεντ... οι αξιωματικοί πρέπει να γίνουν μάνατζερ και ένας καλός manager ακούει τις ιδέες από όλο το προσωπικό δηλαδή θέλει συνεχώς να μιλάς στο προσωπικό... όταν του προσωπικού δεν του μιλάς σημαίνει ότι είτε το έχεις εγκαταλείψει ή δεν το εμπιστεύεσαι έτσι αν το προσωπικό... για παράδειγμα εσύ που είσαι εδώ κάποιος άλλος αξιωματικός για να μην λέω για σένα, δεν μαζεύει το προσωπικό μία φορά το μήνα, μία φορά την εβδομάδα ή τις ομάδες να μαζεύονται και να μιλάνε και μαλακίες να λένε ότι... κάπου να εξωτερικεύουν αυτά που συζητάνε κάθε μέρα το προσωπικό κάθε μέρα βρίσκεται έξω έξω με οχτώ ώρες κάθε μέρα συζητάει... τι συζητάει συζητάει; αυτά που είναι για την αστυνομία πιάσανε τον έναν πιάσανε, τον άλλον, δεν μας κάνει αυτό, η διοίκηση το ένα, η διοίκηση το άλλο, το ρεπό, μας πήδηξαν, μας έκανε το ένα το άλλο αυτά... άμα δεν τα εξωτερικεύσεις σε έναν που θα τους ακούσει δεν θα τους πει όχι δεν γίνεται... θα τους πει άσε με να το δω να κάνεις δηλαδή ένα think tank δηλαδή μία δεξαμενή σκέψης... παιδιά πείτε μου τις σκέψεις, τις ιδέες σας να νιώσει ο άλλος χρήσιμος... ο

αξιωματικός αυτός μας άκουγε ρε θα πει ότι είπαμε του το είπαμε τα λέγαμε όλα, τα έγραφε ο άνθρωπος... κάνε μία δεξαμενή σκέψης... εάν η αστυνομία δεν γίνει δεξαμενή σκέψης από τους αξιωματικούς επάνω την ηγεσία να ακούει το προσωπικό και να πει ναι αφήστε με να το δω και πάνω σε αυτό να δουλέψει σε αυτά που έρχονται από κάτω όχι σε αυτά που έρχονται από πάνω προς τα κάτω.

Σ: Νομίζω ότι αυτό που έρχεται από κάτω αλλάζει τα πάντα.

Ε: Αυτό αλλάζει τα πάντα... δηλαδή να ακούμε άμα δεν ακούμε και βλακεία να πω εγώ έτσι μία δεξαμενή σκέψης έλα εδώ να πεις έχω μία ιδέα, για πες μου, άσε με να το δω, να το δούμε... τελείωσε τον έκανες δικός σου... το λέω από εμένα εάν μου πει ένας άνθρωπος μου πει ότι τι ιδέα έχεις, τι ακούγεται για αυτό... όπως με ρωτάς τώρα εσύ άσε με να το δω ούτε σωστό ούτε λάθος... γιατί αν μου πεις ότι είναι σωστό με επιβεβαιώνεις άρα εγώ τους το είπα θα πει ο άλλος... έχουμε και τον εγωισμό που δεν μας αφήνει να ηρεμήσουμε σαν Έλληνες... εγώ του το είπα εγώ τον κάνω ότι θέλω εγώ και εγώ και εγώ ωραία άσε με να δω πολύ ωραία, άσε να το δω και χαζομάρα να είναι.

Σ: Εγώ έχω μία άλλη άποψη τώρα... σε μία πιο φιλική κουβέντα σε κάποιον πρέπει να το ξεκαθαρίσεις και μερικές φορές ότι δεν γίνεται μην τον έχεις στο περίμενε δηλαδή αυτό που μπορείς να το δεις να του πεις ότι θα το δω αλλά κι αυτό που δεν γίνεται πρέπει να το ξεκαθαρίσεις.

Ε: Θα κάνεις μία αξιολόγηση όμως ποιος το λέει αυτό... αυτός που λέει τι είναι έχω ένα προσωπικό απέναντι αυτός έχει σπουδάσει αυτό αυτό αυτό είναι αυτό... και του τελευταίου πρέπει να του παίρνεις βέβαια την άποψη και την ιδέα του γιατί μπορεί να είναι διάνοια να μην έχει σπουδάσει τίποτα και ο άνθρωπος να είναι διάνοια... να έχει τέτοια εμπειρία στο δρόμο να έχει το πανεπιστήμιο της ζωής που λέμε στο δρόμο και να σου πει κάτι που δεν το έχεις σκεφτεί και να πεις το γράφω... άμα όμως έχεις παιδιά μορφωμένα που έχουν σπουδάσει δηλαδή είναι εκπαιδευμένα παιδιά και έχουν βιώσει και την αστυνομία γιατί να μην τους ακούσεις

Σ: Φυσικά θα τους ακούσεις σου λέω στο επίπεδο του τι πρέπει να απαντήσεις δηλαδή το θα το δούμε... υπάρχουν περιπτώσεις ειδικά τα παιδιά τα οποία είναι μορφωμένα είναι εκπαιδευμένα πώς το λένε πρέπει να το δικαιολογήσεις ότι δεν γίνεται πρέπει να τους εξηγήσω ότι αυτό όντως δεν γίνεται... κατάλαβες πως το λέω... εννοείται πως για μένα αυτοί που διαμορφώνουν το τι συμβαίνει σε αυτό το χώρο δεν είναι άλλοι από τα παιδιά κάτω... αυτοί δουλεύουν δεν δουλεύει κανένας άλλος για αυτό και ασχολούμαι

με αυτούς άρα εννοείται ότι η άποψη των παιδιών κάτω είναι ο πυλώνας για εμένα του πώς θα φτιαχτεί η αστυνομία.

Ε: Τα ξέρεις καλύτερα εσύ αυτά.

Σ: Όχι απλά είναι μία θεωρία που έχω.

Ε: Εγώ στο λέω από το βαθμό το δικό μου... στο δικό σου βαθμό φυσικά μπορείς να πεις κοίταξε παιδιά αυτό το πράγμα που μου είπατε δε γίνεται είναι λάθος, γιατί κάποιος μπορεί να φαντάζεται πράγματα που τα έχει δομήσει διαφορετικά στο μυαλό του έχει άλλες εικόνες από άλλες υπηρεσίες και έρχεται και λέει εδώ άλλα πράγματα που γίνονται αλλού... εγώ έχω ένα ρητό υπάρχουν πράγματα που γίνονται και δεν λέγονται και άλλα που λέγονται και δεν γίνονται έτσι... αυτά πρέπει να τα δομείς διαφορετικά... τώρα αν πούμε για το τι μπορεί να αλλάξει σε υψηλότερο επίπεδο γενικότερα σαν οργανισμός έτσι την άποψή μου σε θεωρητικό επίπεδο θα στην πω εδώ... έχουμε μία αστυνομία που είναι η μισή χωροφυλακή, μισή πόλεων, μισή πανελληνίων, μιση φρουρών, μισή αξιωματικών... δηλαδή τρέχουμε επτακόσια προγράμματα μαζί στον υπολογιστή που λέμε έτσι... υπάρχει ένα βιβλίο που λέμε... έλα εδώ έχουμε το βιβλίο των Αμερικανών πως είναι δομημένη η αστυνομία της Νέας Υόρκης αυτό είναι πάρτο... πάνω σε αυτό κάνεις ασφάλεια, έχουμε fbi, έχουμε Δ.Ε.Ε., έχουμε δηλαδή δέκα εκατό πράγματα που τρέχουν όλα μαζί στον υπολογιστή... λογικό δεν είναι κάποια στιγμή να κολλήσει ο υπολογιστής έτσι... θα κολλήσει κάποια στιγμή εάν δεν φτιαχτεί από την αρχή και να μην κάνει ο καθένας... να υπάρχει μία συνέχεια που λέμε... είσαι εσύ αρχηγός, είμαι εγώ παίρνω το project λέω ναι δεν βάζω δικά μου, δεν βγάζω τα δικά σου, να βάλω δικά μου, συνεχίζω το ίδιο πράγμα και όλοι είμαστε για τον πολίτη... η αστυνομία δεν φτιάχτηκε για να εξυπηρετεί το πολιτικό σύστημα.

Σ: Εσύ γιατί πιστεύεις ότι υπάρχει αστυνομία ποιος είναι ο κύριος ρόλος της;

Ε: Ο κύριος ρόλος της αστυνομίας πώς δομήθηκε πως φτιάχτηκε η τι έργο επιτελεί;

Σ: Εσύ πριν μπεις στην αστυνομία τι φανταζόσουν ότι έχει ως κύρια δουλειά;

Ε: Εντάξει να παρέχει το αίσθημα ασφάλειας στον πολίτη τίποτε άλλο... να πιάσει τους κλέφτες που λέμε να πιάσει τους κλέφτες... αυτό που λέει ο πολίτης... αυτό πιστεύω και τώρα η αστυνομία πιάνει τους κλέφτες... τους κακούς που λέμε... τώρα το τι είναι καλό και το τι είναι κακό είναι άλλο πράγμα τους κακούς ναι... γιατί μερικές φορές οι κακοί δεν είναι μόνο οι ληστές είναι και άλλοι κακοί που είναι σε άλλα πράγματα... να

πιάνει τους κακούς και όχι να εξυπηρετεί τα πολιτικά συμφέροντα κανενός σε οποιαδήποτε κυβέρνηση και αν είναι... δεν μπορείς να βάζεις την αστυνομία μπροστά οπού θες να αποπροσανατολίσεις την κοινή γνώμη να πετάς μπροστά την αστυνομία να αναφέρεις τον αστυνομικό που χτύπησε για παράδειγμα έναν στη Λαμία για να αποπροσανατολίσεις την κοινή γνώμη... δημιουργείς δύο ταχυτήτων πολίτες τους μπάτσους και τους άλλους που αγαπάνε την αστυνομία και να δημιουργούμε τέτοια πράγματα.

Σ: Αυτό πιστεύεις ότι επηρεάζει τον αστυνομικό στη δουλειά του;

Ε: Ναι πάρα πολύ πάρα πολύ θα σου πω... το 2013 πήγα σε ένα συνέδριο που ήταν ο υπουργός εκεί πέρα και είπε το εξής... ο πολίτης αγαπούσε την αστυνομία παλιά και εγώ συμφωνώ γιατί αυτός το είπε ωραία... αυτός το δόμησε το είπε και ωραία είπε ότι ο πολίτης επειδή θεωρεί την αστυνομία δημόσιο την έχει ταυτίσει με τη διαφθορά του δημόσιου και θεωρεί ένα διεφθαρμένο δημόσιο διεφθαρμένους αστυνομικούς για αυτό εμένα γράφεται... πηγαίνετε να πιάσετε τους κλέφτες, πιστεύει ότι η αστυνομία δεν κάνει καλά τη δουλειά της από αυτό το πράγμα επειδή έχει ταυτιστεί με τη διαφθορά που γίνεται στο δημόσιο που τα παίρνουν με μίζες, με αυτά και έχει κολλήσει και την αστυνομία κοντά γιατί μας έκαναν δημοσίους υπαλλήλους που δεν είμαστε δημόσιοι υπάλληλοι έτσι... και σε αυτό πάνε και οι συνδικαλιστές κοντά... αποστρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, συναντήσεις με πολιτικά πρόσωπα θα πάω εγώ... σε αυτό επεμβαίνουν που δεν μπορεί να επέμβει ένας διοικητής πάει ο συνδικαλιστής όλοι ευθύνονται για αυτό το πράγμα ότι ο πολίτης έχει συνδυάσει τη διαφθορά του κράτους και με την αστυνομία γιατί δημόσιο σου λέει δημόσιος υπάλληλος είσαι εγώ σας πληρώνω... πώς θα το αντιστρέψεις αυτό; πώς θα το γυρίσεις ανάποδα;

Σ: Αγαπητέ συνάδελφε σε ευχαριστώ πολύ.

3.10 Θανάσης

Σ: Συνάδελφε θα σου πάρω μία συνέντευξη για τις σχέσεις μεταξύ των αστυνομικών εντάξει;

Ε: Εντάξει.

Σ: Μίλα μου για αρχή λίγο για τον εαυτό σου, για την οικογένειά σου, από που είσαι;

Ε: Καταγωγή έχω από Αταλάντη Φθιώτιδας, μεγάλωσα στην Αθήνα στο Γαλάτσι...
εδώ έχω μία αδερφή μικρότερη, ζω στο πατρικό αυτά.

Σ: Ποσό χρονών είσαι;

Ε: Θα γίνω είκοσι εφτά τον Οκτώβρη.

Σ: Γέρασες και εσύ...

Ε: Να σου πω που υπηρετώ;

Σ: Όχι όχι ακόμα μίλα μου για σένα.

Ε: Έχω μία σχέση τρία χρόνια, γυμνάζομαι.

Σ: Μίλησέ μου για τα ενδιαφέροντά σου με τι ασχολείσαι πέρα από την αστυνομία και μετά θα ασχοληθούμε με το αγαπημένο μας θέμα την αστυνομία.

Ε: Ασχολούμαι επίσης με φωτογραφία, έχω τελειώσει το ιεκ και σπουδάζω στο ανοιχτό πανεπιστήμιο ευρωπαϊκό πολιτισμό.

Σ: Πως και το αποφάσισες να ασχοληθείς με αυτά;

Ε: Μου άρεσαν σαν ενδιαφέροντα και αφού διάβαζα που διάβαζα είπα να το κάνω με πτυχίο.

Σ: Θα σε βοηθήσει στη δουλειά σου;

Ε: Στη δουλειά μου δεν νομίζω να με βοηθήσει αλλά σαν προσωπική εξέλιξη πιστεύω είναι πάρα πολύ καλά.

Σ: Άρα το κάνεις καθαρά για τον εαυτό σου.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Πόσα χρόνια εργάζεσαι στην αστυνομία;

Ε: Από το 2008 μέχρι σήμερα... δηλαδή οχτώ χρόνια

Σ: Το 2008 μπήκες στη σχολή;

Ε: Ναι ναι.

Σ: Και που εργάζεσαι τώρα;

Ε: Στο αστυνομικό τμήμα Πατησίων σχεδόν ένα χρόνο.

Σ: Ωραία στα Πατήσια.

Ε: Δεν είναι πολύ καλά στα Πατήσια.

Σ: Δεν σου αρέσει ιδιαίτερα στα Πατήσια;

Ε: Δεν μου αρέσει καθόλου θα μπορούσα να πω.

Σ: Και πιο πριν που έχεις υπηρετήσει;

Ε: Ήμουν ένα χρόνο στην Υ.Α.Τ. στην υποδιεύθυνση αποκατάστασης τάξης.

Σ: Στα ματ ήσουν δηλαδή;

Ε: Ναι στα χακί... δύσκολες εποχές τότε επί κερατέας και αγανακτισμένων.

Σ: Με το που βγήκες από τη σχολή πήγες στα ματ;

E: Ναι ναι τοποθέτηση εκεί.

Σ: Ήσουν τυχερός ρε μπαγάσα το 2010 2011

E: Ναι ναι τότε.

Σ: Και πως ήταν αυτός ο χρόνος;

E: Γεμάτος εμπειρίες... ένας δύσκολος χρόνος αλλά με πολλές ιστορίες και δυνατές εμπειρίες

Σ: Πώς ήταν δηλαδή;

E: Εάν δεν είχε κάτι δεν κάναμε και τίποτα αλλά συνήθως πάντα είχε γήπεδα, πορείες... τέσσερις μήνες στην κερατέα, νομοθετικά ψηφίσματα που κάναν για το μεσοπρόθεσμο και άλλα τέτοια.

Σ: Έπεσες σε επεισόδια;

E: Ναι ναι φουλ... επεισόδια και 17 Νοέμβρη και 6 Δεκεμβρίου... δεν ξέρω... αυτά.

Σ: Και μετά τα ματ;

E: Μετά ήρθα ένα χρόνο στο αστυνομικό τμήμα Περιστερίου... το πρώτο στο Μπουρνάζι... κυρίως έκανα περιπολικό και μέτρα... συνεχίζω για Περιστέρι;

Σ: Θέλω να μιλήσεις για τη ζωή σου στην αστυνομία... πως είναι πώς σου φαίνεται;

E: Το Περιστέρι ήταν έτσι ωραία περιοχή... δεν ήταν πολύ προβληματική έλεγα... εκεί πιο πολύ με τα μαγαζιά ασχολούμασταν με διατάραξης και φασαρίες σαν τομέας περιπολίας έτσι ωραίος ωραίος κόσμος.

Σ: Σου άρεσε να κάνεις περιπολία;

E: Ναι πολύ.

Σ: Γιατί σου άρεσε;

E: Γιατί είχε κάποια περιστατικά αλλά ήταν πιο ξεκούραστα εντάξει... είχε όση δράση χρειαζότανε και ξεκούραση και ήτανε και ωραία ωραία.

Σ: Τι σου άρεσε περισσότερο η ξεκούραση ή η δράση;

E: Και τα δύο και όταν ήθελες να δουλέψεις και όταν ήθελες να ξεκουραστείς... και τα δύο μπορούσες.

Σ: Μετά το Περιστέρι;

Ε: Μετά πήγα τρία χρόνια στην Ο.Π.Κ.Ε. στην οποία ήμουν δυο χρόνια στην ομάδα της Νέας Ιωνίας δουλεύαμε βόρεια αλλά και κέντρο... δυνατές εμπειρίες εκεί με τα βουνά που είχαμε πάει ένα καλοκαίρι που είχαμε... θυμάμαι την πιο δυνατή εμπειρία το καλοκαίρι του 13 ήτανε ή του 14;

Σ: Του 2013 ήτανε.

Ε: Ναι το 2013 ήταν στην Ηγουμενίτσα και Πρέβεζα... όχι Ναύπακτο και Ηγουμενίτσα δύο εβδομάδες με τους δραπέτες που κυνηγούσαμε τότε η πιο δυνατή εμπειρία που είχα εκεί και μετά για ένα χρόνο έκανα αξιωματικός υπηρεσίας στο γραφείο της Ο.Π.Κ.Ε.

Σ: Πώς όμως είναι γενικά για σένα η ζωή στην αστυνομία... μπορείς να μου περιγράψεις δυο τρεις από τις εμπειρίες που έχεις;

Ε: Να σου μιλήσω και για την τελευταία υπηρεσία που είμαι τώρα στα Πατήσια... είμαι... τον τελευταίο χρόνο κάνω αξιωματικός υπηρεσίας μόνο πολλές ευθύνες, προβληματική περιοχή, κόσμος προβληματικός, πολλές δικογραφίες, μηνύσεις πολλές, εγκλεισμοί πολλοί, και γενικά είναι θέση με πολλές ευθύνες είναι τμήμα περίεργο μπορείς να μπλέξεις ανά πάσα στιγμή... τώρα όσον αφορά τη ζωή στην αστυνομία...

Σ: Είναι κάποιες εμπειρίες περιστατικά που σου έχουν μείνει;

Ε: Γενικά συνολικά;

Σ: Γενικά που μπορείς να μου περιγράψεις αν μπορείς;

Ε: Από τις πιο δυνατές είναι η κερατέα όταν ήμουν στα ματ όπου ήταν κάτι πρωτόγνωρο να είμαστε απλά σε ένα δρόμο με δύο πλευρές και απλά πώς το λένε μάχη εντός εισαγωγικών μεταξύ μας.

Σ: Μάχη ανάμεσα σε εσάς και τους πολίτες;

Ε: Ναι ναι κυνηγητό στα βουνά είχε πολλά και δυνατές εμπειρίες κυρίως τα βράδια

Σ: Τα βράδια ήταν επικίνδυνα δηλαδή;

Ε: Ναι τα βράδια ήταν επικίνδυνα ανά πάσα στιγμή μπορεί να υπήρχαν επεισόδια τότε ήμουν και νέος στην αστυνομία και δούλευα έξω και το βλέπαμε σίγουρα μεγαλύτερο από ότι ήταν.

Σ: Και πώς το αντιμετωπίζατε με τους συναδέλφους;

Ε: Στην ουσία ήμασταν εμείς όσοι ήμασταν εμείς μία διμοιρία ή δυο... ήμασταν εμείς στην ουσία είχε ο ένας τον άλλον... ξέραμε ότι αν γίνει κάτι δεν θα μπορέσει να έρθει κάποια άλλη ομάδα η κάποια άλλη διμοιρία... ότι γινότανε το βγάζαμε εμείς πέρα και αυτά λίγο σαν να ήσουν εγκλωβισμένος εκεί δηλαδή εάν σε εγκλωβίζανε δεν σε βοήθαγε κανείς... υπήρχαν περιστατικά θυμάμαι που είχαν για παράδειγμα τελειώσει τα χημικά, δεν είχαμε αποθέματα, περιμέναμε να έρθουν να μας βοηθήσουν και όλο αυτό μέχρι να έρθει κάποιος... δηλαδή να έρθει ενίσχυση αν δεχόμασταν και άλλες επιθέσεις δεν θα μπορούσαμε να ανταπεξέλθουμε τελείωσε ήταν λίγο πώς το λένε... εγκλωβισμός, σαν να ήσουν εγκλωβισμένος.

Σ: Και τα παιδιά εκεί τι λύσεις σκεφτόσασταν εάν μένατε και δεν ερχόταν βοήθεια και τα λοιπά;

Ε: Θα πολεμάγαμε και εμείς με τα ίδια όπλα... πέτρες ότι βρίσκαμε ότι είχαμε τι άλλο... μετά δεύτερη δυνατή εμπειρία ήταν με τους αγανακτισμένους στο σύνταγμα καθόμασταν ώρες ατελείωτες σε ένα τετραγωνικό πλακάκι οχτώ με δώδεκα ώρες ανάλογα εάν δεν είχε επεισόδια εάν είχε τότε ήταν ακόμα πιο δυνατά... δηλαδή από σύνταγμα μπορεί να πηγαίναμε και Εξάρχεια τρέχοντας με φόρμες, κράνη, μάσκες πολύ δύσκολα περιστατικά... ευτυχώς δεν είχα τραυματιστεί δεν ξέρω πώς έγινε αρκετοί είχαν τραυματιστεί τότε απλά ήταν καθαρά θέμα τύχης.

Σ: Και πως αισθανόσουν που χτύπαγαν οι συνάδελφοί σου;

Ε: Έλεγες πότε θα είναι η σειρά μου... αυτό ήταν πολύ απλό... τι άλλο... μετά άλλη δυνατή εμπειρία ήταν στον Κόλα δεν το είχαμε ζήσει σαν αστυνομία αυτό ξανά να είμαστε εκτός πόλης... εγώ ας πούμε δεν το είχα ζήσει να κάνουμε ενέδρες μέσα σε νεκροταφεία, σε γέφυρες, οτιδήποτε και απλά περιμέναμε με το δάχτυλο στη σκανδάλη πότε θα έρθει εάν ήταν αυτός... και αυτό περίεργο ήταν πάλι.

Σ: Ένιωθες φόβο;

Ε: Σίγουρα σίγουρα εμείς δουλεύουμε μόνο νύχτα και στην ουσία ήσουν πάλι εσύ και άλλα έξι εφτά άτομα όσα ήταν στην ομάδα όσοι ήμασταν εκεί... δεν υπήρχε κάτι άλλο... επαρχία ήταν νοσοκομεία δεν είχε το ξέραμε εάν ήταν κάτι σοβαρό δηλαδή θα έπρεπε να φύγουμε για Αθήνα ή Θεσσαλονίκη δεν ξέρω.

Σ: Κατάλαβα ήταν πολύ δύσκολα γενικά πιστεύεις ότι η αστυνομία έχει ένα δικό της τρόπο ζωής ξεχωριστό από τον έξω κόσμο με δικούς της κανόνες και δικές της αξίες;

Ε: Σίγουρα μας επηρεάζει το επάγγελμα στο πώς σκεφτόμαστε είμαστε περισσότερο καχύποπτοι και υποψιασμένοι... όταν βγαίνουμε έξω σίγουρα δεχόμαστε και ένα ρατσισμό από τον υπόλοιπο κόσμο δηλαδή με το που πεις ότι είσαι αστυνομικός ο άλλος σε κοιτάζει λίγο περίεργα ενώ δεν θα έπρεπε νομίζω.

Σ: Τι το ιδιαίτερο μπορεί να έχει η δουλειά;

Ε: Όταν συναναστρέφεται συνέχεια με προβληματικό κόσμο... για την κοινωνία προβληματικό... σίγουρα έξω φαίνεται ότι τσεκάρεις διαφορετικά τους ανθρώπους τα βλέπεις αλλιώς τα πράγματα θα δεις, θα κρίνεις κάποιον πιο ύποπτο που μπορεί κάποιος να μην τον κρίνει.

Σ: Ότι είμαστε πιο υποψιασμένοι;

Ε: Ναι ναι σίγουρα οχτώ ώρες δουλειάς είναι αρκετές αλλά και μετά όταν τελειώνει η δουλειά συνεχίζεις να είσαι αστυνομικός κατάλαβες... δηλαδή δε σταματάει αυτό... σίγουρα θέλουμε να βοηθήσουμε κάποιον που κινδυνεύει θα επέμβουμε... ως επί το πλείστον πιστεύω δεν θα κάνουμε τα στραβά μάτια εάν δούμε κάτι στο δρόμο εκτός υπηρεσίας που μπορεί κάποιος να το έκανε από τους άλλους πολίτες.

Σ: Αλλά γενικά πιστεύεις ότι ο αστυνομικός θα πάει να βοηθήσει.

Ε: Έτσι νομίζω έτσι νομίζω εγώ αυτό θα έκανα και πιστεύω θα το έκαναν οι περισσότεροι συνάδελφοι.

Σ: Με τους συναδέλφους σου τι σχέσεις έχεις;

Ε: Σίγουρα έχω συναδέλφους που βγαίνουμε για καφέδες, ποτά, φαγητά κάποιους αισθάνεται σαν οικογένεια εντάξει με κάποιους έχεις απλές συναδελφικές σχέσεις αλλά για να κάνεις παρέα με τον άλλον δεν έχει να κάνει με το επάγγελμα αλλά επειδή απλά τον συμπαθείς επειδή ταιριάζετε.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις καλούς;

Ε: Επειδή έχω γυρίσει και κάποιες υπηρεσίες έχω δυο-τρεις από κάθε υπηρεσία που είμαστε αρκετά.

Σ: Δηλαδή καμιά δεκαριά;

E: Ναι σίγουρα και από τη σχολή ακόμα.

Σ: Με τους οποίους είσαστε δεμένοι;

E: Με κάποιους ναι αλλά με κάποιους χάνεσαι αναγκαστικά λόγω συγκυριών, ζωής, απόψεων.

Σ: Με τα παιδιά που δουλεύεις μαζί;

E: Τώρα ας πούμε στα Πατήσια;

Σ: Και τώρα και γενικά.

E: Συνήθως όταν δουλεύεις με κάποιους και ζεις τα ίδια πράγματα δένεσαι πολύ περισσότερο από κάποιους που δεν ζεις τα ίδια... εκεί δηλαδή όσοι κάνουμε αξιωματικοί υπηρεσίας στα Πατήσια είμαστε πολύ δεμένοι μεταξύ μας... δηλαδή να βοηθήσει ο ένας τον άλλον να μην αφήσει τη δουλειά για τον επόμενο γιατί ξέρει τι τραβάει.

Σ: Πώς πιστεύεις ότι δημιουργείται αυτό το δέσιμο;

E: Λόγω δυσκολιών καθαρά... δηλαδή αν ήμασταν σε υπηρεσία που δεν είχε δυσκολίες δεν νομίζω να είχαμε και τόσο στενές σχέσεις και ας μην ταιριάζουμε σαν άνθρωποι... απλά επειδή καταλαβαίνει τον όγκο δουλειάς και τις δυσκολίες ο ένας βοηθάει πάντα τον άλλο

Σ: Γενικά έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση με κάποιο συνάδελφο;

E: Συνήθως με συναδέλφους άλλων υπηρεσιών που μπορεί να μην καταλάβει τη δικιά σου δουλειά... παραδείγματος χάριν άμεση δράση... μπορεί να σου φέρει κάτι ενώ έχει πάρα πολύ δουλειά να σου πω και κάτι άλλο που είναι ασήμαντο δηλαδή να το βλέπεις εσύ ασήμαντο και να είσαι ένας άνθρωπος στο γραφείο και να έχεις δύο-τρεις στο κρατητήριο και να σου φέρουν έναν άλλον με προβλήματα που θα μπορούσαν απλά να το παρακάμψουν και να το λύσουν μόνοι τους κυρίως... αυτό.

Σ: Πώς αντιδράς όταν έρχεσαι σε σύγκρουση με αυτούς;

E: Συνήθως υπάρχει μία αντιπαράθεση αλλά είσαι υποχρεωμένος να δεχθείς.

Σ: Λεκτικά έρχεσαι σε αντιπαράθεση;

E: Λεκτικά.

Σ: Και τι νιώθεις κάθε φορά που γίνεται αυτό;

Ε: Σίγουρα δεν αισθάνεσαι καλά γιατί πρέπει πρέπει πρώτα από όλα να καταλαβαινόμαστε εμείς μεταξύ μας και άμα δεν καταλαβαινόμαστε εμείς πώς περιμένουμε να μας καταλάβουν οι πολίτες... πολύ σημαντικό αυτό.

Σ: Έχεις έρθει ποτέ σε έντονη αντιπαράθεση με κάποιον;

Ε: Έντονη ποτέ.

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις μία σύγκρουση;

Ε: Ας πούμε θυμάμαι είχα ένα διπλό αυτόφωρο ένα βράδυ με δικηγόρους και ήμουν ο μόνος ανακριτικός υπάλληλος στο γραφείο που είχανε μηνύσεις εκατέρωθεν... έκανε ο ένας στον άλλον ο πολίτης, έκανε στο δικηγόρο του άλλου δηλαδή υπήρχε μία έντονη κόντρα... αναίρεση των εγκλήσεων... δηλαδή φοβερή χαρτούρα... φοβερή γενικά και κάποια στιγμή έρχεται ένα περιπολικό και φέρνουν έναν αλλοδαπό από ότι θυμάμαι για διοικητική απέλαση διότι δεν είχαν απόδοση όλο τον μήνα και έπρεπε να φέρουν μία σύλληψη... τους εξήγησα πως έχει η κατάσταση δεν βγαίνει να κάνω τη διοικητική γιατί όλο το βράδυ θα έγραφα και μου λέει συνάδελφε τη δουλειά σου τη δουλειά μου... εκεί υπήρχε μία έντονη αντιπαράθεση του λέω δεν έχεις κάνει αξιωματικός υπηρεσίας δεν ξέρεις πώς είναι τα καθήκοντα εντάξει και εγώ είμαι έξω και εσύ δεν ξέρεις πώς είναι έξω και γενικά υπήρχε μία αντιπαράθεση τέτοιου είδους.

Σ: Θύμωσες;

Ε: Βασικά ήξερα ότι δεν θα σχολάσω 06:00 και θα πάει 9 και 10 σίγουρα για να μην αφήσω δουλειά και στον πρωινό τόσο πολύ αλλά ναι μου χάλασε πολύ την κακή διάθεση που ήδη είχα.

Σ: Και πως θα περιέγραφες το συναίσθημα αυτό;

Ε: Θυμού και απογοήτευσης... κάπως έτσι.

Σ: Για ποιο λόγο απογοήτευση;

Ε: Γιατί δεν καταλαβαίνουν αυτό που ήδη κάνεις είναι ήδη πολύ για έναν υπάλληλο και να σου φέρνουν οι ίδιοι οι συνάδελφοι και άλλη δουλειά που θα μπορούσαν να την είχαν αποφύγει... αυτό... και απλά κοίταξαν το συμφέρον τους.

Σ: Δηλαδή δεν σε στήριζαν;

E: Καθόλου.

Σ: Και πώς λύθηκε το περιστατικό;

E: Απλά πήρα τη διοικητική τίποτε άλλο.

Σ: Επειδή σε ανάγκαζε ο νόμος.

E: Ναι δεν μπορούσα να τον διώξω θα έμπλεκα εγώ μετά.

Σ: Γενικά είσαι ικανοποιημένος με τη δουλειά σου;

E: Γενικά η αστυνομία ακολουθεί ότι και η κοινωνία... είναι πώς το λένε... είναι ένας καθρέφτης της κοινωνίας κάπως έτσι... όσο υπάρχουν προβλήματα στην κοινωνία άλλο τόσο υπάρχουν και στην αστυνομία δεν μπορεί να είναι ανεπηρέαστη από τα προβλήματα.... δηλαδή βλέπεις ότι όσο κατρακυλάει η κοινωνία προς τα κάτω υπάρχει κρίση και άλλα τέτοια... η αστυνομία ακριβώς το ίδιο δεν μπορείς δηλαδή να περιμένεις από την αστυνομία να είναι ανεπηρέαστη να είναι αυτή που πρέπει να είναι και ο κόσμος να είναι ότι να ναι.

Σ: Για σένα η αστυνομία τι είναι πως θα το περιέγραφες;

E: Σαν πολίτης και πώς θα την έβλεπα εγώ;

Σ: Όχι για σένα τι σημαίνει.

E: Σίγουρα είναι το επάγγελμά μου και επειδή με έχει επηρεάσει σημαντικά επειδή έχω περάσει από πολλούς τομείς... εντάξει την βλέπεις σαν οικογένεια κάποια στιγμή και οτιδήποτε κι αν χρειαστώ θα απευθυνθώ σε ένα συνάδελφο ένα δικό μου άνθρωπο είναι δηλαδή ένα στήριγμα

Σ: Όταν έρχεσαι σε σύγκρουση με ανθρώπους έξω από την αστυνομία πως το αντιμετωπίζεις;

E: Σίγουρα επειδή ξέρουμε τους νόμους καλύτερα από τους ανθρώπους έξω τους λες πως είναι τα νόμιμα.

Σ: Και στο σπίτι σου.

E: Όχι όχι στο δρόμο στο αυτοκίνητο τους εξηγείς πως έχουν τα πράγματα... τώρα εάν τσακωθώ με οικείους μου θα τσακωθώ σαν άνθρωπος.

Σ: Οκ σε ευχαριστώ πολύ

3.11 Γιάννης

Σ: Θα με βοηθήσεις Δημήτρη σε μία συνέντευξη που θα πάρω για το πανεπιστήμιο. Είναι για τις σχέσεις που φτιάχνουμε εμείς οι αστυνομικοί μεταξύ μας. Να ξεκινήσουμε με μερικές ερωτήσεις διαδικαστικές-δημογραφικές, όπως για παράδειγμα μίλησε μου λίγο για τον εαυτό σου, την καταγωγή σου, την οικογένεια σου.

Ε: Εεεε είμαι παντρεμένος εδώ και ένα χρόνο, κατάγομαι από την Άρτα...

Σ: Την ηρωική...

Ε: Και εξωτική...εντάχθηκα στο σώμα σε ηλικία δεκαοχτώ ετών, απευθείας μετά την αποφοίτηση από το λύκειο. Και από τότε υπηρετώ αδιάκοπα στο σώμα της ελληνικής αστυνομίας.

Σ: Έχεις παιδιά;

Ε: Όχι ακόμα.

Σ: Μεγάλωσες στην Άρτα;

Ε: Ναι κανονικά.

Σ: Πως ήταν στην Άρτα.

Ε: Ωραία ήταν. Τον περισσότερο καιρό έμενα σε ένα πολύ μικρό χωριό, έχω ωραίες αναμνήσεις....εεε ωραία ήτανε. Καλά ήτανε, σε ένα καλό οικογενειακό περιβάλλον για τα δεδομένα εκεί της περιοχής και της εποχής

Σ: Είναι λίγο περίεργη η επαρχία (γέλια).

Ε: Ναι...εντάξει μια χαρά.

Σ: Μπορείς να μιλήσεις λίγο για τις δραστηριότητες σου, τα ενδιαφέροντα σου εκτός της δουλειάς;

Ε: Εεεε τα ενδιαφέροντα μου είναι...ασχολούμαι λίγο με αθλητισμό, λίγο με τέννις. (γέλια)

Σ: Είσαι αριστοκράτης. (γέλια)

Ε: Ε ναι όλοι όσοι είμαστε από την Άρτα έτσι είμαστε. (γέλια) Παραδοσιακό άθλημα στην Άρτα. (γέλια) Ψαρεύω επίσης, μ' αρέσει πολύ η επαφή με τη θάλασσα και τη φύση, μ' αρέσουν επίσης οι περιηγήσεις στη φύση.

Σ: Πας για trekking και τέτοια;

Ε: Αρκετές φορές.

Σ: Κυνηγάς πέρα από το ψάρεμα;

Ε: Ναι κυνηγώ κιόλας, γιατί είναι μία δραστηριότητα που σε φέρνει πολύ κοντά με τη φύση, όπως και το ψάρεμα ακολουθώντας όμως πάντα τους έγγραφους και άγραφους κανόνες και την κείμενη νομοθεσία.

Σ: (γέλια) Δε θα σε πάω φυλακή, μη μου δίνεις κατάθεση.

Ε: Όχι γιατί υπάρχει μία παρεξήγηση, μία λανθασμένη εικόνα που επικρατεί στην κοινή γνώμη γι' αυτό...και φυσικά να μη τους πιστεύουμε ψαράδες και κυνηγούς διότι τις περισσότερες φορές λένε ψέματα. (γέλια)

Σ: Μπήκες από τα δεκαοχτώ στην αστυνομία;

Ε: Ναι, ακριβώς.

Σ: Δηλαδή πόσα χρόνια υπηρεσίας έχεις;

Ε: Έχω τώρα δεκατρία.

Σ: Θες να μου πεις από ποιες θέσεις υπηρέτησες και που υπηρετείς τώρα;

Ε: Ξεκίνησα πέρα από τα δύο χρόνια της σχολής...

Σ: Που έκανες σχολή;

E: Εεεε έκανα στα Γρεβενά... Κατά τη διάρκεια της φοίτησης στη σχολή απασχολήθηκα και σαν πρακτική άσκηση στο γενικό σχέδιο ασφάλειας της Ολυμπιάδας του 2004.

Σ: Το έχεις προλάβει ε;

E: Ναι ναι κανονικά, συμμετείχα ενεργά....εεεεε ήταν μια ωραία εμπειρία για την εποχή, πρωτόγνωρη, μας έδωσε μας έβαλε κατευθείαν στο αστυνομικό έργο βαθιά θα έλεγα..

Σ: Τι καθήκοντα έκανες δηλαδή;

E: Έκανα, πέρασα από πολλά καθήκοντα γι' αυτό μου έδωσε μία πλήρη εικόνα, όσο μπορούσα να δω και σαν αρχάριος βέβαια, έκανα καθήκοντα κυρίως περιπολίας πεζής και εποχούμενης...

Σ: Μόνος σου;

E: Μαζί με άλλο συνάδελφο τις περισσότερες φορές κάποιον έμπειρο.

Σ: Για να σου δείξει τη δουλειά;

E: Ακριβώς... Και εμείς δρούσαμε υποστηρικτικά και στα πλαίσια της πρακτικής άσκησης φυσικά... Αλλά πολλές φορές και με κάποιον που υπηρετούσε στη σχολή... Έκανα καθήκοντα επίσης τροχαίας, οπότε πήρα μία μικρή γεύση τροχαίας και φυσικά καθήκοντα ασφάλειας εγκατάστασης, αναβαθμισμένης βέβαια εγκατάστασης λόγω των δεδομένων εκείνης της εποχής που αυτό ήταν όντως μία ωραία εμπειρία γενικά η όλη διαδικασία.

Σ: Και μετά;

E: Μετά ξαναεπέστρεψα, αυτό ήταν στα πλαίσια της πρώτης πρακτικής ανάμεσα στα δύο έτη, επέστρεψα ξανά στη σχολή... Το δεύτερο έτος έκανα ξανά πρακτική σε αστυνομική διεύθυνση περιφέρειας και συγκεκριμένα απασχολήθηκα περισσότερο στη διαδικασία ασφάλειας αεροδρομίου, ελέγχου επιβατών, αφίξεων αναχωρήσεων εεε ασφάλειας εγκατάστασης και τα λοιπά.

Σ: Σου άρεσε εκεί;

E: Ε ντάξει ήταν για μένα μία πρώτη εμπειρία επίσης που δεδομένης της ηλικίας απορροφούσα σαν σφουγγάρι όπως λένε τα πάντα.. Και ήταν καλό που το είδαμε και

αυτό... Και φυσικά πέρα από αυτά τα καθήκοντα και καθήκοντα αστυνομικής φύσεως σε ένα μεικτό αστυνομικό τμήμα... Μεικτό δηλαδή με όλες τις αρμοδιότητες, καθήκοντα τροχαίας, ασφάλειας και τάξης φυσικά.

Σ: Έβγαινες περιπολία εκεί;

Ε: Έβγαινα περιπολία κανονικά, φυσικά με κάποιον έμπειρο συνάδελφο σαν συνοδοί τις περισσότερες φορές σε περιπολικό και ήτανε κάτι το ξεχωριστό γιατί ήτανε και στην επαρχία κιόλας οπότε είχες να κάνεις με ιδιαίτερες συνθήκες αστυνόμευσης, απομακρυσμένα χωριά εεε ηλικιωμένοι κατά βάση που ζούσανε μόνοι τους σε αποκομμένα σπίτια.

Σ: Και σου άρεσε αυτο;

Ε: Ναι ήταν ενδιαφέρον, ήταν ωραίο.

Σ: Για ποιο λόγο;

Ε: Ναι γιατί έβλεπες έμπρακτα την κοινωνική προσφορά.

Σ: Τι εννοείς κοινωνική προσφορά;

Ε: Κοινωνική προσφορά ότι υπάρχουν άνθρωποι ακόμα και τώρα τη σημερινή εποχή, το οποίο δε το βλέπουνε οι περισσότεροι, οι οποίοι μπορεί να κάνουν μία βδομάδα-δέκα μέρες να δουν έναν άλλο, κάποιον άλλο να πουν μια κουβέντα ένα οτιδήποτε... Να περάσει κάποιος να τους πει αν είναι καλά... Και αυτό το ζήσαμε εμείς εκεί πέρα και ήταν σημαντικό... Όταν έκανα μετά μία ανασκόπηση των όλων καθηκόντων και λειτουργίας πιστεύω ακράδαντα σε αυτή τη συνέχιση της πολιτικής γενικά που είναι και το κοινωνικό πρόσωπο της αστυνομίας.

Σ: Ήταν κάτι που σε γέμιζε.

Ε: Ναι ακριβώς.

Σ: Και μετά την επαρχία;

Ε: Μετά την επαρχία πήγα αρχικά σαν μετάθεση από τη σχολή, πήγα αρχικά σε μια διεύθυνση νησιού εεε

Σ: Σε ποιο νησάκι πήγες;

Ε: Είχα πάει στην αστυνομική διεύθυνση Κεφαλλονιάς.

Σ: Και;

Ε: Λοιπόν έκατσα για ένα εξάμηνο εκεί περίπου, πέντε μήνες; Πάλι υπηρέτησα σε αστυνομικό τμήμα με ότι συνεπάγεται αυτό... Ένα αστυνομικό τμήμα γενικής φύσεως και αυτό αστυνόμευσης...και αυτό επίσης με απομακρυσμένες περιοχές... Επίσης εεε είχε ιδιαιτερότητες γιατί ήταν τουριστική περιοχή, είχες να κάνεις πάρα πολύ με αλλοδαπούς εεε που ήταν και αυτό ενδιαφέρον επίσης.

Σ: Από πια άποψη;

Ε: Από ποια άποψη, ότι έβλεπες άλλη νοοτροπία, άλλη κουλτούρα, έπρεπε να προσαρμόσεις τη λειτουργία σου σαν αστυνομικός σε αυτά τα δεδομένα και αυτοί οι αλλοδαποί ήταν και εργαζόμενοι αλλοδαποί εκεί στο νησί αλλά και αλλοδαποί οι οποίοι μετοίκησαν εκεί πέρα και ήταν κυρίως συνταξιούχοι, οι οποίοι παίρνουν τη σύνταξη τους και αποφασίζουν να μετεγκατασταθούνε και μένουν σε κάποια ελληνικά νησιά... Και ήταν αρκετοί κιόλας αυτοί.

Σ: Πως συμπεριφερόντουσαν αυτοί;

Ε: Εντάξει είχαμε καλές σχέσεις με όλους, δεν είχαμε πρόβλημα, όλοι ευγενικοί εεε... κατά βάση αυτό που δεν ξέρει ο κόσμος είναι ότι κατά βάση και η αστυνομία είναι, δρα σε ένα συγκεκριμένο πρότυπο και λειτουργεί σε ένα συγκεκριμένο πρότυπο οπότε τις περισσότερες φορές δεν έχεις κάποιο πρόβλημα... Τις περισσότερες φορές... βέβαια δεν είναι ο κανόνας.

Σ: Δεν είναι ο κανόνας αλλιώς η δουλειά μας θα ήταν δουλειά αγγέλων.

Ε: Ακριβώς εεε...και μετά από αυτό έφυγα από εκεί και ήρθα εδώ πέρα εεε... εντάχθηκα στη Γ.Α.Δ.Α., στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής και συγκεκριμένα σε Τμήμα Ασφαλείας της... να πω ακριβώς που ήμουν; όχι;

Σ: Πες μου π.χ. ένα θεωρητικά.

Ε: Εντάξει ήταν σε ένα τμήμα των βορείων προαστίων με τη γενική έννοια. Λοιπόν εκεί έκατσα για περίπου εφτά με οχτώ χρόνια.

Σ: Έκατσες οχτώ χρόνια στο Τ.Α.;

Ε: Ναι.

Σ: Τμήμα Ασφαλείας;

E: Ναι.

Σ: Άρα η μεγαλύτερη υπηρεσιακή σου ...

E: Ναι η μεγαλύτερη υπηρεσιακή μου παραμονή ήταν εκεί στο τμήμα ασφαλείας. Το οποίο και αυτό ήταν ένα σχολείο μεγάλο... εεε ουσιαστικά εκεί άρχισα να γίνομαι αστυνομικός κανονικός και να φέρνω αποτέλεσμα στην εργασία μου.

Σ: Γιατί πιστεύεις ότι έγινε αυτό; Ότι εκεί άρχισες να γίνεσαι πραγματικά αστυνομικός.

E: Πρώτα απ' όλα γιατί άρχισε να συσσωρεύεται εμπειρία πρώτα απ' όλα.

Σ: Την οποία πώς την απέκτησες;

E: Την αποκτάς αναγκαστικά στα πλαίσια της δουλειάς... Την αποκτάς στα πλαίσια της αποδοχής ευθυνών... Και στα πλαίσια λειτουργίας της υπηρεσίας γενικά. Και της ποικιλίας της υπηρεσίας... Λοιπόν, σε αυτό το τμήμα ασχολήθηκα σε όλες τις θέσεις αρκετά, πέρασα από όλες τις θέσεις είναι τεράστια ηχη... ο τομέας δράσης του είναι τεράστιος, δε μπορείς να το φτάσεις ποτέ και να τα μάθεις όλα ποτέ γιατί όλοι συνεχίζουμε να μαθαίνουμε για πάντα...εεε ασχολήθηκα με τα βασικά τουλάχιστον, να το πω έτσι χοντρικά, με τα βασικά τουλάχιστον της λειτουργίας του, άρχισε να συσσωρεύεται η εμπειρία, άρχισα να εξειδικεύομαι όσο μπορούσα στο αντικείμενο και έτσι να φέρνω αποτελέσματα στο πλαίσιο στόχων της υπηρεσίας.

Σ: Τύπου;

E: Τύπου εεε εκτέλεση, μάλλον διεκπεραίωση εγγράφων ...

Σ: Σημαντική δουλειά..

E: Ναι σημαντική δουλειά που δε το ξέρουν βέβαια έξω και οι περισσότεροι. Βέβαια τα περισσότερα δεν αφορούν απλά διεκπαιρωτικά έγγραφα αλλά διοικητικά έγγραφα, αφορούν δικόγραφα και εισαγγελικές παραγγελίες, εκτέλεση ενταλμάτων, συλλήψεις, προσαγωγές και τα λοιπά.

Σ: Έκανες και συλλήψεις εκεί;

E: Ναι, επίσης πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας στον τομέα της ασφάλειας και όχι μόνο, επίσης καθήκοντα αξιωματικού υπηρεσίας...

Σ: Πέρα από τα καθήκοντα πώς ήταν η ζωή στο Τ.Α.; Πώς σου φαινόταν;

Ε: Η ζωή στο Τ.Α. εεε...στην αρχή δε το αντιλαμβάνεσαι από κάποιο σημείο και έπειτα γίνεται πάρα πολύ πιεστική, από κάποιο σημείο και πέρα η δουλειά γίνεται η ζωή σου αναγκαστικά... Λόγω του μεγάλου εύρους των ευθυνών και των πολλών ωρών εργασίας εκεί περίπου 48 με 50 ώρες τη βδομάδα αναγκαστικά γίνεται όχι το δεύτερο αλλά το πρώτο σπίτι σου το τμήμα... Είναι αυτό που σκέφτεσαι τις περισσότερες ώρες της ημέρας.

Σ: Σε ακολουθούσε η δουλειά στο σπίτι;

Ε: Ναι πάντα, πάντα...όσο και να μη το θες να το βάλεις λίγο πιο πίσω στο μυαλό σου, πάντα μένει η δουλειά στο μυαλό σου... Αυτό που έκανες και θα έκανες την επόμενη μέρα... Οι στόχοι για την επόμενη μέρα, οι υποχρεώσεις για την επόμενη μέρα, οι ευθύνες για ότι έκανες την προηγούμενη μέρα και σε ακολουθεί... Είναι κάτι που σε ακολουθεί και δεν μπορείς να το διώξεις εντελώς... Αυτό βέβαια μετά από χρόνια σε κουράζει κάποια στιγμή.... Αλλά τις περισσότερες φορές δε το καταλαβαίνεις... Γίνεται ρουτίνα και λειτουργείς έτσι από εκεί και πέρα με την υπηρεσία στο πρώτο πλάνο.

Σ: Σε έβαλε στο τριπάκι ότι η υπηρεσία είναι η ζωή.

Ε: Ναι ναι μπαίνεις αναγκαστικά... όλη η ζωή οργανώνεται γύρω από την υπηρεσία, όχι η υπηρεσία από τη ζωή... Όλη η ζωή σου κινείται γύρω από αυτό... Να μην ξεχάσουμε να πούμε ότι το ωράριο σε μία τέτοια υπηρεσία είναι κάτι ρευστό... Δεν είναι κάτι που μπορείς να προγραμματίσεις, κάτι που ξέρεις δε σημαίνει ότι θα πας το πρωί και θα φύγεις δυο η ώρα... Μπορεί κάτι να γίνει και να φύγεις την επόμενη μέρα... Μπορεί να φύγεις το απόγευμα, ακόμα και μια ώρα αργότερα είναι κάτι που σου αλλάζει το πρόγραμμα και δε μπορείς να προγραμματίσεις τίποτα εύκολα μετά την υπηρεσία... Όπως επίσης δεν ξέρεις την υπηρεσία της επόμενης μέρας... Δεν ξέρεις αν θα πας στις 5 το πρωι, δεν ξέρεις αν θα πας στις 12, δεν ξέρεις αν θα πας στις 6 το απόγευμα... Πρώτα απ' όλα είναι οι ανάγκες της υπηρεσίας, γύρω από αυτό κινείσαι.

Σ: Και μετά το Τ.Α. ;

Ε: Και μετά το Τ.Α. μετατέθηκα σε άλλη υπηρεσία και αυτή υπηρεσία της ασφάλειας που αφορά πάλι κυρίως την πρόληψη και την καταστολή της εγκληματικότητας στα πλαίσια ειδικών δράσεων εεεε μία υπηρεσία υψηλών απαιτήσεων.

Σ: Και πως αποφάσισες να πας εκεί;

E: Αποφάσισα να κάνω αυτό γιατί έπρεπε να εξελιχθώ υπηρεσιακά, θεώρησα ότι τα πρώτα βήματα μου τα έκανα και κάποια στιγμή έπρεπε να εξαργυρώσω την εμπειρία που είχα μέχρι τώρα και να εξειδικευτώ σε κάτι παραπάνω.

Σ: Πόσο καιρό έχεις στην καινούρια υπηρεσία;

E: Έχω τρία χρόνια τώρα.

Σ: Και πως σου φαίνεται εκεί;

E: Είναι αρκετά καλά στα πλαίσια της υπηρεσίας φυσικά, από την άποψη κιόλας ότι είναι πάρα πολύ, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα η δουλειά, δε σε αφήνει ποτέ να ρουτινιάσεις εντός εισαγωγικών, ζεις καινούριες καταστάσεις κάθε μέρα, βλέπεις πράγματα που δεν τα βλέπεις σε άλλες υπηρεσίες εεεε είναι ενδιαφέρουσα, επεκτείνεις ακόμα περισσότερο τον τομέα δράσης σου και τα καθήκοντα σου

Σ: Όταν λες ότι βλέπεις άλλα πράγματα που δε βλέπεις σε άλλες υπηρεσίες τι εννοείς;

E: Ότι στα πλαίσια ειδικών δράσεων και ειδικών απαιτήσεων κάνεις εξειδικευμένα πράγματα και λειτουργείς πιο πολύ με αυτοσχδιασμό, λειτουργείς πάνω σε πίεση αρκετές φορές, κάνεις ενέργειες που δε κάνεις σε άλλες υπηρεσίες.

Σ: Για παράδειγμα;

E: Για παράδειγμα μπορεί να χρησιμοποιηθείς σαν ομάδα δράσης στα πλαίσια καταστολής βαριάς εγκληματικότητας, σε όλη την Ελλάδα ουσιαστικά, σε όλη την Ελλάδα βασικά... Πρέπει να έχεις πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού σου ότι πρέπει να έχεις έτοιμη και μία βαλίτσα για να φύγεις ανά πάσα ώρα και στιγμή εεε... μπορεί να κάνεις επιχειρήσεις για σύλληψη επικίνδυνων κακοποιών πάνω από το μέσο όρο κατά βάση.

Σ: Αυτό σου αρέσει;

E: Ναι είναι ενδιαφέρον, είναι ενδιαφέρον από την άποψη ότι χρειάζεται έναν εξειδικευμένο συνδυασμό εεε....

Σ: Εσύ πως το αισθάνεσαι; Για ποιο λόγο θες να συλλάβεις έναν επικίνδυνο κακοποιό;

E: Πρώτα απ' όλα είναι μεγάλη κοινωνική προσφορά, κατά δεύτερον νιώθεις ότι σε καταξιώνει σαν επαγγελματία... Αισθάνεσαι και φυσικά πέρα από όλα αυτά και την αδρεναλίνη που πολλές φορές λειτουργεί σαν ναρκωτικό

Σ: Αυτό τώρα είναι μία πειστική απάντηση. (γέλια)

Ε: Ναι το βασικό είναι η αδρεναλίνη, η ηθική ικανοποίηση, βασικά η ικανοποίηση που νιώθεις μαζί με τους άλλους συναδέλφους όταν εκπληρωθεί ένας στόχος εεε και η καταξίωση σαν επαγγελματίας, αυτό που είπα και νωρίτερα ότι νιώθεις ότι πλέον αποδίδεις σαν επαγγελματίας... Αυτό.

Σ: Θα ήθελες να μου περιγράψεις δύο τρία έντονα περιστατικά σε όλη την υπηρεσιακή σου ζωή που σε έχουν επηρεάσει, σου έχουν μείνει... Δύο τρία σημαντικά περιστατικά για σένα.

Ε: Εεεε λοιπόν αυτό θέλει πολύ σκέψη γιατί είναι πολλά τα περιστατικά και συνήθως όλοι οι αστυνομικοί πολλά τα θεωρούν φυσιολογικά ενώ δεν είναι.

Σ: Ναι θα ήθελα εσύ ρε παιδί μου να σκεφτείς... συνήθως αυτά που είναι πολύ σημαντικά σου έρχονται πρώτα.

Ε: Ναι, συνήθως μας μένουν τα πιο περίεργα... Λοιπόν σαν περιστατικά θυμάμαι και καλά και κακά...

Σ: Εσύ πια θεωρείς σημαντικά... Πιο είναι αυτό που αν σε ρώταγε κάποιος θα του έλεγες ότι είναι το πιο σημαντικό πράγμα στην αστυνομία που σε έχει επηρεάσει... τι θα του απάνταγες το πρώτο πράγμα.

Ε: Στα πλαίσια επιχειρησιακής δράσης;

Σ: Γενικά... Μπορεί να είναι το οτιδήποτε.

Ε: Καταρχήν αυτό που με σημάδεψε σαν αστυνομικό γενικά, ήταν μια ολόκληρη περίοδος που ζήσαμε όλοι μας, όχι μόνο εγώ αλλά και όλοι οι συνάδελφοι ήτανε τα γεγονότα του 2008.

Σ: Μίλησε μου γι' αυτά.

Ε: Αυτό που με σημάδεψε ήταν ότι, αυτό που δεν είπαμε, να κάνω μία μικρή παρένθεση, αυτό που δεν είπαμε νωρίτερα είναι ότι το επάγγελμά μας πέρα από την επαγγελματική αποκατάσταση και όλα αυτά και πέρα από τη λειτουργία σαν επαγγελματίες και τέτοια στηρίζεται στην ηθική καταξίωση και στο κύρος που μπορεί να σου δώσει... Αυτό το περιστατικό που θα αναφέρω, τα περιστατικά αυτής της

περιόδου ήταν κάτι που χτύπησε το κύρος και το ηθικό όλων των αστυνομικών...όχι μόνο εμένα και μας σημάδεψε όλους.

Σ: Κ εμένα με έχει σημαδέψει.

Ε: Ναι βασικά όσοι το έχουμε περάσει τότε μας σημάδεψε όλους... Λοιπόν εεε όλοι εμπλακήκαμε άμεσα στα επεισόδια αυτά... ήταν κάτι κακό, κάτι που έκανε κακό σε όλους γιατί στιγματιστήκαμε χωρίς να φταίμε... Η δουλειά του αστυνομικού είναι ότι πρέπει να βγει στην κοινωνία και να ενεργήσει μέσα στην κοινωνία, πρέπει να έχει ένα μινιμουμ αποδοχής στην κοινωνία για να μπορέσει να λειτουργήσει... εεε ήταν δύσκολη η προσαρμογή μετά από αυτό. Ήταν δύσκολη η αποδοχή από την κοινωνία, ήταν δύσκολη, οι ενέργειες μας σαν αστυνομικοί δυσκόλεψαν πάρα πολύ, υπήρχε μία μόνιμη αναταραχή στα πλαίσια ακόμα και απλών λειτουργιών και φυσικά δε θα συζητήσουμε καν για το συνεχόμενο ωράριο εργασίας λόγω της εποχής (γέλια), τις βάρδιες που άλλαζαν, από εκεί πέρα που ήμασταν ουσιαστικά κυνηγοί του εγκλήματος γενικά και της ανομίας γίναμε θηράματα... Δηλαδή αναγκαστήκαμε να ζήσουμε χωρίς πάντα φόβο, χωρίς να φοβόμαστε βέβαια αλλά λειτουργήσαμε αναγκαστικά αμυντικά, αναγκαστήκαμε και το τονίζω αναγκαστήκαμε να λειτουργήσουμε αμυντικά και να φυλάζουμε εγκαταστάσεις δικιές μας, τη σωματική ακεραιότητα τη δικιά μας και των άλλων συναδέλφων γενικά και εντάξει είναι μία μελανή σελίδα... Είναι μία μελανή σελίδα όλο αυτό... Για διάστημα δύο περίπου μηνών γινόταν αυτή η διαδικασία.

Σ: Έχεις να περιγράψεις κάποιο συγκεκριμένο περιστατικό από εκείνη την περίοδο;

Ε: Ναι είχαν περικυκλώσει το τμήμα άνθρωπο όλων των ηλικιών, από παιδάκια μέχρι ηλικιωμένοι και μας έφτυναν και μας έβριζαν άνευ λόγου... Εμείς δε μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα, οι εντολές ήταν θολές και μη ξεκάθαρες για το πώς να ενεργήσουμε... είχαμε ένα σχέδιο χείριστης κατάστασης το οποίο ευτυχώς δε χρειάστηκε ποτέ να εφαρμόσουμε, ευτυχώς ήμασταν από τους τυχερούς γιατί ήταν άλλοι που δεν ήταν τυχεροί... δεν έχουν ακουστεί κιόλας αυτά... λοιπόν αλλά σε μια τέτοια κατάσταση που είσαι αστυνομικός, είσαι κλεισμένος στο τμήμα, υπάρχουν 150-200 άτομα έξω από το τμήμα που σε φτύνουν και σε βρίζουν χωρίς λόγο και κάθεσαι μέσα αναγκαστικά αμυντικά, είναι μία ψυχοφθόρα, αγχωτική και απαξιωτική κατάσταση... Ήτανε μια μελανή σελίδα, ήτανε κάτι που μας στιγμάτισε.

Σ: Θεωρείς ότι εδώ που εργαζόμαστε στην αστυνομία, υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος τρόπος ζωής, κάποιες αξίες, κάποιιοι κανόνες μέσα στους οποίους λειτουργούμε; Κάτι που είναι ιδιαίτερο από τον έξω κόσμο.

Ε: Τα έχουμε όλα αυτά... Λοιπόν ο τρόπος ζωής μας είναι διαφορετικός από των κοινών ανθρώπων, των μη αστυνομικών ανθρώπων, γι' αυτό και πολλές φορές οι συνάνθρωποι μας ακόμα και συγγενείς, φίλοι, φίλες, σύζυγοι εεε... δε μας καταλαβαίνουν... Δε μπορούν να καταλάβουν τη λειτουργία μας και τον τρόπο ζωής μας... Είναι διαφορετικά τα πάντα, είναι διαφορετικά τα ωράρια εργασίας, είναι διαφορετικές οι βάρδιες, είναι διαφορετικές οι ανάγκες μας, είναι διαφορετική η κουλτούρα μας...

Σ: Η οποία πως είναι;

Ε: Η κουλτούρα των περισσοτέρων είναι ιδιαίτερη, υπάρχει ένα ποσοστό ιδρυματοποίησης...

Σ: Δηλαδή;

Ε: Ότι όσο και να μη το θέλουμε είμαστε λίγο αστυνομικοί, λίγο πολύ βασικά, αστυνομικοί σε πολλούς τομείς της ζωής μας εεε λοιπόν η κουλτούρα μας είναι εεε ότι σκεφτόμαστε διαφορετικά, βλέπουμε τα πράγματα διαφορετικά, είμαστε καχύποπτοι, ε μπορώ να το πω αυτό μας το βάζει αυτό είμαστε καχύποπτοι... σκεφτόμαστε σενάρια καταστροφής συνέχεια, worst case scenario τις περισσότερες φορές εεε...

Σ: Δε σκεφτόμαστε με καλό τρόπο δηλαδή...

Ε: Ναι, σκεφτόμαστε αρνητικά πολλές φορές ναι, τις περισσότερες... πως αλλιώς θα μπορούσα να την χαρακτηρίσω την κουλτούρα;

Σ: Εσύ σαν αστυνομικός πως αισθάνεσαι ότι σε έχει επηρεάσει στη ζωή σου και μέσα και έξω.

Ε: Λοιπόν ας ξεκινήσουμε πάλι από αυτά που είπαμε λίγο νωρίτερα ότι ζούμε γύρω από την υπηρεσία... Η υπηρεσία καταρχήν κανονίζει τον ελεύθερο μας χρόνο... ξεκινάμε από εκεί... Δεύτερον κανονίζει όλες τις λειτουργίες της ζωής μας... πότε θα

βγούμε έξω, τότε θα φάμε, τότε θα κοιμηθούμε εεε λοιπόν αυτά είναι τα βασικά εεε...κανονίζει το πότε θα κάνουμε διακοπές επίσης.

Σ: Βασικό αυτό (γέλια)

Ε: Βασικό αυτό γιατί δε ξέρουμε πότε θα κάνουμε διακοπές, επιλέγει η υπηρεσία για εμάς πότε θα κάνουμε διακοπές...

Σ: Από ένα φίλο σου πολίτη πως σκέφτεσαι διαφορετικά;

Ε: Λοιπόν, να το πω με ένα παράδειγμα;

Σ: Όπως θες...

Ε: Θα το πω με παράδειγμα... Λοιπόν, σε ένα φίλο πολίτη λες ότι θα κάνεις μία δραστηριότητα το σαββατοκύριακο... Αυτή η δραστηριότητα ενώ την έχεις κανονίζει μπορεί να μη γίνει ποτέ για σένα γιατί μπορεί να προκύψει υπηρεσιακή ανάγκη που υπερβαίνει τις δικές σου ανάγκες... Λοιπόν μπορεί να το ακυρώσεις και να μη το καταλάβει ποτέ (γέλια) και μπορεί να χαλάσεις πολλές σχέσεις από αυτό το πράγμα, σχέσεις και φιλικές, ερωτικές και τα πάντα.

Σ: Γιατί οι άλλοι δε το καταλαβαίνουν.

Ε: Ναι ναι, τώρα με την καχυποψία...

Σ: Όχι όχι αν σκέφτεσαι κάτι άλλο πέρα από την καχυποψία...

Ε: Ναι ναι... να το πω τώρα πιο brutal, δε μπορείς να συζητήσεις εύκολα ειδικά αν είσαι ισχυρογνώμων με κάποιον άλλον που είναι πολίτης... Αυτά που βλέπουμε εμείς σαν αστυνομικοί δε τα βλέπουν οι άλλοι σαν πολίτες... Δε τα βλέπουν, βλέπουμε τις περισσότερες φορές τον πάτο της κοινωνίας, βλέπουμε την πραγματική κατάσταση, τρίβουμε τα μούτρα μας λίγο στην πραγματική κατάσταση, βλέπουμε ρεαλιστικά αναγκαστικά και μη τα πάντα, τα οποία οι υπόλοιποι που δεν έρχονται σε άμεση επαφή και δεν τα αντιμετωπίζουν κιόλας δεν μπορούν να τα καταλάβουν... Οπότε σε μια συζήτηση με κάποιον που είναι πολίτης δε μπορείς να συζητήσεις για παράδειγμα την κατάσταση που επικρατεί μέσα σε ένα γκέτο, να το πω ως παράδειγμα, δε μπορείς να συζητήσεις... Μπορεί να το βλέπει ρομαντικά μπορεί να το βλέπει έτσι, μπορεί να το βλέπει σαν εξωτερικός παράγοντας αν και εσύ το έχεις ζήσει αυτό.

Σ: Σαν τι χώρο το βλέπεις εσύ αυτό;

Ε: Το βλέπω σαν ένα χώρο, ότι περιλαμβάνει αυτός, παράδειγμα γκέτο, παράδειγμα θα σου πω τώρα... λοιπόν σαν ένα χώρο εγκληματικότητας, βαριάς εγκληματικότητας πολλές φορές, σαν χώρο κοινωνικών διακρίσεων ακραίων τις οποίες πρέπει να γεφυρώσεις πολλές φορές, σαν χώρο όπου πρέπει σαν αστυνομικός που αντιμετωπίζεις πραγματικά περιστατικά να εφαρμόσεις διπλωματία και σιδηρά πυγμή ταυτόχρονα, γιατί διαφορετικά δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις τις καταστάσεις, δε μπορείς να κάνεις τι δουλειά σου πολλές φορές και να ανταπεξέλθεις και να γλυτώσεις τη σωματική σου ακεραιότητα πολλές φορές... Λοιπόν δε μπορείς να συζητήσεις από την ίδια οπτική γωνία τα πράγματα με κάποιον που δεν είναι αστυνομικός... Ένα γκέτο το βλέπεις σαν γκέτο, το βλέπεις από την μέσα πλευρά και όχι από την έξω... μια κοινωνική κατάσταση τη βλέπεις από συγκεκριμένη οπτική γωνία σαν αστυνομικός δε τη βλέπεις σαν πολίτης... Εεεε λοιπόν επίσης εεε βασικός παράγοντας που οδηγεί στο να έχουμε μία κουλτούρα δικιά μας σαν αστυνομικοί είναι ότι μπαίνουμε από πολύ μικροί στα σώμα, παράδειγμα όπως εγώ και αυτό αναγκαστικά αλλάζει τον τρόπο λειτουργίας του μυαλού μας και βάζει μία κουλτούρα αστυνομική... Και τώρα να κάνουμε μία επέκταση τώρα πέρα από την οπτική γωνία πέρα από το επαγγελματικό ο βασικός τομέας της κουλτούρας που έχουμε μπαίνει από όταν εισαγόμαστε στη σχολή εεε φοράμε στολή εντός και εκτός εισαγωγικών και γινόμαστε αστυνομικοί... Όταν είσαι τόσο μικρός χάνεις πιστεύω την πραγματικότητα λίγο, δηλαδή σταματάς να είσαι άνθρωπος και γίνεσαι αστυνομικός... Αυτό είναι κάτι που στο περνάνε στη σχολή, όχι τόσο πολύ στοχευμένα αλλά περνιέται αναγκαστικά... Και αυτό νομίζω ότι είναι η δουλειά της σχολής... σου αλλάζει τον τρόπο λειτουργίας και σε κάνει αστυνομικό...

Σ: Και αυτό μετά εντείνεται έξω;

Ε: Ναι εντείνεται... Εντείνεται γιατί, αυτό που σου είπα και νωρίτερα, έρχεσαι σε επαφή με άλλους αστυνομικούς και στα πλαίσια της δουλειάς, δηλαδή είναι η μισή ζωή σου βασικά... Η μισή ζωή σου κινείται σε αυτά τα πλαίσια.

Σ: Και τι σχέσεις φτιάχνεις με τους άλλους αστυνομικούς;

Ε: Οι σχέσεις εεεε μπορεί να είναι τεταμένες, μπορεί να είναι φιλικές, μπορεί να είναι αδελφικές ακόμα.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς για παράδειγμα έχεις;

E: Είναι κοινό μυστικό ότι οι περισσότεροι αστυνομικοί έχουν φίλους αστυνομικούς.
(γέλια)

Σ: Εσύ πόσους φίλους έχεις;

E: Εεε μπορώ να πω κατ' αρχήν ότι το 90% των φίλων μου είναι αστυνομικοί... (γέλια)
Εντάξει το παραδέχομαι... Τώρα μακρινοί ή κοντινοί το 90% των φίλων μου από τους
πιο κοντινούς μέχρι τους πιο μακρινούς είναι αστυνομικοί... Αυτό από μόνο του νομίζω
ότι λέει πολλά... Τώρα ο παράγοντας που το δημιουργεί αυτό είναι αυτή η κουλτούρα
και η όμοια λειτουργία και τρόπος σκέψης που έχουμε μεταξύ μας που μπαίνει από τη
σχολή... μετά θύμησε μου να παραθέσω ένα παράδειγμα πάνω σε αυτό.

Σ: Παρέθεσε το και τώρα.

E: Ωραία, λοιπόν ας ξεκινήσω από το πρώτο σοκ που έπαθα από την πρώτη μου έξοδο
στη σχολή... Για να περιγράψω εν ολίγοις πως άλλαξε ο τρόπος σκέψης μας. Έχοντας
ένα περίπου τρίμηνο μέσα στη σχολή, δεκαοχτώ ετών τώρα συζητάμε, βγήκα για την
πρώτη μου άδεια έξω... Φυσικό και επακόλουθο ήταν πιο κοντινοί μου ακόμα ήταν οι
συμμαθητές μου από το σχολείο... Οι οποίοι φυσικά δεν είχαν μπει στη σχολή, είχαν
μπει σε πανεπιστήμια, Τ.Ε.Ι. και τα λοιπά... Με την πρώτη άδεια μου και λόγω γιορτών
Χριστουγέννων-Πρωτοχρονιάς μαζευόμαστε όπως ακριβώς κάναμε τρεις μήνες πριν
κάθε μέρα... Λοιπόν μαζευόμαστε να πιούμε το καφεδάκι μας τη μπυρίτσα μας και τα
λοιπά... Εεεε εκεί έπαθα το πρώτο σοκ.

Σ: Δε μπορούσες να επικοινωνήσεις;

E: Ναι δε μπορούσα να επικοινωνήσω... Βασικά είδα μία απομόνωση και δικιά μου και
των υπολοίπων... Είδα ότι συζητάγαμε άλλα πράγματα...εεε είδα ότι άλλα ήταν τα
κοινά... Κοινές δραστηριότητες, κοινά ενδιαφέροντα, κοινές σκέψεις; Λίγα ήταν τα
κοινά... Και από εκεί και πέρα ήταν αναπόφευκτο να αραιώσου οι σχέσεις μας, όχι
ηθελημένα, όχι με τσακωμό φυσικά και οτιδήποτε αλλά λόγω έλλειψης κοινής ομιλίας.

Σ: Κοινής κουβέντας.

E: Κοινού λόγου... Ήταν το πρώτο σοκ και ήταν απότομο, πολύ απότομο... Δηλαδή
θυμάμαι χαρακτηριστικά να καθόμαστε σε ένα τραπέζι, αν θυμάμαι καλά ήταν και ένας
άλλος συνάδελφος που ήταν στη σχολή, συζητάγαμε οι δυο μας και οι υπόλοιποι
συζητάγαν μόνοι τους... Εμείς συζητάγαμε για τα τεκταινόμενα στη σχολή γιατί ντάξει

όταν είσαι δεκαοχτώ χρονών και φεύγεις από το σπίτι σου τα πιο τρομερά πράγματα που συμβαίνουν είναι αυτά που ζεις και συζητάς για αυτά... Λοιπόν συζητάγαμε οι δυο μας, οι άλλοι συζητάγαν άλλα πράγματα... Προσπαθήσαμε να ανταλλάξουμε πέντε έξι κουβέντες, δυστυχώς με αποτυχία... Άλλα ενδιαφέροντα εγώ άλλα οι υπόλοιποι.

Σ: Άρα από εκεί και πέρα άρχισες να κάνεις παρέα με συναδέλφους...

Ε: Ναι ναι αναγκαστικά... πρώτο από όλα είναι η κοινή, ο κοινός λόγος... Δεύτερο είναι οι πολλές ώρες που περνάμε μαζί... Τρίτο τώρα, αφού τελειώσαμε την παρένθεση είναι που σε ενώνει πάρα πολλές φορές, ντάξει το λένε πολλοί στον έξω κόσμο, εντάξει ισχύει αυτό αλλά όταν το ζεις το νιώθεις καλύτερα είναι οι καταστάσεις που μπορεί να περάσεις με κάποιους και σε ενώνουν... Είναι οι στιγμές έντασης, οι στιγμές κινδύνου, οι στιγμές ικανοποίησης, αυτό που λέγαμε νωρίτερα μετά από μία επιτυχία αλλά περισσότερο οι στιγμές έντασης, μια κοινή περιπέτεια... Μια μεγάλη ευθύνη που μπορεί να έχεις αναλάβει μαζί με κάποιον άλλο και αναγκαστικά εξαρτάται ο ένας απόλυτα από τον άλλο... Δε γίνεται δηλαδή να υπάρξεις εσύ χωρίς τη συνδρομή του διπλανού σου.

Σ: Είναι μια πραγματικότητα αυτή.

Ε: Ναι και αυτό είναι φυσιολογικό να σε ενώνει, να σε κάνει να ανοίγεσαι πιο εύκολα, οι περισσότεροι αστυνομικοί μεταξύ μας ανοιγόμαστε πιο εύκολα και όταν περνάς μια τέτοια κατάσταση, ακόμα και αν τον ξέρεις τον άλλο μία βδομάδα είναι σα να τον ξέρεις χρόνια... Γιατί εντάξει να κάνω άλλη μία παρένθεση ότι οι καταστάσεις έντασης, κινδύνου και τα λοιπά φανερώνουν άμεσα τον χαρακτήρα του ανθρώπου... Αυτό πιστεύω.

Σ: Όπως και να έχει είναι μια ενοποιητική δύναμη.

Ε: Ναι φυσικά είναι μία ενοποιητική δύναμη την οποία εεεε.... Σε χαράζει... Σε χαράζει και σε συνδέει άμεσα.

Σ: Έχεις έρθει παρά τις καλές σχέσεις, ποτέ σε αντιπαράθεση με συναδέλφους;

Ε: Βεβαίως, φυσικά και έχω έρθει.

Σ: Πως θα τις χαρακτηρίζες αυτές τις αντιπαράθεσεις; Ποιο ευθύνονται, ποιο πρόβλημα υπάρχει...

Ε: Ναι, οι αντιπαραθέσεις κατά κύριο λόγο μεταξύ συναδέλφων ευθύνονται πρώτα από όλα στις πολλές ώρες που περνάμε μαζί... Στην τριβή, την πίεση, την υπευθυνότητα και στην αγχωτική πίεση της δουλειάς μας αρκετές φορές... Λοιπόν ας ξεκινήσουμε από το πρώτο την τριβή... Είναι λογικό με έναν άνθρωπο που είσαι κατά μίνιμουμ δέκα ώρες την ημέρα μαζί, είναι απόλυτα λογικό να έρθεις σε ρήξη... Ποιος δεν το έχει κάνει αυτό; Ποιος δεν το έχει περάσει; Δε γίνεται να συμφωνήσουμε σε όλα και δε γίνεται όταν τρώει ο ένας την μάπα του άλλου για δέκα ώρες...τον τρώς στη μάπα με τα καλά του με τα κακά του, τα ελαττώματα του, όλα τα βλέπεις και τα δικά σου ελαττώματα τα βλέπει ο άλλος φυσικά... θα έρθεις σε ρήξη... δε γίνεται διαφορετικά... Τώρα ενδέχεται να τα βρεις, ενδέχεται και να μη τα βρεις.

Σ: Συνήθως όταν έρχεσαι σε αντιπαράθεση με το συνάδελφο, πως αυτό εκδηλώνεται; Δηλαδή πως εμφανίζεται;

Ε: Ντάξει τις περισσότερες φορές σε μια χαμηλής έντασης ρήξη, θα επικρατεί μια παγωμάρα, λογικό είναι όλοι το έχουν περάσει αυτό και μη αστυνομικοί στα πλαίσια του χώρου εργασίας τους... Το δεύτερο επίπεδο αυτής της ρήξης μπορεί να είναι μία λογομαχία... Το τρίτο επίπεδο δεν έρχεται από την τριβή, έρχεται από άλλες καταστάσεις...

Σ: Όπως;

Ε: Είναι συνδυασμός τριβής και έντασης μαζί, μπορεί να σε οδηγήσει τι να πω, ακόμα και να πιαστείς στα χέρια.

Σ: Σου έχει συμβεί τέτοιο περιστατικό εσένα;

Ε: Εντάξει σε μικρό βαθμό ναι. Σε μικρό βαθμό ναι.

Σ: Θα ήθελες να μου το περιγράψεις;

Ε: Εεεε... Ντάξει ήταν πάλι ένας συνδυασμός, εν ολίγοις.... δε θα ήθελα να το περιγράψω.

Σ: Θα με βοηθούσε στην εργασία πολύ αν το περιέγραφες...πως μιλήσατε, πως εξελίχθηκε...

Ε: Ντάξει... Θα το πω γιατί είχε και αίσια κατάληξη στο τέλος... Ήταν συνδυασμός τριβής και έντασης ταυτόχρονα... Και στους δύο... Η ρήξη ξεκίνησε για μια διαφωνία

στα πλαίσια επαγγελματικής συμπεριφοράς εεε λοιπόν, όχι τόσο, όχι τόσο προς πολίτη... μεταξύ μας στα πλαίσια επαγγελματικής συμπεριφοράς σαν αστυνομικοί.

Σ: Δε του μίλαγες καλά, δε σου μίλαγε καλά;

Ε: Ναι κάτι τέτοιο.

Σ: Σε ειρωνευόταν;

Ε: Βασικά δε μου μίλησε με τον πρόποντα και επαγγελματικό τρόπο ενώ υπήρχαν και τρίτοι μπροστά μας.

Σ: Σε προσέβαλλε.

Ε: Ενώ υπήρχαν και πολίτες μπροστά μας... Αυτό είναι εκ των ουκ άνευ για ένα αστυνομικό εεε γιατί όλοι οι αστυνομικοί προσέχουν να μη ρίχνουν τον επαγγελματισμό του άλλου συναδέλφου ειδικά μπροστά σε πολίτες... Είναι κάτι απαραίτητο, είναι εκ των ουκ άνευ, δεν πρέπει να επηρεαστεί ο επαγγελματισμός του άλλου συναδέλφου μπροστά σε πολίτες ειδικά... Λοιπόν ο συγκεκριμένος συνάδελφος έπεσε σε αυτό το λάθος... Λοιπόν του έκανα μια παρατήρηση στην αρχή χαμηλής έντασης, επειδή μας έβλεπαν και πολίτες επαναλαμβάνω, και όταν ήμασταν μόνοι μας του ζήτησα πιο πολύ έντονα... λοιπόν αυτό οδήγησε σε αντίδραση και την άλλη πλευρά θεωρώντας το ήσσονος σημασίας θέμα, εγώ το θεωρούσα μείζονος σημασίας θέμα, λοιπόν να το πω τώρα, ντάξει έχουν περάσει και χρόνια, υπήρξε και ένα αλληλοσπρώξιμο... Ντάξει δεν οδηγηθήκαμε σε καταστάσεις, ντάξει... εδώ σ ένα αλληλοσπρώξιμο... ντάξει ήμασταν και πιο νέοι, το αίμα μας έβραζε περισσότερο εεε λοιπόν το όλο αποτέλεσμα η κατάληξη ήταν μετά από μισή ώρα να είμαστε όπως και πριν... Μια χαρά εεε... γιατί το διαχειριστήκαμε πολύ καλά από εκεί και πέρα. Δηλαδή επήλθε η επαγγελματική συμπεριφορά... Μετά εντάξει είπαμε ότι είμαστε αστυνομικοί, δε γίνεται να πλακωθούμε και μεταξύ μας... δε γίνεται αυτό το πράγμα εεε εντάξει ήταν μια στιγμή έντασης και από τους δύο, ο ένας αναγνώρισε το λάθος του... ότι είπε λάθος, ότι συμπεριφέρθηκε λάθος, εγώ αναγνώρισα το λάθος μου ότι μπορεί να υπερέβαλλα εεε όταν του ζήτησα το λόγο και η παρεξήγηση λύθηκε.

Σ: Ποιος έκανε το πρώτο βήμα, εσύ;

Ε: Νομίζω και οι δύο μαζί, και οι δύο μαζί, δεν ήτανε εεεε... δεν ήταν κάτι, δεν πήρε χρόνο η διαδικασία δηλαδή... τώρα να σου πω την αλήθεια πρέπει να το έκανα εγώ.

Σ: Ναι ε;

Ε: Ναι αλλά και πάλι ελάχιστα ντάξει. Απλώς μετά την παγωμάρα του περιστατικού ξεκίνησα την κουβέντα πάλι, εκεί. Μόνο και μόνο αυτό δηλαδή.

Σ: Α δηλαδή ότι του μίλησες...

Ε: Ναι του μίλησα για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε την συνεργασία κιόλας και ντάξει τα βρήκαμε.

Σ: Το σπρωξίδι όμως έπεσε.

Ε: Ναι το σπρωξίδι έπεσε. Ναι ναι ντάξει.

Σ: Οκ. Δηλαδή τώρα έχεις καλές σχέσεις με το συνάδελφο αν συναντηθείτε...

Ε: Ναι αν συναντηθούμε δε θα το θυμάται καν το περιστατικό, δε θα το αναφέρουμε. Λοιπόν τώρα να συνεχίσω πάνω σε αυτό...λοιπόν στα πλαίσια των εντάσεων μεταξύ συναδέλφων, είπαμε αυτό ήταν αποτέλεσμα τριβής και έντασης... ήμασταν συνέχεια μαζί, ήμασταν συνεργάτες με το συγκεκριμένο συνάδελφο που είπα συνέχεια...

Σ: Με το συγκεκριμένο συνάδελφο ήσασταν συνεργάτες συνέχεια;

Ε: Ναι για ένα χρονικό διάστημα ήμασταν συνέχεια δέκα ώρες ατελείωτα, όπως ανέφερα μαζί... Λοιπόν τώρα η δεύτερη κατηγορία συγκρούσεων μεταξύ συναδέλφων που είπαμε είναι μέσα στα πλαίσια έντασης... Στα πλαίσια έντασης εεε είναι λογικό να δημιουργηθούν ρήξεις και πάλι... Θα φωνάζει κάποιος παραπάνω γιατί θέλει άμεσο αποτέλεσμα, θα αντιδράσει κάποιος παραπάνω, θα υπάρξει και λογομαχία εεε... αλλά ντάξει τουλάχιστον τις περισσότερες φορές όταν καταλαγιάζει η ένταση τα βρίσκουμε... Γιατί όλοι ξέρουμε γιατί γίνεται αυτό το πράγμα... Ντάξει... Τώρα με συναδέλφους που εγώ προσωπικά να μη τα έχω βρει εεε...

Σ: Δεν υπάρχουν;

Ε: Υπάρχουν, υπάρχουν..

Σ: Είχαν έρθει οι σχέσεις σας σε σύγκρουση;

Ε: Είχαν έρθει και είχε επέλθει αυτή η παγωμάρα η οποία δεν έσπασε ποτέ.

Σ: Τι σύγκρουση ήταν αυτή; Απλή λογομαχία;

E: Εεε βασικά μια λογομαχία χαμηλής έντασης, όχι τίποτα ιδιαίτερο... ή αυτοί, ντάξει βλέπεις ότι δε μπορούμε να συνεργαστούμε, κόβεις...

Σ: Χαρακτήρες δηλαδή;

E: Ναι... δε μπορεί να υπάρξει συνεργασία μεταξύ μας... Ντάξει... Όλοι οι άνθρωποι δε μπορούμε να τα βρούμε μεταξύ μας.

Σ: Εσύ αισθάνεσαι ικανοποιημένος από τη δουλειά που κάνουμε;

E: Εεε... η δουλειά που κάνουμε είναι... την αγαπάμε τη δουλειά που κάνουμε...την αγαπάμε ναι και λόγω της κουλτούρας που μας έχει εμφυτευθεί...

Σ: Ειδικά εμείς που μπήκαμε δεκαοχτώ χρονών.

E: Ακριβώς, ναι και λόγω του ότι είναι ο τρόπος ζωής μας και λόγω του ότι είναι ζούμε γι' αυτή και η ζωή μας περιστρέφεται γύρω από αυτήν, γιατί μας δίνει και την ικανοποίηση κιόλας... Δηλαδή, αυτό από πού ψάχνουμε μετά από λίγο είναι η αδρεναλίνη και η ηθική ικανοποίηση... Τώρα αν είμαι ικανοποιημένος, δεν είμαι απόλυτα ικανοποιημένος γιατί είπαμε μετά από όλα αυτά τα χρόνια είναι στιγματισμένη η δουλειά μας σε μεγάλο βαθμό άδικα κιόλας πιστεύω... Είμαστε τα εύκολα θύματα... Στις πλάτες μας έχουν παιχτεί πολλά παιχνίδια... εντάξει μη το τραβήξουμε κιόλας, μην είμαστε συνομωσιολόγοι κιόλας.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί.

E: Εεεε.... Χρειάζεται η αστυνομία να ξαναβρεί το κύρος, που χρειάζεται για να λειτουργήσει σα θεσμός... Η αστυνομία θεσμός απαραίτητος σε ένα πολίτευμα όπως έχουμε και σε μία σύγχρονη κοινωνία είναι απαραίτητος... Δε νοείται σύγχρονη και οργανωμένη κοινωνία χωρίς αστυνομία και χωρίς οργανωμένη και θεσμικά κατοχυρωμένη αστυνομία κιόλας... Είμαστε σε μεγάλο βαθμό ευνουχισμένοι τη σήμερον ημέρα... Δε ξέρω κατά πόσο μπορεί να προχωρήσει αυτό το πράγμα... Οι αστυνομικοί νιώθουν είναι πιεσμένοι κατά βάση με πράγματα με τα οποία δε θα έπρεπε να είναι... Είναι πιεσμένοι και στιγματισμένοι άδικα... Θα μπορούσε να ήταν πολύ καλύτερα τα πράγματα.

Σ: Γιάννη σ' ευχαριστώ πάρα πολύ.

E: Εγώ ευχαριστώ επίσης που με άκουσες.

3.12 Κωνσταντίνος

Σ: Αγαπητέ συνάδελφε Κωνσταντίνε, κάνω μία εργασία για το πανεπιστήμιο, θα με βοηθήσεις, για τις σχέσεις των αστυνομικών στο χώρο εργασίας. Πιστεύω θα με βοηθήσεις.

Ε: Εννοείται.

Σ: Ωραία... Μίλησε μου λίγο για σένα, από πού είσαι, για την οικογένεια σου.

Ε: Γεννήθηκα το '78, είμαι 38 ετών δηλαδή, έχω γεννηθεί Αθήνα, έχω μεγαλώσει Αθήνα.

Σ: Αθηναίος; Βέρος;

Ε: Αθηναίος, η καταγωγή μου είναι από Γιάννενα, από Ήπειρο... Είμαι παντρεμένος, έχω ένα παιδί, στην αστυνομία δουλεύω δεκαέξι χρόνια.

Σ: Δεκαέξι χρόνια;

Ε: Δεκαέξι χρόνια πρώτα ο θεός να τα κάνουμε....

Σ: Πότε μπήκες;

Ε: Το 2000.

Σ: Το 2000; Με δύο χρόνια διαφορά στη σειρούλα... Με ποιο καθεστώς μπήκες;

Ε: Ειδικός φρουρός μπήκα εγώ.

Α: Ααα δεν μπήκες με τις πανελλήνιες;

Ε: Όχι, ειδικός φρουρός.

Σ: Τώρα έχεις μονιμοποιηθεί;

Ε: Από το '05 έχω μονιμοποιηθεί.

Σ: Στο χωριό έχεις πάει καθόλου; Έχεις μεγαλώσει;

Ε: Δεν έχω μεγαλώσει στο χωριό, όχι.

Σ: Εδώ στην Αθήνα που μεγάλωσες;

Ε: Κυψέλη.

Σ: Κυψέλη; Όταν ήταν αριστοκρατική ή όταν ήτανε γκέτο;

Ε: Εγώ πρόλαβα που παίζαμε έξω στην Κυψέλη... Παίζαμε στους δρόμους της Κυψέλης... Παίζαμε όπως παίζουν τα παιδιά στα χωριά τώρα, παίζαμε εμείς στην Κυψέλη τότε... Δηλαδή βγαίναμε έξω στο δρόμο, παίζαμε κρυφτό, παίζαμε κυνηγητό στο δρόμο... Μετά το '90-'92 χάλασε η Κυψέλη.

Σ: Ας φύγουμε από αυτό δεν είναι θέμα της εργασίας, άμα έκανα άλλη εργασία θα σε ρώταγα γιατί χάλασε η Κυψέλη, πως χάλασε....

Ε: Στην επόμενη θα τα πούμε αυτά....

Σ: Έχεις ενδιαφέροντα, δραστηριότητες; Πας σε κανένα σχολείο κάτι, πέρα από την αστυνομία.

Ε: Σπουδάζω στο ανοιχτό πανεπιστήμιο.

Σ: Τι σπουδάζεις;

Ε: Οργάνωση και διοίκηση επιχειρήσεων και οργανισμών.

Σ: Πώς το αποφάσισες;

Ε: Κοίταξε, είναι κάτι που έπρεπε κατ' αρχάς να πάρω ένα πτυχίο ΑΕΙ, έπρεπε δηλαδή ατομικά... Υπηρεσιακά δεν ξέρω αν θα χρειαστεί ή όχι, αν και όπως τα βλέπω τα πράγματα κάποια στιγμή ίσως χρειαστεί. Ίσως;

Σ: Το κάνεις δηλαδή ατομικά;

Ε: Ατομικά, ναι ατομικά κυρίως... Και για να έχεις κάτι παραπάνω αν τυχόν φύγεις από την αστυνομία... Γιατί δεν ξέρεις αν θα είσαι πάντα στην αστυνομία.

Σ: Άλλα ενδιαφέροντα πέρα από το πανεπιστήμιο;

Ε: Τα ενδιαφέροντα μου όλα γυρνάνε γύρω από την αστυνομία... Δηλαδή λόγω της ιδιότητας μου ως εκπαιδευτής, τα ενδιαφέροντα μου γυρνάνε από κει... Δηλαδή λίγο σκοπευτήριο, λίγο πολεμικές τέχνες... Όλα τα ενδιαφέροντα μου γυρνάνε γύρω από εκεί, ώστε να μπορώ να είμαι καλύτερος στο θέμα της εκπαίδευσης υπηρεσιακά.

Σ: Θα σε ρώταγα για την προϋπηρεσία, αλλά με πρόλαβες με το εκπαιδευτής... Είπες δουλεύεις δεκαέξι χρόνια, από ποιες υπηρεσίες έχεις περάσει;

Ε: Έχω περάσει από Α.Τ. Πατησίων.

Σ: Τι ωραία που είναι τα Πατήσια... Πρώτη τοποθέτηση στο Α.Τ. Πατησίων;

Ε: Πρώτη τοποθέτηση ήταν στο Α.Τ. Κυψέλης αλλά δεν την υπολογίζω γιατί ήταν δύο μήνες, τρεις... Πρώτη τοποθέτησης ήταν Α.Τ. Κυψέλης, δεύτερη τοποθέτηση και πιο μόνιμη, οχτώ χρόνια ήταν Α.Τ. Πατησίων και μετά με τη δημιουργία της ΔΕΛΤΑ απευθείας, άμεση δράση ΔΕΛΤΑ και με τη διάλυση της ΔΕΛΤΑ, γύρισα ασφάλειες ΟΠΚΕ.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις τι καθήκοντα είχες σε αυτές τις δουλειές;

Ε: Στο Α.Τ. Πατησίων στην αρχή πεζές περιπολίες για λίγο, ένα τρίμηνο και μετά σ' όλη τη διάρκεια περιπολικό «αλλαγή»... Περιπολικό έξω δηλαδή.

Σ: Δούλευες σε βάρδιες;

Ε: Ναι, κανονικά... 08:00-24:00 συνέχεια.

Σ: Είχες σταθερό συνάδελφο;

Ε: Είχα σταθερό συνάδελφο και σταθερές αλλαγές. Δηλαδή ξέρεις ποιος σε αλλάζει, με ποιους δουλεύεις, υπήρχε δηλαδή μια ροή κανονική σ' αυτό.

Σ: Πώς και το αποφάσισες να ασχοληθείς με το επάγγελμα; Γιατί από ότι μου είπες μπήκες ειδικό φρουρός, μπήκες πιο μεγάλος από τους υπόλοιπους.

Ε: Θα σου πω... Έχω αστυνομικές καταβολές, δηλαδή ο παππούς μου ήταν αστυνομικός, ο νονός μου αστυνομικός, ο αδελφός μου ήταν αστυνομικός.

Σ: Ο αδελφός σου είχε περάσει πριν από σένα;

Ε: Ο αδελφός μου πέρασε το '92... Γαλουχήθηκα δηλαδή μέσα σ' αυτό το πράγμα... Δεν μπορούσα να φανταστώ τον εαυτό μου να κάνει άλλο επάγγελμα όταν μεγαλώσω.

Σ: Δηλαδή πως το σκεφτόσουν πριν μπεις στην αστυνομία;

Ε: Ήταν το επάγγελμα που μου ταίριαζε απόλυτα.

Σ: Πώς το κατάλαβες ότι σου ταίριαζε απόλυτα; Πώς το φανταζόσουν πριν μπεις;

Ε: Από μικρό παιδί με φανταζόμουν ο ήρωας που θα βγει να σώσει την κατάσταση... Όταν λέω από μικρό παιδί εννοώ προ εφηβείας... Το φανταζόμουν κάπως έτσι.

Σ: Είπες είναι ο αδελφός σου, ο νονός σου και ο παππούς σου; Σου έλεγαν ιστορίες;

E: Τις έβλεπα... Γιατί ήταν στην καθημερινότητα... Όχι τόσο με τον παππού μου γιατί είχε αποστρατευτεί νωρίς, αλλά με τους υπόλοιπους τις έβλεπα στην καθημερινότητα και σίγουρα μου έλεγαν ιστορίες.

Σ: Πόσο χρονών μπήκες είπες;

E: Ήμουν είκοσι δύο.

Σ: Ποιο πριν;

E: Ποιο πριν δούλευα στον ιδιωτικό τομέα, στον τομέα της ασφάλειας πάλι, security, συνοδός κ.τ.λ. και πριν από αυτά ήμουν στο στρατό.

Σ: Στο στρατό πού ήσουν;

E: Ειδικές δυνάμεις.

Σ: Άρα θεωρείς ότι είχες μια προδιάθεση για να γίνεις αστυνομικός.

E: Σίγουρα... Όχι, απλά προδιάθεση, ήτανε γραμμένο.(Γέλια)

Σ: Το φανταζόσουν ότι κάποια στιγμή θα γίνω αστυνομικός σαν τον αδελφό μου και σαν τον νονό μου.

E: Σίγουρα.

Σ: Σου έφερνε ο νονός σου μικρά παιχνίδια σχετικά με την αστυνομία;

E: Θυμάμαι, όταν ήμουν δευτέρα δημοτικού, πρώτη-δευτέρα δημοτικού έκανα βόλτες με το περιπολικό στην Α Τρίτη... Με έπαιρνε μαζί του με το περιπολικό... Κατάλαβες; (Γέλια)

Σ: Εγώ νόμιζα μόνο αστυνομικά παιχνίδια... Τώρα που έχεις αυτά τα δεκαέξι χρόνια, μπορείς να μου περιγράψεις την εμπειρία σου μέσα στην αστυνομία;

E: Κοίταξε, όταν ξεκίνησα το επάγγελμα, ξεκίνησα θέλοντας να προσφέρω, θέλοντας να μπω στο θεσμό της αστυνομίας, τότε σαν νέος να φτιάξω ένα καλό πρόσωπο, ατομικό σαν αστυνομικός αλλά και ένα συνολικό προς τους πολίτες σαν αστυνομία. Αυτό είχα πάντα σαν σκοπό, στόχο, σαν αποστολή... Δηλαδή οπουδήποτε πηγαίναμε δεν ήμουν εγώ, ήμουν η αστυνομία, οι άλλοι βλέπαν σε μένα την αστυνομία, οι συμπεριφορές ήταν βάσεις της αστυνομίας, δεν ήταν βάσει ατομικά του Θέμη.

Σ: Αυτό το αίσθημα το έχεις και τώρα;

Ε: Συνεχίζω να το έχω, όχι σε τόσο μεγάλο βαθμό... Τότε πρόσεχα περισσότερο. Ίσως τώρα μου είναι πιο εύκολες οι αντιδράσεις... Έχω περάσει στην αστυνομική κουλτούρα, οπότε αυτά που κάνω, τα κάνω χωρίς να τα καταλαβαίνω τώρα... Ενώ τότε έπρεπε να τα κάνω επιτηδευμένα... Έπρεπε να έχω συγκεκριμένη συμπεριφορά ενώ τώρα μου βγαίνει αυθόρμητα... Βγαίνει φυσιολογικά.

Σ: Τις πρώτες μέρες που μπήκες μέσα, πως σου φάνηκε πως τα είδες;

Ε: Κοίταξε να σου πως την αλήθεια, απογοητεύτηκα τις πρώτες μέρες, όταν βγήκα έξω και είδα αντιδράσεις, συμπεριφορές παλαιότερων, τι θα κάνουμε, που θα πάμε... Όταν οι πρώτες πεζές περιπολίες καταλήγαν 9 το πρωί σε ένα μπαρ στην Κυψέλη, δύο βδομάδων εγώ έξω δόκιμος, όταν κατέληγα με έναν αρχαιότερο αρχιφύλακα 9 το πρωί σε κάτι μπαρ με γυναίκες, καταλαβαίνεις... Δεν ήξερες τι να κάνεις, τι να πεις, που να το πεις.... και πώς να αντιδράσεις....

Σ: Αυτό δεν άλλαξε σταδιακά;

Ε: Όταν είσαι νέος αναγκάζεσαι να κάνεις πράγματα επειδή δεν ξέρεις πώς να αντιδράσεις στις διαταγές... Όσο παλιώνεις ξέρεις πώς να αντιδράσεις, ξέρεις πώς να ελέγχεις τις υπηρεσίες σου... Ξέρεις να πεις ότι δεν θέλω να μπω μ' αυτόν... Αυτό αλλάζει...

Σ: Τις πρώτες μέρες μπήκες δόκιμος, μετά συνέχισες. Φαντάζομαι δεν έκανες μόνο τέτοιες υπηρεσίες, έκανες και άλλες...

Ε: Στην αρχή κάναμε μόνο πεζές περιπολίες, στην συνέχεια τα κάναμε όλα... Το αστυνομικό αντικείμενο του τμήματος ήταν μεγάλο... Από περιπολίες και μεταγωγές μέχρι μέτρα και τροχαία... Τα πάντα.

Σ: Και μετά όταν τελείωσες την πρακτική;

Ε: Πεζή περιπολία γιατί είχαν βγάλει ένα σύστημα τότε όλοι οι ειδικοί φρουροί, να πάνε στα τμήματα για πεζές περιπολίες και μετά από λίγο καιρό περιπολικό μόνιμος.

Σ: Πώς σου φάνηκε τότε το περιπολικό;

Ε: Σχολείο μεγάλο...μαθαίνεις τον κόσμο, μαθαίνεις την αστυνομία, μαθαίνεις τα πάντα... Μαθαίνεις πως λειτουργεί το σύστημα, πως λειτουργεί η αστυνομία, πως επιλύει τα προβλήματα, πως διογκώνει τα προβλήματα.

Σ: Τι εικόνες πήρες εσύ εκεί;

Ε: Τι εμπειρίες πήρα από εκεί;

Σ: Πώς το έζησες, πως το ένιωθες εκείνη την περίοδο;

Ε: Όπως στο περιγράφων... Εκείνη την περίοδο έπαιρνα τις εμπειρίες, έβλεπα ότι είναι μεγάλο σχολείο, κοίταγα συνέχεια να είμαι καλύτερος, να μαθαίνω, συνέχεια συναντούσες πράγματα τα οποία δεν γνώριζες, μέρα με τη μέρα αλλάζανε, κοιτούσα από παλαιότερους συναδέλφους να πάρω σημειώσεις τους, να πάρω εργαλεία που χρειαζόντουσαν, να δω τι κάνουν, να δω πως αντιδρούν, να δω πως κάνουν τις αναφορές τους, να δω πως καλύπτουν τα πάντα όλα που γίνονται, να δω πως θα δώσω μία κατάθεση, όλα αυτά είναι μεγάλο σχολείο... Αν δεν περάσεις από αυτό πιστεύω δεν έχεις ολοκληρωμένη εικόνα για την αστυνομία... Από τη στιγμή δηλαδή που θα πάρει κάποιος τηλέφωνο την αστυνομία μέχρι τη στιγμή που θα λυθεί το πρόβλημα, υπάρχει μία διαδικασία η οποία δεν γράφεται πουθενά, δεν τη μαθαίνεις κάπου... Δηλαδή άμα δεν το δεις ή δεν το κάνεις, δε ρωτήσεις για να το φτιάξεις το πρόβλημα να το λύσεις, δεν μαθαίνεται... Γι' αυτό και το επάγγελμα δεν είναι πανεπιστημιακό για να το μάθεις.

Σ: Τι το χαρακτηρίζει σε σχέση με τα άλλα και το κάνει διαφορετικό;

Ε: Για μένα είναι εμπειρικό, δεν είναι γνωστικό να το μάθεις... Είναι εμπειρικό το επάγγελμα. Δεν είναι να κάτσεις σε ένα θρανίο να το μάθεις... Έχει τη θεωρία του η οποία είναι λίγη, είναι μικρή αλλά δεν έχει νομίζω τόσο γνωστικό αντικείμενο... Το γνωστικό αντικείμενο μπορείς να το αποτυπώσεις στην έρευνα... Εκεί έχει γνωστικό αντικείμενο.

Σ: Και μετά το περιπολικό;

Ε: Μετά το περιπολικό, ομάδα ΔΕΛΤΑ, άμεση δράση.

Σ: Τι έχεις να μου πεις για εκείνη την περίοδο;

Ε: Άσχημες εμπειρίες.

Σ: Πώς αποφάσισες και μπήκες;

Ε: Δεν αποφάσισα... Με πήγανε.

-(Σ): Σε διαλέξανε;

Ε : Περάσαμε μία συνέντευξη, με ήξερε ο Κ... Παρένθεση, όταν δουλεύεις περιπολικό πρέπει να ανέβεις στο κέντρο να δεις πως δουλεύει το κέντρο, να μάθεις πως περνάει η κάρτα, τι θα σου μεταδώσει, τι θέλει να του πεις, ο εκφωνητής τι αναμένει από σένα, ποιες ενέργειες πρέπει να κάνεις, πρέπει να έχεις μία επαφή με το κέντρο... Επειδή εγώ ανέβαινα πάνω στο κέντρο και επειδή μίλαγα με τους εκφωνητές, είχα μια πολύ καλή σχέση με τον Κ. και ο Κ. ήταν τότε στην επιτροπή που διάλεγε τα άτομα μαζί με τους υπόλοιπους τα άτομα για τη Δ.ΕΛ.ΤΑ... Όταν με είδε ο Κ. μου λέει εσύ θα ρθεις εδώ... Έτσι πήγα στη Δ.ΕΛ.ΤΑ.

Σ: Εσύ το ήθελες;

Ε: Εεεε...Κοίταξε, ήθελα μια....μια αλλαγή ίσως ήθελα να δω κάτι άλλο; Έτσι θα στο πω... Χωρίς να ξέρω όμως, χωρίς να έχω υπολογίσει κάτι αφού πήγανε και αρκετοί συνάδελφοι από τα Πατήσια, που ήμασταν δεμένοι και οικογένεια, πήγα κ εγώ.

Σ: Άρα δεν έχασες και τους φίλους σου, αφού πήγες εκεί.

Ε: Όχι, γιατί πήγαμε οι περισσότεροι εκεί που ήμασταν δεμένοι στο τμήμα και έτσι πήγαμε μαζί και φτιάξαμε και μαζί ομάδα.

Σ: Και πως ήταν η ζωή στη Δ.ΕΛ.ΤΑ; Πως θα την περιέγραφες;

Ε: Ξεκίνησε άσχημα (μικρή παύση)... ξεκίνησε πολύ άσχημα.... Στην πρώτη βδομάδα είχαμεεε εεεε... τραυματισμούς συναδέλφων που πέθαναν μετά.

Σ: Το περιστατικό με το.....

Ε: Στην ομάδα μου ήταν.

Σ: Στην ομάδα σου ήταν; Δε το θυμόμουν αυτό... θυμάμαι το περιστατικό.

Ε: Εμείς ήμασταν.

Σ: Και πως θα το περιέγραφες αυτό που συνέβει;

Ε: Σαν περιστατικό; Σαν εμπειρία;

Σ: Σαν εμπειρία... πως το αισθανθήκατε οι συνάδελφοι που δουλεύατε μαζί, πως το βιώσατε.

Ε: Εμένα μου έχει αποτυπωθεί ως η χειρότερη μου εμπειρία στην αστυνομία... η χειρότερη δηλαδή εμπειρία που είχα στην αστυνομία, είναι αυτό που λέω και στα

παιδιά τα νέα όταν τα εκπαιδεύω ή όταν τους δείχνω κάτι ή ήθελα να τους περάσω κάτι, η χειρότερη εμπειρία είναι κουβαλήσουν κάσα συναδέλφου... δεν υπάρχει κάτι χειρότερο... Είναι ίσως όμως και ελληνικό το φαινόμενο αυτό. Δηλαδή το ότι δεν αναμένουμε κάνοντας ένα τέτοιο επάγγελμα ότι μπορεί να υπάρξουν απώλειες; Δε το αναμένουμε;

Σ: Εεε... θεωρητικά το αναμένουμε... Το πιστεύουμε;

Ε: Το πιστεύουμε; Μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε; Κανονικά δεν έπρεπε να το αναμένουμε αυτό; Δεν έπρεπε όλοι να... όταν εννοώ όλοι εννοώ οικογένεια, πολιτεία να μη κοιτά να ρίξει ευθύνες κάπου... ντάξει ο κατηγορούμενος ή ο δράστης εννοείται ότι θα υποστούν τις ποινικές ευθύνες... Δε πρέπει όλοι μας να αναμένουμε ότι υπάρχει αυτό το ενδεχόμενο και να είμαστε πιο δεμένοι όπως βλέπω σε άλλες κοινωνίες;

Σ: Εκεί με την ομάδα σου... γιατί η κοινωνία μπορεί να σου πει οκ είσαι αστυνομικός... να στο πω διαφορετικά... εσύ με την ομάδα σου ήσασταν δεμένοι;

Ε: Ναι δεμένοι ήμασταν.

Σ: Μετά;

Ε: Μετά ήμασταν δεμένοι, δεν είχαμε κάποιο θέμα.

Σ: Πιο πριν;

Ε: Και πιο πριν... Και μετά ήμασταν δεμένοι

Σ: Η απώλεια για εσάς δεν ήταν...

Ε: Δεν ήξερες πώς να το αντιμετωπίσεις... δεν υπήρχε δηλαδή, ο καθένας το αντιμετώπιζε με το δικό του τρόπο.

Σ: Εσύ πως το αντιμετώπισες;

Ε: Πως το αντιμετώπιζα; Όπως αντιμετωπίζοντας όλες τις απώλειες... Με τον καιρό. Δεν έχει δηλαδή κάτι να κάνεις... Με το χρόνο.

Σ: Αυτό φαντάζομαι ήταν και το πιο έντονο περιστατικό... Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι χειρότερο.

Ε: Κοίτα να δεις, βήμα βήμα το πας.

Σ: Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι χειρότερο για εμάς.

E: Ακριβώς.

Σ: Αλλά με τα παιδιά μέινατε ενωμένοι και μετά και πριν.

E: Εντάξει μετά υπήρξαν άλλα περιστατικά που διάλυσαν την ομάδα... άλλα περιστατικά.

Σ: Πως συνέχισε μετά η ζωή στη Δ.ΕΛ.Τ.Α. ;

E: Μέρα με τη μέρα...σε τρώει η καθημερινότητα.... Τότε ήταν έντονη εποχή... Τότε μην ξεχνάς ήταν σχεδόν καθημερινές οι πορείες των αντιεξουσιαστών, οπότε η καθημερινότητα σε έτρωγε, δεν προλάβαινες να κάνεις κάτι.

Σ: Σε αυτή την καθημερινότητα τι κάνατε;

E: Τίποτα... Κοιτάζαμε τα μέτρα.

Σ: Για τις πορείες;

E: Ναι κανονικά.

Σ: Είχατε επεισόδια;

E: Ναι βέβαια.

Σ: Και πως θα τα περιέγραφες εσύ αυτά τα επεισόδια.

E: Ως προς τι.

Σ: Εσύ πως τα αντιμετώπισες.

E: Κοίταξε σαν αστυνομικός έπρεπε να γίνει κάτι για το κύρος της αστυνομίας... αλλά δεν το αντιμετωπίζαμε οπαδικά ότι εμείς είμαστε οι καλοί, αυτοί οι κακοί, εμείς είμαστε αεκτζήδες, αυτοί είναι ολυμπιακοί και ότι πρέπει να τσακωθούμε... έπρεπε να γίνει κάτι, έπρεπε να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση η οποία δεν αντιμετωπιζόταν από καμία άλλη υπηρεσία... εμείς έτσι το βλέπαμε και μαθαίναμε κιόλας επειδή ήταν και νέα υπηρεσία... υπήρχε μία περίοδος προσαρμογής ακόμα και στους εξοπλισμούς.

Σ: Δε σας είχαν εξοπλίσει.

E: Δε μας είχαν εξοπλίσει... κοιτάζαμε με δικά μας μέσα να εξοπλιστούμε, ακόμα και γι αυτό κοιτάζαμε να δούμε τι δουλεύει, τι δε δουλεύει, τι χρειαζόμαστε, τι δε

χρειαζόμαστε, να μην κάνουμε περιττά πράγματα, να είμαστε μέσα στα όρια της νομιμότητας.

Σ: Ήταν περίεργες και οι περίοδοι.

Ε: Ναι πολύ πολύ πολύ... Και μετά ήμουν στο πρώτο σοβαρό επεισόδιο της Δ.ΕΛ.Τ.Α. πάλι η ομάδα μου. (γέλια)

Σ: Είσαι πολύ τυχερός. (γέλια)

Ε: Το πρώτο σοβαρό επεισόδιο της Δ.ΕΛ.Τ.Α. ήταν σοβαρά τραυματίας πολίτης... Από εκεί και μετά έσπασε η συνοχή της ομάδας μου... κάποια από τα παιδιά που ήταν άμεσα εμπλεκόμενοι και κατηγορούμενοι ήθελαν να φύγουν και τα λοιπά.

Σ: Έσπασε η συνοχή μεταξύ σας;

Ε): Και στο υπηρεσιακό και στο μεταξύ μας... Τους έπαιρνες τηλέφωνο, δε το σηκώνανε, δε θέλανε επαφές, τους καταλαβαίνω ξέρεις... Ήτανε λίγο βαρύ να σε τρέχουν από δω και από κει, το όνομα σου στις ιστοσελίδες.....

Σ: Τους είχανε βγάλει και τα κανάλια;

Ε: Ε βέβαια.... κατάλαβες όταν σε ενοχλούν συνέχεια ο άλλος θέλει να κλείσει το κινητό του, να κλείσει τα πάντα όλα και να είναι σπίτι μόνος του...μπούτε το καταλαβαίνεις κι αυτό... Η συνοχή δηλαδή έσπασε από αυτό... και έτσι έσπασε η συνοχή και μετά όλοι αυτοί ήθελαν να φύγουν από την υπηρεσία... έτσι όχι κάτι άλλο.

Σ: Πήγες σε άλλη ομάδα μετά;

Ε: Όχι, όλο τον καιρό σε αυτή την ομάδα ήμουν... Απλά όταν είχαμε κάποιες εκπαιδεύσεις έφευγα σαν εκαπιδευτής.

Σ: Και πως σε επιλέξαν ως εκπαιδευτή; Πως το αποφάσισες;

Ε: Δεν το αποφάσισα, ένας υπαστυνόμος... όταν φτιάχνανε την ΔΙ.ΑΣ. το 2010, ανέλαβε η Δ.ΕΛ.Τ.Α. να εκπαιδεύσει τους καινούριους ΔΙ.ΑΣ., όλους από την αρχή και ήθελε να βγάλει 2500 άτομα στο δρόμο... και βάλανε επικεφαλής της εκπαίδευσης αυτόν τον υπαστυνόμο και αυτός είπε ένα-δύο παιδιά, είχαμε επαφή μαζί του, είχαμε πάει κάπου και μου είπε έλα... και από εκεί ξεκίνησε.

Σ: Πως είναι για σένα που είσαι εκπαιδευτής;

Ε: Κοίταξε πολλοί έχουν ονομαστεί εκπαιδευτές, το θέμα είναι τι λένε οι εκπαιδευόμενοι και τι έχεις κάνει εσύ για να βάλεις ένα ατομικό λιθαράκι για τα παιδιά που είναι έξω... Κατάλαβες εγώ δεν το βλέπω προσόν... δεν είναι ταμπελάκι

Σ: Θεωρείς ότι πρέπει να τα προετοιμάζεις για τη ζωή που θα ζήσουν έξω στην αστυνομία.

Ε: Εγώ δεν είχα καμία... θα σου πω, θα σου περιγράψω κάτι... το 2011 είχαν τη συμπλοκή στο Ρέντη... Στη συμπλοκή στο Ρέντη εγώ δούλευα πρωί, ήταν μεσημέρι σχολάγαμε και φυσικά όλη η αλλαγή πήγε κάτω στο Ρέντη και κάναμε αναζητήσεις και τα λοιπά... Εγώ σαν εκπαιδευτής δεν είχα τύψεις καθόλου, γιατί το προηγούμενο τρίμηνο, τους κάναμε σε άσκηση αυτό ακριβώς που έζησαν στο Ρέντη, ακριβώς... Και τους λέγαμε όταν λέμε ακριβώς... ήμουν εγώ σε αυτοκίνητο μέσα, ερχότανε από πίσω η ομάδα και ξαφνικά βγαίνουν από το αυτοκίνητο δύο άτομα που ξεκινούσαν και βάλανε εναντίον τους... Και περάσαμε όλα τα παιδιά αυτό το πράγμα ώστε να μπορούν να να... αυτός που τους λέγαμε να αντιδράσουν, μην παγώσετε... Σαν εκπαιδευτής λοιπόν δεν έχω τύψεις και μάλιστα παιδί που ήταν κάτω ήρθε και μου το πε... έγινε αυτό ακριβώς που τους κάναμε στην εκπαίδευση... Πράγμα όμως που δεν ήταν σε κάποιο εγχειρίδιο, σε κάποιο βιβλίο.

Σ: Το έκανες από την εμπειρία σου...

Ε: Όχι το κάναμε γιατί είχαμε ένα βίτσιο να πάμε ένα βήμα μπροστά... Επειδή το βλέπαμε να έρχεται, το έβλεπα να έρχεται.

Σ: Τον κίνδυνο.

Ε: Μπράβο... Όπως και τώρα βλέπουμε να έρχονται πράγματα και δεν κάνουμε τίποτα.

Σ: Πιο πριν μου είπες ότι έχεις μία συμπεριφορά η οποία καθοδηγείται από μία κουλτούρα...

Ε: Ακριβώς.

Σ: Και επειδή χρησιμοποιείς την έννοια της κουλτούρας, πως την αντιλαμβάνεσαι αυτή την κουλτούρα στο σώμα;

Ε: Εννοείς τη συμπεριφορά, τη δικιά μας απέναντι στους πολίτες ή τη συμπεριφορά μεταξύ μας;

Σ: Γενικά... Τι αξίες έχει, συμπεριφορές που περιλαμβάνει, εσύ πως το καταλαβαίνεις.

Ε: Κοίταξε η γενικότερη κουλτούρα της αστυνομίας έχει μία έντονη συναδελφικότητα, η οποία όμως δεν, αυτή η συναδελφικότητα δε συναντάται σε όλα τα πεδία που περιμένεις ... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις.

Σ: Θέλω να ξέρω πως το βλέπεις και το αισθάνεσαι εσύ.

Ε: Ωραία, δε συναντάται στην καθημερινότητα, θα την συναντήσεις στον κίνδυνο, στον δρόμο, στον χώρο όπου υπάρχει αδελφοποίηση ούτως ή άλλως, οπότε εκεί τη συναντάς τη συναδελφικότητα.

Σ: Όταν δηλαδή κινδυνεύουν οι συνάδελφοι μεταξύ τους.

Ε: Ναι εκεί τη συναντάς τη συναδελφικότητα... Για τα υπόλοιπα ίσως δε τη συναντάς... Το ποιος θα κάτσει Κυριακή του Πάσχα ή ποιος θα δουλέψει ανάσταση εκεί δε συναντάς συναδελφικότητα.

Σ: Εκεί μάλλον παίζεις με το ρεπό.

Ε: Έτσι.

Σ: Αλλά αυτή η συναδελφικότητα που έχεις αναπτύξει εσύ με τους συναδέλφους σου και γενικά με τους άλλους ανθρώπους που εργάζεσαι μαζί, τι σχέση έχει δημιουργήσει ανάμεσα σε σένα και αυτούς;

Ε: Κοίταξε με κάποιους συναδέλφους που έχουμε δουλέψει χρόνια μαζί είμαστε φίλοι.

Σ: Δηλαδή πόσους φίλους αστυνομικούς έχεις;

Ε: Λίγους, όσους έχουμε δουλέψει χρόνια και έχουμε παραμείνει.

Σ: Πόσοι είναι αυτοί περίπου;

Ε: Να είναι καμιά δεκαριά

Σ: Δέκα;

Ε: Ίσως να ήταν παραπάνω, απλά έχουν πάρει μεταθέσεις, έχουν φύγει επαρχίες, έχουμε χαθεί λόγω οικογενειών, έχουν αλλάξει υπηρεσίες... Όχι ότι έχουμε τσακωθεί... Και με αυτούς έχω επαφή όχι όμως τόσο συχνή.

Σ: Δηλαδή γενικά με όσους συναδέλφους έχεις συνεργαστεί έχεις καλές σχέσεις... Έχεις κάνει και φίλους... Συγγένεια με κανέναν;

Ε: Συγγένεια όχι... Δεν έχει τύχει να σου πω την αλήθεια, κουμπαριές έκανα με τους παιδικούς φίλους, με τους φίλους πριν την αστυνομία.

Σ: Παρά τις καλές σχέσεις που έχεις αναπτύξει με τους συναδέλφους σου, έχεις έρθει ποτέ σε αντιπαράθεση μαζί τους;

Ε: Βέβαια.

Σ: Πολλές φορές;

Ε: Κοίταξε, ακόμα και με το ζευγάρι μου στο περιπολικό έχω έρθει σε αντιπαράθεση, αλλά σε αντιπαράθεση εεε... να την ορίσω ως, όπως όλες οι οικογένειες έχουν τους τσακωμούς, έτσι και εμείς είχαμε τους τσακωμούς μας.

Σ: Δηλαδή ένας φιλικός τσακωμός;

Ε: Ναι, σαν δηλαδή... δεν υπήρχε θέμα να τσακωθείς, δεν υπήρχε θέμα, δε σου έκανε κάτι ούτε εγώ σε αυτόν ώστε να τσακωθείς, απλά η καθημερινότητα, η πίεση κάποια στιγμή σου έβγαζε μία γκρίνια να στο πω έτσι... Και όταν είσαι με έναν άνθρωπο οχτώ ώρες στο ένα τετραγωνικό γιατί το πλήρωμα ούτε ένα τετραγωνικό χώρο δεν έχει έτσι. Δηλαδή απλώνεις το χέρι σου και ακουμπάς τον άλλο... Όταν ζεις μαζί του οχτώ ώρες, μόνο και μόνο αν έχεις τρία σήματα σε εκκρεμότητα, δύο μηνύσεις σε εκκρεμότητα και έναν εγκλεισμό που σου έχει πει ο αξιωματικός υπηρεσίας ότι πρέπει να γίνει σήμερα, μόνο και μόνο αυτό τρώτε τα μουστάκια σας... Κατάλαβες;

Σ: Αυτές ήταν μικρές συγκρούσεις;

Ε: Ναι, ναι μικρές συγκρούσεις, καθημερινές.

Σ: Είχες ποτέ καμία έντονη σύγκρουση;

Ε: Βεβαίως... Η πιο έντονη σύγκρουση που θυμάμαι τώρα ήταν με νέο φρουρό ο οποίος υπηρετούσε στο Α.Τ. Γαλασίου και κάπου τον είχε στείλει συνδρομή σε μας, τώρα ακριβώς δε θυμάμαι το περιστατικό, εμείς δεν είχαμε ζητήσει συνδρομή, δεν είχαμε ζητήσει κάτι, απλά είχαμε κάπου πάει, είχαμε τελειώσει το περιστατικό, τον είχε στείλει συνδρομή σε μας και εφόσον ήμασταν στο τμήμα και είχαμε τελειώσει, έρχεται αυτός ο τριών μηνών φρουρός και ξεκινάει ένα καβγά γιατί δεν τον ενημερώσαμε να

μην έρθει συνδρομή... Κι εκεί βγήκα από τα ρούχα μου... Κατέληξα να κυνηγιόμαστε γύρω γύρω, να πετάξω τα όπλα μου και να τον κυνηγάω γύρω γύρω από το περιπολικό... Λάθος έτσι; Και όχι μόνο λάθος υπηρεσιακό, είναι και...για φαντάσου να ήταν πρωί-απόγευμα, να το έβλεπε κάποιος από το μπαλκόνι και να το τράβαγε ένα βίντεο.

Σ: Δηλαδή σε πείραζε για την εικόνα του αστυνομικού...

Ε: Ακριβώς... για την εικόνα της αστυνομίας.

Σ: Εσύ όμως σαν Γιάννης εκείνη τη στιγμή πως ένιωσες;

Ε: Τι ένιωσα;

Σ: Ναι πως ένιωθες;

Ε: Εεεε... κοίταξε εμένα με έπνιξε το παράπονο, πώς να στο πω, το δίκιο να στο πω... Δηλαδή δε σεβάστηκε τίποτα, κάποιος νέος, ένας νέος δε σεβάστηκε κάτι και ήρθε να περάσει το δικό του, χωρίς λόγο κάπου και εκεί θόλωσα... Εκεί θόλωσα.

Σ: Σου βγήκε η πίεση από το περιστατικό;

Ε: Δε θυμάμαι αν ήμουν πιεσμένος ή όχι, δε θυμάμαι η αλήθεια είναι αυτή, μπορεί να βγήκε η πίεση... Ήταν αργά σίγουρα, τρεις-τέσσερις το πρωί, μπορεί να βγήκε η πίεση της βραδινής βάρδιας... Δε το θυμάμαι όμως αυτό να σου πω την αλήθεια.

Σ: Είχες θυμώσει;

Ε: Αν είχα θυμώσει; Έβλεπα μόνο μαύρο (γέλια)

Σ: (γέλια) Σκεφτόσουν να τον δείρεις...

Ε: Ναι ναι... τι σκεφτόμουνα, τον βούτηξα, τον άρπαξα και μας χωρίσανε... Μπήκαν οι άλλοι συνάδελφοι στη μέση... Δεν σκεφτόμουνα, δεν υπήρχε σκέψη.

Σ: Και πως το αντιμετώπισες μετά το περιστατικό μόλις ηρέμησες, ξεθόλωσες.

Ε: Εγωιστικά, έτσι το αντιμετώπισα με εγωισμό... Εγώ είχα δίκιο αυτός είχε άδικο... Τις επόμενες μέρες μιλάγαμε για το περιστατικό, έτσι το αντιμετώπισα.

Σ: Με ποιους δηλαδή;

Ε: Με τους συνεργάτες μου, τι έγινε, πως έγινε, πάθαμε αυτό... κατάλαβες.

Σ: Ερχόντουσαν όλοι και σε ρωτάγανε;

Ε: Ναι, ναι τι έγινε... τύχαινε δεν ερχόντουσαν γι αυτό βέβαια

Σ: Κι εσύ πως το περιέγραφες;

Ε: Όπως και σε σένα.

-(Σ): Με τον συνάδελφο αυτόν ξαναβρεθήκατε; Αν τον έβρισκες;

-(Ε): Μα ούτεως ή άλλος επειδή οι αστυνομικοί στην Αθήνα είμαστε πολύ λίγοι και αυτοί που βλέπομαστε έξω, σίγουρα θα τον συναντήσω... Και μη σου πω τον έχω συναντήσει και δεν τον έχω γνωρίσει... Όχι πλέον δεν έχω εεεε... πως να το πω, τέτοια κωλύματα με τους συναδέλφους και πλέον για δύο πράγματα δε τα έχω αυτά πλέον... Ότι ωρίμασα σαν άνθρωπος, ότι υπάρχει πλέον ωριμότητα... τότε ήμουν, τότε που έγινε το περιστατικό έξι χρονών αστυνομικός; Ακόμα μάθαινα να διαχειριστώ την εξουσία που μου είχε παραδώσει το κράτος.

Σ: Θεωρείς ότι σου παραβίασε αυτή την εξουσία ο συνάδελφος;

Ε: Εεε όχι... μου παραβίασε την αρχαιότητα που μου έδωσε η υπηρεσία να στο πω έτσι.

Σ: Δηλαδή χωρίς να έχει δίκιο;

Ε: Χωρίς να έχει δίκιο παραβίασε την αρχαιότητα.

Σ: Αυτός είναι ένας κανόνας για εμας;

Ε: Ναι έτσι, παραβίαση της αρχαιότητας... Δηλαδή μπήκε μπροστά στην αρχαιότητα ένας ο οποίος δεν γνώριζε, δεν ήξερε.

Σ: Άρα μετά δεν επιλύθηκε κάπως η σύγκρουση.

Ε: Όχι δεν επιλύθηκε.

Σ: Γενικά με τους υπόλοιπους συναδέλφους;

Ε: Γενικά με τους υπόλοιπους συναδέλφους που είχα συγκρούσεις και τα λοιπά, γενικά δεν έχω εγωισμό για να κρατήσω κάτι... Δηλαδή πλέον δεν έχω εγωισμούς για να κρατήσω κάτι.

Σ: Τώρα πλέον πως σου φαίνεται που εργάζεσαι στην αστυνομία;

E: Τώρα το 2016;

Σ): Τώρα το 2016 αυτή την εποχή της αusterότηας που ζούμε και της οικονομικής κρίσης.

E: Τώρα πλέον έχω φτάσει σε ένα τέλμα; δεν έχει κάτι να μου προσφέρει η αστυνομία; δεν έχω κάτι να δω; Τώρα θα μου πεις γιατί πέρασες από τα πάντα, είδες τα πάντα; Πηγες παντού;

Σ: Εσύ πως αισθάνεσαι;

E: Κορεσμένος... Ίσως χρειάζομαι ένα κάτι, ένα boost; Τώρα δεν ξέρω, νιώθω ένα τέλμα. Πάντως αυτό με τις συγκρούσεις σου είπα πριν για το θέμα τις εξουσίας.. Οι συγκρούσεις των αστυνομικών έρχονται για δύο λόγους... Από την κακή διαχείριση της εξουσίας και από τον εγωισμό του.

Σ: Από πού προέρχεται αυτός ο εγωισμός.

E: Ο εγωισμός ντάζει είναι έμφυτος σε όλους μας αλλά ο αστυνομικός ίσως νιώθει περισσότερο εγωιστής από τους άλλους επειδή είναι αυτός που όταν θα ακούσει το μπαμ θα πάει στο μπαμ και δε θα φύγει από το μπαμ... Ίσως αυτό τον κάνει περισσότερο εγωιστή από τους άλλους... Ότι εγώ ρε μεγάλε θα τρέξω να σε βοηθήσω, να σε σώσω, να σε κάνω, εγώ αξίζω κατάλαβες πως στο λέω.

Σ: Και αυτός ο εγωισμός περνάει και στις μεταξύ μας σχέσεις;

E): Βέβαια, γιατί δεν το καταλαβαίνεις αυτό; Όπως επίσης και η διαχείριση της εξουσίας που έχεις... Έτσι όταν περιμένεις κάποιος, όταν κατεβαίνεις ένστολος και σηκώνεις το χέρι σου περιμένεις να σταματήσει ο άλλος, περιμένεις όταν θα του πεις να στο δώσει αυτό να στο δώσει, περιμένεις όταν του πεις γύρισε την πλάτη σου να τη γυρίσει... Όταν αυτό λοιπόν δε γίνεται αλλά δε ξέρεις και πώς να διαχειριστείς το αντίθετο χωρίς να το κάνεις κακούργημα ίσως και αυτό λοιπόν να οδηγεί στη σύγκρουση.

Σ: Πιστεύεις δηλαδή ότι η κακή διαχείριση που έχουμε στις μεταξύ μας σχέσεις όταν ερχόμαστε σε αντιπαράθεση οφείλεται στην αστυνομία, στον τρόπο ζωής μας

E: Οι παλιότεροι στην αστυνομικοί κουλτούρα μάθαιναν ότι όταν έβγαινε ο χωροφύλακας κάτω, οι παλιότεροι εννοώ και μένα, ότι ο χωροφύλακας όταν χτύπαγε το χέρι στο τραπέζι ή με το που έριχνε μια φωνή όλοι έπρεπε να είναι σούζα... Αυτό

έχει περάσει στην κουλτούρα της αστυνομίας και αν αυτό δε μπορεί να το διαχειριστεί κάποιος νέος, όταν δηλαδή βγαίνει κάποιος και έρχεται αντιμέτωπος με αυτό σου λέει α έτσι είναι και μπαίνει σε αυτή την κουλτούρα... Αυτή η κουλτούρα οδηγεί όχι μόνο σε συγκρούσεις ανάμεσα στους συναδέλφους, σε συγκρούσεις με τους πολίτες, με την οικογένεια του, με τους φίλους του.

Σ: Δηλαδή γενικεύεται;

Ε: Βέβαια, αυτό γενικεύεται.

Σ: Είναι στοιχείο του χαρακτήρα μας;

Ε: Βέβαια είναι στοιχείο της συμπεριφοράς μας... Και επειδή εγώ σαν εκπαιδευτής ιδιαίτερα για τις συγκρούσεις μεταξύ μας, μεταξύ συναδέλφων, ομάδων και τα λοιπά και επειδή πέρασα και το περιστατικό που ξέρεις, έγιναν και τα υπόλοιπα που ξέρεις, βλέπαμε και τα υπόλοιπα με τους συναδέλφους ξαπλωμένους, εγώ όποτε γυρνάω και τους λέω όταν έχω μάθημα ανάλογο, φαντάσου αυτόν με τον οποία τσακώνεσαι τώρα, σκέψου αυτός με τον οποίο τσακώνεστε και βρίζεστε και είστε έτοιμοι να αρπαχτείτε, σκέψου τον ίδιο σε δέκα λεπτά από τώρα να τον δεις ξαπλωμένο κάτω... Πως θα νιώσεις;

Σ: Τώρα κάνεις μάθημα σε μένα (γέλια).

Ε: Απλά τώρα στο περιγράφω και έχεις μπει στην περιγραφή μέσα.

Σ: Έχω μπει.

Ε: Φαντάσου λοιπόν πως είναι αυτό... Γι αυτό μεταξύ μας δεν πρέπει να υπάρχουν τέτοιες συγκρούσεις... Ντάξει για την καθημερινότητα δε το συζητάμε... Η τριβή υπάρχει... Λίγο θα σηκώσει τη φωνή ο ένας, λίγο δε θα τον ακούσεις, λίγο δε θα σε ακούσει... «Γιατί δε μ' ακους;»... Ειδικά αν έχεις και μια σχέση αρχαιότητας... Αυτά όμως πρέπει να μάθουμε να τα διαχειριζόμαστε εεε... να τα σβήνουμε, να μην τα κρατάμε μέσα μας, δεν υπάρχει λόγος... Πρέπει να υπάρχει μια σωστή διαχείριση.

Σ: Πρέπει να τα μαθαίνουμε τα νέα τα παιδιά.

Ε: Ακριβώς, δηλαδή θα πρέπει τα νέα τα παιδιά να μαθαίνουν πώς να διαχειρίζονται την εξουσία που τους έχει δώσει η πολιτεία... Δεν ξέρω αν το μαθαίνουν αυτό στις σχολές, δεν ξέρω πως, πρέπει να κάνουν διαχείριση της εξουσίας τους σε όλους τους

τομείς της ζωής τους... Πρέπει να καταλάβουν ότι δεν είναι θέμα ιδιότητας είναι θέμα προσωπικότητας... Εκεί πρέπει να διαχωρίζεις

Σ: Μπορεί να γίνει αυτο;

Ε: Είναι θέμα παιδείας... Μπορεί να γίνει.

Σ: Εσύ πιστεύεις ότι το έχεις καταφέρει;

Ε: Ναι... Κοίταξε θα μου πεις ρε μεγάλε δεν συμβαδίζει η προσωπικότητα σου με την ιδιότητα σου; Συμβαδίζει... Αυτό δε σημαίνει όμως ότι θα χρησιμοποιήσω την εξουσία μου σε θέματα που άπτονται της προσωπικότητας μου, δηλαδή θα κάνω εγώ κάτι και θα βάλω μπροστά την ιδιότητα μου.

Σ: Το λέω με την έννοια του ότι, όχι στις σχέσεις μου με τον κόσμο, αλλά με τη γυναίκα σου.

Ε: Εκεί το αναγνωρίζεις και το αντιμετωπίζεις.

Σ: Ότι και με τη γυναίκα σου μπορεί να συμπεριφερθείς σαν αστυνομικός.

Ε: Αυτό πρέπει να το δεις να το αναγνωρίσεις και να πεις ωπ... εδώ δεν είμαι αστυνομικός, είμαι σύζυγος... Εδώ δεν έχω εξουσία δοτή η οποία ας πούμε πρέπει να βγάλει ένα αποτέλεσμα... Εδώ είμαστε δυο σύζυγοι και έχουμε μία οικογένεια και είμαστε συνεργάτες... Συγκρούσεις υπάρχουν θα τις αντιμετωπίσεις όμως με αυτόν τον τρόπο.

Σ: Πιστεύεις ότι έτσι είναι με τους νέους συναδέλφους;

Ε: Ναι αυτό... Αυτό είναι θέμα σου είπα... κοίταξε επειδή και εσύ δεν είσαι νέος αστυνομικός...

Σ: Όχι εγώ δεν είμαι νέος αστυνομικός.

Ε: Ακριβώς και εφόσον δεν είσαι νέος αστυνομικός και με τα χρόνια εμπειρίας που έχεις θέλω να μου απαντήσεις ένα πράγμα... Και σε αυτό που θα μου απαντήσεις κρύβεται το ρεζουμέ όλης της συζήτησης... Πόσα πράγματα από αυτά που έχεις αντιμετωπίσει, πόσα πράγματα από αυτά που έχεις καταγράψει σε δικογραφίες, έχεις ενεργήσει Ε.Δ.Ε. για συγκρούσεις, Π.Δ.Ε. μεταξύ συναδέλφων πόσα από αυτά μπορούσαν να αντιμετωπιστούν στο πρώτο πεντάλεπτο.

Σ: Όλα... Αν μπορούμε στο σκεπτικό το τι θα έπρεπε να αλλάξω εγώ, το τι θα μπορούσε να λύσει το περιστατικό θα έλεγα ότι στο πρώτο τρίλεπτο ούτε στο πρώτο πεντάλεπτο θα μπορούσες να προλάβεις και την κακή συμπεριφορά και τον τσακωμό και την φασαρία... Πέρα από τα συγκρούσεις θα μπορούσαμε να προλάβουμε και τους θανάτους και τον τραυματισμό και την αμέλεια αλλά αυτό είναι κάτι άλλο.

Ε: Ναι αυτό είναι κάτι άλλο.

Σ: Αυτά θα μπορούσαν να λύνονται όλα στο τρίλεπτο.

Ε: Εγώ θα σου πω για τις δικογραφίες που έχεις πάρει σαν αξιωματικός για επεισόδια ανάμεσα σε πολίτες και αστυνομικούς.

Σ: Νομίζω ότι τα περισσότερα τα έχουμε λύσει μετά.

Ε: Ακριβώς έπρεπε να φτάσουμε σε ένα σημείο κρατητηρίου ή ακροατηρίου για να λυθούν.

Σ: Όχι, γιατί πολλές φορές οι συνάδελφοι που βγαίνουν έξω, αφού τώρα κάνουμε συνέντευξη σε μένα (γέλια)... έχουν πρόβλημα να διαχειριστούν ορισμένους ανθρώπους γιατί έχουν μία στερεοτυπική αντιμετώπιση.

Ε: Συμπεριφορά

Σ: Έχουν κόψει τους ανθρώπους σε κομμάτια και όταν πέσουν σε κάποιον που είναι περίεργος ή ιδιόμορφος, όχι ρατσιστικά....

Ε: Είναι στη συμπεριφορά...

Σ: Μα με τους ξένους δεν είχαμε ποτέ πρόβλημα... Με τους Έλληνες είχαμε... Όλα τα περιστατικά με Έλληνες είναι... Ξεφεύγει...

Ε: Αυτό τι είναι... διαχείριση εξουσίας.

Σ: Αυτό πρέπει να το αντιμετωπίσει γιατί έχει μάθει ένα στερεοτυπικό τρόπο

Ε: Πρέπει να αναγνωρίσει την εξουσία του και να την αποδεχτεί με τον δικό μου τρόπο... Ή μάλλον όχι με το δικό μου τρόπο, γιατί ο δικός μου τρόπος μπορεί να μην είναι σωστός... Με ένα τόνο και μία σωστή ένταση φωνής μπορείς να το τελειώσεις με μία κουβέντα.

Σ: Ή να υποχωρήσεις.

E: Και υποχώρηση βέβαια... Τακτικά η υποχώρηση είναι αποδεκτή.

Σ: Εσύ πόσες φορές σου έχει συμβεί περιστατικό όπου ήρθες με πολίτη σε αντιπαράθεση και δεν υποχώρησες από εγωισμό.

E: Νεότερος πολλές φορές

Σ: Τώρα με τα χρόνια;

E: Όχι.

Σ: Κ εγώ στην αρχή δεν έκανα πίσω... τώρα πλέον του λέω έχεις δίκιο.

E: Εγώ δε του λέω έχεις δίκιο.

Σ: Όχι με την έννοια του έχεις δίκιο... Καταλαβαίνεις ότι ο άλλος είναι πολίτης.

E: Τον βάζεις κάτω σε μία καρέκλα και του λες ρε άνθρωπε, άκουσε με λίγο... ένα ένα δύο τρία τέσσερα.... Ο πολίτης θέλει επιχειρήματα τα οποία ο αστυνομικός δε του τα δίνει... Γιατί να σε ακολουθήσω... Γιατί έτσι πρέπει... Γιατί να σε ακολουθήσω στο τμήμα... Γιατί ρε μεγάλε με το 41 του 91 οφείλεις να με ακολουθήσεις στο τμήμα... κατάλαβες; Τα ίδια πράγματα του λες, σε ακολουθεί στο τμήμα κ έρχεται... Έχουμε τίποτε άλλο;

Σ: Κωνσταντίνε σ ευχαριστώ... Είσαι αρχηγός (γέλια)

3.13 Αχιλλέας

Σ: Αγαπητέ συνάδελφε θα σου πάρω μία συνέντευξη για το πανεπιστήμιο και είναι για τις σχέσεις που έχουμε εμείς οι αστυνομικοί μεταξύ μας και θέλω τη βοήθεια σου... μίλησε μου λίγο για σένα, για τον εαυτό σου και την οικογένειά σου.

Ε: Προέρχομαι από μία οικογένεια αγροτική με μεγάλωσαν με μεγάλο κόπο οι γονείς μου.

Σ: Από που είσαι;

Ε: Από Καλαμάτα.

Σ: Καλαμάτα πολύ ωραίο μέρος.

Ε: Χωριό Βλαχόπουλο Μεσσηνίας... ασχολούμαστε με λάδια, σταφίδες, με αγροτικές καλλιέργειες γενικώς και ήρθα στην Αθήνα το 2004 να σπουδάσω.

Σ: Τι σπούδασες;

Ε: Τελείωσα εμποροπλοιάρχων.

Σ: Πολύ ωραία... καράβια.

Ε: Ναι καράβια... δεν μου άρεσε καθόλου... πήγα φαντάρος το 2008.

Σ: Ναι... που υπηρέτησες;

Ε: Ειδικές δυνάμεις αλεξίπτωτα.

Σ: Ωραία... και;

Ε: Αφού έβλεπα ότι δεν πρόκειται να ακολουθήσω αυτό το επάγγελμα... παράλληλα από το 2004 μέχρι και το έτος που σπούδαζα και ήμουνα και φαντάρος δούλευα

μπουφετζής στο κατάστημα Αίγλη στην Καλλιθέα καθημερινά έξι φορές την εβδομάδα για να βγάλω τα προς το ζην και να μην επιβαρύνω τους γονείς μου... το 2009 έκανα τα χαρτιά μου στην αστυνομία δεν πέρασα για δέκα από πάνω μου ήτανε και το 2010 τα ξαναέκανα και δεν πέρασα για ένα άτομο... και το 2011 αφού έβγαλα τα διπλώματα επαγγελματικό και μηχανής.

Σ: Αυτά σε είχαν κολλήσει για να περάσεις πιο πριν;

Ε: Πέρασα το 2011 στην αστυνομία.

Σ: Το καλύτερο... είσαι παντρεμένος;

Ε: Όχι ελεύθερος είμαι συζώ με την κοπέλα μου τώρα εδώ και ένα χρόνο γενικά στην αστυνομία μέχρι στιγμής έχω συναντήσει έχω δει και τις δύο όψεις του νομίσματος...

Σ: Θα φτάσουμε εκεί πέρα θα φτάσουμε τι ενδιαφέροντα έχεις, δραστηριότητες και άλλα τέτοια;

Ε: Πηγαίνω για τρέξιμο, παίζω ποδόσφαιρο βασικά και κάνω trx.

Σ: Trx, γυμναστικούλα full και είπαμε από το 2011 εργάζεσαι στην αστυνομία;

Ε: Ναι το 2011 πέρασα πήγα στην Κομοτηνή σχολή.

Σ: Και που υπηρετείς τώρα;

Ε: Στην ομάδα Δίας.

Σ: Στην ομάδα Δίας τραγωδίας. (γέλια)

Ε: Και τώρα έχω πάει με διάθεση σε γραφείο διαχείρισης υλικού.

Σ: Ωραία, ωραία πώς το αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

Ε: Ο λόγος ο οποίος το αποφάσισα ήταν επειδή μου άρεσε... μου άρεσε στην αρχή σαν ιδέα αλλά μετέπειτα με αυτά που είδα...

Σ: Πως σου αρέσει σαν ιδέα;

Ε: Ήθελα να γίνω αστυνομικός μου αρέσε σαν ιδέα και το όνειρό μου ήταν να πάω στην ασφάλεια να μην είμαι ένστολος.

Σ: Πώς το φανταζόσουν δηλαδή πριν μπει;

Ε: Πιστεύω ότι θα ήταν πιο ήπιες οι καταστάσεις μεταξύ ανθρώπινου προσωπικού να μην υπάρχει αυτή η διαμάχη μεταξύ τους... όχι σε όλους... υπάρχει αυτή η γκρίνια το παλιό και το νέο αυτό το πράγμα το οποίο δεν μου αρέσει εμένα βασικά.

Σ: Εσένα ποια ήταν η εικόνα σου πριν μπεις; τι πίστευες;

Ε: Δεν είχα κάποια εικόνα δεν είχα σχηματίσει εικόνα δεν είχα έλεγα ότι ήταν μία δουλειά η οποία σου εξασφαλίζει το μέλλον ότι θα ζήσεις αξιοπρεπέστατα σαν άνθρωπος θα μπορέσεις να φας, να μεγαλώσεις την οικογένειά σου.

Σ: Μόνο βιοποριστικά το έβλεπες ή και σαν ιδέα;

Ε: Και βιοποριστικά το έβλεπα αλλά και σαν ιδέα... στην αρχή μου άρεσε... αν μου έλεγε κάποιος τώρα να έμπαινα θα το σκεφτόμουνα πολύ σοβαρά με τα πράγματα... τα δεδομένα που υπάρχουν τώρα γιατί το 2011 όταν μπήκα υπήρχαν και τα δώρα και όλα τα υπόλοιπα... αποτέλεσμα αφού κόπηκαν και αυτά αναγκάζομαι να ζητήσω από τον πατέρα μου πολλές φορές ή θα κατέβω να τον βοηθήσω.

Σ: Είναι η οικονομική κρίση που μας έχει τσακίσει όλους αλλά μου λες ότι το σκεφτόσουν και σαν ιδέα πιο πριν για αυτό σε ρωτάω.

Ε: Σαν ιδέα έβλεπα περισσότερο... μου άρεσε η ασφάλεια όλο αυτό τα πολιτικά οι παρακολουθήσεις και αυτά σαν αυτό σαν αστυνομική δουλειά... ίσως από τις ταινίες ίσως από κάτι άλλο που βλέπαμε μόλις μπήκα είδα τελείως διαφορετικά πράγματα είδα τελείως άλλο πράγμα όταν είσαι από μέσα.

Σ: Ωραία θα ήθελα να περιγράψεις λίγο την εμπειρία σου σαν αστυνομικός δηλαδή η ιστορία σου από τότε που μπήκες στη σχολή μέχρι και σήμερα πώς έζησες, τι είδες; περιγραφικά.

Ε: Από την προσωπική μου εμπειρία από προσωπικό δεν έχω αντιμετωπίσει κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα εγώ προσωπικά κοιτάζω να είμαι...

Σ: Όχι απαραίτητα πρόβλημα... μπήκες μέσα πώς σου φάνηκαν οι πρώτες μέρες στη σχολή μετά στην υπηρεσία που πηγές, πως ήτανε, πώς ήσουν εκεί πέρα, πώς περναγε η μέρα σου.

Ε: Την πρώτη μέρα πήγα στην σχολή σαν στρατός ήταν... λες και πήγα πάλι φαντάρος... τις πρώτες μέρες μετά την πρώτη εβδομάδα... μετά την πρώτη εβδομάδα χαλάρωσαν τα πράγματα είδα πως δεν ήταν σαν το στρατό σαν ακαδημία ήταν εντάξει

επειδή ήμουν και λίγο μεγάλος εγώ όταν μπήκα... είμαι 28 χρονών δεν την πολύ πάλευα εκεί μέσα να σου πω την αλήθεια πάλι ξανά φανταρίλίκι πάλι ξανά μάννα τα ίδια από τη σχολή το 2004 που ήμουν στην εμποροπλοιάρχων... εντάξει καλά ήταν όμως δεν είχα παράπονο καλά ήταν δεν ήταν και πάρα πολύ επειδή ήμουν ειδικός φρουρός ήταν τρεις μήνες σχεδόν στην Κομοτηνή που ήμουν... μετά πήγα στο Παλαιό Φάληρο.

Σ: Στο αστυνομικό τμήμα;

Ε: Αστυνομικό τμήμα Παλαιού Φαλήρου.

Σ: Τι καθήκοντα έκανες εκεί;

Ε: Εκεί έκανα καθήκοντα σκοπός κρατητηρίων, σκοπός εξωτερική σκοπιά... μπορώ να πω ήταν πολύ καλό το κλίμα εκεί... βέβαια είχα γνωστούς εκεί και πριν μπω στην αστυνομία ήταν κάποιοι φίλοι μου εκεί οι οποίοι τους ήξερα και πριν την αστυνομία... εκεί ήταν το κλίμα πάρα πολύ καλό εκεί κάθισα τρεις μήνες μετά μου ήρθε το χαρτί για να πάω στη Δίας.

Σ: Ήθελες να πας;

Ε: Όχι δεν ήθελα να πάω απογοητεύτηκα όταν μου ήρθε το χαρτί να πάω στη Δίας δεν ήθελα καθόλου... από τη στιγμή που με διέταξε η υπηρεσία δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά πήγα έπρεπε να πάω για αυτό έχουμε οριστεί να υπηρετούμε την υπηρεσία μας πήγα... ήμουν πολύ αρνητικός στην αρχή.

Σ: Επειδή σε ανάγκασε η υπηρεσία να πας;

Ε: Ναι ήμουν πολύ αρνητικός δεν μου άρεσε καθόλου δηλαδή φοβόμουν... φοβάμαι τις μηχανές φοβόμουν ότι εκτιθομουν απευθείας στον κίνδυνο εκτός δουλειάς και στην πορεία του δρόμου... με τη μηχανή ανά πάσα ώρα και στιγμή είσαι εκτεθειμένος με τη μηχανή να πέσεις.

Σ: Και εσύ όταν όταν σε πήγαν στη Δίας τους είπες ότι φοβάσαι και αυτά;

Ε: Όχι δεν είπα τίποτα έχω μάθει στη ζωή μου τα βγάζω πέρα.

Σ: Για πες μου στη μηχανή πως ήτανε;

Ε: Στην μηχανή πάνω στην αρχή πήγα στην βόρεια με έβαλαν οδηγό.

Σ: Δεν σε αφήσανε στο Παλαιό Φάληρο;

Ε: Πάνω στη βόρεια με έβαλαν... εγώ ήμουν στην Καλλιθέα έκανα τρεις υπηρεσίες εκεί δεν μπορώ να πω με το που ανέφερα ότι είμαι στην Καλλιθέα και είμαι μακριά με άλλαξαν από τη βόρεια με έφεραν στην Αθηνών... στην Αθηνών που ήρθα τις πρώτες μέρες την πρώτη εβδομάδα για την ακρίβεια έκανα υπηρεσία σε διάφορους τομείς σαν μπαλάκι θα το πούμε μέχρι να βρω κάποια ομάδα... αμέσως ευτυχώς για καλό μου βρήκα αμέσως ομάδα πήγα με τρία παιδιά εξάίρετα μπορώ να πω οι οποίοι οι οποίοι ήξεραν και τη δουλειά... ήξεραν πώς να αντιμετωπίσουν τους ανθρώπους πώς να μιλήσουν το κυριότερο.

Σ: Παλαιότεροι ήταν αυτοί;

Ε: Ναι ήταν παλαιότεροι

Σ: Σε μάθανε σα να λέμε...

Ε: Ήξεραν αρκετά και για τη δουλειά και να γράψουν αναφορές που ήταν σημαντικό πώς να διευκολύνουν και να κατευθύνουν ένα πολίτη πώς να επιληφθούν σε ένα περιστατικό ήξεραν τη δουλειά και βασικό ήταν οικογενειάρχες οι άνθρωποι και ήταν σοβαροί δεν ήταν να το παίζουν καουμπόηδες... όπως λέμε σε εισαγωγικά βάζω και τον εαυτό μου γιατί αστυνομικοί είμαστε όλοι είτε να το παίζουμε καουμπόηδες είτε... είτε να μιλάμε σε κάποιο πολίτη άσχημα... εγώ δεν το κάνει ποτέ προσωπικά να μιλήσει σε κάποιον πολίτη άσχημα... αν πρέπει να επιβληθώ και να μιλήσω όπως να σηκώσω τον τόνο της φωνής μου θα το κάνω.

Σ: Αυτό στο μάθανε εκεί τα παιδιά;

Ε: Τα παιδιά μου έμαθαν τη δουλειά πώς να συμπεριφέρομαι σε κάθε άνθρωπο... ο κάθε άνθρωπος πρέπει να έχει διαφορετική αντιμετώπιση όταν είναι συνεργάσιμος να είσαι συνεργάσιμος αναλόγως πρέπει να διαχειριστείς τον κάθε άνθρωπο δεν μπορείς να διαχειριστείς όλους τους ανθρώπους το ίδιο δεν τους βάζεις στο ίδιο καζάνι ήξεραν τη δουλειά έκανα τους ελέγχους όπως έπρεπε και πέρναγε η βάρδια μας ευχάριστα... μπορώ να πω ότι την αγάπησα όταν ήμουν εκεί έξω στις μηχανές γιατί τώρα είμαι σε γραφείο.

Σ: Όταν πήγε στην αρχή ήσουν αρνητικός;

Ε: Πολύ αρνητικός.

Σ: Οι συνάδελφοι σε βοήθησαν σε αυτό;

E: Μόνο οι συνάδελφοι πιστεύω και ο προϊστάμενος που είχα εκεί.

Σ: Με αυτούς που συνεργαζόσουν άμεσα φαντάζομαι.

E: Δεν είχα παράπονο ότι ζητούσα το είχα βέβαια και εγώ ότι μου ζητούσαν δεν έλεγα όχι ότι ζητούσα και εγώ ήταν και με το παραπάνω... θα μπορούσα να πω όταν έσπασε η ομάδα άρχισε ένας ένας να φεύγουν έκανα την κίνηση μου και ήθελα να πάω στο γραφείο... δεν ήθελα να πηγαίνω μπαλάκι από ομάδα σε ομάδα.

Σ: Γιατί επειδή έφυγαν τα παιδιά που δούλευες μαζί;

E: Έφυγαν με εννέα μήνες άδεια.

Σ: Έφυγαν για το ενιάμηνο.

E: Και τώρα βρίσκομαι στη διαχείριση της άμεσης δράσης.

Σ: Τώρα διαχείριση φαντάζομαι δεν έχει κάτι το τόσο...

E: Έχει έχει αρκετά.

Σ: Δηλαδή;

E: Ερχόμαστε με πάρα πολλούς συναδέλφους καθημερινά σε συνεργασία.. εκεί χρεώνονται τα υλικά της ομάδας Ζήτα, της ομάδας ΔΕΛΤΑ, της ομάδας Δίας όπως είπα αμεση δράση τα περιπολικά της, εκφωνητές που είναι το κέντρο της άμεσης δράσης και έχει καθημερινά... χρεώνονται τα πάντα στολές, όπλα, μπότες, ζώνες, τα πάντα ό τι μπορείτε να φανταστείτε είναι σε μας.

Σ: Έρχεσαι σε επαφή με πολλούς συναδέλφους;

E: Καθημερινά.

Σ: Εκεί που ήσουν στη Δίας έκανες τις υπηρεσίες σου και αυτά έχεις κάποια έντονα περιστατικά να περιγράψεις;

E: Δύο έντονα περιστατικά έχω... τρία βασικά

Σ: Περίγραψε μου εσύ όποια θεωρείς ότι σου έκαναν εντύπωση.

E: Το ένα που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι βρισκόμασταν στην λεωφόρο Καρέα δούλευα Βύρωνα και έδωσε το κέντρο ότι έγινε ληστεία στην Ηλιούπολη με το υπ' αριθμόν... τώρα δεν θυμάμαι την πινακίδα... ήταν ένα μαύρο αυτοκίνητο και όπως

είμαστε στην Κατεχάκη καθόμαστε μήπως και περάσει από μπροστά μας και μέχρι να καθίσουμε το ακούσαμε στον ασύρματο μετά από δύο λεπτά ότι το όχημα το είδε ένας συνάδελφος ότι πέρασε από μπροστά μας... εγώ ήμουν συνοδηγός το ακολουθήσαμε το όχημα... βέβαια μας είχαν πει ότι είχε βαρύ οπλισμό και από τους παλμούς τους έντονους εγώ βέβαια το έβλεπα το αμάξι σε ένα συγκεκριμένο σημείο... όταν πλησίασε η προπορευόμενη μηχανή έντονα και φωνάζει ο οδηγός μου μην πλησιάζεις κοντά έχοντας υπόψη μου το γεγονός το τι είχε συμβεί στο ρέντη με τα παιδιά που είχαν σκοτωθεί μου ήρθανε αυτές οι εικόνες με αποτέλεσμα να κόψουμε ταχύτητα να μην έρθουμε σε άμεση επαφή με το όχημα και να κρατήσουμε μία ασφαλή θέση για να βλέπουμε το όχημα... διαβιβάζω στο κέντρο σε μία στροφή ήμασταν είκοσι μέτρα μετά από λίγο έβλεπα ένα όχημα το ίδιο όχημα τελικά το σταματήσαμε στο 401 και το όχημα είχε πάρει άλλη κατεύθυνση και εγώ έβλεπα άλλο όχημα από την υπερένταση... γιατί δεν είχα την ευκαιρία να δω την πινακίδα ακολούθησα ένα άλλο όχημα αλλά ήταν τόσο αυξημένοι οι παλμοί και η αδρεναλίνη ανεβασμένη που δεν περίμενα να το ζήσω όλο αυτό.

Σ: Και πώς ένιωσες;

Ε: Όταν σταμάτησα και ήταν το άλλο όχημα απογοητεύτηκα μπορώ να πω.

Σ: Πιο πριν ένιωθες φόβο κάτι άλλο;

Ε: Εκείνη τη στιγμή όχι δεν ένιωθα φόβο ήθελα να το βγάλω να το σταματήσουμε επειδή είχε διαπράξει ληστεία και ένιωθα ότι το καθήκον μου ήταν να το βγάλουμε και στεναχωρήθηκα μπορώ να πω ότι δεν μπόρεσα να το σταματήσουμε.

Σ: Γιατί θεωρείς ότι ήταν το καθήκον σου αυτό;

Ε: Και σαν άνθρωπος δηλαδή ότι έχει κλέψει κάτι... έβαλα τον εαυτό μου στη θέση του πολίτη.

Σ: Επειδή είσαι αστυνομικός δέκα φορές παραπάνω.

Ε: Έτσι ακριβώς και το περιστατικό ήταν τότε με τους Αλβανούς από τα Τρίκαλα που ήταν στη βάρδια μου με τους πυροβολισμούς στις ομάδες στον κόκκινο μύλο.

Σ: Μπορείς να το περιγράψεις πραγματικά δεν το θυμάμαι αυτό το προηγούμενο κάτι μου λείπει.

Ε: Ξεκινήσαμε 07:00 ήταν τότε αυτό που είχε γίνει με τον Κόλα... πάμε εφτά η ώρα στον ορχο μας λέει αρχιφύλακας τον οποίο υπερεκτιμώ και οφείλω να το πω τώρα στη συνέντευξη μας λέει ότι έχουν δραπετεύσει κάποια από τα Τρίκαλα και κινούνται προς Αθήνα έχουν καλάσνικοφ και βαρύ οπλισμό... είναι τέσσερα άτομα σε ένα αυτοκίνητο σε c3 ή c2 μαύρο με κατεύθυνση στην Αθήνα όλες οι ομάδες έπρεπε να είναι σε ετοιμότητα αυξημένη παρατηρητικότητα και μέτρα αυτοπροστασίας... θυμάμαι τα λόγια του ακριβώς... βγαίνω στον τομέα στις εννιά μισή ώρα το βράδυ ακούμε από τον ασύρματο σε μία ομάδα του Περιστεριού πήγε να την εκτοπίσει ένα όχημα... τον απέφυγε η ομάδα εκείνον που πήγε να τη χτυπήσει με το αυτοκίνητο ξαναγυρνάει εκείνος με το αυτοκίνητο ένα Hyundai για την ακρίβεια να τους ξαναεμβολίσει τον ξαναποφεύγουν τα παιδιά ξαναγυρίζει πάλι αυτός με αποτέλεσμα να τουμπάρει το αυτοκίνητο τον συλλαμβάνουν και ήταν μέσα ο Αλβανός... μέχρι να τελειώσει αυτό το περιστατικό όλες οι ομάδες που ήταν στους γύρω τομείς είχαν κατεύθυνση προς τα εκεί... ακούμε αμέσως από τον ασύρματο ότι το αυτοκίνητο περνάει τα διόδια στα Οινόφυτα όλες οι ομάδες υπό καλύψεις και τέτοια γιατί μπαίνει μέσα στην Αθήνα... περνάνε είκοσι λεπτά ακούμε από τον ασύρματο ότι έχει πάρει τηλέφωνο πολίτης και βλέπει στον κόκκινο μύλο στο νεκροταφείο δύο άνδρες με βαρύ οπλισμό καλάσνικοφ να είναι στο μαντρότοιχο του νεκροταφείου... κινηθήκαμε προς τα εκεί.

Σ: Σας έδωσε διαταγή το κέντρο να πάτε

Ε: Δεν πήγαμε εκεί ήμασταν προς το κέντρο μη γίνει κάτι ήμασταν Βύρωνα και είχαμε φτάσει στο Χίλτον.

Σ: Μόνοι σας το κάνατε δηλαδή;

Ε: Μέχρι το Χίλτον είναι τα όρια μας να είμαστε πιο κοντά δηλαδή... το Παγκράτι συνορεύει στην Υμηττού ήταν τα όριά μας να σου δώσω να καταλάβεις είχαμε φτάσει μέχρι εκεί εμείς μη γίνει κάτι.

Σ: Αυτό λέω από μόνοι σας σαν ομάδα;

Ε: Σαν ομάδα ναι ναι είπαμε εάν θα γίνει κάτι και μας πει το κέντρο να κατευθυνθούμε προς τα εκεί να βοηθήσουμε τους συναδέλφους εννοείται.

Σ: Δηλαδή πήγατε να βοηθήσετε τους συναδέλφους;

Ε: Εννοείται με το που φτάνει η πρώτη ομάδα των Πατησίων είχε ακολουθήσει ανεβαίναν προς τα εκεί και έδωσε διαβίβασε στον ασύρματο και είπε κατευθυνόμαστε στον κόκκινο μύλο... εντάξει είπε ο ασύρματος και αφού κατευθύνθηκαν προς τα εκεί κόβει τον ασύρματο όπου τους πυροβόλησαν.

Σ: Και πώς ένιωσες εκείνη τη στιγμή;

Ε: Εκείνη τη στιγμή ένιωσα έβαλα δεν ήμουν εκεί μπροστά βέβαια έβαλα τον εαυτό μου ότι ήμουνα εκεί... πλησιάσαμε βέβαια πιο κοντά φτάσαμε στις τρεις γέφυρες για να είμαστε πιο κοντά ακόμα ακούγαμε τους πυροβολισμούς αυτό το περιστατικό κράτησε βέβαια μέχρι την επόμενη μέρα στις εφτά το πρωί... εγώ πρέπει να τελειώσω μία και έφυγα στις 5 το πρωί... είμασταν από τις εφτά και πήγαμε στις πέντε το πρωί τις μηχανές στον όρχο.

Σ: Για ποιο λόγο;

Ε: Είμασταν σε ετοιμότητα εάν θα χρειαστούν κάτι οι ομάδες.

Σ: Αυτό από μόνοι σας;

Ε: Όχι με διαταγή του κέντρου μας έδωξε... τρεις η ώρα μας είπε το κέντρο να μπορούμε μέσα εμείς όμως καθόμασταν στον όρχο άμα γινόταν κάτι να συνδράμουμε τις άλλες ομάδες τους υπόλοιπους συναδέλφους που είχαν μείνει εκεί σαν ομάδα και σαν άτομα... δηλαδή ξέραμε ποιοι είχαν πάει εκεί.

Σ: Είχατε καλές σχέσεις μαζί τους

Ε: Γενικά σαν αλλαγή είχαμε καλές σχέσεις όλοι μεταξύ μας υπάρχουν και εξαιρέσεις πάντα... πιάσαν τον έναν τότε μέσα στο νεκροταφείο τον έναν τον έπιασε ένας συνάδελφος από τη Δίας και τον άλλον τον έπιασε η ΕΚΑΜ και ο άλλος ο Κόλα δραπέτευσε μαζί με τον άλλον που τον πιάσανε... τώρα δεν θυμάμαι το όνομά του αλλού... μπήκε μέσα στο ποτάμι και τον έχασαν γενικά εκείνο το βράδυ... μόνο και μόνο ότι άκουγα τους πυροβολισμούς από τον ασύρματο αισθάνθηκα πολύ περίεργα δεν μπορώ να το περιγράψω αυτό που ένιωσα.

Σ: Για ποιο λόγο αισθάνθηκες περίεργα;

Ε: Έβαλα τον εαυτό μου στη θέση των παιδιών που ήταν εκεί μπροστά και έβαλα στο νου μου το χειρότερο.

Σ: Ότι μπορεί να έπαθαν κάτι;

Ε: Ναι ότι δεν θα σε ξαναδείς την οικογένειά σου και αυτά το πρώτο πράγμα που σκέφτεσαι.

Σ: Δηλαδή σκέφτηκες εκείνη τη στιγμή τους συναδέλφους;

Ε: Ναι και έβαλα τον εαυτό μου στη θέση τους.

Σ: Πάρα πολύ ωραίο περιστατικό το θυμήθηκα.

Ε: Τότε που σκοτώθηκε και η κοπελίτσα με την ανταλλαγή πυροβολισμών πάλι δούλευα βράδυ... το διαβίβασε η άμεση δράση στο κέντρο πάλι την ώρα που η σφαίρα εξοστρακίστηκε... ναι εξοστρακίστηκε

Σ: Πάλι συνάδελφος σκοτώθηκε;

Ε: Όχι γυναίκα τυχαία από τους ίδιους τον Κολα τότε.

Σ: Δεν σε πήγαινε.

Ε: Όχι δεν με πήγαινε.

Σ: Αλλά σε όλους μας πάνω-κάτω αυτά συμβαίνουν όλο αυτό τον καιρό που δουλεύεις στην αστυνομία πιστεύεις ότι εδώ που εργαζόμαστε έχει κάποιο σύνολο κανόνων, κάποιες αξίες που έχουμε μεταξύ μας.

Ε: Τώρα που είμαστε στο γραφείο βλέπω εντελώς διαφορετική νοοτροπία από ότι έξω κανόνες δεν θα το έλεγα κανόνες στη δουλειά πας εφτά η ώρα στο γραφείο και πρέπει να είσαι εκεί...

Σ: Όχι εγώ λέω κανόνες ηθικούς μπορεί να σκέφτεσαι αξίες όχι κανόνες τύπου πάμε δουλεύουμε εφτά με δύο.

Ε: Υπάρχει σεβασμός απέναντι στον άλλον στο συνάδελφο... από θέμα κανόνες δεν μπορώ να το πω... σαν κανόνες αλλά σαν θέμα αξιοπρέπειας και αξίας ότι σέβεσαι τον άλλον σαν... και επειδή εδώ που είμαι είναι όλοι μεγαλύτεροι σε ηλικία είναι άνθρωποι που έχουν χρόνια πιο πολλά... έχω μία... αν και λόγω ηλικίας θα έπρεπε να τους σέβεσαι πιο πολύ άσχετα από το βαθμό... πρέπει να σέβεσαι και το βαθμό γιατί αλλιώς δεν υπάρχει ιεραρχία καταργούνται τα πάντα και το θέμα ηλικίας που έχει να κάνει με το ανθρώπινο το να σεβαστείς τον άλλον αυτό... δεν έχω παράπονο εξυπηρετούμαστε όλοι.

Σ: Όταν λειτουργούμε όταν δουλεύουμε έξω έχουμε κάποιες αρχές δεν ξέρω πώς να το διατυπώσω και καλά εγώ.

Ε: Αρχές όταν δουλεύουμε έξω όταν είμαστε υπηρεσία;

Σ: Και εδώ μέσα στο γραφείο αρχές που μπορεί να έχουμε ο σεβασμός για παράδειγμα είναι πολύ σημαντικός

Ε: Να μην προσβάλεις κάποιον το πώς θα φερθείς σε κάποιον που έχει διαπράξει έχει κλέψει ένα κουλούρι που λέει ο λόγος επειδή πεινάει και ο άλλος πού έχει πάει να κλέψει μία τράπεζα... έχει πάει να κλέψει μία τράπεζα με όπλο έχει πάει να κλέψει μία τράπεζα χωρίς τίποτα είναι τελείως διαφορετικά ο χειρισμός αυτό πιστεύω.

Σ: Τι σχέσεις έχεις με τους συναδέλφους σου;

Ε: Με όλους έχω πολύ καλή με όλους έχω πολύ καλή.

Σ: Πώς θα τις χαρακτήριζες;

Ε: Από τους εκατό με τους πενήντα έχω άριστες σχέσεις.

Σ: Πόσους φίλους δηλαδή αστυνομικούς έχεις;

Ε: Φίλους κολλητούς;

Σ: Δηλαδή να πεις ότι είναι φίλοι σου και γενικά ανθρώπους που θα μπορέσεις να πιείς ένα καφέ.

Ε: Εγώ θα μιλήσω ειλικρινά στη συνέντευξη που κάνουμε δεν μου αρέσει να μιλάω στην εξωτερική μου ζωή για αστυνομία προσωπικά και δεν θα έκανα παρέα με έναν άνθρωπο που θα ασχολιόταν μόνο με... δηλαδή να φύγω από το γραφείο και να πάω σπίτι και να συζητάω μόνο για τα υπηρεσιακά... θεωρώ ότι το υπηρεσιακό κομμάτι είναι μέσα στο όριο της υπηρεσίας εντάξει δεν λέω ότι αν τύχει κάτι έκτακτο θα το συζητήσεις και έξω δεν υπάρχει θέμα υπάρχουν όμως και άλλα ενδιαφέροντα στη ζωή που πρέπει να κάνεις και εκτός αστυνομίας οπότε οι φίλοι που έχω επιλέξει είναι έξι άτομα αστυνομικοί με τους τρεις είμαι κολλητός και ποτέ μα ποτέ δεν έχουμε συζητήσει υπηρεσιακό θέμα εκτός υπηρεσίας.

Σ: Ναι αλλά έχεις εξι καλούς φίλους κολλητούς αστυνομικούς και πώς πιστεύεις ότι έφτιαξαν αυτές οι σχέσεις; λόγω δουλειάς εδώ;

Ε: Όχι λόγω παρέας έξω από το να βγούμε, να πιούμε ένα καφέ, να κάνουμε παρέα από εδώ και από εκεί και βλέπεις ότι ταιριάζουν τα χνώτα σου με ορισμένους ανθρώπους και έτσι κόλλας.

Σ: Με τα παιδιά που ήσουν στη Δίας μαζί;

Ε: Και με αυτούς κάνω παρέα έχουμε χαθεί λίγο μιλάμε στο τηλέφωνο ή θα πάμε να φάμε ένα φαγητό με τις οικογένειες... έχουν άλλες προτεραιότητες, έχουν τα παιδιά τους, έχουν τα σπίτια τους, είναι οικογενειάρχες τώρα εγώ βέβαια είμαι ένα ρεμάλι ένα ρημάδι.

Σ: Δύο είμαστε.

Ε: Ένα ρημάδι και μισό και μου αρέσει να πάω να πιώ και το ποτό μου έξω να ζήσω ανθρώπινα δεν μου αρέσει καθόλου η μιζέρια... πιστεύω ότι η μιζέρια είναι ότι χειρότερο υπάρχει για έναν άνθρωπο.

Σ: Και με τα παιδιά που συνεργάστηκες έχεις άριστες σχέσεις;

Ε: Δεν έχω τσακωθεί ποτέ με συνάδελφο.

Σ: Ποτέ δεν έχεις τσακωθεί ποτέ δεν έχεις έρθει σε αντιπαράθεση;

Ε: Έχω έρθει σε αντιπαράθεση με συνάδελφο ο οποίος δεν ήταν στην ομάδα μου... καμία σχέση... που μίλησε σε ένα πολίτη... δύο φορές έχω έρθει σε ένα συνάδελφο από το γραφείο που μίλησε σε κάποιο συνάδελφο κάπως που ήρθε για να εξυπηρετηθεί στο γραφείο.

Σ: Περιέγραψε τα μου και τα δύο αν θέλεις.

Ε: Εγώ θεωρώ ότι είμαι στο γραφείο αυτό και έχω ανατεθεί στο γραφείο αυτό για να βοηθήσω το συνάδελφο που δουλεύει στο δρόμο θεωρώ τον εαυτό μου ότι βρίσκομαι σε γραφείο και δεν κινδυνεύω και θεωρώ ότι όποιος συνάδελφος και αν είναι όπου και να είναι ο τελευταίος να είναι και ο χειρότερος συνάδελφος είναι στο δρόμο και αυτό πρέπει να το σεβαστείς... έτσι είναι η γνώμη η δική μου γιατί ανά πάσα ώρα και στιγμή μπορεί να κινδυνεύσει ενώ εγώ δεν μπορώ να κινδυνεύσει και πιστεύω ότι και λάθος να πει κάτι πρέπει να του μιλήσεις έτσι ώστε να του δώσεις να καταλάβει με ωραίο τρόπο ότι αυτό που λες συνάδελφε είναι λάθος και δεν μπορώ να το κάνω και να σε εξυπηρετήσω... δεν μπορείς να του φωνάζεις και να του πεις αντε ρε όπως να ναι... πρέπει να σεβαστείς ότι είναι στο δρόμο και φοράει τη στολή και είναι εκτεθειμένος

ανά πάσα ώρα και στιγμή και εγώ είμαι στο γραφείο και έχω το αιρκοντίσιον που λέει ο λόγος... άσχετα εάν δουλεύω οχτώ ώρες και μου φεύγει ο κ**** στη δουλειά αλλά δεν έχει καμία σχέση το ένα με το άλλο πιστεύω

Σ: Είναι η άποψη ότι έξω μπορεί να κάθεται αλλά κινδυνεύει

Ε: Κινδυνεύει πολύ περισσότερο από εμένα και πρέπει να το σεβαστείς... και άλλη μία φορά με ένα συνάδελφο που μίλησε άσχημα σε έναν πολίτη.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις το πρώτο περιστατικό.

Ε: Δηλαδή τι εννοείς;

Σ: Δηλαδή πώς έγινε όλο το περιστατικό και ήρθατε σε αντιπαράθεση ήρθε μέσα και μίλησε άσχημα;

Ε: Δεν ήρθα εγώ... ήρθε ένας συνάδελφος και ζήτησε κάτι που δεν γινόταν να το κάνω εκείνη τη δεδομένη στιγμή ήθελε να αλλάξει το παντελόνι την κορντούρα του συγκεκριμένα και κάποιος του είπε στο γραφείο τι λες ρε συνάδελφε τι είμαστε εδώ μαγαζί να αλλάξεις ότι ώρα θέλεις το παντελόνι σου; εγώ θα ήθελα αν θα μπορούσα εκείνη την ώρα να τον εξυπηρετήσω αλλά δεν μπορείς να αλλάξεις χειμώνα το παντελόνι και να... γιατί όλες οι στολές βγαίνουν συγκεκριμένα πάνε σετ... πιστεύω ο συνάδελφος θα μπορούσε να το πει στον άλλο συνάδελφο που ήρθε να το χρεωθεί που είναι μεγαλύτερος σε ηλικία αυτός που... δεν μπορούσα να πω κάτι μπορούσε να του πει ξέρεις συνάδελφε δεν μπορώ να σε εξυπηρετήσω για αυτό και για αυτόν τον λόγο.

Σ: Και ήρθες σε αντιπαράθεση μαζί του;

Ε: Ναι.

Σ: Τι του είπες δηλαδή;

Ε: Όχι εγώ δεν μίλησα καθόλου του είπα μετά αφού έφυγε ο άλλος συνάδελφος του είπα για μένα είναι λάθος αυτό ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε σε κάποιους ανθρώπους έρχονται και αυτοί και δεν ξέρουν... μπορούμε να μιλήσουμε πιο καλά γιατί τους βλέπουμε έξω και πρέπει να λέμε και ένα γεια με κάποιον άνθρωπο... πάνω από όλα είμαστε άνθρωποι και συνάδελφοι... φυσικά μπορείς να του πεις ξέρεις συνάδελφε δεν μπορώ να το κάνω αυτό γιατί απολογούμαι κάπου παραπάνω αν έρθει κάποιος έλεγχος δεν μπορώ να στο κάνω αυτό το πράγμα.

Σ: Και τι σου απάντησε;

Ε: Πιστεύω το κατάλαβε το κατάλαβε αλλά δεν ήθελε να μου το συνεχίσει

Σ: Υποχώρησε δηλαδή.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Και πώς ένιωσες εκείνη τη στιγμή που ήρθες σε αντιπαράθεση;

Ε: Εγώ ένιωσα άβολα ως προς το συνάδελφο που δουλεύει έξω και δεν μπορούσα να τον βοηθήσω ή δεν του έδωσα να το καταλάβει.

Σ: Κατά τη διάρκεια της αντιπαράθεσης με τον άλλον συνάδελφο πως ένιωσες;

Ε: Όχι δεν ήρθα σε αντιπαράθεση... του είπα αυτό που έπρεπε το σωστό κι ας παρεξηγηθώ για τη γνώμη μου σωστό έτσι πιστεύω.

Σ: Και η δεύτερη περίπτωση;

Ε: Η δεύτερη περίπτωση σε έναν έλεγχο που είχαμε πάει πολλές ομάδες μίλησε ένας συνάδελφος σε έναν που πέρναγε πολίτη άντε πήγαινε πιο πέρα... και εγώ θα το πω αλλά δεν είναι ωραίο να μας ακούει ο κόσμος γύρω γύρω... και εγώ το έχω πει μία ένταση πάνω θα το πεις δεν είναι ότι δεν θα το πεις αλλά δεν είναι ωραίο να σε ακούει ο κόσμος γύρω γύρω που δεν εμπλέκεται στο περιστατικό γιατί θα λένε όπως μας βρίζουν και μας λένε μπάτσους να το πω λαϊκά... γιατί το λένε αυτοί υποτιμητικά σε εισαγωγικά.

Σ: Εσύ και εγώ μπορεί να το θεωρούμε ότι μας ανήκει ότι είναι η εικόνα μας.

Ε: Ναι ναι έτσι είναι θεωρώ ότι δεν πρέπει να δίνουμε δικαίωμα σε κανέναν πολίτη να πει το κάτι γιατί ψάχνουν το παραμικρό.

Σ: Για την εικόνα μας.

Ε: Ναι για την εικόνα μας το βασικό

Σ: Και μου μίλησε άσχημα στον πολίτη εσύ τι έκανες;

Ε: Δεν είπα κάτι μπροστά εκείνη τη στιγμή

Σ: Μετά πως ήρθε η κόντρα με τον συνάδελφο;

Ε: Του είπα αν θέλεις να μιλάς έτσι στον κόσμο όταν είσαι μόνος σου μπορείς να λες ότι θες η με το ζευγάρι σου όταν είσαι με τους υπόλοιπους συναδέλφους δεν είναι ωραίο να το κάνεις αυτό και να εκθέτεις δεκαπέντε άτομα επειδή είναι ο ένας... δεν μου απάντησε κάτι οπότε δεν το συνέχισα και το έκοψα.

Σ: Το έκοψε από μόνος του δηλαδή.

Ε: Δεν είπε κάτι σαν να μη θέλει να καταλάβει σαν να μη θέλει να πει κάτι.

Σ: Εσύ όταν το έκανα αυτό στον πολίτη δηλαδή του μίλησε άσχημα πως ένιωσες;

Ε: Άσχημα... πήγα στον πολίτη και του είπα συγνώμη από μας κύριε... ήταν ο άνθρωπος εκεί να βοηθήσει συγκεκριμένα το συγνώμη από μένα... είναι δεδομένα τα νεύρα μην τον παρεξηγείτε δεν υπάρχει θέμα κανένα... αυτό.

Σ: Σαν συναίσθημα δηλαδή πως θα το περιέγραφες;

Ε: Άσχημα όχι σαν άτομο σαν αστυνομικός φόραγα τη στολή ένιωσα ότι με προσβάλλει κάποιος... προσβολή ένιωσα γιατί θεωρώ ότι η αξιοπρέπεια είναι το μέγιστο για έναν άνθρωπο.

Σ: Έχεις δίκιο είσαι ικανοποιημένος από τη δουλειά σου σαν αστυνομικός;

Ε: Αυτή τη στιγμή είμαι ικανοποιημένος ναι και από τους ανωτέρους μου είναι βασικό κομμάτι για το πώς θα λειτουργήσει το υπόλοιπο.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιώσουμε τη δουλειά μας;

Ε: Δεν νομίζω ότι έχω πάρα πολύ καιρό και εμπειρία για να προτείνω κάποια γνώμη.

Σ: Δεν έχεις να πεις αν θα άλλαζες κάτι αυτό εκείνο το άλλο ίσως εκείνο θα ήταν καλύτερο;

Ε: Πιστεύω ότι ακόμα δεν έχω την εμπειρία την οποία θα μπορώ να κάνω μία πρόταση και θα είναι εφικτή και σωστή.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

3.14 Αλέξανδρος

Σ: Μίλησε μου για εσένα... πες μου δυο πράγματα για τον εαυτό σου.

Ε: Προσωπικά και έτσι;

Σ: Γενικότερα την οικογενειακή σου κατάσταση και τέτοια.

Ε: Ωραία δεν λέω όνομα... είμαι τριάντα εφτά χρόνων ένα αυτό... δεύτερον είμαι γεννημένος και μεγαλωμένος στην Αθήνα στον άγιο Παντελεήμονα.

Σ: Γέννημα θρέμμα;

Ε: Γέννημα θρέμμα τα έχω δει από την αρχή όλα... ο πατέρας μου είναι από τη Σπάρτη αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία κληρονομικά μηδέν... έχω μεγαλώσει σε μία

οικογένεια με μία μάνα ο πατέρας μου πέθανε όταν εγώ ήμουν στην κοιλιά της μάνας μου και αυτό συνεπάγεται χίλια δυο προβληματάκια και δεν κάνω πλάκα... αλήθεια λέω... λοιπόν αυτό όσον αφορά τα άτομα... αυτή τη στιγμή οικογενειακά είμαστε εγώ η μάνα μου, ένας σκύλος και ένας παππούς που είναι μεγάλο λαμόγιο είναι ογδόντα δύο, ογδόντα τρία χρονών και νομίζει ότι είναι σαράντα και γυρνάει από εδώ και από εκεί με τις μικρές και με έχει χρεώσει κιόλας.

Σ: Με τις μικρές;

Ε: Βέβαια για να πουλάει τώρα συνταξιούχος με εξακόσια επτακόσια ευρώ μόστρες κάποια πράγματα είναι απλήρωτα και κάποια νούμερα επειδή είναι στο όνομά μου το έχω φάει το φέσι... οπότε καταλαβαίνεις ότι υπάρχουν διάφορα προβληματάκια στο σπίτι... η μάνα μου είναι εβδομήντα τρία χρόνων είναι αγχώδης έχει φάει πολλές στεναχώριες εγώ μένω μαζί της μου μεταφέρει τη στεναχώρια με τις αγωνίες και υπάρχει ένα συνονθύλευμα συναισθημάτων εντός της οικίας... αυτό όμως έχει αντίκτυπο σε έναν άνθρωπο που έχει να κάνει με σώματα ασφαλείας γιατί υπάρχουν δύο ταχύτητες... η ταχύτητα της δουλειάς που έχει συναισθηματική και ψυχολογική πίεση και όταν γυρνάς στο σπίτι έχεις δεύτερο γύρο όποτε βρίσκεσαι συνέχεια σε ένα φαύλο κύκλο... είσαι στη δουλειά, είσαι στο σπίτι, είσαι σε μία περιοχή σαν τον άγιο Παντελεήμονα από την έχεις δει να καταρρέει όπου έχεις ας πούμε μία πώς να το πω έχεις κάποια ακίνητα ας πούμε κάποιες ιδιοκτησίες οι οποίες πλέον είναι μηδέν... απλά πληρώνεις φόρους οπότε καταλαβαίνεις ότι όλα αυτά είναι μπερδεμα κρίμα συνεχίζουμε.

Σ: Τι ενδιαφέροντα έχεις πέρα από την αστυνομία; σπουδάζεις;

Ε: Ότι ήταν να σπουδάσω σπούδασα χόμπι έχω την κατάδυση λόγω του ότι ήταν και η δουλειά μου.

Σ: Τι δουλειά έκανες;

Ε: Εκπαιδευτής καταδύσεων από το 1998 μέχρι το 2004 που μπήκα στο στρατό αυτή ήταν η δουλειά μου υποβρύχιες εργασίες και εκπαίδευση με μπουκάλες οπότε άμα λάχει πάμε για καμιά βουτιτσα... άμα λάχει κάνω και καμιά αθλοπαιδιά αλλά τώρα τον τελευταίο χρόνο ασχολούμαι με το μηχανάκι αυτή είναι... δηλαδή όταν ασχολούμαι γιατί είπαμε έχουμε και την ψυχολογική πίεση.

Σ: Ποιο μηχανάκι έχεις;

E: Ένα χάρλεϊ.

Σ: Α ναι.

E: Λοιπόν αυτά καμιά βολτούλα προσπαθούμε να επιβιώσουμε... τώρα τα χόμπι μας είναι περιορισμένα γιατί ποντάραμε στις σχέσεις των ανθρώπων και πήραμε τον πούλο και των συναδέλφων... είμαι στο μπιπ τώρα.

Σ: Έχεις σπουδάσει κάτι;

E: Μηχανολόγος μηχανικός αυτοκινήτων μηχανολόγος μηχανικός αυτοκινήτων και πήρα τρεις υποτροφίες και πήρα και εκεί ένα μπιπ όταν ξεκίνησα... και μετά σπούδασα κατάδυση γιατί πρέπει να περάσεις από οργανισμό της γενικής γραμματείας αθλητισμού οπότε και λεφτά και εξετάσεις οπότε δεύτερη δουλειά αυτή... τρίτη δουλειά ranger greek army.

Σ: Πήγες στρατό;

E: Πήγα στρατό έχω σύνολο πέντε χρόνια δύο διπλά από τα αλεξίπτωτα και έξι μήνες στο Αφγανιστάν.

Σ: Πότε πήγες;

E: Πήγα το 2004 και έφυγα το 2007 που πήρε τους φρουρούς και στρατό σαν φαντάρος πήγα το 1997.

Σ: Δουλεύεις στην αστυνομία από το 2007;

E: Στην αστυνομία είμαι από το 2007 ναι είμαι από το εφτά δηλαδή επτά και μία ήμουν στην αστυνομία εφτά μείον μία ήμουν στο στρατό δηλαδή μία μέρα ήθελα για να κάνω την υπερπήδηση... έχω σπουδάσει αγγλικά...

Σ: Είπες ότι μπήκες το 2007 θα ήθελες να μου πεις που έχεις υπηρετήσει;

E: Έχω υπηρετήσει στο αστυνομικό τμήμα Εξαρχείων...

Σ: Πολύ όμορφα εκεί.

E: Έχω δει όλο το έργο από το 2007 και μετά... τρία χρόνια στα Εξάρχεια από το 2010 στη Δίας από το 2011 στην εκπαίδευση της Δίας με το θείο που έφυγε... λίγο ΔΕΛΤΑ ένα πεντάμηνο εξάμηνο και μετά στις ομάδες πρόληψης... πόσο ήταν δύο δυόμιση

χρόνια; και τώρα πάλι στην Δίας δηλαδή σε εννέα χρόνια ανά ενάμιση δύο χρόνια περνάω και σε επόμενο επίπεδο.

Σ: Άλλαζες επίπεδο;

Ε: Άλλαξα επίπεδο δεν θα το πω εντάξει για καλό τα κάνεις όλα δεν με πίεσε κανείς να τα κάνω... άσχετα τώρα με αυτά ο καθένας κάνει μία κίνηση για καλύτερο ας πούμε επειδή είμαστε και οι τελευταίες τρύπες της φλογέρας... εντάξει σου φέρνει η πορεία και όπως το ζεις να δεις κάτι διαφορετικό ακόμα πέρασα και από διμοιρίες τύπου βλάχο.

Σ: Βλαχοδιμοιρίες; πώς και πηγές εκεί;

Ε: Με έστειλαν δεν το ήθελα.

Σ: Πώς και αποφάσισες να γίνεις αστυνομικός;

Ε: Πώς αποφάσισα να γίνω αστυνομικός; ενώ ήμουν μόνιμος στο στρατό και επειδή την ψυλλιαζόμουν ότι θα αλλάξουν τα πράγματα... εγώ ήμουν σε μία μονάδα που εδρεύει εδώ Αττική και έχει μόνο επαγγελματίες και μονίμους μέσα δεν έχει κληρωτούς εκτός από καμιά δεκαριά άτομα για τις λάντζες την ψυλλιαζόμουν ότι θα αλλάξουν τα πράγματα κάθε πέντε μέρες λείπαμε εκτός η μάνα στο σπίτι... τουλάχιστον εδώ ας φύγουμε από τους δρόμους τις θάλασσες και τα αεροπλάνα και ας έρθουμε πιο προσγειωμένα και πιο κοντά στην οικογένεια... κάπως έτσι ήταν ας πούμε.

Σ: Όχι ότι δηλαδή ήθελες να γίνεις αστυνομικός.

Ε: Όχι δεν ήθελα ποτέ μου να γίνω αστυνομικός... μέχρι το 2007 που μπήκα στην αστυνομία δεν ήξερα τι ήταν οι αναρχικοί ας πούμε... ήξερα αλλά δεν με ενδιέφερε ας πούμε απλά μου τη σπάγανε όταν με σταματάγανε με τη μηχανή και θέλαν να με γράψουν.

Σ: Σε γράφανε;

Ε: Ναι με έγραφαν και όσο ήμουν μόνιμος στο στρατό δηλαδή εντάξει δεν είχα κράνος και δεν είχα αυτό με γράφανε.

Σ: Παραταύτα είπες να γίνεις αστυνομικός.

Ε: Παρά ταύτα ναι εντάξει πιστεύω ότι είναι και η αίσθηση δικαίου που με διακατέχει και όχι τόσο στο να γίνω αστυνομικός δηλαδή η αίσθηση δικαίου στην καθημερινότητά

μου είναι κάτι το οποίο με εκπροσωπεί και μου άρεσε υποσυνείδητα και μου βγήκε έτσι... κάπως έτσι το αντιλαμβάνομαι δηλαδή δεν είχα πρόβλημα ούτε οικονομικά, ούτε βιοποριστικό, ούτε επαγγελματικό γιατί είχα δουλειά και του δημοσίου και ελίτ κιόλας special forces και ανεβαίνω και κατεβαίνω στα δέντρα αλλά εντάξει.

Σ: Είπες να αλλάξεις.

Ε: Είπαμε να περάσω σε άλλο επίπεδο.

Σ: Να γίνεις πιο πολιτισμένος.

Ε: Να γίνω πιο πολιτισμένος ξέρω εγώ μπορεί και έτσι... βασικά ξενέρωσα όταν πήγα σε αποστολή στο εξωτερικό και ήμασταν σαν φτωχοί συγγενείς και όταν γύρισα πίσω κάτι δεν μου κολλάει καλά... εκεί έφαγα το μεγάλο χαστούκι ας πούμε.

Σ: Η ζωή στην αστυνομία πως σου φαίνεται.

Ε: Για την ζωή μου στην αστυνομία;

Σ: Ναι ναι.

Ε: Η ζωή μου στην αστυνομία θεωρώ ότι με στιγματίζει... δηλαδή θεωρώ πλέον γιατί μιλάμε για το 2016 ότι έχει γίνει ταμπού να λες ότι είσαι αστυνομικός... δηλαδή δεν μπορείς να πας σε ένα μαγαζί και να σε ρωτήσουν τι δουλειά κάνεις και να πεις εσύ όπως λέει ο γιατρός είμαι οδοντίατρος... νομίζω ότι άμα πεις ότι είσαι ο αστυνομικός έτσι φόρα παρτίδα μπορεί να υπάρχουν και παρενέργειες ή αντιμετωπίσεις οι οποίες δεν θα ήταν καλές... αυτό εμένα με στεναχωρεί με στιγματίζει τώρα... γιατί δεν είμαι ο σερίφης της γειτονιάς και από το 2010 μέχρι τώρα ας πούμε κυρίως στη Δίας που η Δίας είναι μία υπηρεσία που είναι πιο κοντά στον πολίτη και την αγαπάει και μπλα μπλα μπλα.

Σ: Του θείου αυτά.

Ε: Του θείου αυτά με όσα κακά μπορεί να είχε αλλά είχε και κάποια καλά έτσι δεν κρίνουμε τώρα το θείο... ο θείος αυτό που έπρεπε να κάνει το έκανε δεν χρειάζεται να πω την προσωπική μου άποψη τώρα και για μένα σωστά τα έκανε κάποια πράγματα μαζί με κάποια λάθος μην παρεξηγούμαστε... γιατί άνω τελεία γιατί είπαμε πως βλέπουμε την αστυνομία.

Σ: Εγώ θέλω να μου περιγράψεις την εμπειρία σου τη ζωή σου στην αστυνομία.

Ε: Η ζωή μου στην αστυνομία είχε και καλές στιγμές είχε και άσχημες στιγμές παρόλο που ο θεσμός δεν μου το επέτρεπε... γιατί από το θεσμό ξεκινήσαμε... δεν μας επέτρεπε να έχουμε δικαιώματα τύπου εκπαίδευσης, του τύπου να μπει επικεφαλής σε μία ομάδα, του τύπου να είσαι τώρα βέβαια μετά από εννέα χρόνια να γυρνάνε άνθρωποι με βαθμό και όχι τόσο με χρόνια εμπειρίας να σου ζητάνε την άποψη σου... σου δίνει ας πούμε ένα πρεστίτζ ένα κύρος σε ένα σύνολο ανθρώπων χώρια την εκπαίδευση την εμπειρία και τις πληροφορίες που αποκομίζεις και το λέω για μένα που αλλάζω επίπεδο γιατί μπορεί κάποιος στα χρόνια μου να μην έχει αλλάξει επίπεδο έτσι... είμαι και λίγο ανήσυχος χαρακτήρας.

Σ: Πώς σου φάνηκαν οι πρώτες μέρες στην αστυνομία;

Ε: Επειδή ήταν και προ δεκεμβριανών του τότε... νομίζω ότι μετά από κάποιες υπηρεσίες είπα τι μπουρδέλο είναι αυτό γιατί γιατί πολλά πράγματα έξω απλά γίνονται για να καλύπτεται υπηρεσιακά η υπηρεσία της ημέρας και όχι τόσο για το σκοπό για τον οποίο με βγάζουν εμένα έξω και πόσο μάλλον όταν υπάρχουν άνθρωποι με πολλά χρόνια εμπειρίας και πολλά χρόνια υπηρεσίας που τους βάζουν να κάνουν πράγματα τα οποία δεν είναι αποδοτικά... μπορεί να συμπληρώνεις την υπηρεσία της ημέρας αλλά όχι τόσο την απόδοση οπότε μετά από λίγο καιρό διαπίστωσα ότι είμαι ένα μέρος σε μία λίστα όπου πρέπει να βγω έξω να κάνω αυτό που πρέπει να κάνω χωρίς υπερβολές να πιώ και δύο καφέδες να είμαι και κάπου κρυμμένος και να γυρνάω στο σπίτι μου και να σηκωθώ να φύγω... κάπως έτσι.

Σ: Το ίδιο και στη Δίას;

Ε: Όταν πήγα στη Δίασ τα πράγματα αλλάξαν... όταν πήγαμε στη Δίασ πολλοί από μας παρόλο που είχε να κάνει με το όριο ηλικίας ξέραμε ότι αυτό που είχε γεννηθεί έχει γεννηθεί πρόχειρα και απότομα και χωρίς πληροφορίες τις οποίες πρέπει να έχω σαν υπηρετούντας εκεί για να βγω έξω... τουλάχιστον ότι έχει να κάνει με την αυτοπροστασία μου... νομίζω ότι αυτό που βοήθησε ήτανε ότι η διοίκηση σε ενέπνεε ότι η διοίκηση... αυτό βέβαια ήταν ένα δίκικο μαχαίρι μετά από λίγο γιατί όταν σε εμπνέει και σε πυροβόλα με ανεβασμένο το ηθικό και σου κάνει διάφορα τρικάκια για να σου ανεβάζει το ηθικό εσύ έχεις το καλάμι πολύ εύκολο στο τσεπάκι και το καβάλας... παίζει ή να χτυπήσεις ή να αλλάξεις χαρακτήρα στο πέραςμα του χρόνου αλλά το γκολ της υπόθεσης ήταν ότι σε αποδέχτηκε ο κόσμος τη στιγμή που είπαμε ότι λόγω δεκεμβριανών ο κόσμος σε έβλεπε και σε έφτυνε έτσι... και μπορώ να πω ότι

γύρναγες στο σπίτι σου το βράδυ και έλεγες ότι έβαλα και εγώ ένα λιθαράκι σε αυτό που λέγεται κοινωνία και αστυνόμευση και προστασία και υπηρεσία και τα λοιπά.

Σ: Και μετά τη Δίας;

Ε: Μετά τη Δίας... στη Δίας υπηρετούντος μου έγιναν δύο προτάσεις η μία πρόταση ήταν από τον τωρινό διοικητή να με πάρει μαζί του και η δεύτερη πρόταση ήταν να πάω στην εκπαίδευση κάτι το οποίο εγώ δεν το ήθελα... αλλά δεν το ήθελα κάτι το οποίο δεν το ήθελα με πίεσαν βαράτε με κι ας κλαίω καλό βγήκε καλό μου βγήκε... δεν νομίζω ότι έχω παράπονο και από αυτήν την κίνηση... αυτά όσον αφορά Δίας και άμεση δράση... με το διοικητή τότε που με έχει μαζί του περάσαμε και από τη ΔΕΛΤΑ επικουρικά για εμένα γιατί δεν είχα σκοπό να μείνω στην ΔΕΛΤΑ... γενικότερα δεν με εκπροσωπεί η καταστολή του πλήθους γιατί δεν είναι της αντίληψης μου και της φιλοσοφίας μου.

Σ: Θεωρείς ότι δεν είναι αστυνομική δουλειά;

Ε: Βασικά πιστεύω ότι η αστυνομία και γενικότερα τα σώματα ασφαλείας έχουν να κάνουν με το πολιτικό σκηνικό της χώρας και επειδή εγώ το αντιλαμβάνομαι λίγο διαφορετικά από ότι η υπηρεσία... θέλει να με διατάξει να προσπαθήσει να με βάλει σε μία θέση που εγώ θα πρέπει να έρθω αντιμέτωπος με μία μερίδα ανθρώπων που ενδεχομένως να έχουν και δίκιο και να μπορεί να καταπατάνε εκείνη τη στιγμή το νόμο... βέβαια ο νόμος και η απόδοση δικαιοσύνης από τους αστυνομικούς στο δρόμο είναι σαν το λάστιχο δηλαδή είναι στη δικαιοδοσία του αστυνομικού να κρίνει ας πούμε αν αυτό που συμβαίνει μπροστά του χαίρει να το πάει στα νόμιμα η να το αφήσει να ξεθυμάνει λίγο... γιατί έχει να κάνει και με την κρίση της κοινωνίας, με την οικονομική κατάσταση της κοινωνίας, με διάφορες καταστάσεις.

Σ: Το χρήμα μας έχει καταστρέψει.

Ε: Το χρήμα μας έχει καταστρέψει... εντάξει είναι και στο dna μας ότι είμαστε σκατοπουστρες είμαστε γενικότερα σαν Έλληνες παρτάκηδες και κοιτάμε και λίγο την πάρτη μας και όσο περνάμε καλά όλα είναι καλά και για να τα χάσω τώρα τι έκανε η κρίση; πήρε έναν άνθρωπο ο οποίος είχε ένα ωραίο περιτύλιγμα ένα ωραίο έτσι φιογκάκι αλλά μέσα ήταν σκατο... έρχεται η κρίση έχασε τα λεφτά και το φιογκάκι έφυγε και το ωραίο περιτύλιγμα και τι έμεινε μπιπ... τέλος πάντων κάπως έτσι το αντιλαμβάνομαι εγώ οπότε.

Σ: Θες να μου περιγράψεις δύο-τρία έντονα περιστατικά....

Ε: Στην αστυνομική μου καριέρα;

Σ: Ναι.

Ε: Έντονο περιστατικό ήταν μετά από έξι μήνες που μπήκα στην αστυνομία σε έναν έλεγχο σε ένα κεντρικό δρόμο της Αθήνας... και να το αναλύσω θέλεις κιόλας;

Σ: Πες μου ποια περιστατικά θεωρείς εσύ ότι είναι σημαντικά.

Ε: Ένα περιστατικό έντονο γιατί ήμουν και ψάρι όταν μπήκα γιατί δεν έχει σημασία ότι ήμουν στο στρατό δεν έχει καμία σχέση με πολίτες αυτό... ένα έντονο ήταν αυτό πρώτες υπηρεσίες στα Εξάρχεια να κάνουμε έναν έλεγχο σε ένα τυχαίο πολίτη στο δρόμο γιατί είχε κάποια δείγματα τα οποία μπορούσε να μας απασχολήσουν... δεν είχα τη βοήθεια του ζευγαριού γιατί όπως γνωρίζετε δουλεύουν δύο στις περιπολίες και ο έλεγχος και η προσαγωγή δεν ξεκίνησε σωστά... κινήθηκε εναντίον είχε και κάποια αντικείμενα στα χέρια τον δεσμεύσαμε είχαν μαζευτεί και είκοσι άτομα εξαρτημένων ουσιών και πήγαν να μας τον πάρουν από τα χέρια και χώρια από το σημείο μέχρι το τμήμα υπήρξε καταγγελία επίσημη στα κεντρικά το ότι αστυνομικοί απειλούν πολίτες με όπλα και μπλα μπλα μπλα μπλα... κάτι το οποίο δεν ίσχυε και αποδείχθηκε ότι ήταν απλά μία φούσκα... άλλο έντονο περιστατικό ήτανε με τη Δίας τα περισσότερα ήταν στη Δίας κλεμμένο αυτοκίνητο με λαθρομετανάστες στο πορτ-παγκάζ ακολούθησε καταδίωξη με σκληρή πάλη στο δρόμο για να δεσμευθεί ο οδηγός γιατί ήταν και υπό την επήρεια... τρία άτομα μέσα στο όχημα ο συνοδηγός πήγε να πάρει το όπλο του συναδέλφου... πάλι κλωτσομπουνίδια εκεί πέρα έντονο και αυτό από τη στιγμή που εντοπίσαμε το όχημα μέχρι...

Σ: Πήγε να πάρει το όπλο από τον συνάδελφο;

Ε: Ναι γιατί ο συνάδελφος δεν κινήθηκε σωστά πάνω του πήγε και του άνοιξε την πόρτα σαν να του έλεγε καλησπέρα καλημέρα... ο άλλος με το που ανοίγει την πόρτα έκανε κίνηση να το πάρει και εκεί καταλήξαμε να τους δεσμεύσουμε και να τους πάμε στο τμήμα όπως τους δεσμεύσαμε... άλλο περιστατικό ήταν στην Καλλιθέα πάλι με τη Δίας Κυριακή πρωί επτά και τέταρτο μας ενημέρωσαν ότι υπάρχει ένα άτομο στην κεντρική πλατεία και ότι έχει όπλο κάτω από την μπλούζα... όντως προσεγγίζουμε το σημείο υπήρχε ένα άτομο στο συγκεκριμένο μέρος όπως μας το είχανε δώσει με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά... κατά τη διάρκεια της προσέγγισης σηκώνει την μπλούζα

βγάζει το όπλο τον είχαμε να τον κατεβάσουμε αλλά επειδή δεν μας σημάδεψε και το πέταξε απλά τον δεσμεύσαμε και τον πήγαμε στο οικείο αστυνομικό τμήμα... με τις βλάχο διμοιρίες λόγω του ότι ήταν και αυτό ένα καλό πείραμα κάθε φορά που μαζευόμασταν γιατί μαζευόμασταν όποιοι να ναι και από που να ναι.

Σ: Ενώ στη δίψας ήσασταν πιο σταθεροί.

Ε: Στην Δίας υπήρχαν συγκεκριμένες ομάδες με επικεφαλείς ή ομοιόβαθμους αλλά κυρίως οι ομάδες του κέντρου ήταν σταθερές και στον τομέα και στα άτομα λοιπόν... γιατί ήταν αρχή γέννησης της Δίας όποτε ήθελε πυλώνες για να ξεκινήσει να δουλεύει αυτό το πράγμα... νομίζω ότι αυτά ήταν τα πιο βασικά δεν μου έρχεται τώρα κάτι άλλο μπορεί να το έχω διαγράψει από την μνήμη μου.

Σ: Αυτά ήταν τα σοβαρά;

Ε: Αυτά είναι τα πιο σοβαρά τα οποία αξίζει να τα πεις... εντάξει σοβαρό ήταν και το περιστατικό στο Ρέντη των συναδέλφων με το που ξεκίνησε η Δίας και σοβαρό ήταν και οι αναζητήσεις μετέπειτα... ασκείται μεγάλη ψυχολογική πίεση όταν ξέρεις ότι συνάδελφοι ας πούμε έχουνε πάει στο νοσοκομείο και κάποιοι από αυτούς έχουν αποβιώσει.

Σ: Δούλευες βάρδια;

Ε: Σε όλες τις μαλακό ιστορίες έχω δουλέψει γιατί αυτή η βάρδια ήταν αυτοί που τους άλλαζα... λοιπόν τα πρώτα κουφέτα σε εμένα ήρθανε με το Ρέντη ήμασταν δηλαδή το γεγονός έγινε γύρω στις εξήμισι; εφτά παρα; είκοσι με εξίμιση; και κατευθείαν βγήκαμε για αναζητήσεις... πάλι ψυχολογική πίεση έχεις όταν ακούς μέσα στο αυτί σου ότι ξέρεις υπάρχουν συνάδελφοι οι οποίοι είναι τραυματισμένοι και αν δεν είναι σκοτωμένοι δεν αντιδρούν έχουν πέσει πυροβολισμοί και ενεργείς κατά βούληση και ο αντικειμενικός σου σκοπός και αποστολή είναι να βρεις αυτόν που το έκανε οπότε υπάρχει πίεση.

Σ: Για τον συνάδελφο;

Ε: Βασικά ναι βέβαια για το συνάδελφο για το συνάδελφο ο οποίος έχει δεχθεί κάποια πυρά από κάποιον άλλο ο οποίος είναι πάρα πολύ πιθανό να εμπίπτει στο κοινό ποινικό έγκλημα έτσι και όχι τόσο για τον βρεις ΕΣΥ για να πάρεις τα εύσημα.

Σ: Ναι υπάρχουν και άλλοι που το κάνουν για τα εύσημα θα μου πεις.

Ε: Και όχι μόνο και όχι μόνο... υπάρχει απάντηση σε αυτό υπάρχει απάντηση βέβαια γιατί πάμε μετά στην πλευρά της διοίκησης στο κατά πόσο ένας αστυνομικός θα δουλέψει είτε γιατί πρέπει, είτε γιατί θέλει, είτε γιατί έχει φιλότιμο, είτε γιατί για να πάρει αυτά που έχει... πρέπει να κάνει κάποια πράγματα να τον υποχρεώσει η διοίκηση ή αλλιώς άμα δεν τα κάνει δεν θα του έχει τόσο καλή συμπεριφορά όσο έχει σε κάποιον άλλο που το κάνει και όταν λέω διοίκηση δεν μιλάω για τον διοικητή... ο διοικητής από επάνω του έχει ανωτέρους ο διοικητής έχει και υφιστάμενους που διατάζουν το κατώτερο προσωπικό.

Σ: Πάντως βλέπεις ότι η υπηρεσία έχει αξίες έχει κανόνες....

Ε: Καταρχήν πρέπει να ξεχωρίσουμε άλλο ο θεσμός άλλο ο θεσμός... ο θεσμός της αστυνομίας... η αστυνομία είναι ένας θεσμός.

Σ: Εσύ πώς το καταλαβαίνεις.

Ε: Αυτό η αστυνομία είναι ένας θεσμός ο αστυνομικός είναι ένα πρόσωπο το οποίο υπηρετεί σε αυτόν το θεσμό... το τι λέει ο θεσμός σε σχέση με το τι κάνει ένας αστυνομικός για μένα είναι δύο διαφορετικά πράγματα δηλαδή όταν έρχεται κάποιος και μου λέει με χτύπησε ο μπάτσος γ*** την αστυνομία μα άλλο ο μπάτσος που σε χτύπησε ή άλλο ο αστυνομικός που σε χτύπησε ή που δεν σου μίλησε όμορφα ή που δεν σε έλεγξε όμορφα και άλλο η αστυνομία σαν θεσμός... είναι δύο διαφορετικά πράγματα για εμένα έτσι... σαν αστυνομία και σα στρατός αποφάσισε ότι της κάνω εγώ σαν οντότητα με πέρασε από κάποια τεστ με ανεβάζει βαθμολογικά άσχετα εάν είμαι η τελευταία τρύπα της φλογέρας και κάθε μήνα με μία καρτούλα πάω στην τράπεζα και παίρνω κάποια χρήματα και αν εγώ πονάω ή έχω κάποιο πρόβλημα έχω το βιβλιάριο υγείας μου και μέσα σε όλο αυτό μπορώ και επιβιώνω στην καθημερινότητά μου άρα η αστυνομία σαν θεσμός με έβαλε σε ένα σύνολο ανθρώπων άσχετα εάν αυτό το σύνολο ανθρώπων έχει πάει για βρούβες ένα ποσοστό για εμένα.

Σ: Πιστεύεις όμως ότι αυτό το σύνολο ανθρώπων έχει κάποιες αξίες κάποιους κανόνες;

Ε: Δεν μπορώ να το βάλω στατιστικά μπορώ όμως να πω από αυτά που έχω ζήσει...

Σ: Γενικά πώς βλέπεις να συμπεριφέρονται οι συνάδελφοι.

Ε: Πάμε δηλαδή στις σχέσεις μας με τους συναδέλφους μας που υπηρετούν σε αυτό το θεσμό... αλλιώς τα βρήκα τα πράγματα κι αλλιώς περνάνε στο πέρασμα των χρόνων

εξελίσσονται δηλαδή και εξελίσσονται όπως εξελίσσεται η κοινωνία... η κοινωνία πώς εξελίσσεται για μένα... στη ζούλα, στο βύσμα, στο γνωστό και στην καλοπέραση λόγω της κρίσης και λόγω του ότι έχει αλλάξει ο τρόπος με τον οποίο μεγαλώνουν οι καινούργιες πώς να το πω... η νεολαία ας πούμε έχει άλλα ερεθίσματα ας πούμε σε σχέση με τα ερεθίσματα που έχει ένας άνθρωπος πριν δέκα και είκοσι χρόνια... αυτό τον επηρεάζει αντίστοιχα και ο αστυνομικός είναι ένα μέρος της κοινωνίας δηλαδή άμα του πάρεις... δηλαδή υπηρετεί έξι ώρες μετά τι είναι; δεν είναι ένα μέρος της κοινωνίας; άρα εγώ πιστεύω σαν εγώ ότι επηρεάζεται και ο τρόπος με τον οποίο βλέπει τα πράγματα και η σχέση του με το συνάδελφο και η σχέση του με το θεσμό και η σχέση του με τη διοίκηση τις εκάστοτε υπηρεσίες στην οποία υπηρετεί... τώρα για καλό ή για κακό εξελίσσεται η όλη κατάσταση εντάξει για εμένα θεωρώ ότι δεν είναι σε καλό επίπεδο το σύνολο των ανθρώπων στις μάχιμες υπηρεσίες στις οποίες έχουν προσχωρήσει νέα παιδιά... γιατί είναι και αυτά είναι και αυτά εκτός από το ότι είναι μέρος της κοινωνίας και μέρος της κοινωνίας το οποίο επηρεάζεται έχουν μεγαλώσει και διαφορετικά και φαίνεται αυτό έξω σε σχέση με το συνάδελφο... εγώ πιστεύω ότι αξίες ο χαρακτήρας η συναδελφικότητα και η αλληλεγγύη μεταξύ μας και μιλάω κυρίως για υπηρεσίες στις οποίες είσαι στο δρόμο, δεν είσαι γραφείο, δεν είσαι σε επιτελική θέση είναι σε φάση κατήφορου δηλαδή δεν νομίζω ότι είναι σε καλό επίπεδο και αν γίνεται κάτι γίνεται απλά για να τα έχουμε καλά με αυτούς που μας διοικούν ή για να μπορούμε να έχουμε μία μεταχείριση στην οποία εμάς θα μας φέρει σε ένα σημείο στο να περνάμε καλύτερα από κάποιον άλλον.

Σ: Εσύ έχεις φίλους αστυνομικούς;

Ε: Εγώ έχω γνωστούς μέσα στην αστυνομία δεν έχω φίλους αποδεικνύεται εκ της πράξεως και του αποτελέσματος να πω παραδείγματα;

Σ: Ότι θέλεις εσύ.

Ε: Κοίταξε να δεις εγώ είμαι ένας άνθρωπος που δεν μου χαρίστηκε τίποτα και επειδή για να κατακτήσω κάτι και ιδρώσα και αγχώθηκα και στεναχωρέθηκα και αυτό με έκανε... όταν κάποιος άλλος είτε αυτός είναι συνάδελφος είτε είναι καταρχάς συνάδελφος θέλει κεφάλαια δηλαδή γιατί το περνάμε στο ντούκου... είναι συνάδελφος που σημαίνει δηλαδή ότι είσαι μία οικογένεια δεν νομίζω ότι ισχύει... αυτό σε παρένθεση... όταν όμως μου δίνεται η ευκαιρία να βοηθήσω έναν συνεργάτη ή έναν συνάδελφο που για μένα τώρα το θυμήθηκα το είχα κάνει έτσι ανάλυση πιστεύω ότι

κατά μεγάλο ποσοστό είμαστε συνεργάτες και όχι συνάδελφοι οπότε εάν υιοθετήσουμε τη λέξη συνεργάτη υπήρξαν περιπτώσεις που εγώ βοήθησα ανθρώπους να προχωρήσουν ως πούμε στην καριέρα τους που με άλλο τρόπο δε θα μπορούσαν γιατί λέγοντας έναν καλό λόγο ή προτείνοντας κάποιον να πάει κάπου ενδεχομένως να μετράει η γνώμη σου και αυτός ο άνθρωπος να καταφέρει να μπορέσει να έχει μία καλύτερη εξέλιξη στην σταδιοδρομία του... το αποτέλεσμα ήταν όταν κάποιος ή όλοι από αυτούς που εγώ βοήθησα με έναν λόγο να προχωρήσουνε γιατί είπαμε ότι εμένα δεν μου χαρίστηκε κάτι οπότε δεν μου αρέσει να βλέπω κάποιον τον οποίο μπορώ ως πούμε βοηθήσω και να μην το κάνω... ούτε θα μου κοστίσει τίποτα... αποδείχτηκε ότι απλά το μέλημα του ήταν να κάνει αυτό το πράγμα μου έκανε τα γλυκά μάτια εκείνη την περίοδο και καλά να είμαστε οπότε από συνάδελφοι καταλήξαμε να είμαστε απλοί συνεργάτες.

Σ: Έχεις ένα δίκιο.

Ε: Αφού δεν μου πήδηξαν και τη γυναίκα.

Σ: Γενικά όμως δεν κάνεις παρέα με συναδέλφους δεν βγαίνεις μαζί τους;

Ε: Έκανα γιατί υποσυνείδητα για να κάνουμε λίγο ψυχανάλυση τώρα ένας άνθρωπος ο οποίος μεγαλώνει με μία μάνα ως πούμε και με χίλια δυο προβλήματα ο στρατός και η αστυνομία μπορεί να αποτελέσουν μία οικογένεια για αυτόν τον άνθρωπο έτσι και ίσως υποσυνείδητα να το επιδίωξα είτε για το στρατό για το στρατό... το είχα αμανάτι να μπω... ίσως και για την αστυνομία ενδεχομένως ως πούμε να πιστεύα ότι είναι μία οικογένεια και εγώ επειδή έχω περάσει δύσκολα και είμαι μονάδα να πάω να μπω και εγώ μέσα σε αυτή την οικογένεια... οικογένεια ίσον συνάδελφοι... αποδείχτηκε ότι τίποτα από αυτά δεν ισχύει πλέον για μένα και το λέω συγκριτικά σε σχέση με ιστορίες από παλιότερους δηλαδή εάν υποθέσουμε ότι εγώ ήμουν ο ίδιος άνθρωπος σε μία υπηρεσία πριν από είκοσι χρόνια πιστεύω ότι οι αξίες και η συναδελφικότητα και η αλληλεγγύη της υπηρεσίας και των συναδέλφων πριν είκοσι χρόνια ήταν διαφορετική από αυτή που είναι σήμερα γιατί όλοι τότε επιδίωκαν στο καλύτερο και να επιβιώσουν και το λιγότερο είχε ανάγκη ο ένας τον άλλον.

Σ: Πλέον δεν έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλον;

Ε: Πλέον κοιτάμε να κάνουμε τη δουλειά μας.

Σ: Όταν βγαίνουν έξω να κάνουν την υπηρεσία τους;

Ε: Αυτό απλά να κάνουν τη δουλειά τους να κάνουν την υπηρεσία τους και απλά με ένα καλό μεσημέρι ένα καλό ξεκούραση να πάει ο καθένας στα σπίτια του... ναι αλλά όταν είσαι ένα χρόνο για παράδειγμα με μία ομάδα ανθρώπων τουλάχιστον εννέα με δέκα ώρες την ημέρα εγώ πιστεύω ότι δέκα ώρες δεν βλέπεις ούτε τη γυναίκα σου, ούτε τη μάνα σου, ούτε τα ενδιαφέροντά σου κάνεις οπότε στο σύνολο άμα αθροίσουμε το χρόνο τον περισσότερο χρόνο στον τρώει η συνεύρεση σου με τον συνεργάτη σου... κάτι αυτό θα έπρεπε να φέρει σχέσεις ακλόνητες αλλά δεν νομίζω ότι...

Σ: Θεωρείς ότι οι σχέσεις αυτές...

Ε: Πιστεύω ότι οι σχέσεις αυτές είναι εφήμερες κρύβουν δόλο και δεν αφήνουν πλην μερικών εξαιρέσεων... όταν ανάμεσα σε δύο ανθρώπους απλά δεν έχεις να κερδίσεις τίποτα από τον άλλον μπορεί να σου είναι όσο πιο... όσο πιο αδιάφορος σου είναι γιατί δεν αισθάνεσαι απειλή από αυτόν τον άνθρωπο τόσο οι σχέσεις θα είναι καλές... εάν ο ένας από τους δύο αισθανθεί απειλή από τον άλλον και απειλή στο μυαλό του δεν υπάρχει πουθενά απειλή αν είμαστε δύο χαρακτήρες και ο ένας είναι πιο έντονος και πιο δραστήριος ή έχει επιλέξει έναν τρόπο ζωής άλλον που ο άλλος δεν μπορεί να τον κάνει... δεν είναι απειλή αυτό... το πράγμα εκεί αγγίζουμε τα όρια της ζηλοφθονίας της ζήλειας και του φθόνου οπότε είναι καταστροφικό... ακόμα και σε μία οικογένεια μεταξύ αδερφών, αδερφής, ανδρόγυνου και γονιών άμα μπει ο φθόνος, ο δόλος και η ζήλια τελειώσαν τα πράγματα.

Σ: Δηλαδή έχεις έρθει σε αντιπαράθεση με συναδέλφους.

Ε: Έχω έρθει σε σύγκρουση έχω έρθει σε σύγκρουση χωρίς να υπάρχει λόγος και αιτία... βέβαια θα μου πεις εσύ τώρα εγώ λέω το δικό μου το έργο ή τη δικιά μου την εκδοχή μπορεί να είναι και έτσι την δικιά μου την εκδοχή αλλά όταν εγώ ζητάω να κάτσουμε κάτω να αναλύσουμε ένα θέμα και εάν εγώ κάνω κάτι λάθος να μου εξηγήσει κάποιος το λάθος που κάνω... όχι να μου λες εσύ ας πούμε είσαι λάθος ωραία το δέχομαι γιατί τι κάνω λάθος; όταν όμως δεν έχεις μία σαφή εξήγηση να μου δώσεις άρα σημαίνει ότι έχει αρχίσει και βρωμάει το ψάρι δηλαδή πρέπει να μου δώσεις επιχειρήματα για να το καταλάβω τι λάθος κάνω και αν δεν μπορούμε να τα βρούμε εμείς ο υφιστάμενος με το κατώτερο προσωπικό υπάρχει και διοίκηση να απευθυνθούμε υπάρχουν δηλαδή μηχανισμοί σε μία υπηρεσία μέσα χωρίς να υπάρχει λόγος αντιπαράθεσης προστριβών... και έχεις τάσεις φυγής και να ψάχνεις για κάπου αλλού υπάρχουν μηχανισμοί να σε προστατέψουν.

Σ: Πώς θα τις περιέγραφες αυτές τις αντιπαραθέσεις;

Ε: Πώς θα τις περιέγραφα... πώς θα τις περιέγραφα... θα τις περιέγραφα θα τις περιέγραφα ανεγκέφαλες... θα τις περιέγραφα σαν συμπεριφορές όπου κάποιος δεν έχει τάξη μέσα στο μυαλό του και απλά επειδή δεν μπορεί να δώσει μία σαφή εξήγηση στον άλλον δημιουργεί μία ένταση, δημιουργεί ένα χαλασμένο τηλέφωνο, δημιουργεί μία ίντριγκα με αποτέλεσμα και όλα αυτά χωρίς λόγο και αιτία απλά για να κατοχυρώσει τη θέση του και να επιβιώσει σε ένα σύνολο ατόμων.

Ε: Δηλαδή το κάνει για προσωπικό του όφελος;

Σ: Μα βέβαια γίνεται για προσωπικό του όφελος... όποιος το κάνει αυτό και δεν έχει προσωπικό όφελος τότε πρέπει να έχει ασυλία λόγω βλακείας.

Ε: Μπορεί να παίζει και βλακεία.

Σ: Μα και βέβαια παίζει βλακεία βέβαια και η βλακεία από κάπου προέρχεται δεν πιστεύω ότι υπάρχει άνθρωπος που υπηρετεί στα σώματα ασφαλείας και είναι βλάκας... μάλλον είναι κουτοπόνηρος.

Ε: Θες να μου περιγράψεις ένα περιστατικό έντονης συγκρούσης που είχες με κάποιο συνάδελφο;

Σ: Η πάγια τακτική μου εμένα είναι και στις υπηρεσίες και το οποίο είναι σύνηθες φαινόμενο... εγώ όταν έρχομαι σε μία μερίδα ανθρώπων δεν μου αρέσουν τα μου είπε σου είπα, δεν μου αρέσουν τα τηλέφωνα, δεν μου αρέσει να τσιμπήσουν κάποιον να λέει πράγματα πίσω από την πλάτη μου, δεν μου αρέσουν κοινώς τα χαλασμένα τηλέφωνα και ακόμα καλύτερα η ίντριγκα... οπότε όταν εγώ τσιμπάω έναν άνθρωπο να λέει κάποια πράγματα τα οποία δεν έχουν ειπωθεί όμως έτσι ή όταν εγώ αντιλαμβάνομαι ότι λέγεται κάτι για κάποιον βγαίνω μπροστά και λέω και αυτό που έχετε να το πείτε να το πείτε ενώπιος ενώπιων μην το λέτε όταν οι μισοί λείπουν όταν οι άλλοι μισοί είναι κάπου αλλού... οι περισσότερες αντιδικίες ήταν για αυτό το λόγο για αυτό το σκοπό πόσο μάλλον όταν υπάρχει μία ομάδα υπάρχει και ένας επικεφαλής... μετά όταν αυτός ο επικεφαλής γίνεται μπροστά του τέτοια σκηνικά και τον πιάνεις και λες ξέρεις κάτι αυτός λέει αυτό... ωραία γιατί δεν παίρνεις μία θέση... η θέση πια είναι όταν είναι μία δύο ή τρεις πρέπει να παρθούν μέτρα τα οποία να είναι όντως αποδοτικά δηλαδή δεν μπορείς συνέχεια το ίδιο και το ίδιο και το ίδιο δηλαδή να είσαι συνέχεια σε εντάσεις δεν σβήνει... δηλαδή πόσο θα κάτσεις μία υπηρεσία με

έναν άνθρωπο ο οποίος έχει έρθει ένα πρωί ας πούμε εκεί που δουλεύεις και λέει έμαθα αυτό και έρχεσαι εσύ μπροστά και του λες ρε κωλοτρυπίδα γιατί δεν λες ποιος το λέει ποιος το είπε δηλαδή έρχεσαι και πετάς μία κουβέντα ποιος το λέει δεν πρέπει να μάθουμε; το είπα εγώ; το είπε αυτός; ποιος το είπε;

Σ: Εσύ πώς αντιδράς σε αυτό;

Ε: Πέφτουν μπινελικια μα βέβαια δηλαδή όταν όταν ξεκινάς να δουλεύεις με κάποιους ανθρώπους και σε κάποια στιγμή γίνεται μία σύναξη στρογγυλής τράπεζας και από την καθημερινότητα μαθαίνεις ποιος έχει προβλήματα στο σπίτι του, ποιος χρωστάει, ποιος δεν περνάει καλά, τι ομάδα αίματος είναι, τι ενδιαφέροντα έχει ο καθένας... πρέπει σε μία επαγγελματική ομάδα ανθρώπων να ξέρει ο καθένας το προφίλ αυτού που θα βγει έξω να δουλέψει και πόσο μάλλον όταν είναι καθημερινή η τριβή αυτή... μέσα σε όλα αυτά και όταν κάποια στιγμή κάθονται όλοι να συζητήσουν ή να εντοπίσουν κάποιο πρόβλημα και να το λύσουμε πηγαίνεις και λες ότι ξέρεις κάτι εμένα δεν μου αρέσουν σαν οντότητα τα χαλασμένα τηλέφωνα, δεν μου αρέσει η ίντριγκα... παράδειγμα... γίνεται μία ζημιά στο όχημα που βγαίνουμε υπηρεσία... ποιος το χάλασε; και όταν βλέπεις μία σιωπή σιωπή των αμνών ωραία λες ήρθε το κάσπερ το φαντασματάκι και το όχημα βγήκε χθες το βράδυ έξω και το χάλασε... πώς δένει μετά το γλυκό; πώς μπορείς εσύ μετά να λέγεις συνάδελφος όταν ένα απλό πράγμα δεν παίρνεις μια απάντηση σε ένα σύνολο ανθρώπων που έχεις μία καθημερινή τριβή; άρα υπερτερεί ο εγωισμός, υπερτερεί ας πούμε ο εγωκεντρισμός, υπερτερεί ο κομπλεξισμός στο να μην βγει κάποιος σε μία ομάδα ανθρώπων που δουλεύουν ένα χρόνο μαζί ότι ξέρεις κάτι ρε φίλε εγώ το έκανα... ωραία αφού το χάλασες εσύ να πάμε να το φτιάξουμε.

Σ: Μπορείς να μου περιγράψεις ένα περιστατικό αν έχεις βέβαια χαρακτηριστικό του να έχεις έρθει σε σύγκρουση με ένα συνάδελφο; αν θέλεις βέβαια γιατί και αυτά είναι ευαίσθητα.

Ε: Η ένταση όταν δημιουργείται και για κάποιο λόγο υπάρχει στο περιβάλλον λάθος πληροφορίες σε σχέση με μία κατάσταση ή με ένα γεγονός το οποίο έγινε αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να έρθεις σε λεκτική αντιπαράθεση με έναν άνθρωπο με τον οποίο δουλεύεις μαζί και τη στιγμή εκείνη για να μην έρθεις στα χέρια δηλαδή για να μην προκύψει βία στην αντιπαράθεση...

Σ: Θεωρείς ότι μπορούσε να προκύψει βία;

E: Και βέβαια μπορεί να προκύψει γιατί όταν λέγονται κουβέντες θίγεται ο εγωισμός σου από χαρακτηρισμούς τους οποίους λέγονται... όταν ένας άνθρωπος χαρακτηρίζει κάποιον άλλον ας πούμε και ο άλλος άνθρωπος δεν είναι γραψαρχιδας δηλαδή είναι ένας άνθρωπος ο οποίος έχει ένα χαρακτήρα, έχει μία θέση στην κοινωνία εκτός και εντός υπηρεσίας και αντιλαμβάνεται ότι αυτό που συμβαίνει δεν είναι αληθές εκείνη την ώρα το λιγότερο που μπορεί να κάνει είναι να σταματήσει το διάλογο με τον άλλον συνεργάτη και να απευθυνθεί στη διοίκηση... η διοίκηση εκεί πέρα πρέπει να πάρει θέση... όταν η διοίκηση σε αδειάζει και απλά και επειδή ξέρεις ότι η διοίκηση σε αδειάζει οπότε πας εκείνη την ώρα και λες τα πράγματα με το όνομα τους γιατί από τη στιγμή που η διοίκηση γνωρίζει και δεν παίρνει θέση... εγώ είχα αντιπαράθεση με έναν συνεργάτη διότι εμένα αυτός ο συνεργάτης με είχε βάλει στην μπούκα του κανονιού για δικούς του προσωπικούς του λόγους από πράγματα τα οποία είχε ακούσει ή από δικές μου εμένα ενέργειες επειδή είχε ακούσει διάφορες ιστορίες... τις είδε τις πράξεις τις δικές μου όποτε γινόταν μία αντίδραση εκρηκτική οπότε η δικιά του η αντίδραση με την δικιά μου την αντίδραση λόγω του ότι υπήρχε και αυτό το χαλασμένο τηλέφωνο χωρίς να κάτσουμε να τα πούμε τα πράγματα με το όνομα τους μας έφερνε σε μία κατάσταση λεκτικής αντιπαράθεσης οπότε...

Σ: Εσύ πώς ένιωσες εκείνη τη στιγμή;

E: Πώς ένιωσα;

Σ: Μπορείς να το φέρεις στο μυαλό σου;

E: Ναι καταρχάς ένιωσα μ***** πρώτον ένιωσα μ***** γιατί εγώ προσπαθούσα να καλύψω χωρίς δόλο...

Σ: Δηλαδή ένιωσες απογοητευμένος...

E: Ναι ναι απογοητευμένος, πουλημένος, διχασμένος είναι και ένα είδος ψυχολογικής βίας αυτό γιατί πρέπει πρώτα να δούμε το προφίλ το δικό μου... εγώ είμαι ένας στρατιώτης ο οποίος πάει στο ωράριο του κανονικά, δεν δίνω δικαιώματα στη δουλειά μου, προσπαθώ να είμαι όσο το δυνατόν επαγγελματίας, κάνω την αυτοκριτική μου, ρωτάω αυτόν που με διοικεί μήπως κάνω κάτι λάθος, μήπως πρέπει να διορθώσω κάτι, παίρνω θετικές απαντήσεις οπότε πάω και κοιμάμαι ήσυχος το βράδυ και ξαφνικά βρίσκομαι εκτεθειμένος γιατί μάλλον αυτά που κάνω δεν είναι αυτά που ζητάνε οι άλλοι δηλαδή αν ήμουν λαμόγιο, ψεύτης και ίντριγκαδορος και ότι να ναι τότε ίσως

να πέρναγα καλύτερα... γιατί εφόσον κάνω αυτά και δεν περνάω καλά μάλλον μάλλον είμαι σε λάθος χρόνο και λάθος τόπο γιατί πάμε να δούμε το προφίλ.

Σ: Στο παρελθόν είχες τσακωθεί με συναδέλφους;

Ε: Τσακωμοί πάντα υπάρχουν βέβαια πρέπει να δεις και από ποια θέση τσακώνεσαι... στην Δίას ας πούμε σαν επικεφαλής επειδή ήθελα να τηρώ τις εντολές από αυτούς που μου τις έδιναν κάποιες στιγμές ίσως και εγώ λόγω υπερβολής υπερβάλλον ζήλο ίσως και γιατί εγώ το έβλεπα σαν σταδιοδρομία... αλλά όχι για να καταχωθούν οι άλλοι υπήρχαν αντιπαραθέσεις ας πούμε όχι τόσο όμως όσο στην τελευταία υπηρεσία που ήμουν.

Σ: Δηλαδή δεν έχεις έρθει ποτέ στα χέρια με κάποιο συνάδελφο.

Ε: Δεν το επιτρέπω στον εαυτό μου να πιαστώ στα χέρια με συνάδελφο δεν το επιτρέπω... δηλαδή αν πιαστώ στα χέρια με συνάδελφο θα πάω να παραιτηθώ δηλαδή τώρα εκεί υπερτερεί η βλακεία και η χαζομάρα ας πούμε... δεν νομίζω... ότι δηλαδή όποιος καταφύγει να πιαστεί στα χέρια με συνάδελφο υπάρχει πρόβλημα και από τις δύο μεριές.

Σ: Άρα έχεις λεκτικές αντιπαραθέσεις.

Ε: Αν και κάνα δυο φορές μου πέρασε από το μυαλό να ρίξω δύο κατακέφαλα αλλά πάντα επιλέγω το δρόμο της φυγής δηλαδή από τη στιγμή... γιατί ειπώθηκε και αυτό... όταν σε ένα σύνολο ανθρώπων εσύ ξεχωρίζεις σα χαρακτήρας... γιατί ειπώθηκε και αυτό... είναι ένα σύνολο δέκα ανθρώπων και εσύ κάνεις τη διαφορά σαν χαρακτήρας δηλαδή το ότι είσαι εσύ επαγγελματίας ή ότι είσαι τυπικός δεν σημαίνει ότι πρέπει να είναι και οι υπόλοιποι... για αυτό λέω ότι είμαι σε λάθος τόπο και σε λάθος χρόνο δηλαδή εγώ πληρώνω σε ένα σύνολο ανθρώπων το ότι είμαι επαγγελματίας και τυπικός σε σχέση με κάποιον άλλον ο οποίος παίρνει ένα όχημα και το πετάει στο ντουβάρι παράδειγμα λέω εντάξει... η δικιά μου πλευρά είναι ότι δεν περνάνε καλύτερα ούτε αυτοί που έχουν εμπειρία, ούτε αυτοί που είναι επαγγελματίες, ούτε αυτοί που λένε τα πράγματα με το όνομα τους... αυτοί μάλλον είναι οι χαμένοι του παιχνιδιού.

Σ: Δηλαδή κάθε φορά λες ότι αποχωρείς όταν βλέπεις ότι τα πράγματα...

Ε: Αποχωρώ γιατί δεν μπορεί... κάτι πρέπει να γίνει δεν υπάρχει δεν παίζει κάτι άλλο ή θα αλλάξω εγώ χαρακτήρα που στα τριάντα εφτά μου είναι δύσκολο να αλλάξω

χαρακτήρα ή θα πρέπει να αλλάξω εγώ τις αξίες μου που πάλι είναι δύσκολο να αλλάξω τις αξίες μου αλλά όταν εγώ είμαι μία μονάδα σε μία πεντάδα ή θα πρέπει να αποκτήσω ψυχολογικά κάτι το οποίο δεν το θέλω και δεν είναι το άμεσο όνειρό μου οπότε θα πρέπει να βρω έναν τρόπο διαφυγής για να μπορέσω να επιβιώσω... δεν παίζει κάτι άλλο... και παρόλο από εκεί που μπορεί να περνάς καλά επιλέγεις να πας κάπου που είναι πιο χειρότερα υπηρεσιακά αλλά τουλάχιστον έχεις τη συνείδησή σου ήσυχη.

Σ: Και έχεις και καλές σχέσεις εκεί με τους συναδέλφους.

Ε: Βασικά όπου σε υπηρεσία υπάρχει αντικείμενο και υπάρχει κίνηση οι σχέσεις είναι πολύ καλύτερες... σε μία υπηρεσία που δεν έχει κίνηση, δεν έχει αντικείμενο, δεν έχει κίνδυνο και έχεις μεγάλη χρονική παραμονή στο ίδιο σημείο με τους συνεργάτες σου αυτό φέρνει ρουτίνα, αυτό φέρνει ίντριγκα, αυτό φέρνει κατηφόρα.

Σ: Δηλαδή όταν δεν έχεις τον κίνδυνο και δεν είσαι στο τρέξιμο...

Ε: Και βέβαια όταν δεν είσαι ας πούμε σε μία κίνηση και σε μία αποδοτικότητα παρόλο που η υπηρεσία... η υπηρεσία μας είναι παροχή υπηρεσιών γιατί κατά βάση είναι παροχή υπηρεσιών ασφαλείας αυτό είναι το αντικείμενό μας... όταν δεν έχεις αυτή την παροχή σε ενεργητικό στάδιο δηλαδή να είσαι σε μία ενεργητικότητα, να είσαι σε μία κίνηση και παραμένεις άπραγος σε ένα σημείο ή να πηγαίνεις από ένα σημείο σε ένα άλλο σημείο και αυτό να κάνει ρολόι και να περνάει μεγάλο χρονικό διάστημα αυτό το πράγμα σε τρώει υποσυνείδητα, σε τρώει συναισθηματικά, σε τρώει ψυχολογικά... γιατί με τη γυναίκα σου να σε βάλουμε να κάτσεις στο ίδιο δωμάτιο άμα βγεις από αυτό το δωμάτιο αλλού θα είναι οι τρίχες και αλλού οι παντόφλες... έχει να κάνει με τους ανθρώπους μεταξύ τους γιατί κάποια στιγμή θα το εξαντλήσουν αυτό που έχουν να πουν και μετά θα υπάρξει κάτι άλλο ας πούμε και θα τους ενοχλεί οτιδήποτε τριγύρω συμβαίνει ας πούμε... οπότε ένα πρόβλημα αυτό.

Σ: Κατάλαβα.

Ε: Νομίζω ότι το φωτογραφίζω.

Σ: Το φωτογράφισες αρκετά... πως βλέπεις να πηγαίνει το σώμα;

Ε: Το σώμα το σώμα από κει που δεν ήταν φτιαγμένο από πηλό τώρα έχει αρχίσει και εξαυλώνεται σιγά-σιγά.

Σ: Νομίζεις ότι δεν έχει μέλλον;

Ε: Μέλλον σίγουρα έχει αλλά εγώ ποντάρω στις ανθρώπινες σχέσεις πρώτον... δεύτερον εντάξει πρέπει να γίνουν κάποια πράγματα πρέπει σε επίπεδο διοίκησης γενικότερα... και σε επίπεδο να αναγνωρίζεται ο πολεμιστής σε εισαγωγικά να αναγνωρίζεται ανάλογα με την εμπειρία του ανάλογα με την παρουσία του ανάλογα με τα δικαιώματα που δίνει εντάξει επειδή ο θεσμός της αστυνομίας επηρεάζεται ή μπορεί να επηρεάζεται από τα πολιτικά το μπαλάκι πέφτει κυρίως στους στρατιώτες και στους διοικητές... γιατί από τη στιγμή που είπαμε ότι είναι μία μικρή οικογένεια... θα πρέπει να σφίξουν οι σχέσεις μεταξύ τους άσχετων προβλημάτων που μπορεί να έχουν γύρω και να επηρεάζονται από αυτά μία οικογένεια έχει πάντα προβλήματα από την κρίση το οικονομικό δεν διαλύεται η οικογένεια.

Σ: Παρόλα τα προβλήματα δηλαδή συνεχίζει να είναι οικογένεια.

Ε: Παρόλα τα προβλήματα συνεχίζει να είναι οικογένεια... βέβαια γιατί είπαμε ξοδεύεις πολύ χρόνο από τη ζωή σου με συγκεκριμένους ανθρώπους άλλους τους επέλεξες και άλλους δεν τους επέλεξες... οπότε δεν γίνεται διαφορετικά εκτός εάν σαν πολεμιστής επιλέξεις να φύγεις από υπηρεσίες κινδύνου και να πας σε υπηρεσίες γραφείου να πας υπηρεσίες στατικής φύλαξης να είσαι εσύ και εσύ οπότε θα τα βάζεις μόνο με το facebook και την τεχνολογία κάπως έτσι... όταν είσαι σε υπηρεσίες που έχει να κάνει με ομάδες δηλαδή και η ομάδα είναι μία μικρή οικογένεια... άσχετα από το θεσμό τώρα όταν επιλέγεις να είσαι σε υπηρεσίες που έχει να κάνει με ομάδες εκεί κρύβεται το μυστικό της επιτυχίας δηλαδή η ομάδα πρέπει να είναι ομάδα τώρα πώς θα γίνει αυτό το πράγμα ομάδα είναι ένα καλό ερώτημα.

Σ: Είναι μία ωραία ερώτηση για εργασία.

Ε: Εμένα το παράπονό μου είναι αυτό για να το κλείσουμε ότι δεν γίνεται να είσαι τυπικός... και θα μου πεις εσύ ποιος το κρίνει; εσύ μπορείς να κάνεις αυτοκριτική; εκεί έρχομαι εγώ και λέω ας βάλουμε τα προβλήματα κάτω αν θεωρεί κάποιος ότι εγώ αυτοσαρκάζομαι αλλά και πάλι καταλήγω στο ερώτημα πώς γίνεται ένας άνθρωπος να είναι τυπικός επαγγελματίας να μην δίνει δικαιώματα να έχει την εμπειρία του να έχει τις γνώσεις του και το σύστημα τον πετάει έξω; εμένα αυτό είναι το παράπονό μου.

Ε: Σε ευχαριστώ πολύ με κάλυψες απόλυτα.

3.15 Ηρακλής

Σ: Πες μου λίγα βιογραφικά στοιχεία για εσένα καταγωγή για την οικογένειά σου.

Ε: Ωραία... είμαι από την Καρδίτσα γεννήθηκα εδώ στην Αθήνα μεγάλωσα μέχρι εφτά χρόνων εδώ τα σχολικά μου χρόνια τα πέρασα όλα πήγα στην Καρδίτσα προέρχομαι από μία οικογένεια μεσαίας τάξης αστική η μητέρα μου ήταν έμπορος άνεργη αυτή τη στιγμή ο πατέρας μου συνταξιούχος του δημόσιου τομέα ο αδερφός μου αγρότης και εγώ που είμαι αστυνομικός έχω πέντε χρόνια διαφορά ηλικίας με τον αδερφό μου τελείωσα το 2000 το σχολείο όπου και κατατάχθηκα στην ελληνική αστυνομία.

Σ: Έχεις σπουδάσει κάτι άλλο πέρα από την αστυνομία;

Ε: Έχω τελειώσει το τμήμα οικονομικής και περιφερειακής ανάπτυξης στην Πάντειο και έχω κάνει και ένα μεταπτυχιακό στην οργάνωση και διαχείριση κρίσεων και μαζικών καταστροφών.

Σ: Αυτά τα έκανες λόγω αστυνομίας ή αποκλειστικά για σένα;

Ε: Αποκλειστικά για μένα δεν μπορώ να πω.

Σ: Δεν είχες σκοπό δηλαδή να το χρησιμοποιήσεις.

Ε: Με τις υπάρχουσες συνθήκες που υπάρχουν αυτή τη στιγμή και που υπήρχαν πιο πριν δεν προέβλεπα σε κάτι το οποίο θα με επωφελούσε υπηρεσιακά γιατί είναι οι συνθήκες τέτοιες που χρειάζονται και πιο εξειδικευμένες σπουδές να γίνουν αλλά και επειδή δεν πιστεύω ότι υπάρχει η επιθυμία να αξιοποιηθεί κατάλληλα το προσωπικό της ελληνικής αστυνομίας που κατέχει ακαδημαϊκούς τίτλους.

Σ: Αυτό είναι λόγω της ηγεσίας ή λόγω κλίματος της ελληνικής αστυνομίας γενικά;

Ε: Πιστεύω ότι... λόγω ηγεσίας τι εννοείς;

Σ: Εννοώ ότι η αστυνομία σαν θεσμός σαν κόσμος δεν επιθυμεί να έχει πτυχιούχους δηλαδή το σύνολο.

Ε: Προσωπική μου άποψη είναι αυτή... ναι... ότι η ηγεσία επιθυμεί να διατηρήσει κάποια στεγανά διότι τα τελευταία χρόνια η πλειοψηφία των συναδέλφων αποκτούν τουλάχιστον έναν ακαδημαϊκό τίτλο γεγονός που καταδεικνύει και το διαφορετικό τρόπο σκέψης που έχουν τα στελέχη της αστυνομίας σε σχέση με τα παλαιότερα στελέχη της αστυνομίας.

Σ: Άλλα ενδιαφέροντα έχεις πέρα από το πτυχίο και αυτά;

Ε: Ασχολούμαι με το διάβασμα διαβάζω διάφορα βιβλία και μυθιστορήματα και στο διαδίκτυο μπορώ να βρω ιστορικά βιβλία και όλα αυτά ασχολούμαι κάνω 5 χρόνια τανγκ σου ντο πολεμική τέχνη την ξεκίνησα με παρακίνηση από τις ξαδέρφες μου τις μικρές πού πήγαιναν... μου έλεγαν είναι καλά είναι καλό έλα να δοκιμάσεις το ξεκίνησα στην αρχή για πλάκα πήγα στη σχολή είδα ότι μου άρεσε το κλίμα το βρήκα ενδιαφέρον γιατί ήμουν πέρα από τη δουλειά και αυτά έβρισκα χώρο και χρόνο μέσα στο πρόγραμμά μου να πάω να αθληθώ και να ξεφύγω να χαλαρώσω να αποσυμφορήσω τον εαυτό μου από την πίεση της δουλειάς και αυτά και έτσι το συνέχισα και το συνεχίζω σε εβδομαδιαία βάση κάθε Δευτέρα Τετάρτη και Παρασκευή.

Σ: Θεωρείς ότι είναι απαραίτητο για τον αστυνομικό να ασχολείται με κάτι τέτοιο;

Ε: Σίγουρα είναι απαραίτητο και σίγουρα είναι καλό να ασχολείται γιατί είναι η φύση της δουλειάς τέτοια που σαφώς είναι προτιμότερο να πετύχεις το σκοπό το να συλλάβεις κάποιον κακοποιό χωρίς τη χρήση όπλου και όλα αυτά αν και τις περισσότερες φορές εγώ στα δεκαέξι χρόνια της υπηρεσιακής μου καριέρας δεν έχω χρησιμοποιήσει όπλο... σαφώς είναι καλύτερο διότι μαθαίνεις λαβές μαθαίνεις πως να αποφύγεις διάφορα χτυπήματα και όλα αυτά και με μάχη σώμα με σώμα να πετύχεις το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Σ: Δηλαδή η σωματική ρώμη είναι απαραίτητη.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Ωραία είπες ότι υπηρετείς από το 2000...

Ε: Ναι ναι.

Σ: Πώς το αποφάσισες και έγινες αστυνομικός είχες κάποιο μέλος της οικογένειάς σου, το αποφάσισες μόνος σου;

Ε: Δεν είχα κάποιο μέλος της οικογένειάς μου... βασικά μου άρεσε το επάγγελμα του αστυνομικού... πρώτη επιλογή ήταν η σχολή ικάρων... μου άρεσε και ήθελα να επιλέξω ένα επάγγελμα το οποίο να έχει δράση... μου άρεσε η δράση... τώρα θέλεις να σου πω είναι θέμα τύχης που δεν πέρασα στη σχολή ικάρων; γιατί θεωρώ ότι ήταν και θέμα τύχης γιατί ήταν πολύ μικρή η διαφορά που δεν μπήκα στη σχολή ήταν 0,2 μόρια μετά στους επιλαχόντες κάλεσαν κάποιους άλλους δεν κάλεσαν εμένα εγώ τότε δεν το έψαξα πολύ οι γονείς μου δεν θέλαν τόσο πολύ να γίνω πιλότος και αυτά... αλλά εντάξει μπήκα στη σχολή της αστυνομίας το αγάπησα αυτό που έκανα το αγαπούσα για αυτό και το επέλεξα πρώτη επιλογή ήταν η σχολή ικάρων δεύτερη επιλογή ήταν η σχολή της αστυνομίας.

Σ: Τι έβλεπες και σου άρεσε;

Ε: Μου άρεσε η δράση η προσφορά στο συνάνθρωπο... μου άρεσε ότι μπορούσες να συναναστραφείς με πολλούς και διαφορετικούς ανθρώπους και σαφώς αυτό που μου άρεσε που το υπολόγισα και το ζύγισα σε σχέση με το επάγγελμα του στρατιωτικού... μπορούσα να πάω στη σμυν μπορούσα να πάω στη σμυ... δεν έχει μεταθέσεις ήταν βασικό αυτό και στην τελική σε εξασφάλιζε οικονομικά... δηλαδή από τα δεκαοχτώ μου έχω το μισθό μου δεν επιβάρυνα καθόλου τους γονείς μου όλα αυτά τα χρόνια πράγμα που σήμερα στην εποχή που ζούμε είναι έτσι... είναι ότι πιο σημαντικό να έχουμε ένα σίγουρο σταθερό μισθό.

Σ: Είναι σημαντικός ο μισθός... ξεκίνησες το 2000 είπες στην αστυνομία;

Ε: Ναι.

Σ: Σε ποια σχολή πήγες;

Ε: Πήγα στην σχολή... στο τμήμα δοκίμων αστυφυλάκων στην Αμυγδαλέζα το οποίο τότε λόγω των σεισμών που είχαν γίνει το 1999 είχε μετεγκατασταθεί στη σχολή εθνικής ασφάλειας στο Μαρούσι.

Σ: Θα ήθελες να μου μιλήσεις λίγο να μου πεις πώς ήταν η εμπειρία σου στη σχολή;

Ε: Εντάξει θα σου πω για την εμπειρία μου στη σχολή αφού έφυγα από τη σχολή... αφού έφυγα από τη σχολή πραγματικά... εντάξει η σχολή ήταν ένα σχολείο δηλαδή πιστεύω ότι αν τώρα μου λέγαν να ξαναπάω στη σχολή θα πήγα να μην ήταν άσχημη η εμπειρία.

Σ: Για ποιο λόγο;

Ε: Γιατί ήταν αυτό το κλίμα που είχε δημιουργηθεί... εμείς ήμασταν και μεγάλοι θάλαμοι ήμασταν και πολλά άτομα στον θάλαμο ήμασταν είκοσι τέσσερα άτομα ήταν η συνεργασία που υπήρχε για να διατηρούμε το θάλαμο σε κόσμια κατάσταση να είναι τακτοποιημένα τα πράγματα ήταν το δέσιμο που είχαμε με τα παιδιά τότε άσχετα αν τώρα έχει σπάσει η παρέα αυτή δεν παύει όμως να μιλάμε μέσω των δικτύων κοινωνικής δικτύωσης και αυτά... στις γιορτές στις ονομαστικές εορτές μαθαίνουμε ο ένας νέα του άλλου αλλά ήταν καλά διότι μάθαμε εκεί μέσα πως να λειτουργούμε σαν ομάδα όλοι μαζί γεγονός που αυτό έχει ανάγκη η ελληνική αστυνομία όχι να λειτουργούμε ατομικά ο καθένας να κάνει ο καθένας ότι θέλει... εκεί ήμασταν σε ένα χώρο είκοσι τέσσερα άτομα που έπρεπε να λειτουργούμε πραγματικά σαν ομάδα ο ένας να βοηθάει τον άλλο δηλαδή χαρακτηριστικό παράδειγμα να σου πω δεν κατάφερα ποτέ να κάνω αυτή την τσάκιση που θέλαν στην κουβέρτα... το τελείωμα... ποτέ... τότε έτσι δύο χρόνια μου το έδειχνε ένα άλλο παιδί.

Σ: Η καθημερινότητα στη σχολή πως ήταν;

Ε: Δεν ήταν βαρετή ήταν ήταν... ήταν δημιουργική γεμάτη η καθημερινότητα... ξεκινάγαμε το πρωί την γυμναστική πηγαίναμε για φαγητό μετά στα διδακτήρια να κάνουμε το μάθημα να ακούσουμε διάφορα πράγματα από καθηγητές και από απόστρατους αξιωματικούς της αστυνομίας... βέβαια περνώντας ο καιρός ακούγαμε και καταλαβαίναμε πολλά που μας λέγανε οι απόστρατοι και μετά ειδικά από το πρώτο έτος που κάναμε πρακτική και βγήκαμε έξω καταλάβαμε ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα δηλαδή ότι όσα μας έλεγαν και ο κόσμος που βλέπαμε δεν ήταν αγγελικά πλασμένος.

Σ: Δηλαδή τι κόσμος είναι αυτός;

Ε: Είναι ένας κόσμος που χρειάζεσαι να έχεις γερό στομάχι να μπορείς να ανταπεξέλθεις στις απαιτήσεις της δουλειάς ειδικά όταν είσαι έξω και όχι τώρα εγώ που είμαι ένας αστυνομικός που είναι σε ένα γραφείο και υποστηρίζει διοικητικά την υπηρεσία... έξω χρειάζεται πραγματικά να έχεις όπως είπα και πιο πριν γερό στομάχι για να μην παίρνεις ότι βλέπεις και ότι αντιμετωπίζεις μέσα σου... να το παίρνεις μέσα σου και να το μεταφέρεις στην οικογένειά σου και αρχίζεις να πονάς και να νιώθεις τύψεις για τις αδικίες που συμβαίνουν στον κόσμο και να αρχίσεις να αποκτάς ηθικά διλήμματα για το αν πρέπει να το κάνω για το πώς πρέπει να ενεργήσεις και αυτά που

πρέπει να κάνεις πρέπει μερικές φορές να κάνεις τα στραβά μάτια η να είσαι κάθετος... δηλαδή να εφαρμόζεις πιστά το νόμο ότι λέει... εδώ η αστυνομία είναι δίκαιο μαχαίρι... ή θα είσαι ένας αστυνομικός θα πας σε ένα γραφείο για να πεις φεύγω από όλα αυτά ή θα αποφασίσεις να πεις θα είμαι έξω στο δρόμο αλλά εφαρμόζω το νόμο ίσα προς όλους απέναντι σε όλους ούτε τίποτα... ο νόμος είναι ίδιος για όλους... αν θες να είσαι ήσυχος με τη συνειδήσή σου δεν πρέπει να αδικείς κανέναν.

Σ: Δηλαδή ο αστυνομικός πρέπει να φέρνει δικαιοσύνη.

Ε: Εννοείται ότι πρέπει να φέρνει δικαιοσύνη... γιατί ο αστυνομικός φέρνει ενώπιον της δικαιοσύνης έναν αθώο η έναν ένοχο... καλείσαι να φέρεις ενώπιον της δικαιοσύνης έναν ένοχο παρά να φέρεις έναν αθώο δηλαδή καλύτερα να σου φύγουν δέκα ένοχοι παρά να ενοχοποιήσεις έναν αθώο.

Σ: Αυτά όλα τα είδατε όταν βγήκατε στην πρακτική;

Ε: Αυτά τα είδαμε.... όταν βγήκαμε στην πρακτική είδαμε... το πιο σημαντικό που είδαμε ήταν ποια είναι η συμπεριφορά των πολιτών απέναντί μας ποιες είναι οι εργασιακές συνθήκες που επικρατούν πώς συμπεριφέρονται οι συνάδελφοι ο ένας στον άλλον και πώς πραγματικά πρέπει εμείς να πάρουμε τι καλό πρέπει να πάρουμε από τους παλιούς συναδέλφους και να το κρατήσουμε και να το εξελίσσουμε εμείς και ποιες συμπεριφορές πρέπει να αφήσουμε στην άκρη.

Σ: Όταν εννοείς συμπεριφορές των πολιτών;

Ε: Οι συμπεριφορές των πολιτών εντάξει δεν ήταν δεν είναι όλοι οι πολίτες κόσμιοι... δεν συμπεριφέρονται κόσμια απέναντι στους αστυνομικούς... η πλειοψηφία και ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι του κόσμου και ειδικά εδώ στην αθήνα πιστεύω όχι τόσο πολύ στην επαρχία αντιμετωπίζουν τον αστυνομικό σαν τον άνθρωπο ο οποίος είναι... εφαρμόζει το νόμο και την τάξη ότι είναι αυτοί οι οποίοι πάντοτε θα εξυπηρετούν το κεφάλαιο και ότι είμαστε αυτοί οι οποίοι θα κάνουν τα στραβά μάτια για να εξυπηρετήσουμε το κεφάλαιο έτσι... δηλαδή είμαστε... το μεγάλο ψάρι δεν το αγγίζουμε ποτέ... κοιτάμε να αγγίζουμε τον ανίσχυρο το φτωχό τον μεροκαματιάρη τον άνθρωπο.

Σ: Ενώ δεν ισχύει αυτό στην ουσία για τον μέσο αστυνομικό.

E: Για τον μέσο αστυνομικό όχι δεν ισχύει... τώρα για πολύ πολύ πιο πάνω από εμένα δεν μπορώ να ξέρω ή εάν ξέρω το κρατάω για εμένα.

Σ: Που πήγες πρακτική;

E: Σε αστυνομικό τμήμα στη βορειοανατολική αττική.

Σ: Πώς ήταν αυτή η πρώτη σου εμπειρία στο αστυνομικό τμήμα;

E: Έκανα βοηθός αξιωματικού υπηρεσίας στην αρχή και ως επί το πλείστον σκοπός.

Σ: Φαντάζομαι ότι δεν σου άρεσε που έκανε σκοπός.

E: Δεν ενθουσιάστηκα για αυτό και τα επόμενα χρόνια όταν τελείωσα τη σχολή προσπάθησα και έμαθα και τη δουλειά σύμφωνα με αυτά που μου λέγανε γιατί πήγα σε ένα αστυνομικό τμήμα σαν αστυφύλακας στο ίδιο που πήγα πρακτική οπότε με ξέραν εκεί με βοήθησαν ήξεραν τι άτομο είμαι και με το που πήγα άρχισα μετά από δέκα μέρες δεαπέντε να εκτελώ σε καθημερινή βάση τα καθήκοντα του αξιωματικού υπηρεσίας και κάποιες φορές έκανα και μερικές περιπολίες.

Σ: Το δεύτερο έτος που πήγες;

E: Το δεύτερο έτος πήγα σε υποδιεύθυνση ασφαλείας σε νησί.

Σ: Εκεί πως ήταν;

E: Εκεί ήταν η συμπεριφορά των συναδέλφων πραγματικά χάλια... χάλια μας αντιμετώπιζαν ήρθαν οι ξένοι τα παιδιά βάλτε τα να κάνουν ότι πάρεργο υπάρχει και δεν υπάρχει δηλαδή από τους πέντε μήνες που έκατσα και έκανα πρακτική στους τέσσερις τους έβγαλα σε ένα μινιρέ σε μία σκοπιά στο τότε πρώτο κέντρο φιλοξενίας φύλαξης μεταναστών... τότε το 2001... δηλαδή τότε εκεί είδα το δράμα της ζωής να εξελίσσεται στα μάτια μου δηλαδή οι γυναίκες να γεννάνε μετανάστριες στο πουθενά ανθρώπους να κολλάνε ψώρα... αλλοδαπούς να βιάζουν ανήλικους μέσα και να γίνεται ο χαμός πράγματα απίστευτα και τότε εγώ ήμουν δεκαεννέα χρονών στα είκοσι βίωνα τη σκληρή πραγματικότητα της ζωής από όλες τις πλευρές.

Σ: Και πώς το αντιμετώπιζες σαν νέος αστυνομικός νέο παιδί ψυχολογικά συναισθηματικά;

Εντάξει ψυχολογικά σαφώς και ότι σοκαρίστηκα στην αρχή με αυτό που έβλεπα με αυτό το πράγμα που βίωναν αυτοί οι άνθρωποι τότε γιατί δεν ήταν η μεταναστευτική

κρίση σε τέτοιο βαθμό σε αυτή την έξαρση που είναι σήμερα δεν ήταν οι συνθήκες αν θεωρήσουμε ότι σήμερα είναι καλές τότε ήταν καλύτερες τότε ήταν χειρότερες και τους αντιμετώπισαν αυτούς τους ανθρώπους... δεν υπήρχαν ούτε υποδομές ούτε τίποτα... ήταν σε ένα παλιό εγκαταλελειμμένο πλυντήριο του στρατού που παλιότερα χρησιμοποιούνταν σαν φυλακή και εκεί μέσα στοιβαζόντουσαν αν όλοι και όλες οι εθνικότητες είτε άντρες είτε γυναίκες χωρίς καμία αστυνομική παρουσία εντός χωρίς τίποτα... ελεύθερα να κάνουν ότι θέλουν για αυτό και είδα και βιασμούς ανηλίκων είδα και γυναίκες να γεννάνε εκεί μέσα είδα και μία περίοδο που είχαν γεμίσει οι άνθρωποι ψώρα και σίγουρα αυτά που έβλεπα και βίωνα τα συζητούσαμε δικούς μου ανθρώπους με άλλους συναδέλφους που ήταν εκεί και.... Όχι δεν μας επηρέαζε αλλά εμένα προσωπικά με επηρέασαν στο να βλέπω τα πράγματα και να εκτιμώ το τι πραγματικά έχω και το που έχω μεγαλώσει και το πώς έχω μεγαλώσει σε σχέση με αυτούς τους ανθρώπους... γιατί και αυτοί άνθρωποι ήταν δεν ήταν ζώα και σε κανέναν δεν αξίζει αυτή η ζωή.

Σ: Στο νησί έκανες αυτό μόνο δηλαδή.

Ε: Αυτό μόνο.

Σ: Μετά γύρισες και έκανες αξιωματικός υπηρεσίας;

Ε: Ναι στο αστυνομικό τμήμα.

Σ: Εκεί πόσο καιρό έκατες;

Ε: Έκατσα δύο χρόνια.

Σ: Αυτά τα δύο χρόνια τι έκανες σαν αξιωματικός υπηρεσίας πώς ήταν η δουλειά σου;

Ε: Τότε ήταν μικτό το τμήμα δεν υπήρχε γραφείο ασφάλειας τμήμα ασφαλείας ασχολούμασταν με όλα και με θέματα τάξης και με θέματα ασφαλείας... διεκπεραίωση των δικογραφιών ότι είχαμε κάθε μέρα είτε του εισαγγελέα είτε όσοι ερχόντουσαν και γράφαμε αυτόφωρα... ότι είχε η υπηρεσία μία αστυνομική υπηρεσία σε καθημερινή βάση σε ένα δήμο της Αθήνας.

Σ: Είχε ενδιαφέρον;

Ε: Είχε ενδιαφέρον ναι είχε ενδιαφέρον γιατί μάθαινες γνώριζες τον κόσμο όλοι πέρναγαν από εκεί... όλοι πέρναγαν... δηλαδή είτε άτομα της του δήμου είτε πολίτες είτε καταστηματάρχες όλοι πέρναγαν από εκεί οπότε γνώριζες κόσμο σε γνώριζαν

έβγαινες έξω μετά και ήσουν ένας άνθρωπος όποιος είχες αναγνωρισιμότητα σε ήξεραν... έλεγαν να ο αστυνομικός... οι συμπεριφορές και οι δικές μας και των ανθρώπων προς εμάς δημιουργούσαν κάποιες σχέσεις.

Σ: Σημαντικό και αυτό γιατί σε βάζει σε μία θέση στην κοινωνία.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Μετά το αστυνομικό τμήμα που πήγες;

Ε: Σε ένα τμήμα ασφαλείας.

Σ: Διαφορετικό αντικείμενο εκεί;

Ε: Εκεί το αντικείμενο ήταν είχε διαχωριστεί τελείως ασχολιόμουν μόνο με θέματα ασφαλείας αλλά κι εκεί αξιωματικός υπηρεσίας έκανα και ενίοτε συμμετείχα και σε καμία ομάδα ασφάλειας που πηγαίναμε και κάναμε καμία παρακολούθηση και αυτά για σοβαρές υποθέσεις που απασχολούσανε την υπηρεσία.

Σ: Σαν αντικείμενο σου άρεσε πιο πολύ;

Ε: Σαφώς μου άρεσε πιο πολύ γιατί ασχολιόμουν... είχα ένα συγκεκριμένο κομμάτι να ασχολούμαι με θέματα ασφάλειας δηλαδή είχα αφήσει τα θέματα τάξης απέξω ήξερα να γράφω είχα φτάσει σε ένα σημείο που μπορούσα να γράφω πλέον ένα αυτόφωρο για ναρκωτικά εκεί που έκανα μία ώρα είχα φτάσει σε ένα σημείο να το γράφω σε ένα τέταρτο... δεν είχα την πίεση το άγχος εκεί πλέον είχα αρχίσει να εξειδικεύομαι σε ένα αντικείμενο που έπρεπε να ανταπεξέλθω σε καθημερινή βάση.

Σ: Για ποιο λόγο ήταν καλύτερο το αντικείμενο της ασφάλειας από τα αντικείμενα της τάξης;

Ε: Γιατί η πλειοψηφία των αδικημάτων των οποίων καλείται να αντιμετωπίσει η ελληνική αστυνομία είναι θέματα ασφάλειας... όποτε υπήρχε ένα εύρος των γνώσεων πάνω στο αντικείμενο δηλαδή ναρκωτικά κλοπές βιασμούς απαγωγές αρπαγές ληστείες τα πάντα... και σίγουρα όσoι ερχόντουσαν στο τμήμα ερχόντουσαν να απευθυνθούν μέχρι και να βγάλουν μία απλή ταυτότητα στο τμήμα ασφαλείας... πάλι είχες επαφή με τον κόσμο.

Σ: Η επόμενη υπηρεσία σου ποια ήταν;

Ε: Μετά το τμήμα ασφαλείας πήγα στις οπκε.

Σ: Εκεί πως ήταν;

Ε: Ήταν πραγματικά καλά ήταν κάτι το οποίο ήθελα να το κάνω ήθελα να βγω έξω να δουλέψω σε μία μάχιμη υπηρεσία να δουλέψω σε μία ομάδα αστυνομικών με μία ομάδα αστυνομικών να ασχοληθώ με πιο ενδιαφέρον και με ένα αντικείμενο που έχει περισσότερη αδρεναλίνη καθώς τα προηγούμενα χρόνια έκανα επί το πλείστον υπηρεσίες σε ένα γραφείο ένιωθα την ανάγκη ότι θέλω να βγω έξω να δουλέψω να νιώσω τη δράση να προσφέρω να κυνηγήσω να πιάσω τον κακοποιό να τον πάω εγώ στο τμήμα να μπορέσω να προσφέρω απευθείας εκεί που είναι το πρόβλημα και όχι να κληθώ να αντιμετωπίσω να δώσω μία λύση στο πρόβλημα από το γραφείο να είμαι εκεί όπου εξελίσσονται τα γεγονότα και όχι εκεί που θα έρθουν μετά τα γεγονότα.

Σ: Δηλαδή το αντικείμενο της υπηρεσίας ποιο ήταν τι κάνατε ακριβώς;

Ε: Κάναμε περιπολίες ελέγχους αναζητούσαμε καταδιωκόμενα άτομα κάναμε ελέγχους για ναρκωτικά κάναμε ελέγχους σε περιοχές που εμφάνιζαν υψηλούς δείκτες εγκληματικότητας όπως είναι οι περιοχές της δυτικής αττικής οι περιοχές του κέντρου της Αθήνας τότε και σίγουρα ήταν ένα αντικείμενο που ήμασταν μία ομάδα τότε οχτώ δέκα άτομα που έπρεπε όλοι είχαμε ένα συγκεκριμένο ρόλο στην ομάδα και έτσι η ομάδα δούλευε ρολόι και εμφάνιζε όποιες επιτυχίες εκείνη την περίοδο.

Σ: Βρήκες σε αυτό αυτό που έψαχνες;

Ε: Βρήκα αυτό που έψαχνα για αυτό άλλωστε και παρέμεινα επί το πλείστον όλα αυτά τα χρόνια όσες φορές κι αν έφυγα ή μου δόθηκε η δυνατότητα να φύγω δεν έφυγα ή εάν έφυγα επέστρεψα εδώ σε αυτή την υπηρεσία που είναι ακόμα και σήμερα.

Σ: Για ποιο λόγο πιστεύεις ότι έχει συμβεί αυτό; για ποιο λόγο είσαι δεμένος με αυτή την υπηρεσία;

Ε: Είμαι δεμένος γιατί ανδρώθηκα σαν αστυνομικός ολοκληρώθηκα σαν αστυνομικός πιστεύω γνώρισα και δημιούργησα πραγματικά πιστεύω φιλίες με ανθρώπους που διατηρούνται ακόμα και σήμερα δεθήκαμε περάσαμε πολλά... χαρήκαμε με κάποιους ανθρώπους γευτήκαμε την επιτυχία γευτήκαμε την αποτυχία νιώσαμε τη θλίψη τον πόνο αλλά είμαστε όλοι ακόμα μαζί... είναι τα συναισθήματα που έχουν δημιουργηθεί και το δέσιμο που υπάρχει εδώ δεν είχε δημιουργηθεί πουθενά αλλού σε καμία άλλη υπηρεσία.

Σ: Είναι δηλαδή ένας χώρος με συναισθήματα.

Ε: Έτσι ακριβώς... στις άλλες υπηρεσίες απλά ήταν υπηρεσίες στις οποίες δουλεύαμε και υπήρχε συνεργασία για να βγει η δουλειά... εδώ υπήρχε συνεργασία όχι συνεργασία... εδώ δουλεύαμε όλοι συνεργαζόμεσταν καλά πήγα να το πω συνεργαζόμεσταν για να πετύχουμε το αποτέλεσμα το οποίο το αποτέλεσμα ήταν η αύξηση του αισθήματος ασφάλειας... και σαφώς εμείς γιατί ξέραμε ότι ούτε λεφτά παραπάνω θα πάρουμε ήταν η ηθική ικανοποίηση σε μας ότι προσφέρουμε... το να διεκπεραιώσω εγώ στο τμήμα μία δικογραφία ένα αυτόφωρο δεν προκαλούσε ηθική ικανοποίηση το να πιάσω όμως έναν κακοποιό έτσι το να πιάσω έναν έμπορο ναρκωτικών μου έδινε ηθική ικανοποίηση δεν έπαιρνα ούτε λεφτά ούτε τίποτα το να προσφέρω εκείνη τη στιγμή σε έναν άνθρωπο που χρειάζεται τη βοήθεια τη δική μου έτσι που τυχαίνει να είμαι εγώ εκεί η μου έχουν δώσει εντολή να πάω εγώ εκεί είναι η μεγαλύτερη ευχαρίστηση για εμένα έτσι δεν με ικανοποιεί ούτε τα χρήματα με ικανοποιούν να μου δώσει ο άλλος ούτε τίποτα... με ικανοποιεί και μόνο που τον βλέπω τον άλλο στα μάτια που μου λέει ευχαριστώ που μου χτυπάει στην πλάτη και αυτό τίποτε άλλο.

Σ: Έχεις κάποιες εμπειρίες που σου έχουν μείνει στις υπηρεσίες που έχεις υπηρετήσει γενικά; που θα ήθελες βέβαια με τις περιγράψεις σαν περιστατικά.

Ε: Δεν θα ξεχάσω το 2003 όταν τελειώσαμε τη σχολή που πήγα στο αστυνομικό τμήμα... ένα περιστατικό που είχε τύχει με ένα κρατούμενο με ένα προσαγόμενο άτομο από την οπke ο οποίος είχε καταπιεί περί τα τρία σακουλάκια με κοκαΐνη και νέοι εμείς τότε πιτσιρικάδες αστυφύλακες δεν ξέραμε τι να κάνουμε τον βοηθήσαμε αυτός έπαθε αμόκ διότι όπως είπε ο ιατροδικαστής μετά είχε σπάσει το ένα σακουλάκι που είχε δώδεκα γραμμάρια κοκαΐνης και είχε πάθει αμόκ... προσπαθούσε ο φίλος του που ήταν στο κρατητήριο να τον βοηθήσει εμείς προσπαθούσαμε να τον βοηθήσουμε να τον βγάλουμε έξω είχε αρχίσει να σπάει πόρτες λεκάνες και όλα αυτά να ψάχνει να βρει απεγνωσμένα να πει νερό γιατί ο άνθρωπος καιγόταν... δεν θα ξεχάσω αυτά που ακολούθησαν μετά δηλαδή μία και τη στιγμή που εξελίχθηκαν τα πράγματα μία αδιαφορία του διοικητή τότε δεν ξέρω... ο οποίος αν και ενημερώθηκε ήρθε έξι η ώρα το πρωί στο τμήμα σαν να μην τρέχει τίποτα την αγωνία τη δική μας ενώ καλούσαμε ΕΚΑΒ το ΕΚΑΒ... τον πήγαμε στο νοσοκομείο τον άνθρωπο εγώ και ένας άλλος συνάδελφος και ο φίλος του που ήταν μαζί την αγωνία που περάσαμε το άγχος που

νιώσαμε το να πούμε στο φίλο του όταν ενημερωθήκαμε από τους γιατρούς ότι ο άνθρωπος που πήγαμε στο νοσοκομείο έχει πεθάνει που το λέγαμε στους διοικητές και δεν ερχόταν κανείς εκεί και εμείς ήμασταν τώρα δύο αστυφύλακες με πέντε μήνες υπηρεσία και σίγουρα στα γεγονότα που ακολούθησαν μετά... πορείες σπάσαν τα μαγαζιά αυτά που ακούγαμε στην τηλεόραση όλα αυτά που λέγανε που μας κατηγορούσαν ότι παρόλο που όλοι μέχρι και ότι ο φίλος του είπαν ότι εμείς δεν τον αγγίξαμε δεν κάναμε τίποτα επειδή αυτός έφερε χτυπήματα στη μύτη και αυτά που τα επέφερε ο φίλος του που τον χτύπησε γιατί... του το ζητούσε του έλεγε χτυπά με είναι σκληρές δεν θα τις ξεχάσω ποτέ... του έλεγε ο άλλος χτυπά με να πέσει η πίεση... τον πλακώνει ο άλλος στις μπουνιές και με το που σπάει η μύτη και αρχίζει και τρέχει το αίμα ηρεμεί ο άνθρωπος... αλλά ήταν τέτοια η δόση της κοκαΐνης που είχε πάρει που δεν... κατέληξε το άτομο... και σίγουρα δεν θα ξεχάσω τον ταξίαρχο που είχε έρθει τότε ο οποίος είχε πάρει τηλέφωνο τον εισαγγελέα και είπε βάζω το χέρι μου στη φωτιά οι άνθρωποι που είναι εδώ αποκλείεται να έχουν πειράξει αυτούς τους ανθρώπους και μόνο να τους δείτε φυσιολογικά οι άλλοι είναι δύο άνθρωποι οι οποίοι φαντάζομαι είναι άνθρωποι του υποκόσμου ήταν... όντως εμείς ήμασταν δύο αστυφύλακες είκοσι χρόνων εκεί και οι άλλοι ήταν δε θυμάμαι πόσο χρόνων γομαρια bodybuilder ξυρισμένα κεφάλια και όλα αυτά οπότε υπήρχε φύσει αδύνατον δύο παιδάκια είκοσι χρόνων να τους έχουμε πλακώσει αυτούς στις μπουνιές... στη μετέπειτα πορεία αυτό που με σημάδεψε περισσότερο είναι είναι η περιπέτεια ενός φίλου μου ενός συναδέλφου εντάξει... εντάξει μία περιπέτεια που είχα εγώ που στεναχώρησε τους γονείς μου... εμένα όχι εγώ ήμουν σίγουρος για το αποτέλεσμα για το τι θα γίνει και για τον εαυτό μου ήμουν σίγουρος αλλά η περιπέτεια και το άγχος που βίωσαν οι γονείς μου δεν χρειάζεται να το ζήσει κανένας άλλος... ήταν μία δύσκολη κατάσταση είχα δύο μήνες που δεν δούλευα γιατί ήμουν κατηγορούμενος για κλοπή εγώ ήξερα το τι είχα κάνει ήξερα ποιος είμαι τι είχα προσφέρει η υπηρεσία μου ήξερε όλοι ήξεραν απλά είναι οι νόμοι οι οποίοι πρέπει να εφαρμόζονται τυφλά γιατί ποτέ κανείς δεν διάβασε τι λένε αυτοί οι νόμοι... η ηθική δικαίωση η δική μου μετέπειτα είναι η αναφορά που έκανα προς το υπουργό τον κύριο Πανούση και το χαρτί που μου απέστειλαν ότι μετά την αναφορά μου καταργείται η διάταξη του νόμου αυτού για το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού που θα μπορούσα να πω ότι εάν δεν είμαι ένας άνθρωπος που ήθελε να προσφέρει σε όλους θα μπορούσα να πω ότι εγώ το σκόπελο μου τον πέρασα δεν με ενδιαφέρει τι γίνεται από εκεί και πέρα κοιτάω μπροστά αλλά δεν μπήκα σε αυτή τη διαδικασία μπήκα σε μία διαδικασία το να προσπαθήσω να κάνω κάτι για

να μη βιώσει κανείς την αδικία... γιατί αυτός ο οποίος είναι άδικος αυτός ο οποίος είναι κακοποιός να υποφέρει και να τιμωρηθεί κάποιος όμως ο οποίος κατηγορείται άδικα και μπορεί να μην έχει τις γνώσεις τις δικές μου τις γνωριμίες τη δύναμη τη δική μου τον τρόπο να πάει να χτυπήσει μερικές πόρτες και να μιλήσει σε κάποιους ανθρώπους παρόλο που δεν με βοήθησε κανένας από αυτούς αλλά εγώ είδα το πώς σε αντιμετωπίζει και η πολιτική και η φυσική ηγεσία κάποιους αστυνομικούς σαν και εμένα... αποφάσισα και έκανα αυτές τις ενέργειες προκειμένου να μην αδικηθεί ποτέ ξανά άλλος συνάδελφος.

Σ: Δηλαδή σκέφτηκες το συλλογικό.

Ε: Ναι.

Σ: Πως ένιωσες όταν ικανοποιήθηκε αυτό;

Ε: Εντάξει το ότι ικανοποιήθηκε το σύνολο του αστυνομικού προσωπικού δεν νομίζω ότι κι εγώ βγήκα και το είπα ότι εγώ παιδιά δεν υπάρχει αυτός ο νόμος.

Σ: Εσύ μέσα σου πως ένιωσες;

Ε: Εγώ μέσα μου πως ένιωθα; εγώ μέσα μου ένιωσα... πετάζει πραγματική ικανοποίηση και χαρά απερίγραπτη... απερίγραπτη γιατί δεν είναι λίγο πράγμα να κάνεις ενέργειες για να καταργηθεί μία παράγραφος σε έναν νόμο... είναι σημαντικό για εμένα.

Σ: Είπες ότι εδώ έχεις χτίσει κάποιες σχέσεις με τους συναδέλφους σε αυτή την υπηρεσία που υπηρετείς τώρα... θα ήθελες να μου πεις τώρα τι είδους σχέσεις είναι αυτές και πως έχουν χτιστεί;

Ε: Εντάξει με τους συναδέλφους που ήμασταν έξω στο πεζοδρόμιο είναι σχέσεις πραγματικά αδελφικές με αυτούς που έχουν απομείνει εδώ και με τους άλλους λέω τώρα όμως που έχουν απομείνει εδώ γιατί εάν χρειαστεί στο μέλλον και διατάξει η υπηρεσία να ξαναβγώ στο πεζοδρόμιο να προσφέρω με αυτούς τους ανθρώπους θα ήθελα και θα το έκανα με μεγάλη μου ευχαρίστηση... με τους συναδέλφους εδώ στο γραφείο είναι σχέσεις εμπιστοσύνης συνεργασίας και φιλικές θα έλεγα δεν μπορώ να πω ότι είναι αδελφικές σχέσεις γιατί οι σχέσεις χτίζονται στα δύσκολα... εκεί φαίνεται πως είναι ο ένας για τον άλλον και ένας για όλους και όλοι για έναν.

Σ: Δηλαδή με αυτούς πως τις φτιάξατε τις αδελφικές σχέσεις; τι ήταν αυτό που σας οδήγησε να τις φτιάξετε;

Ε: Οι δυσκολίες και η φύση της δουλειάς... στο να ανταπεξέλθουμε στις δυσκολίες που καλούμασταν να αντιμετωπίσουμε καθημερινά στο να ανταπεξέλθουμε στο ότι έπρεπε να δημιουργήσουμε σχέσεις εμπιστοσύνης πρώτα δηλαδή να γνωρίζουμε τι γίνεται μόνο εμείς και κανένας άλλος έτσι στο να μοιραζόμαστε όλοι την επιτυχία και όλοι μαζί την αποτυχία και να κοιτάμε μπροστά για το κοινό καλό όλων αλλά και της κοινωνίας έξω της κοινωνίας όσο μπορούσαμε να βοηθήσουμε εμείς αυτό... αν πιστεύω ότι εμείς τρία χρόνια στην ομάδα που ήμασταν μαζί με τα παιδιά ένα λιθαράκι το προσφέραμε και στην κοινωνία... αυτό λέει η συνείδησή μας μέσα ότι κάτι έχουμε προσφέρει αλλά σίγουρα έχουμε προσφέρει και πολλά και στην υπηρεσία γιατί δουλεύαμε τόσο ώστε να ακούγεται η υπηρεσία και να φαίνεται η υπηρεσία επιτυχημένη.

Σ: Πιστεύεις ότι οι αστυνομικοί έχουν κάποιο ιδιαίτερο τρόπο σκέψης κάποιες αξίες που μοιράζονται μεταξύ τους κάποιους άγραφους κανόνες που ίσως ακολουθούν;

Ε: Σίγουρα έχουν.

Σ: Θα μπορούσες να μου περιγράψεις ποιοι είναι αυτοί για εσένα;

Ε: Τους άγραφους κανόνες;

Σ: Ναι εσύ τι πιστεύεις.

Ε: Εντάξει σαν αξία είναι ότι πρέπει να είμαστε δίκαιοι πρέπει να είμαστε... πώς να το πω τώρα;... πέρα από δίκαιοι πρέπει να είμαστε... σοβαροί έξω γιατί εκείνη την ώρα δεν εκπροσωπούμε τον εαυτό μας εκπροσωπούμε έναν οργανισμό... άγραφος κανόνας το ότι γίνεται μένει εκεί όταν κάνουμε λάθος αναγνωρίζουμε το λάθος δίχως φόβο και λέμε ναι κάναμε λάθος σφάλμα παίρνουμε την ευθύνη πάνω μας γιατί όταν παίρνουμε την ευθύνη πάνω μας έτσι το βάρος διαμοιράζεται ενώ όταν δεν παίρνεις την ευθύνη των πράξεων σου δεν διαμοιράζεται το βάρος και δημιουργείς πρόβλημα... οι αξίες εμπιστοσύνη ο ένας με τον άλλον... και τι άλλο... αυτά.

Σ: Αυτά τα χρόνια που έχεις υπηρετήσει στην αστυνομία έχει έρθει σε σύγκρουση με συναδέλφους σου;

Ε: Έχω έρθει ναι.

Σ: Για ποιους λόγους συνήθως έρχεσαι;

Ε: Έχω έρθει σε σύγκρουση για λόγους καθαρά υπηρεσιακούς δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι δεν υπάρχουν λόγοι προσωπικοί.

Σ: Δηλαδή για θέματα που άπτονται της δουλειάς.

Ε: Ναι ναι.

Σ: Είχες ποτέ κάποια έντονη σύγκρουση με κάποιον;

Ε: Έντονη σύγκρουση μπορώ να θεωρήσω ότι είχα αλλά τότε ο άλλος δεν ήρθε να μου το πει κατάματα δηλαδή το ανέφερε στον προϊστάμενό μου στον υπό προϊστάμενό μου και μου το ανέφεραν εγώ αν και ζήτησα να τα πούμε πρόσωπο με πρόσωπο θεώρησε η διοίκηση ότι έπρεπε να εξισορροπήσει τα πράγματα και καλώς έκανε η διοίκηση γιατί μπορεί ενδεχομένως να έφταιγα κι εγώ αλλά να προτιμούσα επειδή εγώ έτσι έχω μάθει όταν έχω πρόβλημα με κάποιον να του το λέω στα ίσια μπορεί η διοίκηση να μην ήθελε να αδικήσει κανέναν από τους δύο και έτσι διαμοίρασε πιστεύω την ευθύνη και στους δύο.

Σ: Δηλαδή δεν ήρθες πρόσωπο με...

Ε: Πρόσωπο με πρόσωπο όχι αλλά τα παράπονα και η δυσφορία του επικεφαλής προς το πρόσωπο μου ήταν σε τέτοιο βαθμό που με έκανε να νιώσω πραγματικά αδικημένος... γιατί δεν ήρθε να μου το πει στα ίσια γιατί αν μου το έλεγε στα ίσια θα τον διευκόλυνα... θα του έλεγα ξέρεις θέλω να αποχωρήσω και θα τελείωνε θα έφευγα παρά να μου πει η διοίκηση αποφάσισε τι θέλεις να κάνεις για τον α β χ ψ λόγο.

Σ: Δηλαδή παρενέβη η διοίκηση μεταξύ σας.

Ε: Ναι ναι γιατί στη διοίκηση αναφέρθηκε το πρόβλημα και η διοίκηση παρενέβη για να το λύσει.

Σ: Έχεις έρθει ποτέ όμως πρόσωπο με πρόσωπο σε σύγκρουση;

Ε: Όχι.

Σ: Σε αυτό το περιστατικό ποιο ήταν το κύριο συναίσθημα που ένιωσες;

Ε: Αδικία.

Σ: Πώς το αντιμετώπισες;

Ε: Εντάξει δεν το άφησα να με καταβάλει δεν το έβαλα κάτω γιατί η υπηρεσία μου ήξερε ποιος είμαι ήξερε τι μπορώ να προσφέρω και στο πόστο μου έδωσε επιλογές τι θέλω να κάνω έτσι... είναι σημαντικό να σου πει η διοίκηση αποφάσισε εν λευκώ τι θέλεις να κάνεις θέλεις να πας πάλι έξω σε άλλη ομάδα θες να κάνεις αξιωματικός υπηρεσίας θες να κάνεις γραμματέας θες να πας στην υποδιεύθυνση; υπήρχαν διαθέσιμες τέσσερις επιλογές και δεν μου είπε αποφασίζουμε να κάνεις αυτό αποφάσισε τι θες να κάνεις και πιστεύω ότι επειδή είμαι αυτός που είμαι μου έδωσαν και αυτή την επιλογή... για αυτό και εγώ θέλησα να μάθω τη δουλειά εδώ στο γραφείο να μπορώ να ανταπεξέλθω και να μπορώ να βγάζω ασπροπρόσωπο πρώτα τον εαυτό μου και κατ' επέκταση και τη διοίκηση... να αισθάνεται η διοίκηση ωφελημένη και δικαιωμένη από την επιλογή που μου έδωσε.

Σ: Νιώθεις ευχαριστημένος με τη δουλειά σου;

Ε: Ναι νιώθω.

Σ: Και αν σε ρώταγα τώρα τι σημαίνει για σένα αστυνομία με λίγες λέξεις τι θα απαντούσες;

Ε: Το ένα τρίτο της ζωής μου τα τελευταία δεκαέξι χρόνια.

Σ: Ποιο είναι το κύριο συναίσθημα για τη δουλειά σου;

Ε: Νιώθω ένα πάθος το οποίο όμως μετριάζεται από τις συνθήκες που επικρατούν και από τον τρόπο σκέψης της λειτουργίας της υπηρεσίας και γενικότερα της λειτουργίας της αστυνομίας ως οργανισμού το οποίο αυτό βέβαια οφείλεται και στην ακολουθούμενη πολιτική αλλά και στην οικονομική κρίση η οποία υπάρχει σήμερα.

Σ: Τι πιστεύεις ότι χρειάζεται για να βελτιωθεί;

Ε: Αλλαγή πορείας έτσι... πρέπει να αλλάξουμε πορεία... εάν αλλάξει πορεία να δώσει τη δυνατότητα στον αστυνομικό να ανταπεξέλθει στην καθημερινότητα πιστεύω ότι θα έρθει σε σύγκρουση και με άλλες κοινωνικές τάξεις οπότε αποφασίζουν να αφήσουν τα πράγματα ως έχουν και όπου οδηγήσει.

Σ: Σε ευχαριστώ πολύ.

